

ÉLETEM BALLADÁJA
HEGEDŰS GÁBOR

ÖSSZEGYŰJTÖTT VERSEI

I. KÖTET

Hegedűs Gábor Krúdy Örökség-díjas író, költő puha kötésű ÉLETEM BALLADÁJA című verses kötetét tartod a kezében.

Az életmű kötet, a költő lelki vívódásaiban megfürdetett betűi, sokatmondó sorokká érlelődtek, az élet-halál útvesztőjében. A sorsszerű, következetes, úttalan utak kitérőjében tüzet raktak a gondolatai. Szabálytalan létből, verstani pontossággal megfogalmazta a mindent látó szemével, az olvasók számára érthető verseit. Tisztánlátása, becsületben forrongóérzelmeit, magas piedesztálra ültette. Az embert próbáló betegsége újra tanította élni. Sokszóval, egyedien fogalmazza meg az emberi tisztesség szépségét és a gyarlóság gyötrelmét.

*„ elrontottam mindent s az életem
vállalva kényszer döntések sorát
nem mérlegelve az eredményem
partvonalra küldve sok apró csodát ”*

Gábor a földi és halálközeli létében kinyitott zárt kapukat. A megélt szituációk, a felnőttégen túlmenően isátbillentek. Az élet nehézségeit pehelyláncon felfűzte. Nincsenek csodák, az évek minőségét Istennel keresi.

*„halálon túli lét egészen más világ,
csak az érti már sejtelmes dallamát,
ki ott volt, de onnan még visszatért,
vágyódik vissza a szeretetért. ”*

Gábor a verseiben kitárulkozó, bátor megfogalmazásai igazat boncoló mélységekből, az olvasó lelkét megszólítja, a szépírói vénájából fakadó tudás, elrepíti az irodalom rejtélyes szépségébe.

Ajánlom Gábor verseskötetét, itt olvashatod az életéből feltárt forgatókönyvét.

„Hallgatag ember lelke szabad, a tudat, béke vele marad. Az évek múlnak, s a bölcs suttogja, a fájdalom bátor, az igaz hallgat.”/NYIBA/

Budapest, 2022.november 11.

Németh NYIBA Sándor
A Magyar Kultúra Lovagja
A Krúdy Gyula Irodalmi Kör elnöke
író, költő, zeneszerző, olimpikon

Életem balladája

Hegedűs Gábor

Összegyűjtött versei

I.kötet

„Pihenjünk. Takarómon pár
papírlap.
Elakadt sorok. Társtalan rímek.
Megsimogatom őket halkán:
írjak?
És kicsit fájón sóhajtom:
minek?”
Tóth Árpád

Admonitum

Magad útját járjad, ne próbáld másokét,
ha eltévelyedsz... lehet... elnyel a sötét.
(Hegedűs Gábor)

Életem balladája

elrontottam mindent s az életem
vállalva kényszer döntések sorát
nem mérlegelve az eredményem
partvonalra küldve sok apró csodát

pedig oly szépen élhattünk volna
az ego sokszor nem tűr ellentmondást
kerestem a hibát de mindig másba'
mindegy volt az eszem akkor mit talált

hidd el szerelmem voltál és leszel
futó elmezavar őrijített engem
hagytam az életet gyereket reményt
pedig álmodtam családot veled

most tudom csak hogy mit veszítettem
késő a bánat elszállt az idő
néha ha senki nem lát könnyezem
kiradírozni nem lehet mit tettem

őrült vágyak kavarnak bennem
álomban újra élem mi elveszett
mily kevés kell a fényét összetörni
annak ki téged igazán szeret

jóvátenni mindent hogy is lehetne
hisz oda már a kócos ifjúság
csak bocsánatért tudok esedezni
megkapom-e amíg időm lejár

vagy terhe nyom léthatáron túl is
sajgó sebet hagyva ott legbelül
bocsáss meg nekem ha tudsz kedvesem
hisz gyors az idő már szinte repül

tudom hogy ma csodák már nincsenek
de nekem te vagy a legnagyobb csoda
tönkre tettem álmod és a vágyad
mégis mellettem vagy oly sok év óta

ajánlás

herceg mért kell ahhoz megöregedni
hogy tudjuk mikor mit rontottunk el
hisz azon már nem tudunk változtatni
csak a rossz érzés amivel élni kell

pörgetném az időt ha lehetne
vissza egészen a kezdetekig
szép életnek mindent alárendelve
most már tudom csak ez ami számít

lassan leperreg az óra homokja
érzem hiába fordítom meg újra

Szárny szegetten

„A kéklő lég ura esetlen, bús, beteg,
(Charles Baudelaire: Az albatrosz
Fordította: Tóth Árpád)

mért van hogy gondolatom déjà vu érzés:
Baudelaire albatrosza mintha rólam szólna
szárny szegetten vonszolni lelkünk a porba'
nincs az emberekben szemernyi megértés

ha elmegyek egyszer szórjátok hamvaim
repüljön a légben a vad szelek szárnyán
madárként csapongva az ég kék bársonyán
magukhoz ölelnek talán csillagaim

de addig törött szárnyam féltve óvom még
repülni nem tudok de hazám a kék ég
hol a cikázó gondolat repít tova

vár tudom hogy vár a csillagok hona
várjon csak hisz oly sok még a feladat
albatrosz lelkem szárny nélkül is szabad

Sorsom könyve

„Könyv hull az asztalomra a levegőből”
(Kálnoky László: titkok könyve)

Igen. Itt van. Már kezem szorítja,
sorsom könyve sárguló lapjait.
Ábrák és betűk kusza hosszú sora,
vajon felfedi előttem titkait?
Dőlt betűk a pergament papíron,
némelyik mondatot nem értem én.
Emberi ész és csodás vágyalom
lehet, hogy a könyv nem is enyém?
Megdőlni látszik itt minden tézis.
Nem adom fel: megfejttem csak azért is.

Ha megtörténne

ha megtörténne mind az ami fáj
s a létpillangó lárvaként megáll
a felhőtánccon nem tör át a nap
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha csillagmezőn vándorbot kaszál
az utak sora nem visz sehová
a fény helyett a föld sötétben ragad
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha feltöri a lábadat az út
pilleszárny is csak másoknak jut
ha remeg a föld mélyen ott alatt
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha vadvirágot a rét már nem terem
rossz eső utazik a szürke fellegen
hullám borít ott hol egykor volt a part
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha megőszülve az élet véget ér
és itt az óra nincsen már remény
ha simogatást vágyom tudat alatt
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha nem leszek és hiányom sem érzed
de néha felidéznel mint szép emléket
és merengsz régi fényképek felett
megérted akkor hogy én szerettelek

ajánlás

herceg ha időm végleg lejár
várj rám egy percet ott a kapunál
mielőtt átlépek a „horizonton” túlra
csokrot köthessenek a szeretetből újra

talán megtudom kérdésekre a választ
akkor mehetünk de addig a fény várhat

Kérdezni jöttem uram

"Buddhából zsírkőszobrocskát faragnak
Jézust szupersztárrá alacsonyítják"
(Kálnoky László: Lefokozás)

kérdezni jöttem uram nem tagadni
ha embert teremtettél mért lett ilyen
szobrokat festett képeket imádni
pénz istenének hódolni szüntelen

kérdezem uram minek az élet
ha teremtményeid egymást ölik
vagy áldozati bárány lett a néped
káin testéből is az élet szökik

rémisztő véget jósol a vallás
mennyország és pokol bennünk lakik
segíts hogy legyen végre összetartás
bár mindig voltak és lesznek akik

egy tál ételért és apró pénzért
becsületet áldoznak "jó életért"

sed lux licio

kozmosz végtelenjén száguld az idő
fénypercek mutatnak múltó éveket
vajon mit hoz a kérdéses jövőndő
mit előre látni bizony nem lehet

topogunk lassan a bénító sárban
de fény dereng a látóhatár felett
rongyolt érzékeink ilyenkor lázban
mert apró csodákat rejt a képzelet

csodás dallamok úsznak a csendben
érzéki álmod sóhajjal feszeng
mint Ábel ott akkor a rengetegben

egy jobb és szabadabb életről mereng
gúnyos kegyetlen az elmúló idő
megélni a jót is vajon lesz erő

Emlékezz, hogy ne történjen

(II. Magyar Hadsereg 1943. január)

Avult vágyak tüze porlik
hullik alá a pokolba
mátrix törő fals emlékek
tűnnek el a vastag porba

"Ábel" vére lecsapolva
"Káin" bizony nem nyugodhat
gránát tépett fagyott testek
mutatnak halálnak utat

hosszú az út de nem vezet
soha többé ide vissza
fagyott föld ott a Don mellett
piros véredet beissza

halálba ment sok ezernyi
értelmetlen rút halálba
kicsi ország kicsi népe
őket már hiába várja

értelmetlen szájkarate
emléküket ha gyalázza
második magyar hadsereg
doni síkon közös sírja

emlékezz hogy ne történjen
többet ilyen rém valóság
magyar vér soha ne fesse
se a hegyet se a rónát.

Csillagok nem adnak

csillagokba vágyom onnan jöttem rég
földi élet nehéz de csodás és szép
ég nem segít hogy végre megtaláljam
hogy tudjak repülni elveszett szárnyam
fényt közöttük csak nehezen találok
csillagok nem adnak vágyat sem álmot

csillagok nem adnak vágyat, sem álmot
fényt közöttük csak nehezen találok
hogy tudjak repülni elveszett szárnyam
ég nem segít hogy végre megtaláljam
földi élet nehéz de csodás és szép
csillagokba vágyom onnan jöttem rég

Méltó leszek-e

"Aki méltó - magában hordja
a szépet s az álmétkodást; "
(Garai Gábor: Visszfény)

méltó leszek-e egykor arra
hogy hordozzam magamban a szépet
ragyogó fénnel az estéket
megtölteni űzni a sötétet
s nem leszek többé rabja
sorsomnak és a földi létnek
mert visszarángat gravitációja
és sárba döngöl a kósza végzet

méltó leszek-e egykor arra
hogy segítek néha mások terhein
az édes álom nem csak egy pelerin
mi eltakarja a szomorú valót
ha vágyam akkor fáklyaként lobog
az akarat is végre kézzel fogható
nem pusztába kiáltott gyenge szó
a lét főnixként újra éled

ajánlás

herceg az idő oly kegyetlen
száguld tarol és nem kímél
lehetek-e én az egyetlen
ki méltóként a jövőnek él

Ha hazugságot súgnak

álmaim fontosak kellenek nekem
ha felébredtem reggel megtehetem
hogy megvalósítom félre dobva
mindazt ami tétova módra
akadályoz abban hogy ember legyek
ha hazugságot súgnak a szelek
mondom magamnak: igaz legyél
a valóság néha szebb mindennél

Kópé álmok

a kópé álmok
megtörik csend-varázsod
más útra visznek
te elhagyod magányod
választod a világot

Nem fontos már

Nem fontos már az adott szó sem,
a világ csalfa és értelmetlen.
Itt saját álmot kerget minden része,
közöny és lenézés most az egésze,
hogy így van, nem frusztrál nem bánom,
még fenntart eltart belső világom.

Tétre, befutóra: ez mind csak látszat,
érteni minek, talán majd másnap.
Ha tűzzel játszol lehet megéget,
seb maradandó csupán az elmélet,
mi úgy tartja, meggyógyulsz egyszer.
Az idő rövid...jobb ha igyekszel.

ajánlás

Herceg a sok szónak értelme nincs,
pedig az adott szó nagyon nagy kincs
volt egyszer még hajdanán,
amikor élt még nagyapám, apám.

Változott a világ, oly hamis a szó,
vajon meddig lesz még így hallható?

Egy dal nem ad

mit vár az ember ha hidat éget
oly sokszor gyors a néma ítélet
szeretni a másikat csak ha hagyja
szögesdrótnak tüske a "magja"

egy dal nem adhat mindenre választ
csupán a közöny az ami fáraszt
eldobott álmok is tovább zenélnek
harsogás vagy csend: ilyen az élet

ha bánt az érzés a szó is bántó
virág helyett csak elszáradt kóró
csillag helyett fénytelen éjszaka
süvöltő szél és elmosott lábnyoma

mindannak mit szebb napokon érzel
szikla leszel a hullám már nem ér el

Renegát vagyok

valamikor kaptam csodálatos szárnyat
repülni nem tudtam csupán csak a vágyat
tápláltam hogy egyszer fenn a fellegekben
szállhatok mint a gondolat de végül
itt maradtam vágyaimmal szárnyak nélkül

de hinnem kell hisz erről szól az élet
látom hogy nyírnak le ékes szárnyakat
hol van még...kérdem...a végső ítélet
mely lemos rólad bűnt és vágyakat
csupán az élet szépsége marad emlékül

renegát vagyok már szárny nélküli
nyirbálni így már nincs mit nem lehet
szeretnék csodás csöndekét írni
de szárnyak tollak és tinta nélkül
csupán vöröslő véremmel nem merek

ajánlás

herceg ha egyszer megtalálod szárnyam
vagy csupán a szétszórt foszló tollait
s mellettük leírva titkos vágyam
mit málló papír rejt kendőzve titkaim
hagyd elrepülni a vad szelek szárnyán
a sors kegye... talán...valahol vár rám

Ha pillangó száll

ha pillangó száll le a kezedre
vigyázz ne sértsd meg hímporát
ne tépd le szárnyát helyette
illatos virág kelyhének adjad át

kicsi és törékeny mint az érzés
melyet Ámor nyila varázsolt neked
repülnél te is pillangó szárnyon
hozzá hogy érezze oly jó veled

törékeny pillangó élete hajszál
metamorfózis mit az élet adott
te is remegve várod a holnapot

a szerelem szárnyain repülve száll
a gondolat mint tarka kicsi lepke
szerelmet az édes nektárt keresve

Nem alkuszom

onnan jöttem hol véget érnek
hitvány agyak és szóképletek
nem frusztrálnak hamis istenek
sem blazírt próféták alkotta szentek

nem alkuszom én már a sorssal
a csend néha örült morajjal
próbál betörni a zilált agyamba
vágyak szűkülnek álmokat tagadva

csillagkoszorúból tör át a fény
s a horizont csorbult szegletén
egy másik világ karol belém
kereszttem már nem is nehéz

ajánlás

herceg ha látom árnyékomat
mely szégyenkezve felém mutat
nem érzem úgy hogy hibáztam volna
ima nélkül folyik az élet folyója

Igazságot adj

"Én népemért már nem imádkozom;
Sebem halálos - némán hordozom;"
(Sajó Sándor: Nem imádkozom...)

sokszor kulcsolod imára a kezed
mormolt szavak szállnak az ég felé
ott belül csupa könny most a lelked
remény nincs már minden az ördögé

hitted a bűnös nem lesz "égi pályán"
mindenkinek jut majd munka és kenyér
de csalódva érzed úr lett a sátán
s nem óv meg már az isteni tenyér

igazságot adj e maroknyi népnek
istenem mert bűnhődött eleget
hisz tört gerinccel haldoklik a lélek

hit nélkül élni pedig nem lehet
de nem a dogmák hittétele kell
az igazság mit most nem érhet el

Talán a sarkon

"Mint páros gót oszlopok összeforrtan
Tartjuk a reménység boltíveit"
(Garai Gábor: Elátkozottan)

„Mint páros gót oszlopok összeforrtan”
málló alappal de sziklaszilárdan
elrejtve agyunk mosott tekerceit
állunk hozsannázva a frusztrált magányban

harcolni ha kell a világ ellen itt
s vádak halmazát hurcolja a szél
ajkunk már csak „kétes” szóra nyílik
tudjuk a végén nem terem babér

csökkent vágyak fodrai közt élünk
retardált képünk rózsaszínben áll
tudjuk hogy nem de tovább remélünk
talán a sarkon a Kánaán vár

Farsang

Farsang az életünk minden napja,
álarcot visel apraja és nagyja,
mást beszél és bizony mást cselekszik,
álarca mögé nevetni elbújik.

Rózsaszín szemüveg és bohóc sipka,
hajlott a gerinc, földet súrolja.
Tapsol a jó nép, táncot járnak lábak,
farsang is élteni az álarcokat.

Csendben botorkálok a nagy zshivajban,
kalóz, dáma, bolond mindegyik itt van
Szerepet játszik, vagy valóban az?

Ott egy poros álarc a földre dobva,
gazdája váltott egy „alkalmasabbra”,
melyet... talán... már befogad a kaszt.

Lepergett sok óra

"Magamban bíztam eleitől fogva-
ha semmije sincs, nem is kerül sokba
ez az embernek."

(József Attila: Kész a leltár)

Nem tudom hogy kiben, miben bízhatok,
csalódni tudom nem egyszerű dolog,
ahonnan nem várod, bizony onnan ér
támadás, mely talán rosszabb mindennél.

Lepergett sok óra ledőlt sok bálvány,
hit nélküli csendben csak a pokol vár rám.
Lágyabb a zene, lehangolt gitáron,
Villon kötele lóg, a száraz ágon.

Nem féltem, mert tudom, nem volt rá okom
tetteimet ma is mindig vállalom,
szolgáltam vendéget, raktam tapétát
sok embert vezetve nyeltem "út porát".

Szerettem, szerettek, bizony nem nagyon.
Igazat megélni nagyobb "borzalom",
mint elhinni a sok csodát és szépet,
melyről nem látszik: csupán csak ígéret.

Rájöttem, értem: magamban bízhatok,
izgatottan várom kétes holnapot,
érzem, hogy sorsom meglepetése vár.
"Éltem - és ebbe, más is belehalt már."

Talán egy

Talán egy fájó hangzavar,
vagy elkapkodott svédcsavar,
fej felett lóbált mozdulat,
minden, mi egykor megszakadt.

Tilalmas éjek...némaság,
elvetélt mag...pusztaság,
sárguló fenyőfán dísz csengő
gyermeki álmod...nem lelhető.

Ha kinyitod a szemed

tudod a sorsod hagy rajtad nyomot
ahogy nap mint nap feletted átrobog
nem köszön és nem mondja jó napot
nem látja nem érzi ha csontod ropog

gerinceden érzed most is nyomát
s a tűz mit szított hamuvá éget
arcodra vés a gond még barázdát
nem látod már csak a silány véget

ha kinyitod szemed feltűnik a cél
megroggyant térdedben erő van újra
egyenesen állsz akaratod acél

indulsz az élet megszabta útra
bár nehéz az élet és nagyon kemény
vesztesek támasza: „csalfa vak remény”

Az idézőjeles rész Csokonai Vitéz Mihály: A Reményhez című verséből kölcsönözve.

Nem termett babér

„Maga az élet kész röhej!
Itt nem akad számomra hely,
hát leszámoltam a világgal.”
(Kamarás Klára: Leszámolás)

Tényleg! Milyen volt itt az élet?
Pimasz, komor, vagy végítélet,
mosolygós, kedves, fagyos talán,
elmúlt egy „perc” és vége már?

Olyan volt mint a vágató csikó,
elmével, talán, fel sem fogható.
Itt hagyott néhány álomcserepet,
a tér, idő, csupán csak képzelet.

Nem termett babér, egy levél se.
Koszorút sem font a fejemre,
de bosszúságból eleget adott.

Csupán a végtelen képzelet,
szárnyán repültem éveket
féltem, szeretve ezt a világot.

Bár ráncokat fest

„Úgy szeretnék nagyon sokáig élni,
hogy öregen is megismerjelek,”
(Garai Gábor: Sokáig élni)

renyhülő izmok fájó ízületek
ki tudja vajon meddig élhetek
tűz mi egykor izzott most még pislákol
fényében már csak az emléke lángol

mi egykor szép volt mára megszokás
felcsillanó fény is olyan szomorkás
szemedben hol vidámság csillogott
most rezignáltan várod a holnapot

bár ráncokat fest a nagybetűs élet
arcunkra s a terhek oly nehezek
a vágyaink sem a régiek ma már

de él bennünk még apró tünde-álom
izzik olykor a lélek-pusztaságon
csókkal köszönöm meg ha időm lejár

Mese a faágról, mely ma fali dísz

ág voltam egykor egy csodálatos fán
szépen erősödtem vigyázott reám
ágacskáimon zöld levelek sora
néha kismadár mi pihenni bújt oda

hajladoztam ha kellett ha fújt a szél
sok levél zizegett és arról mesélt
hogy fél az ősztől mely sárgára festi
az ág akkor őket elereszti

de vad vihar tört a csodaszép fámra
fa nyögött mikor üstökét cibálta
letörten feküdtem már a fa alatt
tudtam az életem végleg megszakadt...

de megtalálta őt ott egy érző lélek
meglátta benne a gyönyörűséget
kicsit megmunkálta felrakta a falra
ma is ott van a kerete tartja

így lett csodás dísz egy halott faágból
természetet csempész a kerti világból.

Akarunk-e felnőni egyszer

„Hogy felnőjjünk ahhoz több kell!
Nem nő az ember egymaga"
(Kiss Dénes: Mindért!)

akarunk-e felnőni egyszer
s elűzni a lázas tegnapot
emberi szó nem irtó vegyszer
lesöpörni a kétes látszatot

összefogás e kicsi hazában
nem vádol tapos másokat
párbeszéd és mosoly a mában
letépi a „színes” álarcokat

akarunk-e felnőni egyszer
széppé tenni a kétes holnapot
csodát írni égre ecsettel
büszkének lenni: magyar vagyok

Gyere most

Tudom, egyszer elfogadod majd,
nem ellened szólnak verseim,
de látom a gondot és a bajt,
néha hullámozó néma sejtjeim
ha tudnák, ordítanak: elég!
Gyere most... Jöjj közelebb.
Beszéljük meg, mért rossz a világ?
Kezünkben néhány szál kék virág,
vagy fenyőág, rajta csillogó díszek,
hinni kell, hogy szebb lesz az élet,
s emberségesebb. Nem erre tanítottál?
Minden ki nem mondott szónál,
sokkal fontosabb egy szép gondolat.
Ott, már a vastag hólepel alatt,
egy kis virág lassan kidugja fejét,
látod te is...látod a végét...
én is tudom...emberségről már csak álmodom.
Hisz egyre több az „eljátszott” alkalom.
Átkozottak lennénk?
Nem hiszem...nem tudom.

Megöregedtem

Vártam rád...
megéltem közben számtalan csatát
mit a sors állított fel nekem.
Mint ólomkatona, rendíthetetlenül
álltam még tépett vad vihar, s belül
mindig sütött a nap.

Vártam rád...
átvirrasztott sötét éjjelek
szélvész tépte az üstökömet
s vert az eső olykor, fagyottá vált a lélek
de a májusi szél mondott csodás meséket
s álmokat szőtt a gondolat.

Vártam rád...
most fenyőfa illat száll a légben
e karácsony táji szürkeségben
a szeretet várás, most a lelkedre ül.
De nem mindig érzed ott legbelül
hogy még melegen süt a nap.

Vártam rád...
talán még ma is várok
bár nem nyílnak már tavaszi virágok
mesét sem mond a fázós decemberi szél.
Még lelkem azért új tavaszt remél
felmelegítenek-e a karácsonyi fények?

Megöregedtem, de még remélek
s álmokat szőnek a ködös éjjelek.

Csend van

Csend van...Rád gondolok gyermekem,
felnőtt vagy már, nem gondtalan éveken,
át fut az életed. Más az út és más a táj,
hol a lét veled vágat tova. Oly nagyon fáj,
hogy segítenék...de sokszor nem tudok.
Csak a szeretetem az amit adhatok.
De sokszor az sem kell már...

Vita clamoris

Zöld fenyős, szeles adventi éjek,
csillag nélküli felhős zord egek,
szeretethiányos hűvös nappalok,
szárny nélküli bukott földi angyalok.

Törpe ember mint óriás tetszeleg,
hossannát kántál, de szíve remeg.
Imára kulcsolt kezében fegyver,
istent kiált, mert a hitért ölni kell.

Bálványok, szobrok és festett képek,
megszokás imákat mormol a végzet.
Vajúdik az élet és szörnyeket szül,
kifacsart lélekkel a lét nem üdvözü.

Teremtés zenéje eltorzult zene,
harsogó, pénzéhes és remeg bele,
a világ, mert leigázni indulnak
a napot, rakni helyette félholdat.

Tisztelet nincs, csak gyilkos akarat
eltiporni, kiben más a gondolat.
Isten csak nézi, nevet is rajtunk
csillagösvényén, csak porszem vagyunk.

Távoli égen

remegő kéz füstös öreg fáklya
lángját a kósza szél lágyan cibálja
fény csak átdereng a sötétségen
csillagpázmák kinn a távoli égen

oly tágas a tér de kicsiny az ember
egója szárnyal de nem tud nem mer
szembenézni jövője kérdőjeles
térdig dagonyázva csak időleges

távoli égen hunyorgó csillagok
isten hátat fordít már nem mosolyog
tudja a teremtés félre sikerült

újra kellene gondolni mindent
hibajegyzék nélkül alkotni rendet
ha a józan ész majd újra megkerült.

Dubium hominum

csend... ordító kegyetlen szavak
párhuzamok...de nem hallatszanak
csak száguldó idő tör álom cserepet
tényleg...a holnap végleg elveszett

dogmák...én mindezt másképp látom
áttörve silány lélekpusztaságon
döngő léptek egy elhagyott furcsa házban
félíg élt akkordok a poros gitárban

hosszanna néked...már nem érdekel
mit hoz a néma ködös kósza reggel
pendített húron apró rezgés bámul

bolygók milliói van-e rajtuk élet
agymosásból én köszönöm nem kérek
talán...egyszer...az igazság kitárul

Falak

Fal, fal és mindenütt csak fal.
Megvéd, elzár, vagy csak eltakar,
néha feltűnik egy-egy délibáb,
érezed és hiszed, ott egy más világ.
Keringnek körötted álom szilánkok,
taposóaknák földjét rohanva járod,
sejtelmes ködökön átdereng egy élet,
olykor már üvölt az egyedülléted.

Lemállott vakolat közötti résen,
felcsillan a fény...és készen
vár egy mese a kinti világról,
hol szél söpri el a ködöt a tájról.
S tüdődbe friss levegő árad,
nap süti majd a tar koponyádat.
Téglánként lebontott falaid helyén
új élet sarjad...vajon értenéd?

Fal, fal és mindenütt csak fal.
Megvéd, elzár, vagy csak eltakar,
mennyezet helyén újabb délibáb.
Most már tudod: valóban más világ.

Mint egykoron

Mint egykoron nagy Gilgames,
ki csatázott ádáz ellenségivel,
törsz utat magadnak a szépség felé,
s látod az ész most szerteséjjel,
háborogva zsong, nem talál utat.
Csendben, mélán mert az áldozat
füstfelhőjére Isten nem felel.

Megtörni a csendet néha kell,
hogy lássák, érezzék te is létezel,
s gondolatod száll a fény felé.

Meddig? Ki tudja azt ma még?
De éned feszülve körbe néz
talál utat, mely távol a szürkeségen,
a lét határán vánszorogva,
a hegyre kapaszkodik éppen,
majd simán, egyszerűen eltűnik,
ott, hol köd ereszkedik a tájra.
Te néha a földre rogyva,
mint aki szerelmét keresi, kutatja,
haladsz tovább a fény felé.

Megérkezel majd, mögöttes az élet,
jól, rosszul megélt apró csodák,
széttört vágyak, elmúlt szerelmek,
oly sok szétfoszló dühödt némaság.
Ajkadon már nem zeng hozsanna,
a hited is magadnak szól.
Elveszett imák szétszórt szava,
lelked húrja még halkán, de dalol.
Mert várnak ott, hol a fény átkarol.

Sziklák között

Sziklák között egy apró kis virág,
mintha csak reád várt volna régen.
Hagyod élni, vagy mit elvár a világ,
letéped, vázában szárad el éppen.

Sziklák között egy apró kis virág,
szórja illatát a tiszta légben.
Természet alkotta csodás világ,
lassan eltűnik majd a feledésben.

Egy dal ködén

Egy dal ködén átdereng egy arc
fájón, csendben, mintha végtelen
folyó lenne a kemény életsarc,
kevés a szó, hiány az értelem,
hogy megértsem, mért nem vagy itt.
Talán... egyszer... a sors gyengéden
elröpít, vagy csak simán megsegít.
S látom majd újra szép szemedben
mindazt mit láttam egykor régen.
Miért fáj a szó, s miért az emlék
az álmok kusza, kócos tengerén
vajon merre...hova mennék?

Egy dal ködén átdereng az arcod,
hallgatom még és újra álmodom.
Valahol talán te is megtalálhatod
ezt az érzést, poros életpolcodon.

A cél messze van

Nevetve, kacagva, boldogan
indultunk újra, hogy épüljön a "légvár".
Lelkesen, mint ki az életért rohan,
éreztük ott most a Kánaán vár.

Égetett a nap, tépett a vihar,
széthullott álmokat hordott a szél.
Sebektől vérző identitásunk,
mindig egy szebb jövőről mesél.

Szétdőlt, agyimosott érzelmeink,
anyagi javak és mindennapi kenyér,
a mézes madzag, mi ide-oda leng,
néhány morzsa, mit elénk sodor a szél.

Látom: az út hosszú, a cél messze van.
A szabadság ára: nagy lesz ezért?
Talán unokáink meglátják majdan,
a Kánaánt, ha végre ideér!

Békét lelt

Megcsillant egy aprócska napsugár,
fény rávetült por-szürke utamra,
ott, akkor, a temető csendjében,
békét lelt háborgó lelkem újra.

Halványan még

Halványan még él benned egy tudat:
csak te tudod az igazit, a tutit.
Léggömböt fújsz, nem számolsz napokat,
az egész, számodra, olyan blazírt.

Trendi álmokat rég elfeledve,
szűkölve élsz a csillagok alatt,
ha néha felnézel, csak merengve,
érezed az időt ahogy elhalad.

Hazug a szó, mit forgat az ajkad,
de hinni szeretnéd: minden igaz.
Meghasonlott éned, lúgozott agyad
álmaid szilánkján érez vigaszt.

Gondolat már nem parázslík benned,
elhamvadt rég, csak hamuja maradt.
Eladod magad, mindegy, hogy kinek
ha az ígéreted, szépen hangzanak.

Az sem baj, ha néha megtaposnak,
léted odadobott koncot remél.
Törött gerinccel hozsannát várnak,
mindentől félelem zsigeredben él.

Szemüveged rég, rózsaszínre festve
a valóság színeit elfedi már
Hálásan nézel „bátor istenedre”
és áshatod a gödröd, ha időd lejár.

Ide születtem

Hol két nap ragyog onnan jöttem,
ott iker csillag világít az égen,
hol Castor, Pollux napsütését érzem,
kiteljesedett valódi lényem.

Ide születtem erre a világra.
Magam választása volt a sok közül.
Az eget nézve, vágyom oda vissza,
érzelmek szárnyán akkor elrepül,

gondolatom. De ebben a világban,
apró sóhajtás az emberi lét.
Látom álmaimban mily csodaszép,

mit otthagytam már olyan nagyon rég.
Itt a kék bolygón, apró csodákban
kerestem, találtam életem értelmét.

Akkor

"A békés halálban nem hiszek.
Ott, ahol izzad a test és riadnak szemek,"
(Jagos István Róbert: Akaratod szerint)

Akkor, kopog-e majd az ajtón,
ha megjön egy napon értem,
vagy csak beront, rám néz
és könnyel szemében
mutatja, indulni kell, vár a csónak
nem lesz helye akkor már a szónak.
Béke lesz majd, vagy kínzó szenvedés?

Temetés nem kell! Csak szórjad szét
(hagy repüljön mint a szél, ha tép
fákat, bokrokat, széttört álmokat...)
megmaradt hamvaimat.

Tétova léptek

Vergődő létben zörögnek a csontok,
friss koncra éhes a kegyetlen világ.
Őszül a táj, sárgulnak a lombok
nem nyílik, hervad, a színes virág.

Tétova léptek visz tovább az élet,
belső zenéd halkul nem a régi már.
Csend ordít benned, megszüli néked
ezerarcú magányt, mely most reád vár.

Ha feladod véged, elsöpri benned,
mindazt mi szép volt, messzire kerül.
Halványul már a lankás távol, neked

nagyon fáj, mi rád települ, ott belül.
Még várod a tavaszt, de tél közelít,
s te féltve őrzöd szép emlékeit.

Mint pislá fény

Mint pislá fény, ha átdereng
a redőnyöm zárt „rácsain”
emlékek során mereng
az idő játékos húrjain
az elmém. De mit talál?
Tenni akaró létet, mit a halál
egy reggel majd megszakít.
De érzem, hogy addig itt
még sok a dolgom. Emlékezem.
Ha összekulcsolom két kezem
nem imádkozom...minek?
Hinnem kell...hát hiszek
magamban. Hisz ott legbelül
csak én vagyok, lehet, hogy egyedül.
Mert a két fontos útitárs
a jó és a rossz...nem releváns
hisz egymást ölik akaratomért.,
Mindkettő orkánt remél
mely kisöpri majd a másikat...

Nem adom ily könnyen magamat...

Gyere, ülj ide

Gyere, ülj ide mellém most kedves,
„hallgassuk” együtt a kandalló „zaját”,
hogy világít lángja, pattog ha nedves
a fa, melegít majd egész éjen át.

Gyere ülj ide mellém most kedves,
tegyünk most úgy, mint ki nagyon szeret.
Hazudjuk, hisz tudod ilyen az élet,
hazudjunk lángot, „pusztító” tüzet.

Társas magányunk és emlék a múltból
minden, ami volt már kusza érzelem.
Nézz a szemembe, éljük át újból,

mindazt ami szép volt veled s velem.
Talán majd egyszer újra visszatér
a május, de most „havat hord” a szél.

Vajon mit vár el

" ami megoldhatatlan bízd az istenekre
se baj megoldani egynek sincs kedve "
Radnai István: Paradoxon reggelire

Vajon mit vár el tőled az isten,
ki benned él, benned lakik,
fejet hajts és áldozz szüntelen?

A fohász száll ha kell, ha nem,
mindig az ég felé fordul a szem,
miért nem magadban keresed?

Egyszerű a válasz, ha magadba nézel,
poklot, mennyországot látsz ott belül.
Győztes serlege ott van a kezedben
ki lesz az? A végén kiderül.

Vagyunk akik vagyunk. Zsigereinkben él,
hogy nem rajtunk múlik milyen az élet.
Apró gondokból elefántot gyártunk
és hibáztatjuk érte a mindenséget.

Fohászzkodunk: oldja meg helyettünk,
az isten nem foglalkozik veled.
Megsegít ha magadon segítesz
de akkor már...mondd... minek?

Dogmák sora állít valótlant,
fenyeget pokollal ha nem teszed,
élni nem tanít, csak bűnért vezekelni,
megváltás is tévesztő láttelelet.

Vajon mit vár el tőled az isten
ki benned él és benned lakik...

Fázom

fázom
ha a lelkem üres
vagy levegőt markol kezem
tétovázom a mozdulatban
és senki nincs velem

fázom
ha üres a gondolat
törött szilánkok álmaim
nem látom előre sorsomat
s az akarat nem segít

fázom
ha ujjad rám mutat
dorgáló hangod száll felém
s nem találom a kiutat
ringok az álmok tengerén

fázom
ha elbújik majd a nap
szél tallóz a lomb között
eső szítal vagy hó szakad
a remény elköltözött.

fázom
de nem! nem adom mégsem
gondolatnyi szép álmaim
megvalósul és látni vélem
ott túl a vágyak lankáin

és lassan felenged majd a jég
rájövök: az élet rövid de csodaszép.

Pergő homokszemek között

Már csak kósza emlék vagy nekem,
egy késői vágy mi nem teljesült.
Múló időben megszépült minden,
s a vágyam emlékké csendesült.

Pergő homokszemek között az órán
az idő vágatva halad tova,
vágyom utánad, szeretném élményed,
ha újra eltalálna Amor nyila.

Szerelem, te csodálatos érzés,
dobpergés mely a szívemig hatol.
Nem írja felül a kor, de a remény
éltet. Még várnak rám valahol.

Élet – paradoxon

"ha távozom fizetés nélkül távozom
hiszen nem ismertem senkit sem
a jelenben rettegetem más lesz"
(Radnai István: Para és frázis)

Ha elmegyek, vajon, hogyan megyek?
Számola rendezve, vagy tartozást mutat,
"folyónál" Kharón hallgat. Nincs felelet,
a csónak orra szeli a habokat.

Mit hagyok itt, mi nekem fáj majd?
Tervek, álmok, szerelmek, vágyak?
Visszaint akkor élet paradoxon,
többé a sorsom már nem cibálhat.

A remény

Hullik csak hullik egyre
az elsárgult diófalevél.
Címzett, feladó egyiken se,
a fa választ nem remél,
(hisz nemsokára itt a tél)
csak majd a tavasztól
ha újra ideér.

Sírok és be nem gyógyult sebek

(Rendhagyó emlékezés 1956. okt. 23)

Kicsi a nép és abból is kevés,
aki kimerte mondani: ebből elég.
Nyomatéku még fegyvert is fogott,
hogy kivívja a szabadság látszatot.

Hisz a szabadság csak viszonylagos.
Ha szegény vagy neked semmit sem ér,
csak mint egy szürke kopott egér,
várod a „macska” majd megkímél.

De tankok jöttek a lánctalp alatt,
barikád köve szétzúzva ott maradt.
Életek hulltak el mindkét oldalon,
hatalom a tét ezen a pár napon.

Sírok és be nem gyógyult sebek,
magyarázatok, sokszor a lényegét
elhallgató kampány beszédek.
A hősi hitvallást bizony nem értitek.

Emlékezni, együtt összefogva
nem egymást cibálni lenn a mocsokba'
hozsannázni a szabadság romjai felett
feledve, az érte meghalt hősöket.

Előtted leng a mézes hajókötel.
Magyarok istene már rólunk nem regél
de virágoznak az elvtelen hazug álmok.
Hőseink...tényleg...ezt akartátok?

Eretnek lelkű

Eretnek lelkű, de ember vagyok
néha rám tapadnak fényes csillagok,
s a fény...olykor... átvilágít testemen,
ha figyelsz, meghallod belső énekem.

Ha figyelsz meghallod belső énekem,
s a fény...olykor...átvilágít testemen,
néha rám tapadnak fényes csillagok,
eretnek lelkű, de ember vagyok.

Bíborvörösen

Bíborvörösen nyugszik le a nap
átszínezi a felhőket, a tájat.
Mielőtt eltűnik, még „visszanéz”.
- egy percre csak-, az este nem várhat.

Eltűnik csendben. Magára marad
az este. Leple betakar mindent,
de fény játszik már a falu felett,
s benne éji pillangók repülnek.

Szél is elült. Csendesen nyugodva,
hisz dolgozott egész nap kegyetlenül:
gyümölcsfákról a termést lerázta,
bokrokat tépázott...Most elszenderül.

Nyugalom mindenütt. A csendet néha
csak egy-egy jármű hangja töri meg,
lassan lehunyják szemüket a házak,
a világ e féltekén aludni megy.

A csendes éj, édes mámorában
születhetnek csodás, gyönyörű álmok.
Mit hoz a holnap? A remény veled van,
a választ ott belül...mindig megtalálod.

Ködbe burkolózik

Mint mesterien festett csendélet,
igazi színekavalkád most a táj.
Festette: Derkovits ecsetje helyett
az ősz. Hirtelen, néhány délután.

Mint Vivaldi gyönyörű zenéje,
az ősz dallama oly szépen szól,
gerlék hangja, levél zizzenése
a szél süvít, vagy lágyan dalol.

Ködbe burkolózik reggel a kert,
majd leveti mint a koszos ruhát,
s a nap bágyadtan, erőtlően
de felszárítja az éj harmatát.

Sárgul a levél, lassan lehullik
fűben a pitypang még virágot nevel.
Pihenni tér a természet, búcsút int
álmában a hidegre már nem figyel.

Zenére hangolva

Szférák zenéje
és csend a mában
észreveszed-e
a hallgatásban?

Csendre figyelsz csak
vagy zene ér el
hazug az ablak,
amin kinézel?

Törtető álmok
árnyképe hódít,
páros magányod
lépésre csábít.

Zilált agyadba'
szálas az érzés
tört álmaidba
nincs visszatérés.

Létmagod torzul
silány a sarja
csak a pénz játszik
szerepet rajta.

Halódó világ
koszorút rája
nem lesz túlélő
nem lesz aki bánja.

Óriás lehetnél
nem emberállat
Isten tenyerén
virága, világnak.

Szférák zenéje
ézés dal a mában
hallgass a zenére
élj a ritmusában.

Lassan mozdulok

Lassan mozdulok, tétován
talán, ha nem lenne délután,
és vasárnap...

Tenném, a dolgom hisz korán
van még így négy után...
a munka sok, a nap
meg oly rövid. Lassulok,
az idő is telik, rajtam, fáradok.

Álmodok csodás álmokat,
látom szürkülő utamat,
a sín a távolban összeér.
Nem jön már nekem vonat,
élet is gyorsan elszalad.
Tapsot nem üt a tenyér.
Írni kellene valami szépet,
vagy felejteni az egészet.

Még bírnom kell egy kicsit,
míg szellemem nem avított.
Az időm mi hátra van
lehet úgy ötven vagy hatvan
év. Tervezem.

Sokszor mulatnak ezen
barátaim.
Eltűnnek lassan állomásaim.

Csak emléküik az mi megmarad,
hisz az idő vágatva szalad,
s tűnik tova, pillanat alatt.
De szomorúságra semmi ok.
Az élet szép...te is láthatod,
ha van néhány jó gondolatod
hajtsd végre azt.
Ajkad ne szóljon panaszt.

Mert ott...a sarkon túl ...
bár nem látod, de álnokul
meglapulhat: Végzet úr.

Aprócska percnyi

Aprócska percnyi csak a léted
átsejlik a napok résein,
míg a fejed fölött kering,
az elmúlás kegyetlen réme.

Tükörből visszanéz, az arcod
szántóföldnyi barázdák sora,
még nem adod fel a harcod,
kiszáradt a tollból a tinta.

„Fényes szelek” már messze járnak,
ez a világ már nem a tied,
túlfűtött érzelmek, halott vágyak,
s az ágy néha nagyon hideg.

In memoriam Tiszai P. Imre

„Istenek kegyéből
holnapot teremt nekem
a hasadó hajnal”
Tiszai P. Imre: Engedjete

tényleg nem vagy ez nem csak lázálom
a lét itt nem állt meg egy percre sem
szavakat keresek de nem találok
hogyan idézzelek emlékeimben

hisz szertelen voltál talán barát
költő ahogy a nagykönyv megírja
egykedvűn tapostad az élet sarát
nem volt több kinek volt róla papírja

egyenes gerinc de az én lázadó
hiába tapostak néha a földbe
felálltál újra indultál előre

most lassan belepi nyomodat a hó
de vágyad álmod verssé applikálva
jelet karcolt a sors homlokára

ajánlás

kerékbe tört a költői álmod
mert idő előtt ért véget az út
túloldalon talán megtalálod
a kiérdemelt babérkoszorút

herceg ha lehet vedd őt pártfogásba
hisz mestere volt igaz szavaknak
ne nézd hogy lázadt újra és újra
szemébe nevetve mindig a sorsnak

Talán a józanész

„Irgalom hegyéről csorog a bánatom,
Kevés a szó, hol van az értelem?
Senkiben nincs se bú, se szájalom.
Nyüszít szívemben a valódi képzelet.”
Hajdrik József: A gondolatok szabadsága

mióta élünk dül a háború
ember nem tanult semmit a múltból
az ok oly sokszor csupán a bosszú
a józan ész már kidőlt a sorból

hatalom játszik okot keresve
vallások feszülnek egymásnak sorba
ártatlan gyermek és nő leterítve
béke angyala ítélve halálra

hatalmi érdek a nép a vesztes
értük történik vélik agymosottak
nem látják ki az igazi nyertes
mindent elhisznek hazug szavaknak

talán a józan ész majd újra éled
a sötétséget felváltja a fény
nézz körül mondd el miből reméled
hogy az igazság lesz újra az erény

Sine fide in fide

„Minden kor szült
ezernyi ember-júdást
hogy megfeszíttesse
az Emberiséget”
Király Lajos: Júdások

csendet teremtene ma hívó szavad
ha hozzánk szólnál e furcsa zajban
de hallgatsz a lélegzet is elakad
hosszanna sem szól nincs hit a dalban...

háborút viselünk értelmetlenül
hozadéka ránk csak szenvedést hozhat
gyűlölet hulláma gyorsan terül
emelünk magunknak szürkülő falat

dróton mozgatott marionett bábu
ma fillérekért már megvehető
törött gerincű és mosott agyú
hatalom oldalán bevethető

hiszi a hazug szót tagad igazat
retteg hogy nem jut konc az asztalra
nem érték neki a tízparancsolat
mert parancsra azt lábbal tiporja

uram hol marad ma intő szavad
mikor júdás faj lepte el a létet
de hallgatsz a lélegzet is elakad
hit nélkül lézeng e kicsi néped

gyűlölet hulláma borít el mindent
családok szakadnak darabokra
uram teremts végre békét itt lent
hogy újra hittel szóljon az ima

Ha megtaláljuk

„előre fel a csillagokba
a jövőbe nem mert nincsen
bele sem kezdesz a holnapokba
tisztára úgy mint isten..."
Skary: tisztára úgy mint isten...

keressük az istent a szózatokban
még dogmák szavával rémítgetünk
de emberségünk már csak nyomokban
most mondjátok meg így mi lesz velünk

ha megtaláljuk mit mondunk neki
vakhittel ma itt lágy-borús az élet
renegátok vagyunk tudja figyelni
vajon értitek hogy miről mesélek

imát mond a pap kulcsolva a kezek
tömjén illata tölti be a házat
fényt törnek közben a színes üvegek
hála érzését vonzza be nálad

s ott abban az apró fénycsíkokban
tudod a békéd valahol ott van

ajánlás

herceg mondd mért nem nézünk magunkba
mért keressük másutt az igazolást
hisz isten és ördög hagy magunkra
engedve hozzá az utad megtaláld

magadba néznél mindkettő benned van
utad járod vakon te boldogtalan

Ha inog már

...Mert elvész mind, ki térdet
hajlít a zsarnoknak; akit önérdek serkent
de a szegényért szólni gyáva.
Benjámín László: Ne áltasd magad

átgázolni mindenkin ha fontos
törni zúzni koponyát csontokat
gazda lássa a szolga milyen szorgos
és bókkal fogad dobott koncokat

hazugság sem állhat messze tőle
hosszannát zeng az összevert tenyér
szegényt taszít ha kell még mélyebbre
s neki jut így majd a több kenyér

szolgalelke feltétlen kiszolgál
csupán a pénz a dobott koc a úr
térden csúszik egy-egy hangos szónál
nem véd meg mást de gyáván meglapul

ha inog már az imádott szobor
nyüszítve várja a talp mikor omol

Vajon elmennél-e

„Volt sok nyár, sok bolondos emlék,
átvirrasztott, forró éjszakák,
ha kézen fogsz, most is mehetnénk,
míg csiklandoz, fűt és üz a vágy.”
Kerecsényi Éva: Volt egy nyár

vajon elmennél-e ha hívnának újra
a vágyak és a vad képzelet
sarut vennél-e a hosszú útra
s csodálnád újra a kék eget
talán álom már a régi emlék
vagy csak nyári bohókás a képzelet
mit álmoként oly sokszor megéltél
most végre szabadon megteheted...

most csak magasan repülni volna jó
nem törött szárnyal vergődni a földön
de visszatart egy érzés s a konvenció
satuként szorít, hogy téged legyőzzön
csodás csendet képzelsz a zaj helyett
miközben lelked szabadon lázad
menni vele ki talán még szeret
világ megszűnik vagy legalább várhat

ajánlás

herceg a képzelet csodás találmány
repülni szállni sokszor így lehet
jövőbe vagy vissza az emlékek szárnyán
közben csak bámulom az égszínkéket
s gondolatom akkor elrepít oda
hol vár reám egy elmém alkotta csoda

De eljön az óra

„Nem kell nekem a ti istenetek!
Okos a világ, gyáva, beteg.”

Szabó Lőrinc: Szédület

hány istent imádunk itt a bolygón
vagy mind ugyanaz csak más a neve
isteni intelem nem szólhat bele
mit teszünk egymással vágyón vagy vádlón

vak hittel ölnek gyűlölnék aláznak
lábbal tiporva az isteni törvényt
leginkább dúl az önös érdek önkény
nincs ki véget vessen a harácsolásnak

eljön az óra mikor tornyok dőlnek
hiábavaló lesz dogmák jajszava
foszlik a liturgia misztikuma
természet erői felszínre törnek

az égbe kiáltott kántált imák
zsoltárok hangja is egyre halkabb
megúszni nem lehet nincsen tovább
föld az embertől végre megnyugodhat

Derekamon öv

„Cipőmre nézek: fűző benne!
Nem lehet, hogy ez börtön lenne.”
Petri György: Mondogatnivaló

derekamon öv cipőmben fűző
kezemen még nincs ott a bilincs
kimennék de zárva az ajtó
zárban nincs kulcs nincsen kilincs

falakon át ajtók nélkül
koszos opálos üvegen át
színes világ csendben beszürkül
tört tükörben nem látok csodát

zajos az élet csendre vágyom
csend van akkor hiányzik a zaj
a lét néha eltorzult álom
de apró csodákat utadba hajt

utak futnak minden irányba
egyet ki kell választanod
jó a döntés vagy rossz irányba
indultál később megtudod

bezárt falak közt nincsen élet
savanyú a lét olyan avítt
de míg élek bontok remélek
ajtót kilincset kulcsot amit

ha jól használok leomlanak
a körbe záródó szürke falak

ajánlás

herceg mért engedted meg
hogy épüljenek szürke falak
az ember egykor a jóra termett
ma Káin fokosa hagy nyomokat

a csend bezár az ordítás elnyom
a rossz eltapossa most is a jót
talán tényleg csak vágyálom
megélni még néhány ezredfordulót

Új ifjúságom

„Ifjúságom
széthordta más.
Most: újraépül,
napra nap.”

Petróczi Éva: Egy Jeszenyin-témára

álomban „ő” halkán így szólt hozzám
fiatal leszel megint ha akarod
de a tapasztalat hullámhosszán
állítanom kell ezt te is tudod

újra kezdhetsz majd minden előről
az idő síkot te választod meg
a hosszú és tartalmas szövegből
munka család gyermek mi értelmet nyert

új ifjúságom mit kezdjek most veled
a hibákat újra elkövethetem
nyugodt öregkor mit eddig megéltem

tudom ez nem mond semmit sem neked
értem én már nem tűnődöm tovább
öreg maradok ébresztő „jó-barát”

Gondolat mezején

„sehová se vezető utakon,
lyukas hálóval kint a tavon,
ostoba hírvivő és ügyetlen halász,
hogyan hová igyekszem, már magam sem tudom”
Parancs János: Túl a férfikor delén

véget ért gondoltam...de talán mégsem
bár szorít és nyomaszt itt legbelül
túl a felezőn alig remélem
hogyan tart még de ki írja itt felül

gondolat mezején rendet vágni
fejekbe önteni tiszta vizet
talán ott fenn a magasban érti
ki hangtalan törli el az életet

lennék én kemény szabdaltsági szikla
vagy fenyvesek zöldje ott fenn a dombon
eső után a felhő árnyéka

nap fénye ahogy átsüt a lombon
de ember vagyok csupán rímfaragó
vágyni és álmodni mondd mire jó

Tépett vitorlák

„jeladás: a Gyűlölet Csillaga hirtelen
megjelenik a nappali égen”

Petri György: Angyal

magyar a magyart taszítja nyomorba
mézes madzagot lenget a kósza szél
szomszéd szomszédot kíván pokolra
közben áhítattal az ég felé néz

szószékről áramlik a kampány szaga
üvölt a vágy a hatalom után
befed mindent az ígéret halmaza
itt lesz vagy itt van már a Kánaán

tépett vitorlák és hazug szavak
van kit a tények sem érdekelnek
egy hajóban evezünk mint gályarab
pár nap és máris elfelejtenek

húzd az evezőt és ne gondolkodj
a te életed már soha nem lesz jobb

ajánlás

herceg a kőtábla rég összetört
az írás halványul pergament foszlik
a hitbe vetett hit is már összedőlt
pénz hatalom a tét amiben játszik

világ már mást imád neve mammon
érte lelket árul a zsibpíacon

Megtetted-e

„S, hogy mindazt, amihez közöm van
dédelgessem, védjem, javítsam:
ez már gondom, jogom.”
(Benjámín László: Örökké élni)

Megtetted-e mindazt mi kért az élet?
Óvd, védj e hazát és az emberséget
ne feledd, hisz ő is egy magyar,
vagyonra nincs, testet csak rongy takar.

Vagy „nyugger” ő és ledolgozott élet
mögötte. Te tudod miről beszélek?
Hisz dönteni felette oly egyszerű
nem elég, hogy fáj már az élet,
de legyen számára nagyon keserű.

Dolgozna itthon, de apró a pénz,
mondod: negyvenhétezerből is megélsz,
holott zsebedben milliókat forgatsz,
teret engedsz a megtévesztő szónak.

Stadion épül itt már stadion hátán,
a kórházakba, hosszú várólistán
át vezet az út, s ha pénzed nincsen,
mire odajutsz már életed sincsen.

Agymosott, félrevezetett tömeg,
issza a szavakat és nem érti meg:
neki nem lesz jobb, „asztalhoz” nem juthat,
csupán egy-egy konc miatt marakodhat.

ajánlás

Herceg, a teremtést elbaltázta Isten.
Gazdagnak ad mindent, szegénynek nincsen
csak a robot és néhány apró fillér,
ő küzd, fáradozik, fizet mindenér'.

Ha lába alatt megcsúszik a talaj,
kivándorol innen, mert élni akar.
Egymásnak feszül a magyar és magyar,
békétlen népség, százfélét akar.

Párbeszéd nincs, ütésre lendül ökle.
Adj uram békét, most és mindörökre.

Röghöz-kötött forma

„Kitárt karokkal hullani
az elenyésző égen által,
és földet érni, véget érni
egy iszonyatos puffanással”
Petri György: A fakír

nem tudom még mit hoz a jövő
csak azt tudom titkokat kínál
lesz-e benne magasan röptető
mi átdereng a lét korpuszán

nem tudom hogy mit hoz a jövő
de látni vélem létem ráncait
mint ima lehet égre törő
de járhatom a pokol bugyrait

mesefákon alvó rügyet látok
kinyílik-e majd a szóvirág
csoda hajnal köszönt-e rátok
feledve hazug álmok dalát

röghöz kötött forma az élet
jobbágy burok úri hazugság
csontot rágsz de szférák zenélnek
a járt utad térdig csupa sár

sercintés száll feléd jókora
a sors száguldó kocsijáról
nem talált vihogsz csak magadba
látóhatár még oly nagyon távol

Jagos István Róbert emlékére

„A halottak árvák. Nincs más társaságuk,
csak a csönd, olyan, mint a lepkeszárny.”

Jagos István Róbert: 1974-2018

nyugalmat vár már a megtört lélek
nem zengő zsoltárt vad harangszót
lágy csendet hisz oly zajos az élet
s eltörölni a félreértett szót

ha erőd elhagy és árva a lelked
tested már a túloldalra tekint
kezet nyújt egy bátor te nem felejtet
széthullott haldokló álmaid

lepkeszárnyú apró csöndek jönnek
utoljára felizzik a sok baráti szív
nem aggot kell, hogy kísérjenek
törött vágy-szilánkot sodor a víz

ott túl a kapun megnyugszik a lélek
talán megvédi pörös igazát
hisz oly esendő az ember higgyétek
csak a fájó eső mossa el nyomát

Halotti maszkját leveti egyszer

„savak ölik szegény magányos fákat
ledöntik az erdők oszlopcsarnokait”
(Benjámín László: A tettes nyomai)

vajon mit látsz ha egyszer eljössz
megnézni hogy a föld milyen
lesz-e még akkor fű fa és ember
parázslík-e még az értelem

lesz-e kék ég tavaszi napfény
vagy benzingőztől terhes a lég
ez öleli át egykor csodás bolygót
„elszökik a maradék oxigén”

látod-e majd hogy mit tett az ember
ki mindenén otthagya keze nyomát
hisz pénzéhsége mint a tenger
megölte csodás kék otthonát

halotti maszkját leveti egyszer
és újra éled a kiégett föld
ahhoz már nem kell a tékozló ember
űrből jött hozza el az ősi erőt

Kincseket álmodtunk

„Kiássuk a kincset, mit régi rablók
rejtettek el, éj idején felássuk...”

Kálnoky László: Ásatások

kincseket álmodtunk mi a talajba
kerestük folyton a remélt csodát
temetők nőttek egyre nagyobbra
ásni ásni ásni egyre csak tovább

nem tudtunk kimarni egyetlen magot
csontot találtunk porló csontokat
a tudás itt nem nyert soha jogot
az ásó is eltört csak a nyél maradt

egyre mélyebben egyre nehezebben
és felettünk már oly messze az ég
sokasodik lenn a temetetlen
vajon egyszer kijuthatunk-e még

néha egy apró kóbor napsugár
sejteti velünk hogy él még a világ

Ha itt az óra

„Eljön a perc, amikor az ember felismeri,
hogy nincs értelme tovább vándorolni.

Akárhova megyünk, magunkat
úgyis magunkkal visszük”

Jagos István Róbert

ha itt az óra akkor menni kell
a magadba döntött méreg kehely
erősíti a világ torz rohadt
szanaszét szórva vágy szilánkokat

fájdalomküszöb néha alacsony
torzult álmok közt csak néma közöny
a lét foga csattog húst marcangol
átok-eső hullik rád valahol

ordít a csended nincs kapaszkodó
háttér elmosódott felejteni jó
lenne ha tudnál de pörög az agy
holnap már nem leszel aki ma vagy

perzselő a tűz emésztő a vágy
marcangolt lélekkel élni tovább
döntesz lépsz és lélekben feladod
elköszönni nem tudsz nem akarsz...

ajánlás

herceg ha végére ért az élet
megpihenni talán hozzád megtérek
búcsúzni a léttől csak szépen szabad
ez nem lehet most terhes gondolat

találkozunk egyszer a túloldalon
rájövünk az élet nem volt fájdalom...

Megérint olykor

„lehámlott rólam
minden átok
veletek biztosan
hazatalálok”

Szirmay Endre: Varázslat

mi távolodott már közelebb kerül
álmok ködös útján rendületlenül
pásztázom a múltat lesem a jövőt
tétován állok egy nagy folyam előtt

e kanyargó folyó létem folyója
patakból indult tenger lesz otthona
eltűnnek benne sorra a barátok
távlatok helyett valóságot látok

megérint olykor egy-egy szép varázslat
újra gyönyörűnek mesésnek látlak
sorsom ki oly sokszor cserbenhagyta
mikor szükségem volt nem támogatta

mindez csupán emlék vár a jövő
virág nyílik benne ha itt az idő

ajánlás

herceg csupán a szépre jóra vágyom
életem alkonyán csupán vágyálom
hogyminden nap érjen apró varázslat
szeretném megélni még a csodákat

körülöttünk vannak úton útfélen
sorsom tőled csak ezt az egyet kérem

Lehetnék bármi

„a lélek egyre
igényesebb
magadban építéd fel
mi hátra van...
Petri György: Ballada

sok ezer éve keresem kutatom
a helyes út vajon hova vezet
átmászva sok-sok épített falon
csendeket keresve zajok helyett

törött cserepek sértették a lábam
de hitem magamban most is töretlen
harag és gyűlölet helyett a mában
előre megírt sorsom eleresztem

lehetnék bármi ember és isten
a teremtés lángja mindünknek adott
ha megszülettünk testünk meztelen
így megyünk el ha erőnk elhagyott

még utoljára repülve a széllel
csak emlék marad tele szenvedéllyel

ajánlás

herceg oly sokszor próbáltam járn
utamat e földi küldetésben
egy kicsit mindig jobb emberré válni
s fáklya lenni a sötétségben

talán sikerül akkor megnyugszom én
ha nem újra szólít majd a földi lét

Mézbe mártott

„törékeny nyakcsigolyád roppan
guillotin-fogsorunk alatt.”
Baka István: Rekviem-töredék

mézbe mártott vaskos hajókötél
úszik a légben az orrod előtt
csendben tétován nyalakodni jöttél
de most sem éred el mint azelőtt

de álmodni jó a vetett koncról
mit onnan hol sok van dobnak eléd
és fentről a híres magas polcról
nem látszik hogy küzd vagy szenved a nép

görbül a gerinc csigolyák roppannak
az eltorzult ajak hozsannát üvölt
a filléres szavak hazugságot szórnak
csak a szél talán az mi tisztán süvölt

a méz már eltűnt de a kötél még leng
újabb lyuk a szíjon és néma csend

ajánlás

herceg most mondd tényleg ezt akartad
kis népet sújtszon mindig minden járom
mikor emeled fel érte a szavad
végre hogy újra szabadon szálljon

Fekete...fehér

„Dominó ez az éj, e csillag-
pöttyös fekete csontlapok:
holt fiam játéka, mit Isten
asztalán szép sorba rakott.
Baka István: Rekviem-töredék)

fekete fehér apró lapok
a sors épp egy dominót rakott
elém melyre nem volt folytatás
borult a játék valami más
ami most igazán kell nekem
mi az nem tudom de keresem
a hitem megvan azt jól tudom
mert játszom a lélekhúrokon

csak ősi egyszerű zenéket
mit rég sámándobok kísérték
imát kántálva magas égre
hogy a szellem-sas elkísérje
oda ahol a szép szivárvány
isten tenyerén várhat reám...
de szárny nélkül repülni mégse
tudok oda a magas égbe...

fekete fehér apró lapok
a sors egy új dominót rakott
elém erre nem volt válaszom
töröm az agyam gondolkodom

Mint kormánya vesztett

„mint tenger nézel néha önmagadba
néha temetve, néha fölkavarva:
mily csillogó! milyen boldogtalan!
Gyurkovics Tibor: Tengerész

mint kormánya vesztett billegő hajót
vad szél terelget a zátonyok felé
vitorlád tépett és látod a valót
minden mire vártál az enyészeté

biztos kikötőt remélt az elme
de kocsmák sorától bűzös a nap
csak ledér lányok futó szerelme
emel fel hitted de mehtagadnak

visszanéz reád a koszos üvegről
egy alak ki talán régen te voltál
a létért már nem küzd nem is pöröl
lassan elnyeli a feneketlen ár

a hullámsír átölel és befogad
törött deszkák érik el a partokat

Látod fényt sírnak

„Meváltást, lám, ez sem hozott,
ez a kéthétnyi ÉLET;”

Garai Gábor: Megváltás

látod fényt sírnak most a hajnalok
az élet szólít ma is mennem kell
megváltást nem remélek nem kapok
teszem a dolgom és nem adom fel

ott túl a messzeségen más a világ
mindaz mi most van messzire kerül
de talán nyílik még itt is virág
s a feledés homálya elkerül

száll a hintám de egyre lassuló
száraz virágok és préselt emlékek
őrizem a szemed mint fénybe hulló
bájos tévedést a bogár seregek

nem érzem nem várom isten tenyerét
beléd kapaszkodom maradj velem még

Törpeagyúaknak

Összetörni a törpéket nem tudod
hisz egyre több a földön a száma.
Mint a dudva nőnek, ha nem akarod
akkor is itt élnek a mába.

Most pormacsákat

„Mint lépcsőzugban a pormacska:
gyűlik puhán a korszak mocska.
Petri György: Hírösszefoglaló

kendőzetlen vad áramlatok
tisztuljon a kép csak várhatok
mocsok szemét úton útfélen
istenem ezt is meg kell élnem

minden fontos csak az ember nem
a mélység mély mint egy tengerszem
ködök borítják a holnapot
kopott emlékek róluk álmodok

most pormacsákat sodor a szél
közben vihogva sugdos mesél
szemed már könnyes por ment bele
most takarítani kellene

gyűlik a mocsok a sok szemét
közben fuldoklik e csodaszép
kék bolygó ki törődik vele
idő van: ember ébredj végre

Ha véget ér

„Fejem fölött felhőcsapat suhog
tépett szárnyal is száll a madár”
Szirmay Endre: Utolsó pillanat

pattog a penge a hideg aszfalton
vörös virágok csupán szóvirágok
dúl a háború a halálsoron
a csend hallgat vagy csak némán tátog

tört kristályok apró tüze játszik
fest színesre sok felhőpamacsot
törékeny a test szinte már nem látszik
némaság ural most sok szép napot

„szárnyaszegett albatrosz” nem repül
bár sután bénán az égbe vágyna
lélekharang sem szól ott legbelül

emléket idéz mi még hazavárja
mozdulni már nem tud nézd a „madarat”
az élet csupán egy múltó pillanat

Mint tömjénfüst

„Könyörgök, holtjaim porából
hogy kendert ne növesszen,
kötéllé őket meg ne fonja
nyakad köré az Isten.”

Baka István: Ima

Mint a tömjénfüst bodor felhője,
olyan szürkék a kinti fellegek.
Mária imák kántált könyörgése
nem hallik fel! Isten nincs veled.

Holtjaid pora már nem teremhet
semmit, mi léted segíthetné.
Hithű imád sem hallják meg fent,
hisz sorsodról a döntés Istené.

Mondja az írás, és hiszed is, noha
mélyen a bensőd lázad szüntelen.
A kinyilatkoztatás, ex cathedra,
neked a megbánás lehetetlen.

Az agy mosás már kiszálazta,
kusza rostjait zilált agyadnak.
Ha fohászok az égre nézel,
csillagok cinkosan kikacagnak.

Nem voltam angyal

„S mint vén galambdúcok forró pettyes szemetje,
száz szennyes álom ég bennem és füstölög,
s fájó lelkemben úgy gyűrűznek bús körök,
hogy olyan, mint az ős fák évgyűrűs szövetje.”
Arthur Rimbaud: Esti imádság (Babits Mihály ford.)

Nem voltam angyal, talán már nem leszek.
Nem dohányzom, és nem iszom alkoholt,
ezért már oly sok barátom megorrolt.
De tartom magam! Ilyet én nem teszek.

Lett volna ok, hogy a pohárért nyúljak,
hisz lázban égett agyam és a testem,
mert oly szép volt az álmom, mit kergettem,
utamon csak törött cserepek voltak.

Tudom, egyszer az álmok véget érnek,
lelki gyötrelmem a múltté, elillant.
Fohászom akkor nem mondom az égnek,

az Úr szeme majd talán reám pillant,
s én intek neki: minden rendben van.
Nem kell segítség! Tőle nem! Biztosan.

Furcsa páros

Szabad álmomból ébredek:
Sátán és Isten foglya,
s rám kattan, mint hideg bilincs,
a reggel horizontja.
Baka István: Sátán és Isten foglya

Bilincsbe ver a dogmák szava,
eredendő bűn a horizonton túl.
Földbe döngöl a hit katekizmusa,
pokol és menny hiteget álnokul.

Sátán és Isten, a furcsa páros.
mindegyik a lelkemre utazik.
Börtönbe zárna a jó és a rossz,
de az űr az ajtónál nem alkuszik.

Arc néz vissza rám a belső képben,
melynek legmélyén az énem lakik.
Szakállas, zilált arc a tükörben,
elrontott teremtesen siránkozik.

Ördög-fiak tört szarvát cibálom,
gúnyolódnom rajtuk, lehet, szabad,
hisz mindkét „ígéret” itt van bennem,
én választom ki, majd az utamat.

Szabad akarat a mézes madzag,
mi orrod előtt leng unos-untalan.
Műanyag bilincsed már a rozsdá marja,
holnap horizontja oly messze van.

Homo Ludens

„Játszótársam, mondd, akarsz-e lenni”,
Várat is építek, ha gondolod,
Szeretnék a hintán veled szállni,
Hol árnyat nyújtanak a platánok.
Gyerekként megélni újra jót és szépet,
A kis famozdonnyal repülni tova,
Mebámulni a csodás azúr eget,
S feledni, hogy az élet mostoha.

„Játszótársam, mondd, akarsz-e lenni:”
Hisz az élet-idő csupán egy pillanat.
Játszani egy dalt, kopott, vén gitáron.
Félresimítani a selymes hajad,
Ha arcodba hull, miközben szemed nézem,
S szégyenlős pírja új játéokra hív,
A nap eltűnik a horizont-messzeségben,
Az égen csillagfáklya világít.

Az ifjonti tűz már hiába lángol,
Porhüvely bizony éltes kort mutat.
Álmodozhatok letűnt világról,
De a tény akkor is tény marad.
Ha megérted a vágyat, mi bennem, lakik,
S a játékkedv még benned is ott ragyog,
Keress hát! Én szeretettel várlak,
Hisz a játszótéren még mindig ott vagyok!

Az idézett rész Kosztolányi Dezső Akarsz-e játszani? című verséből
való.

Esti dal

Fordul a roppant gömb, dalol a nagy kerék
ledobbannak az álmos állatok:
bárány, sirály... a csendet csak az zavarja még,
mit a nyelvem ostobán dadog.
Stephen Spender: Esti dal (ford.: Képes Géza)

Vöröslő horizontról a nap még visszanéz.
Csönd üli meg a tájat, oly szép az este,
Ott fenn az égen még néhány kecses fecske
Rovart gyűjt. A sok fióka bizony enni kér.

Az est, mint lágy takaró, fedi be a tájat,
Csak a szél susog a kerti fák között,
Gondolati szárnyon vajon hova költözött
Szabad lelkem? Ilyenkor hova szállhat?

Az est az úr már a néma táj felett.
Átölel a csend és oly messzire repít.
Feledve mindent: bút, bajt és a kint,
S a lámpa körül éji pillangó repkedett.

Csak dadog a szó, ha látja e szépséget,
A természet oly csodás és oly örök,
Az ember szól: Istent játszom, égre török,
Elveszek mindent, mi engem megillet.

Vöröslő horizontról még visszanéz a nap.
Talán sajnálkozik, hogy nem érti senki,
Nem lehet büntetlenül mindent tönkretenni.
Fejét csóválja, míg reggelig magunkra hagy.

Egy érzés margójára

„Ajkam meg nem nyílik s lelkemben nem fogan
egy gondolat sem, csak viharzó szerelem
s a Természettől elbűvölve, boldogan
bolyongok, mintha egy Asszony lenne velem.”
Arthur Rimbaud: Érzelem (Sensation – ford: Képes Géza)

Csillagos éjeken, erdőkön, mezőkön
bolyongok. Virágok illatát érzem én.
Velem sétál az álmom merengőn,
hajam borzolja a langyos, nyári szél.

Agyamban számtalan gyönyörű gondolat,
szívemben a szerelem húrja zenél.
Természet lágy ölén te vagy a mondat,
mely sorsom könyvében új lapot remél.

Ha vak lennék

Oltsd ki szemem: én mégis látva látlak,
tömd be fülem: én hallom hangtalan szád,
lábatlanul is elkűszöm utánad
és hogyha kell, száj nélkül eskűszöm rád.
Rilke Rainer Maria: Oltsd ki a szemem (ford. nemes Nagy Ágnes)

Ha vak lennék is, mindig arcod látnám.
Süketen is csengő kacajod csodálnám.
Szemed fénye oszlatná a sötétet.
Hangod bársonya irányítaná a léptet,
mely hozzád vezetne mindig minden úton.
Ha lábam nem vinne, majd a földön kűszöm.
Vakon, süketen is te lennél fényes napom,
áldanám a sorsom, hogy te vagy a csillagom!

Ősz búsong

„Ősz húrja zsong,
Jajong, busong
A tájon,
S ont monoton
Bút konokon
És fájón.”

Paul Verlaine: Őszi Chanson (ford: Tóth Árpád)

Ősz búsong a tájon,
Mint ősi várrom,
Omló kövei közt,
Tudja, ideje lejárt.

Tél közelít már,
Deres a határ,
Köd leple alatt,
Szürke a táj.

Hulló falevelek,
Múlást emlegetnek.
Vastag az avar,
Szél söpri már.

Fájó az emlék,
De a tél hidegét,
Nem oldja fel már,
Szép szivárvány!

Soha ne mutasd

soha ne mutasd
lelked féltett kincseit
szabadon másnak
mert visszaélnék vele
neked a bánat marad

Nem születél oda

„A Gyöngy
a tenger mélyén
kagylóban pihen
észrevétlen...”

Király Lajos: Lehetőség

csend körbefog kitörni szeretnél
gondolatod mint szárnyaló madár
talán egyszer költő is lehetnél
ha a sorsod nem lenne csapodár

nem születél oda hol ajtó nyílik
küzdelem szépsége csupán a tied
alkotó magány elkísér a síríg
de magadba vetett végtelen hited

átsegít a megpróbáltatáson
a Parnasszust már nem érheted el
máglyán végzed vagy izzó vasrácson
betakar egykor a feledés lepel

ha jelet vésel a sors homlokára
talán fennmaradsz majd néhány órára

ajánlás

oly sok ember írja ki magából
mindazt ami nyomasztja ott belül
herceg a költők népes táborából
lesz-e aki egykor a mennybe kerül

Még Isten előtt is

„hol az ember lenne bár józan állat
vetne egymásnak vak tör helyett vállat
nem fér meg maga az árnyas kertben
pihenné ki ott mind a rontó vágyat
most nem kóborolna ragyaverten”

Radnai István: Profán

még isten előtt is ember vagyok
nem csúszómászó alantas féreg
bár érdemeim még nem túl nagyok
agyamban sem dül sohasem a méreg

ácsolt keresztet mért raksz a vállamra
terhem vonszolom fel a meredélyen
szög sikolt és a kalapács hangja
a csendbe hasít halálos mélyen

tüzet okád az ég villám formában
megnyugodni látszik az úri elit
eső mossa el zavaros folyamban
az éltető nedvet mi kicsordult itt

szólítom őt ki „elhagyott” engem
hatalmas zajban hangját sem hallom
válasz nincs e szörnyű fürgetegben
még magamon belül is magam vagyok

talán isten előtt csak ember vagyok
vagy csupán egy a feláldozható
bár érdemem már végtelen sok
fakó a gondolat nem jut el a szó

emberekhez hová közösen szántuk
ne nyerjen a közöny gyűlölet csatát
ne érjen hamuvá pusztító vágyuk
ne épüljenek a falak tovább

a szeretet hatalma mindent felold
várnak már engem újra itt az advent
a kapott létet ne csak birtokold
de ember legyél kívül és ott bent...

Fohász az éhezőkért

„Bárcsak Isten szeretne mégis
s megengedné, hogy lássam
hogyan ossza szét a kenyeret
anyám, hisz én is ott vagyok
a koldusok torában”

Katona Judit: Imádság éhezőkért

Oly sok már az éhezők száma,
e cseppnyi földön, kis tengernyi.
Lesz-e végre ma, mit enni,
jut-e az asztalra kenyér, puha?

Száll a fohász a magas égbe,
kezét imára kulcsolja a család,
ki csak elvesz, soha nem ad,
meghallja-e az Isten végre?

Van akinek a jussnál több jut,
de koldus „áldást” hiába kér.
E világban már mit sem remél,
az önzés becsuk minden kaput.

Jó lenne, ha Isten szeretne,
minden embert, egyformán, nagyon.
Nem lenne szegény és gazdagon
néhány ember nem dőzsölhetne!

Elképzelt világ

„világunk egy szoba csak
s kedvünk egy füstölő illata”
Kicsiny László: Világunk

Vajon miért vigyorog a Hold,
olyan sejtelmesen?
Vajon miért néz fel rá az ember,
vágyódón, szerelmesen?

Lehetne egészen más a világ,
ha megértenénk e sárga fényt.
S a Hold fényes könny záporát,
nem rejtené a messzeség.

Ha szférák zenéje mindenkinek,
egyformán lenne hallható,
s a csetlő – botló embernek,
az erkölcse, mint a tiszta hó.

Megállapítás

tanka

talán csak egy perc
vagy egy élet kell ahhoz
hogy összehozzon
egy mozdulat gondolat
elég hogy szétválasszon

Valentin napi gondolat.

„Elszenesedett ritmusunk
alatt
testünk vágya parázslik”
Kicsiny László (a tűznél)

Mondd! Meddig élhet egy érzés,
mint hamu alatt a rejtőző parázs?
Ha már a „miért”-ben sincs megértés
eltűnőben a korábbi varázs.

Egyszer, tudom

„A Halál kedves, kissé ütődött
fickó. Ha találkozunk a krimóban,
a zakógombomat csavargatva
kérdi: „Hogy vagyunk? Hogy vagyunk?”
Petri György: A Halál

Egyszer, tudom majd eljön értem
megkérdi tőlem: indulhatunk?
Széttárva karját, felmutat az égre
a gyertyád elfújta a mi urunk

ez ellen tenni nem tudunk...
az idő véges, lázadni nincs mire.
Fekete palást, de kasza nincs,
arcát csuklya és homály fedi.

Lépése kimért, már jó előre
int. Menni kell, menni, menni.
Maradnál még? Nincs esélyed,
hisz megváltottad a retúr jegyet

mikor megszületted és a helyed
azóta foglalták neked.
Ha megérkezik, hát el kell menni
hisz véget ért egy újabb fejezet.

Még visszatérsz egyszer, te is tudod
de megérteni most...talán nem lehet.

Egy szűrős tekintet

„Valahonnét néznek
e szürke, nagy
felhőhideg szemek?”

Petri György: Valahonnét néznek

Testemen egy szűrős tekintet,
vizslat mintha egy pók lennék,
mely a sarokba fonta hálóját,
nem takarította el a házicseléd.

Pondrónak néz, mit el kell taposni
csupán egy féreg, vagyok szemében
ez a tekintet, mi mindenén áthatol
megőrjít e földi mindenségben.

A szemöldök ránca újra és újra
ha rám néz, durván összeszalad,
megkérdem hát tőle: mondja kérem
nézné inkább a szürke falat?

Bocsánat kérem. Enyhül a tekintet
az életem dolgain gondolkodtam.
Nem akartam én kellemetlenséget,
csupán a sorsommal vitatkoztam.

A bábu

„kívül minden
köteléken
himbálódom mintha
kötélen
talpam alatt a levegő”
Petri György: Marionett

Elszaggatott kötelékeim,
lógnak a mozgató keresztről.
Szabad vagyok? De hogyan?
Kérdem, a nagy semmitől,
padlóra dobva, mozdulatlan.

Mi legyek

„Ha lehetnék Neked
csak egy személy.
Végérvényes, bár esetleges,
mint rozsdás, görbe szeg
a meleg porban.”
Petri György: Csak egy személy

Mi legyek, mit tegyek, hogy szívedbe zárj
ne csak úgy láss, mint ki értelmetlen
s képtelen átadni a szeretet hatalmát,
mert félénk és bárgyú az érzelemben.

Mi legyek, mit tegyek, hogy megérts engem,
hogy nem vágyok mást, vagy új holnapot,
s a csillagfény sziporka az űr végtelenben,
szívemmel együtt csak neked ragyog.

Mi legyek, mit tegyek, hogy lásd a szándék
csak jót akar és lepke könnyű álmot,
s valóságot, mit most eltakar az árnyék,
érezd a lelkem mindig a fényre vágyott.

Nincs válasz most sem, az időm véges
nem tudom a holnap mikor nem jön el,
a szeretet húrja még mindig peng bennem,
talán... a sors majd válaszol...felel.

Megbékéltem végre

„Amikor születtem
feketén függtek a képek a falon
vért izzadott az akác tüskéje
duhogva hullt a völgybe a közuhatag
törött szárnyal vergődött a madár a vízen
és a szájnak nem volt ereje sikoltani sem”
Szirmay Endre: Szederinda

„Amikor születtem”
vad vihar tombolt az őszi tájon
s hosszan vajúdott velem anyám
éreztem, nincs helyem e világon
hosszú éltet nem jósolt bábám
hisz gyenge voltam, igazából gyenge
beleállni az élet végtelenbe.

Amikor férfi lettem:
vad dolgokat produkált az élet
változott a világ, nőtt a küzdelem
szabadságot ígértek s jólétet
rózsaszínben játszott a végtelen
de a szlogen maradt azért a régi
gyerekeink fogják a jólétet megélni.

Most, hogy megöregedtem:
megbékéltem végre önmagammal
másképp látom már a dolgokat
szelíd fénnel de nagy akarattal
tervekkel melyek változnak sokat
figyelem az élet apró csodáit addig
míg az utolsó óra el nem szólít

s a borostyán benövi az árokpartokat.

A kezdő sor a Szirmay Endre: Szederinda című verséből kölcsönözve.

Hol voltam

„Most éppen itten nem vagyok sehol,
pedig szeretnék lenni valahol,”
Petri György: Most éppen itten

Hol voltam, hol vagyok
szavak és szótagok
csepegnek a tollból szüntelen
hogyan olvasod-e, érdektelen.

Hisz lehettem volna más is
nem egy elfojtott katarzis
mit elrejt már a feledés pora
s nem szól hangosan az alleluja.

Csak a csend az mi átölel
a fény is később, ha megfelel
a mértékkel hangzó sóhajom
miközben halkán mormolom:

nem hiszek uram, senkinek
én csakis magamban hiszek!

Ha megtennéd Uram

„előrelátó vagy de mégis
nézz uram a hátad mögé is
ott is lakoznak
s örülnének a mosolyodnak”
Kányádi Sándor: Isten háta mögött

vajon lesz-e az idén nekünk ünnep
vagy ismét elmarad mint annyiszor
az évek mint madarak elrepülnek
nem változik semmi ígéret halmazok

repkednek csak a levegőben sokszor
az Isten sem nyújt segítséget annak
kit megcsalt a sorsa már annyiszor
hiába fohászkodik égnek napnak

minden szakában számolatlanul
Istennek temérdek a gondja baja
teher nem csökken szorítás nem lazul
hisz a teremtést simán elnagyolta

szeretet hiánya öli az elmét
parancsait már a pap sem követi
pénzről szól az élet liturgia mentén
hit fia is csak vagyonát növeli

ha megtennéd uram hogy széjjelnézel
meglátnád a szegényt is lenn a porban
nyújthatnád felé kezed szeretettel
hidd el „örülne a mosolyodnak”.

Nem vágyom semmire

„Ülepemre úgy verjenek,
hogy rosszul vállamnak se essen,
tenyerén hordozzon, kinek
tenyerét többször átszögeztem.”
Baranyi Ferenc: Rebellis '77

nem kergetek már álmokat soha
nem leszek tűzoltó sem katona
de rímfaragó is csak alig-alig
az élet minden nap pofonnal józanít

magamban hiszek nagyon-nagyon régen
verselni tanultam pálmalevélen
tenyerén nem hordott engem az Isten
nélküle is csodákra leltem az életben

nem vágyom semmire csak nyugalomra
szeretet nélkül az élet nem sziporka
ha leírhatom olvassák mit kigondoltam
akkor jó irányban halad az utam

Egy új nap hajnala

„Mint hideg pohár cseng a hajnal,
kihűlt szerszámok néznek rám.”
Nagy László: A bánat hajnala

Csendben figyeltem hajnalig
a csillagok cinkos mosolyát,
míg az ég peremén vörösig
festette a nap a sötét éjszakát.

Néhány ecsetvonás és sárgára váltott
rezdül a levél, ébred már a szél,
fényfátyol takarja be a világot,
egy új nap hajnala ismét ideért.

Házadban hangosan

„Mondád, Uram, hogy ELVÉGEZTETETT -
és ez vala egyetlen tévedésed,
Te betöltötted küldetésedet
s mennybe mentél, ránk hagyva az egészet.”
Baranyi Ferenc: Utóirat az evangéliumhoz

Bajom van Uram a megváltással
elnagyolt munka úgy gondolom
lelkeket farag, de nem éles késsel
az írás, mit átírtak egykoron.

A fiú megváltotta bűneinket
mégis eredendő bűnről szól a fáma
neved felhasználva gyilkolnak, cseppet
sem lesz neked szemedben ez szálka?

Parancsokat adtál, de ki tartja meg?
A gazdag lenéz minden szegényt.
Ma már csak Mammon hallja a tömeg
cserepes ajkáról a sóvárgó igéket.

Házadban hangosan zeng a hozsanna
de ahogy az áhítat órája véget ér
a hívő, már újra ember és a haszonra
fordítja élete minden erejét.

Bajom van Uram a teremtéssel
széppé festi azt az evangélium
nem tervezett senki ember eszével
ellenedre tesz a díszes „publikum”

Munkád veszni látva, elhagytad az embert
ki irányító nélkül vergődik csupán.
Hamis próféták, „egy isten” vallások,
csak a hatalmukat féltik ma már.

A természet örök, az élet véges
harácsolás csak, mi mindenkit éltet
talán jó lenne átgondolni e rémes
eredményt. Vagy veszni hagyni az egészet.

Hittel óvott anyám

„Bizony, így lesz ez már minden vasárnap,
de mentegess csak, neked kell a mentség,
könnyebb a fiad korhelynek ítélni,
mint elismerni pogánynak a lelkét.”
Baranyi Ferenc: Egyszerű szavak anyámhoz

Hittel óvott anyám egykor engem,
vallásra tanított volna, ha fogadom,
de hinni én már akkor sem hittem
láttam másképp állnak a csillagok.

Szószerűről elhangzó hatalmas szavak
bűnről, megbánásról, ítéletről mesélnek,
de ha belegondolsz: Isten minket csak
akarat nélküli szolgának teremtett?

Őseink bűnét varrják a nyakunkba
mindegy, hogy a gyermek csak most született
hisz eredendő bűn már a tudás maga
s dogmák sora őrli a lelkeket.

Imára kulcsolt kézzel sem látnak ők
tovább, mint az oltár díszítette templom,
nem simítja ki homlokukon a redőt
az írásba vetett végtelen bizalom.

Hitre szükség van, én magamban hiszek,
hisz mennyország és pokol itt bennem van.
Mégis békét lelek, ha majd elmegyek,
de dogmák nélkül, lélek alakban.

Talán

„Magány, határtalan magány.
Alattunk mélyen az örök jég.”

Babits Mihály: Töredékek az iskolafüzetből 1936-1939

Kegyetlen a lét. Magányom.
Az én kicsi zárt világom,
most repedezni látom.

Körbefog, már a jég
s nem tudom látom-e még
a fénylő szép napot,
vagy gleccseren taposok
a jégvilágban, hol a magány
örök. Fázom! Hiába öltözök
fel, ha a lelkem reszket,
s nem oszt már édes kekszet
az élet nekem. Bár szeretem.
az életet, a kekszet is.

A hitem magamban talán átsegít,
társas magányom útvesztőin.
Megpihenek majd a vágy lejtőin,
álmot kergetve nem oszlik a köd.

Lesz-e akkor

Mottó: „A diktátor nem akarja, hogy az utódja
diktátor legyen. Azt már nem!”

Osvát Ernő: Az elégedetlenség könyvéből

uralkodó vagy tudom
és diktátor is talán
de mindent köd takar
álarc mögé rejtéd arcodat
a kristálytüköröd tétován hallgat

rettegve várod a holnapot
felvirrad-e újra a napod...
szorongás fanyar íze mérgezi a léted
egyszer véget ér a „csodálatos” élet
de ki lesz majd aki a helyedre lép

lesz-e akkor benned csipetnyi ész
hogy átgondold, s megértsd:
utódod bárki de diktátor nem lehet
hisz tönkre tenné művedet...
ezt nem engedheted.

Áldoznék Neked

„A zongoránál Mozart, hátradőlve.
Csend, csend, csend, csend,
s a zongora alatt
egy fűszálon lefut egy könnycsepp,”
Pilinszky János: Hommage á Paul Verlaine

Miért ülök itt, az árnyas fák alatt
fülemben miért cseng, Mozart zenéje?
Lassan köddé foszlik a pillanat,
májusi éj a szerelem regéje.

Áldoznék neked szerelem istene,
szívem legmélyebb bugyrából tört elő,
melyhez nincs fogható kép, hang és zene
ez valami belső ősi erő.

Mert ez minden tavasszal újra éled.
A csendet felváltja: harsányabb zene,
e lángolásban könny is csillog, szemed

csak őt látja, minden reggel este.
A szerelem fájó, szép lelki terep
néha „egy fűszálon lefut egy könnycsepp”

Ismerem mindezt

„Ismerem Jézus éjszakáit,
és a bal lator istentelen magányát.
A jótett szelíd mezejét, s a merénylő
elhagyatott, üszkös kezét a tett után.”

Pilinszky János: Ismerem

Keresztre feszítettek magánya
látható. Te is hordod a keresztet,
mit rád szabott sorsod és nem eresztett
egy picit sem, a súly, egyre nehezebb
ledobni nem tudod, tovább cipeled.

Az út végén lesz-e feloldozás?
Vagy egészet felejtet, a megszokás
mi tovább visz lejtőn, vagy meredélyen
kapaszkodsz, vagy csúszol, de törve mégsem
hagyod a gerinced. Sár és könny pereg.

Ismerem, mindezt! Bárány, a jöttödet
várom, de nem a dogma szerint, NEM!
Mert ha magamban cseppet sem hiszek,
hogy állhatok majd egykor szemben veled,
megőrizve a lelkem hatalmát?

Kérdés

mondd hol keresed
a boldogságot mikor
tehetnél érte
de dacból közönyösen
csak külső szemlélő vagy

Zárójel nélkül I.

„Apa, meghaltál.
Anya, halott vagy.
Tanítsatok meghalni engem is,”
Pilinszky János: Zárójelben

Édesanyám régen meghalt,
jó apám sincs már közöttünk.
Nem készülök elmenni mégsem,
itt tart a kedves élet-örömöm.

Megbékültem sorsommal már régen,
ki megszületett, az meg is hal.
A sors igazságos legalább ebben
mér szegénynek, gazdagnak ugyanazt.

Tágra zárt szemmel

„Tág szemmel már csak engemet figyel,
mint néma tó a néma csillagot,
nem mer beszélni, szólni hozzám, mégis
ha megölném is, hinné: jó vagyok.”

Pilinszky János: Könyörgés

Tágra zárt szemmel figyelem az élet
egyre csak masírozó apró dolgait.
Szeretem-e vajon, nem tudom, bennem
már nem csak az érzélem ami lapít.

Oly sokat vágytam, vártam, reméltem
hisz csak apró szösszenet az élet.
De elengedtem. Még eszembe jut,
csillagfényként halványuló emléke.

Lassul a dal, már nem játszik a széllel
csodás virágot nem mutat a hajnal,
de vágyak nélkül nem lehet megélni
a holnapot, csak gúnyos kacajjal

dudorász füledbe a május. Te félszegen
óvod álmaid. Emlékeid sora
segít, hogy lásd, az élet neked dalol.
Csendesebben szól a gitár, zongora.

Vártam rád

Vártam rád sokat
az élet lám elszaladt
remény elhagyott
de várom a holnapot
hoz talán szépet s jót.

Add a kezed

„kösd fejemre két tenyeredet,
mint esőtől hűvös leveleket,
nyugtató posta, tízágú bocsánat.”
Marsall László: Add a kezed

„Add a kezed a homlokomra”
érezed, hogy milyen meleg,
érted égek sorvadozva,
közben a szívem megremeg.
Csodás mámor az érintésed
részeg vagyok így józanon,
simogass egy kicsit kérlek
s ősz fejemből elrepülnek
a gondok és a bánatok.

„Hol a kezed, hogy lesegítsen”
a gond szekeréről engemet
a sötét erdő sűrűjéből
utat találni, mi kivezet.
Ha tévelyedni látszom, kedvesem,
csak a szép szó segíthet nekem
bontani jármot és falat
mint az árvíz, ha tépi a gátakat
s vált később csendes hullámverésre.

„Hol a kezed, hogy összetörje”
a vas béklyót a lelkemen
hogy ne szaladjon ki alólam
a talaj, ha „rossz” eső esett
ne ragadjak benn a sárban
ha csillagfénnel rám legyint
egy új nap, mely oly sokat ígér
mielőtt a nagy körforgásban
e test végleg aludni tér.

Nyár éjszakán

„Tavaszkok pinceajtáját
dühös kutyára zárva
fölhallatszik a mágiák
sírása-vonítása”

Marsall László: Napforduló

nyár éjszakán, ha kutya vonyít
vagy ugatva bámul a holdra
mágikus képzelet hova repít
ki érti mi jön majd sorba

szférák zenéje már crescendo
egyre hangosabb lüktet füledben
csillag varázs már halványuló
álmoddal száll tétován lebben

árnyak ropnak vad éjjeli táncot
szilánkok repülnek szerteszét
szívcserepek szomorún látod
vad vágyuk nem ér véget még

verejtékben fürdő zilált éjjelek
néha vad orgiája a csendnek
s ott mélyen legbelül érzed
az érzések benned is repedeznek

hiszed mert kell: új élet születik
az árnyak sora eltűnik tova
szirmok bársonya tenyereden izzik
piano a zene a dob és zongora

nyár éjszakán ha kutya vonyít
vagy ugatva bámul a holdra
mágikus képzeleted most hova repít
sejted-e mi jön majd a sorba

Csak azért is

„Sarokba szorított kakasok riadalma a reggel
kétségbeesett cselek
váratlan kitörés
rohanok”

Marsall László: Kitörés

Mint vihartól rettegő kutya nyüszít
az elméd, mely béklyóban ragadt,
mert megérti tékozlott pillanatait,
imádra sem csökken a bénult akarat.
Az égen nincs más csak viharfelhő,
őzont okád a villám, érzed a szagot
bár előtted már ott a hegyoldal,
sárlavinától meg nem mászhatod.

Lassan haladva mászol előre,
a szél közben gúnyos nótát fütyül,
horizonton túl juthatsz csak a fényre,
de erőd kitart-e? Mélyen legbelül
érzed, a dac lassan úrrá lesz rajtad:
s törött gerinced is gyógyulni kezd.
„Csak azért is” mormolja ajkad
lám ott fenn a felhő is megreped.

Áldott eső mossa le a szennyet,
szivárvány ível át a szürkeségen
ernyedt izmaid újra megfeszülnek
rossz érzés elhal újuló reményben.

Alkony

„A fűzbokrok siratóasszonyok.
Legörnyednek könnyeik folyójára.
Csönd.”

Marsall László: Ikon

Oly szép az alkony
itt a Tisza mentén,
hol partfalak közé szorítva
most lágyan áramlik a víz.
Vöröslő hullámain az ég kárpitja
tükröződik vissza.

Hullámok fecsegése töri a csendet,
mint álmos, halk gyerekzsivaj
toronyóra kondul, időt jelez
a szél elült már nem neszez.
Lebukott a nap is horizonton túlra.

Nyugalom járja át, fáradt testedet.

Várlak

tanka

jöttöd úgy várom,
mint düledező várrom
enyészet végét,
az új idők kezdetét,
mikor már minden oly szép

Most az érzelem

„Kint jég-repesz Nap forog
tű-röptető szelekben
csak álmodjam büntetlenül
hogy egyszer megszülettem”
Marsall László: Csak álmodjam

Gyermekkor sárga virága
elhervadt már, a vége felé
talán üt az óra, néhányat
lassan foszlunk el semmivé.

Kitörés nincs! Anyátlan árva
kezem a semmit markolná még.
Most az érzelem vulkánt játszik,
de befed a ködös messzeség.

Az életed fagyos palástját,
bízd a langyos tavaszi szélre,
ígéret földje, hogy szüless, újra
itt van már, egy karnyújtásnyira.

Árnyat űzők

„A kökörös a harangláb
A kert mélyén felszökött
Mélabú alussza álmát
Szerelem s megvetés között”
Guillaume Apollinaire: Clotilde (Fordította: Vas István)

Fáj ott belül, de vajon minek?
Kit érdekelne, csak egy füzet
hátoldalára írna néhány sort:
azt hiszem, belőled...elég volt.

A sárga Hold is gúnyosan röhög,
forgószél, árnyunkkal együtt pörög.
Csillagfényes tavaszi éjszakán
nem rólam álmodik már a lány.

Fénypázmák gyúlnak a hajnali égen
szerelem emészt... nem úgy mint régen
egy árnyat űzők, most is magamban
akarom őt még... de csak titokban.

Élet van

Nadrágos kutyák, azok voltunk,
a pipere, a maszk alatt
verítékező állatok,
szoknyás medvék, rabmadarak.”
Pilinszky János: Szabadulás

Megtörténik, naponta, látom,
hogy álarcot viselsz barátom.
Titkolod éned rejtelseit,
gondolod a maszk ezen segít.

Dobd el. Az álarc semmire se jó,
hisz nincs farsang, mi mámorító.
Élet van, mi szebb és igazabb
hazugság álarca a porba ragad.

A tánc

tanka

Táncoltunk együtt
derekad átölelve
lassú ütemre.
Néztem a két szemedbe
az idő gyorsan repült.

Sziklákon egy fa

„Reng és bűg a tenger
s nézi fönn a zord
felhők közt a hold
fátylas gyászú szemmel”

Paul Verlaine: Tengeri kép (ford: Kardos László)

Csapkodó hullámok egész sora
zúdul a partra, nagy vihar készül.
Sötét, komor felhők rohannak tova
talán a világ a halálba révül?

Villámok cikáznak, mennydörgő robaj
a parti sziklák verik most vissza
néha egy pillanatra elül a zaj
sötét fátyol a tájat beborítja.

Tajtékok sora száguld, vízpermet száll
hullámok hátán lidérc lovagol
partba belemar, mint vad kutya csahol.

Sziklákon egy fa dacolva áll
mutatva, hogy ő is erős, a léte
nem lehet a dúló vihar szeszélye.

Mit hoz a jövő?

„divatjamúlt, kopott tapéta, folyton
játszott opera olcsó díszlete,
oly mesterkéltségek, ó jaj akár a sorsom”

Paul Verlaine: Allegória (ford: Kálnoky László)

Annyi minden van még hosszú listámon
mit szeretnék csinálni, mielőtt lenyom
az öregség. Talán van esélyem még,
hogy legyen jövőm, szebb mint a festett kép.

Mit hoz a jövő? Nem tudom, nem tudhatom,
talán itt hagyom e sárgolyót, egy fázós hajnalon.
Valóra válnak-e a remények? Azt majd csak odaát
tudom meg, ha egyszer elértem, az út túloldalát.

De addig? Addig mindennap reménykedem
a fázós hajnalom még messze van nekem
s listámra odáig sok pipa kerül,
míg öregedő énem jobblétre szenderül.

„Hullámlík szüntelen fényár és fényapály”
rajta kis „csónakom” talán az égbe száll
ha nem, akkor sem történik nagy dolog
hiszen én a pokolban is otthon vagyok.

Désir attard

„Ősrégi antik templom tornya áll
elmosódó ormán egy sárga hegynek,
s lassú folyó tükrén fakulva reszket
mint trónja vesztét sirató király.”
Paul Verlaine: Allegória (ford: Kálnoky László)

Mint ősi, szép templomtorony a tested,
lassan elmosódva álmaid hegyén,
mint bűvő patak tör fel, emléken
a vágyam tárgya a múltba réved.

Aggastyánként ül a bús értelem,
dús lombú érzélem, bennem is fárad,
messziről a szférák zenéje árad,
lassan úrrá lesz rajtam a félelem.

Játszunk még együtt az élet színpadán?
Talán a sorsom oszt egy szerepet,
mit eljátszhatnék, érezve örömet

hogy mégis szép az élet. S talán
adhat a sors illatos virágot
kertembe. Nekem édes, valós álmot.

Evezek még

„ A turrén tenger bal partján eveztem,
hol széltől verve sír a habok árja,
s ráleltem ott a büszke lombú fára,
melyről kénytelen írtam annyi versem.”

Francesco Petrarca: A Turrén tenger bal partján eveztem
(Fordította: Majtényi Zoltán)

Evezek még az élet tengerén
mellettem reszket sok sólyom álmom
mit elsodortak az élet habok
parti sziklákon megtörni látom.

Néhány közülük talán partot ér
hol a vad szél cibálja az ágat
a sólyom röpte az égig elér
ott Ámor nyila űzi a vágyat.

Magam vagyok, az élet pillanat
a cél oly messze, vihar is támad
megfejttem-e a vágyat utánad

mi űz és hajt. A csónakom alatt
már simul a víz, távolba tűnik
az álmom. De a vágy meg nem szűnik.

Párbeszéd

„hát tudd meg mindenható,
az ember szíve a csoda,
a valamit, a mindent odaadó,
bárha vágyod, akkor sem lesz ostoba.”
Pfluger Ferenc: Megkérdezném...

Beszélgettem a mindenhatóval,
elmondtam: az ember szív csoda,
dacolni szeretnék én a kaszással,
legyen hosszú az életem fonala.

Látod fiam! Ebben nagyot tévedsz,
nem minden ember szíve olyan,
van, kit csak saját hiúsága készítet,
nem ostoba ő, csak boldogtalan.

A kaszás nem rossz. Feladatát végzi.
Eljön érte kinek ideje lejárt.
az itt maradót pedig megtanítja élni,
ha szíve fogékony és a szépért kiált.

Tudod fiam, az élet csodálatos
lenne, ha meglátnák az apró örömöket,
de csak a pénz, az élvezet a fontos,
feláldozzák érte az életüket.

Tudom, az emberi szív nem ostoba
csupán tele van érzelemmel,
ha hallgatsz rá, az értelem szava
is meghajol előtte, szeretettel.

Beszélgettem a mindenhatóval,
szeme hamiskásan mosolygott reám,
drága fiam, szíveddel s agyaddal
tedd lépéseid, utadon, ezután.

Szavak dzsungelében

„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?
Nem volna szép, ha égre kelne
az éji folyó csillaga.”
József Attila: Ars Poetica

„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?”
mielőtt csendben reám dőlne
a Parnasszus minden csillaga.
Verseket ír a lázongó énem
tükrot tartva magam elé
táblákon felírat: ki ha én nem?
Öklüket rázó mindenfelé.
Romlott életek, összetört álmok,
de rím nélkül a vers „szabadabb”.
Szavak dzsungelében, oda találok,
hol az igazság alkot vágyakat?
Sár és mocsok, de a lant húrjain
hamisan nem szólhat ma sem zene
magán kiadásban legyőzött vágyain
szürke kis veréb is zsoltárt zengene!
Szóvirágokból font tövis koszorú
vért izzad az ész, értelem helyett
téma nélküli tucat hangulatú
közönyben vánszorgó emlékezet.

Hozsannázva zengő avítt dallamok
a csúcs közel, néhány lépésre csak.
Tömjénfüstben ácsorgó fantomok
gyémántok közé, köveket szórnak.

„Költő vagyok – mit érdekelne
engem a költészet maga?”
Lassan a szép szó is „enni kérne”
s a terített asztal mámora
engedi élvezni, a szavak igazát
mely, mint éles penge, vág ha kell
s a hömpölygő szürke ködön át
hitét az ember, nem veszítheti el.

Hiányod oly sokszor

„Hiányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csöndre, s rozsdás fájdalom
piroslik vasbavert szívemben.”
Baka István: Nem vagy itt

Hiányod oly sokszor érzem,
mint parttalan koszos vizek,
tisztá létről álmodozva, csendben,
megfojt, a zsibbasztó rémület.

Szétzilált életem seb és tépés,
fény és az árnyék megváltozott.
Repülő rajtot vett a szándék,
magányom tort ült, nagyot.

Nem vagy! Megszokni nem tudom,
hisz nem készültem sohasem erre.
Hiányod kínzó, gyötrő fájdalom,
tövis koszorút tekert szívemre.

Minden nap egy újabb kínlódás,
sötét árnyak a lombos fák között.
Gorgók támadnak az éjben, sikoltás
a vágy, mi a csendbe költözött.

Kihűlő testem rozsdás mákonya,
hogyan akarlak, várlak. Mindhiába.

Ködös őszi nap

„Oly bizonytalanná tehet
egy ilyen esős, őszi nap,”
Baka István: Oly bizonytalanná

Miért van az, hogy oly hervatag,
leszel, ha ködös őszi a nap?
Behunyt szemmel, nézel magadba,
csak homályos folt, mi látszana.

Csak cigarettád parazsa világít,
„ködös” már bent is a hideg szoba.
Melyre kintről, szürkeséget borít,
ablakon a pára, a köd nyúlós harmata.

Vágyódás

Megtalálalak,
de elveszítettelek!
Most is kereslek,
de falak vesznek körül.
Lerombolni nem tudom.

Lassan betakar

„Hűs esthajnali
fényt a róna kap,
immár hajlani
kezd s borong a nap, ”

Paul Verlaine: Naplemente (ford: Tóth Árpád)

Lassan betakar az est,
a táj csendben elpihent.
Visszatekint egy sugár,
létem búsong. Vége már,
a napnak, mely bút hozott.
S szédelgő fantomok,
árnyai suhannak át,
űznek álmot, éjszakát.
Agyamban bús dallamok
zsongnak. Most magam vagyok,
leszek sok, sok éjen át.
Mint vándor, ki nem talál,
kedvesére...az útra,
csupán a fájó múltra,
a hajnal bíborát, a
feledés, betakarja.

Hit...világ

Hazug az ember
ma buzgón fohászkodik
szemlesütve, de
már azon gondolkodik
hogy sérthet szabályokat.

Téli szél

„Egymásban, kéjt ez ad csak,
tűznél legyünk vadabbak,
hiszen jó a tél.”

Paul Verlaine: Új évszak jó (ford. Molnár Imre)

A tájon átzúduló vad téli szél,
miről dalol nekünk, miről mesél?
Szerelemről, égő fájdalomról,
egymás iránti szűnő bizalomról?

Agyamban, mint félős, de buja vadak,
egymáshoz bújva, a vetett ágyak
puha melegében, izzón szeretve,
hempergünk most egymást átölelve.

Kandallóból tűz fénye világít.
Mennyivel jobb most! Csak még egy kicsit
szoríts magadhoz. Mintha tavasz lenne.
Vágyom rád! S a zsigereimbe’

új érzések gyúlnak, tűznél vadabbak:
elveszítlek, vagy örökre megtartlak?
Érzések űznek zord téli éjszakán,
az örömöm és a borzasztó hiány.

Az én hitem

Én hiszek benned
kit istennek mondanak.
Talán jobb lenne
több belső hittel élni
mint dogmáktól remélni..

Vitorla fehérlik

„Fölötte arany ég, alatta
Kék víz tündöklő habjai -
De ő viharra vágyik mintha
Nyugtót csak az adna neki!”

Mihail Lermontov: A hajó (ford. Szabó Lőrinc)

Vitorla fehérlik a messzeségben,
a kék tenger viharos hullámain.
Talán eljut egy nyugodt kikötőbe,
és nem éri nagy vész majd odakint.

Hatalmas hullámok, viharos tenger,
a hajó minden eresztéke ropog,
mint a hangyák, dolgozik a sok ember,
a vitorla feszül, s már nem lobog.

Lassan az ég szürkéből kékre vált,
kibukkan néha egy-egy napsugár,
a hatalmas víz a hajó alatt,
kék színben játszik ha rásüt a Nap.

A boldogság felé fut ez a hajó,
mert végre révbe érni, az lesz a jó.
Feledni félelmet, ahogy vihar alatt
veszni látták már a csodás partokat.

Hogy szeretnéd?

Mit mondjak neked?
Vagy csendben öleljelek
és szeresselek
hangok és szavak nélkül
imádva mint istennőt?

Karácsonyi anziksz

„A kised megfeszül a fényben
már nem nevet.

Száján a sírás apró fodra
megéhezett.”

Varsa Zoltán: Karácsonyi ének

kívánhatnék mint eddig oly sokszor
szeretemben gazdag ünnepeket
hajbókolhatnék csak alázatból
hányhatnám magamra a kereszteket

adakozhatnék a templom javára
de a pap csak a pénzemért temet
csodás karácsony ünnepi bája
sem melegíti fel már a lelkeket

van olyan kinek semmi sem elég
más kuporgat hogy élelem legyen
bazilika előtt csődül a nép

vásár itt minden bent és kinn a téren
áldást hoztál egykor a világra
világ belőled most a pénzt csinálja

ajánlás

csend áhítat a szeretet napja ez
az ünnep lehetne mindenkié
nyomor az éhség sokfelé neszez
herceg a döntés tényleg istené

vagy túllépett már ezeken az ember
hatalmas egója mindent birtokol
múltjába tekintve meglátja egyszer
hogyan lelkéből indult ki a pokol

Egyszer eltűnök

„hozzád tartok
kezem nyújtom feléd
s nézem
ahogy távolodsz
rám vársz
kezed nyújtod felém
s nézed
ahogy eltűnök”
Tiszai P. Imre: Paradoxon

Egyszer, eltűnök csak úgy, az alkonyatban.
Ne keress! Csupán egy néma dallam,
mi marad helyettem.... Vagy egy tépett kotta,
s zokog utánam ki a dalt alkotta.
Magába szippantja az elmúlás a létem,
s én, már csak nevetek az egészen,
ott túl, azon a másik oldalon.
Még nem vágyom oda, bevallhatom.
Temetőben „pihenni” nem akarok,
gödröt ásni, síromnak, sem fogok!
Égettes el és látod majd, némán
ahogy szállok ott fenn a szelek szárnyán.
Csillag ködökben tanyázom majd én
a fény, az áldott fény, csak az enyém.
Fényesen, mint a nyári éj legszebb csillaga,
csak az emlék halványul, s tűnik tova.

Büszkén szállok ott fenn a szelek szárnyán,
átölel, ha éppen lesz, a csodás szivárvány.

Néma csendben

„Kopasz ágak közt
ősz leveleket sodorva a földre
hűvös esti szellő kóborol.”
Tiszai P. Imre: Ma a szél hideget hoz

Néma csendben, mintha megkondulna,
de csak a szél játszik a harangok között.
A távolból a torony sziluettje,
mint óriás ujja, az ég felé bökött.

Mintha fohász szólna Istenhez e hangban:
kérne jólétet, vagy csak adományt,
miközben a szél, nem durván csak halkán,
újra előidézi ezt a hang csodát!

Néha szél kóborol a harangok között.
Lágy dallam mit kicsikar, szívedig hatol.
Isten nem ér rá ott fenn az égbe’,
tudja alkotása rég eltörött,
mert lázadó ember tapos a létbe,
s téves fohász zeng valahol.

Hinni de miben

„Félek a gyönyör lankatag,
elvész úgy, mint az almaszag.
Repülnék, járnék a hitben,
tarts meg, ha tudsz engem Isten”
Sapa Brown: Ablakok

hinni a templomban a hittanórán
s magadban gondolod minden előtt
nem nézni szüntelen időt karórán
csak élni az életed mint azelőtt

egyenes derékkal nézni a mába
mert görbült ízület nem helyénvaló
hajlott hát előnyét súgja a fáma
tapsviharban koncra várni csuda-jó

egyenes szavak ferde magyarázat
hitet applikál a hatalom szele
megtévesztés és végtelen alázat
mit ad és elvár ha hiszel benne

tükörbe nézel arcod nem a régi
vonásod egykori éned meséli

ajánlás

herceg a teremtő mért fordít hátat
az emberi akarat kőtáblát tör
a dogma pusztulás víziót láttat
s a jövő csak fényét vesztett tükör

hinni de miben csak önmagamban
hisz bűnösnek mondanak szakadatlan

Megjárom a poklot

„Ott lent a sötét –
vak társa lesz a csendnek,
a tegnap és a holnap,
bennük sírva elpihennek”
Kiss Teleki Rita: Alszanak

mert megtörni akart a sors kegyetlen
játzmájában osztott cinkelt lapot
tagadd hogy az élet embertelen
vérrel verítékkal festett holnapot

kapsz csupán ha hited mégis töretlen
szállni akarsz a gondolat szárnyain
képet festesz az égre fellegeken
csak szóvirágok nyílnak odakinn

megjárd a poklot de mennybe nem jutsz
könyörgő imád sem tör az ég felé
holnap jobb lesz most magadnak hazudsz
mert a hit csak úgy minden emberé

a létben csupán egy aprócska porszem
vagy sziklává válni nem tudsz sehogy sem

ajánlás

élet és pokol mi a különbség
herceg mondd mi a definíció
az első pár óta ez az örökség
szabadulni csupán illúzió

még keresztet ácsol minden holnap
s a pont után már nincs több mondat

Szeretet hangja, mint

Várom, ha váratsz, megyek, ha terelsz,
maradék szemérmem némasága ez,
úgyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal jobb ha hallgatok.
Pilinszky János: Örökkön-örökké

tett varázsból néma hallgatásba
megszűnő zajban a csend boldogít,
vonulok, te hangod sem hallatva
szemed villáma padlóra szorít

szeretet hangja mint karzaton az ének
most lenne jó de változni nehéz
akkor ott csak téged láttalak szépnek
hangod bársonyán suhantam feléd

de oly sok minden változott azóta
szinusz-görbe mutat hegyet völgyeket
kiégett vulkán megszilárdult láva
már nem hozza lázba az érzelmeket

elég egy szikra újra ég a máglya
hűlő érzelmet tűzzé applikálva

ajánlás

herceg a szerelem oly gyorsan múlik
ma hozsanna szól holnap hamu marad
oly csodás ha szeretetté válik
kéz a kézben az élet csak halad

együtt élve meg a jót és rosszat
a társas magány boldogtalanabb

A vágy hintalován

„szárnyam nincsen, mégis szállok,
vágyam sincsen, mégis vágyok
szelíd szépre, igaz szóra,
ember szíve szülte jóra;”
Szirmay Endre: Át a réven

most a vágy hintalován utazom
előre hátra de nem megy sehova
csak ringat-ringat mint a tudatom
mely álmokat sző és vet a papírra

ez csörgősipkás tétova élet
őrült kavalkád udvari bolond
lennék ha érteném az egészet
csak azt látom a lét fájón szorong

taposómalom repülni szeretnék
metszett szárnyakkal csak vágyani lehet
sárban dagonyázva tovább mehetnék
néha szállni is enged a képzelet

eltűnni látszó szivárványcsodákat
látok és lehulló csillagomat

ajánlás

herceg az akarat miért törik meg
zilált vágyakkal nem jutsz sehova
durva a szó s a csend is remeg
csodára vágyom és igaz szavakra

Vállalom kell

„Magad mértéke: békítő alázat
a valamettől valameddig út
beporoz minden fehér csigaházat...”
Szirmay Endre: Maroknyi sors

vállalom kell és vállalom magam
akkor is ha nem jutok fel az égig
s talán kik olvassák sem értik
mit papírra vet olykor a szavam

utam ez és nincs innen kibúvó
nem vagyok jó talán nem is leszek
kik olvasnak ők sem segítenek
pedig verset alkot költő olvasó

abba kellene ezt végre hagynom
hisz nem kell a szó csak néhány embernek
talán ők is majd egyetértenek
hogy itt lenne az utolsó alkalom

elfáradtam a harc már nem lelkesít
kínrímeken még az álom sem segít

Már a hajnalt

„Ne higgyetek annak a világnak
Mely felétek fennen integet:
Nemcsak értünk, de azért is árad,
Mert tetszeleg, hízeleg önmagának,
S fényköréből később kinn feled”
ifj. Kapp János: A könnyenhívőkhöz

tágra zárt szemmel bámulom a hajnalt
üvölt a csend itt a szobán belül
harsogva éltet egy világot aljast
mely lassan lényünkre mint fátyol kerül

már a hajnalt bámulom nyitott szemmel
lassan betör az éledő utcazaj
foszlik tűnik a magányos csendem
mint egy csilingelő gyermeki kacaj

kettős világ mi gyermekként szép is
ha felnősz meglátod borzalmait
a hatalom a pénz csak itt a fétis
miközben széttépi az álmaid

béklyóba ver szolga sorsot szánva
nevet gúnyosan tört gerinceden
közben szabadságról pusmog a fáma
de a világ aljas és könyörtelen

Boldogok a lelki szegények

nincsen más mentség
szenteltessék
a te neved
legyen veled
és velem mindörökre”
skary: és velem mindörökre

Egy istent imád a föld nagy része,
mégis dúlnak vad vallásháborúk,
nincs már az embernek ép elméje,
hisz Istent játszik, oly elvakult.
Dogmákat tanít az első emberpárról,
kiknek bűnét a nyakunkba varrja.
Kígyót melenget keblén a mámor,
miközben a tanítást megtagadja.

Ellenségkép az ami ma fontos.
Nem értesz egyet? Sutba veled.
Agysejted az agymosástól rojtos,
gondolkodnod nem kell, nem lehet.
Hit világa is hatalomra épül,
boldog csak az, ki lelki szegény,
kapkodja fejét és szinte szédül,
kit nem csapnak be a hazug mesék.

Káin és Ábel, rossz meséket ír.
Égig ér ma is a testvér-gyűlölet.
Megosztott világ, de közös a sír,
melybe egyszer mindünket eltemet,
az idő, mert lét-percünk nullát mutat.
Ha buzdító munka-dal nem hallható,
vagy a természet türelme megszakad,
akkor az új reggel nem köszönt: hahó.

Immortali perenni memoriam

„Ha emlékeim közül elveszíthetném
önkéntelen tagadott létezésed,
színeidből lopott sötétjeimből
összeilleszthetném a képet,
amit sosem festettem meg rólad”
Almádi Róza: Ami még maradt

A múlt, a jelen, csupa emlékgyárak,
mit agyunk rejtekében raktározunk.
Sírni, örülni, sokszor hozzányúlunk,
de néha az emlék fájó bánat csak.

Odavágtuk, már néhányszor, dühből:
emléked kitörlöm az utolsó kockáig.
De megszabadulni, nem tudsz odáig,
még ajtódon az elmúlás nem dörömböl.

Emlék az agyban mindig megmarad.
Még ha logikátlan is az összefüggés,
ősrobbanásnyi a pillanat, a megértés,
de gátat nem szab az isteni gondolat.

Könny áztatta pillanatnyi képek,
szivárvánnyal festett sok égi csoda,
ki az, ki megbékélve eljuthat oda,
hol híd köti össze a végleteket.

Megtalálni, felismerni, egy pillanat.
Felejteni? Talán egy élet is kevés.
Ha majd fénytelenül visz el a „révész”,
nem mentheted meg, ami megmarad.

Bízni...komolyan

„Nappal szemben az égre költözött
éjviasszal lezárt pillák mögött
mélabúsan bámul vissza a Hold,
csillagkanóca kiégett – ennyi volt...”

Almádi Róza: Ennyi volt

Magányos lesz-e a feltámadás,
vagy simán megsemmisít a végzet?
Fenséges, fényárban tűnő képzelet,
csak messzeségben ringató álmodás.

Megrázó szavak a búcsúzó szavak.
A látóhatáron, nincs jele még,
hogymint új születés serked, olyan rég
súgja ezt lelked, hitetlen agyadnak.

Nem tudod mit hoz a kétes jövő,
ember ilyenkor csak álmokat sző,
bízni szeretne benne, komolyan.

A halál nem a végső állomás,
hogymint lesz egy ország, vagy valami más,
hol lelke tovább élhet boldogan.

Felettem a béka

Én térden állva
pokolba hullok alá
közben a béka
tör egyre magasabbra
ott fenn a fejem felett.

Tiszta szívvel

„Ömlik. Mindennapi mocsok
s én naponta a szennyből mosdatok
tisztára minden épkézláb mondatot.”

Almádi Róza: Kuka lelkem

Őszintén írni, őszintének lenni,
mi lenne a jó vers, nem tudom.
Egyszerűbb, talán csípőből hazudni,
kiszolgálni elvárt igényeket,
elhinni az igaz szó ártalom.

Őszinte vers az eszement világban,
hol a szépet és jót, lassan felőrlik.
Hol kéjjel fetreng az ember a mocsokban,
az igaz szó, mint hullám a sziklán,
ezernyi apró darabra törik.

Meggyalázott ember esengve néz fel:
adj erőt, hitet, magamban Uram!
Elvetélt álmok, kegyetlen fényvel
aprítják fel, nem is oly ritkán,
minden meglévő igaz szavam.

Ha kilógsz a sorból, megtaposnak.
Rád sütnek mocskos bélyegeket.
Bár tetteid másról árulkodnak,
kimondják, ex cathedra feletted,
a téged megalázó ítéletet.

Verseket írni, őszintének lenni,
nagy felelősség, ma már tudom.
Az igaz úton szabad csak járni,
kimondott szó éles fényében
tisztá szívvel vállalom.

Ráncaimról...szeretettel

„Szarkalábnak minősített húsba süllyedő
ránccok költöztek kéretlenül szemeim alá,”

Pfluger Ferenc: Őskort idézni...

Megöregedtem! Áldás ez vagy átok?

Minden reggel újabb picit ránccot,
vélek felfedezni, tükörben látom,
lassul a tempó, de utamat járom.

Szeretem nézni, mit a tükörben látok.
Azt is, hogy vannak az arcomon ránccok,
amit tükörben nézek, jelzi nekem,
bizony tisztességgel megöregedtem.

Sokan szeretnék megélni ezt a kort,
de sokukkal csúnyán kibabrált a sors.
Minden nap ajándék, tudom és érzem,
sokasodnak a ránccok, nem szégyellem.

Ötven-hatvan évig kell, hogy tartson,
csupán csak ez, az egyetlen óhajom.
Meg az egészség. Ne lássam hiányát.
Élvezzem a Föld sok színes virágát.

Egy gondolat

A zöld szemű szörny:
életek és szerelmek
megrontója. Őt
a tépett idegszálak,
féltekenységnek hívják.

Galaxisokon át

„Lehetnék akár elégedetlen,
hajszolva ami elérhetetlen,
de miért, ha itt, e Földön élhetek
egy ajándékba kapott életet?”
Almádi Róza: Nézőpont kérdése

Földönkívüli voltam, vagyok, leszek,
csillagok gyermeke, ki ide született.
Egyszer, remélem, visszatérek oda,
hol vár már rám a csodás harmónia.
Ha testem itt hagyom, hiányzik majd a Föld,
bár néhányszor a sorsom meggyötört,
de él bennem gyönyörű emlékek sora,
meg a mennyország, pokol paradoxona.
A hitem... nem vallásos... de az enyém,
a világot csak így szemlélem én.
Galaxisokon át, ott valahol távol,
értelem fénye világít, nem pislákol.
Talán megtudhatom, meddig is terjed
határa ennek a csodás lételemnek,
mit emberi életnek hívunk. Vajon máshol,
hasonló élet van, vagy még csak magból
szökken lassan szárba, az ottani természet?
Nem is sejti még, hogy vár reá a végzet,
ha azt az utat járják be majdan,
melybe a Föld is lassan belerokkan.
Én meg csak szállok bolygóról, bolygóra,
dönthetek... melyiknek leszek a lakója.

Ha döntenem kell az újjászületésnél,
azt hiszem mégis, maradok a Földnél.

Hajnali gondolatok

„Éjszakák álmain táncot jár a vekker
Maradt ma számára vödörnyi csend
Emlékeiben mi mást is keressen
Halovány fényévet sodor a rend”
Arnóth István: Elemi ösztön

Míg kinn, a hajnali derengés
vöröslő fénye jelez új napot,
hogyan tud, az idő szorító érzés,
az ébresztőórától ma is megkapod.

A vekker hangja lehangoló,
hisz megint itt egy újabb reggel.
De a szív érzése mámorító,
vágyakat győz le szeretettel.

Az agy alkot és csodásan teszi,
de a rend felőrölheti a vágyat,
az ütemes dobbanás az ami,
reményt és Ámort összezárhat.

Talán a bensőd titkos zenéje
megóvhat attól, mit nem szabad.
A Remény táplál, Ámort remélve,
alkot a hajnalból újult vágyakat.

Október 6.

Nemzeti gyász volt
s mindig lesz míg élünk
emléket őrzünk
ti értünk is haltatok
ott Aradon...vértanúk

Emlékek hullámhosszán

„Átárazom őrzött kincseim én is,
egyik-másik most sokkal többet ér.
Elhelyezem őket szépen sorban,
megújuló, tavaszi szókirakatokban;”
Almádi Róza: Tavaszi kirakat

szférák zenéje körbe lengi éned
csodás dallam mi mindig hallható
szerelem zsoltárát ha dúdolod érzed
a sors szimfónia olyan mámorító

fedetlen szív és cseppnyi mosoly
mely a kirakattól rád visszatekint
kincsek sora és a tétel komoly
s a remény is csalfán visszaint

a tavaszi fény mi csendben átölel
mert belső hangod újra zenél
várod, hogy az a „vevő” jöjjön el
ki legtöbbet „ad” az emlékeidért

csupán kicsi bolt de szívednek drága
hol minden ami szép volt megtekinthető
hisz polcokon őrzi mindet az a láda
mely csak neked nyílik a zárja
kombinációja nem felejthető

Temető csendje

temető csendje
oly nyomasztó lehet az
élőknek mikor
szeretteik sírjára
virágot helyeznek el

Vágyaink margójára

„pedig nem nézek már ki
gyereknek
ki csak önfeledten száll
egy álomszárnyú hintán
s egy tarka lepkét kerget
szimultán”

Almádi Róza: Lepkehinta

A vágyak serege, mint tatár horda
tör rád, s agyadban a sejtelem
ver tanyát, hisz az időd mákonya
mikor oszlik el, megfejthetetlen.
Lassul a tempó, de a bakancslista,
még leporellóként pihen az agyadban.
Meddig tart a léted e néhány oldala?
A választ még ízlelgeted magadban.

Hisz oly jó lenne ha a homokóra
üvegében, visszafelé folyna a homok.
Csak egy kicsit, gyermek lenni újra,
megélni boldog percet és napot,
melyet oly lazán engedtélm elmenni.
Hisz fel sem fogtad: az idő mint a pára,
oly gyorsan tűnik el és észrevenni
nem fogod, csak későn, túl sokára.

Gyermeki lélekkel pillangót kergetni,
mely válladra száll és ott megpihen,
a gyönyörű perceid szívvel szeretni,
elmélyülni a képzelt élet-mesében.
Mint kicsi gyermek, élni a mának,
míg az időpitypang deszantjai szállnak,
s az élet homokszemnyi pillanata,
rajzol szeretet mosolyt az arcodra.

Repülni magasban, széllel, madárral,
hallani ahogy a hinta nyikorog,
majd később szeretni, féltőn alázattal,
érezni, oly jó, hogy vele vagyok.
Szeretni, szeretni, szeretni odáig,
míg eljön majd az utolsó pillanat,
kedves szeme kísér az út túloldaláig,
ahol a fény és szeretet fogad.

Töprengésem az utamról

„kezedben tartod törékeny életem,
mégsem kell félnem. Kérdeztelek
s válaszul végtelen térré nyílt a kékség, ”
Almádi Róza: Nélküled

Hiába hiszem, hogy utam csak játék,
minden perc mit kapok, hatalmas ajándék,
mit a sorsom kimért. De választhatom,
hogy percek helyett néhány szép napom
legyen. Az ár nem mindig megfizethető.
Bár több lehet olykor a virágos mező,
de a fény, a drága fény egyre távolabb.
Hitem hajt előre, mint végső áldozat.

Utam keresve oly sokszor tévedek,
szemem keres, kutat, nem talál, réveteg
tekintetem, csak a kékséget járja,
vajon hol van, ki a lelkem látja,
tévelygésemmel, helyes irányba tereli?
A választ...a választ agyam nem leli.
Pedig tudom, lelkemben ott a válasz.
Mondd Uram! Még milyen mélyre ássak?

Tél végi gondolatok

„Lehetnék akár pongyolapitypang,
szerteszét fújnának tavaszi szelek,
szélrózsák között mint örök visszhang
születnék s szállnék a felhők felett.”

Almádi Róza: Mikrocscillag

Mi szeretnél, az minden lehetnél,
hisz a Hold arca is rád mosolyog,
február idusán, bár titkon remél,
a test, de tavasz helyett a tél kopog.

Sok régi emlék, ilyenkor visszajár,
a Hold, mint te is, némán emlékezik.
Énekében a szférák zenéje már,
napfényt idéz, ha dallama felhangzik.

Tavaszt idézőn a nap is felragyog,
a tél félelmében már csak vacog,
te indulsz, hogy megvalósítsd álmaid.

De a szobában még elkél a meleg,
tavasz szóra szíved megremeg,
érezed, teljesülnek féltett vágyaid.

Hiányoztok

hiányoztok de
mit akkor nem mondtam el
már nem is tudom
remélem szeretetem
eljut hozzátok

Szeretlek, mint

„Hogy szeretlek? Figyelj. Amennyire
csak hatolni bír föl s le s szerteszt
a lelkem mikor kiröppen a lét
és az eszmény végső egeibe.”

Elisabeth Barrett-Browning: Hogy szeretlek?

Ha elmondhatnám mennyire szeretlek,
kitárnád-e felém a két karod?
Vagy kinevetnél és a végtelennek,
zuhanó lelkem csak odadobod?

Szeretlek, mint a májusi napfényt,
a nyíló orgona, az akácvirág.
A pacsirta, mely gyönyörűn trillázik,
a kert virága, mi szórja illatát.

Szeretlek, mint anyját a kicsi gyermek,
folyó a tengert, ha végre rátalál,
annyira, mint a vágyódó a hajnalt,
ha a nap vörösen szórja sugarát.

Szeretlek, mint bogár a virágot,
mely illatával csábítja oda,
megélve együtt a szép románcot,
hisz a földi élet, csak múló csoda.

Szeretlek, mint ellentét a párját,
mert nélküle, csak félkarú a szó.
Vágyón ahogy a Hold keresi társát,
s boldog, ha néha együtt látható.

Mint álmodni, melyet oly jó megálmodni,
árnyékok, hűs csendet, erdő illatát,
hisz álmok nélkül nagyon nehéz élni,
s a csillagfényes tavaszi éjszakát.

Földi létünk morzsái közt érzem:
ó, szerelem, te csodás érzelem,
szívemből nem hagylak kitörölni,
mindaddig még lesz bennem értelem.

Ha elmondhatnám mennyire szeretlek,
nem mennék veled, tudom semmire.
Hisz más a vágy, más a nagybetűs élet,
ki figyel ma már az érzelmekre?

Szabadság margójára

„...és egyszer, mikor majd megtalálják
látható lesz minden vagyonunk,
szárnyaink bezárják a fénykalitkák
s a válaszokkal szabadon elszállhatunk.

Almádi Róza: Töredék

Az ég kék és oly vonzó a magasság,
repülni a széllel a felhők felett,
szárnyaink kitárva, mily nagy boldogság,
érezni az ember szabad is lehet!

Igen! Jó lenne ott magasan szállni,
sors kérdésekre adni meg a választ,
minden embernek szabadságban élni,
tudni, a gond, a baj senkit nem nyomaszt.

Vágyak és álmok égig repítenek,
közben itt a földön oly rengeteg,
a gát, mely töri a gerinced,
megfosztva mindentől, mi szállni enged.

Csodás égszínkék álmok helyett,
szürke por és komor fellegek,
feletted ott suhog a végzeted kardja,
lesújt, ha a sorsod úgy akarja.

Szabadság helyett, lehúzó az ingovány.
Vigyorgó arcok és bűzölgő posvány,
tapsvihar, agy-mosott, elvakult tömeg,
engedély nélkül álmodni sem lehet.

De az ég csodás és vonzó a magasság,
repülni a széllel a felhők felett.
Szárnyaink kitérve, de nincs boldogság,
szabad az ember, csak álmában lehet.

Kérdésre...válaszom

„Ne kérdezzetek, mit miért mondok,
teszek, s ha felelőtlenül pár sort leírok,
„Nincs alku – én hadd legyek boldog”
mentség sincs és nincsenek válaszok.”

Almádi Róza: Elröppenő ének

Feltett kérdések. Sokszor egyszerre.
Zajos a közeg, ahol most vagyok.
Nézem, hallgatok, válogatok közbe,
mely kérdésre, mit válaszolhatok.

Nem akarok mást, csak egy kis csendet.
Kérdés is lehet, csak egymás után.
Vajon lesz, ki felrúgja a trendet,
én szólalok meg először talán?

Ha kérdeztek, tegyétek csendben,
mintha lennének igazán nagyok
Mentség és válasz nélkül mindent,
mi lábunk elé borult, otthagytok.

De neked, csak egy sör

„Torz tükörben keresni szép arcokat,
ferde lélektornyokat egyenesíteni,
s hinni, hogy ettől jó vagy... miért kell?”
Almádi Róza: Adventi gondolat ez is...

Hullik a foncsor, torz a tükör,
meglátod-e benne az arcodat?
Lelked is ferde, de csak az ököl,
amitől tudod helyed, önmagad.
Nem érted meg már a szép szót,
csupán a silány kedves neked,
üresség rágja mindennapi valód,
értelem vinnyogva menekül tőled.
Áhítatos csendben sem érint meg soha,
szeretet hangja, mit hallanod kellene.
„Hiszek egy Istenben” mondja az ima,
de neked, csak egy sör, ami most jól esne.

Oly szép az éj

„áldott a kéz, mely simogat,
felhúz, nem ránt a mélybe,
áldott a szív, mely befogad,
s nem vár semmit cserébe.”
Kerecsényi Éva: Hajnali tánc

Oly szép az éj, az angyalok útján,
halk zene szól, s játszik a hárfán,
egy kéz, mely talán egy angyal keze,
ezernyi tücsök ciripel vele.

Halk futam, fuvola lágy hangja szól,
érzéki tánc a réten, mely elbájol,
szabadon, szépen, kötöttség nélkül,
egy érzés, melybe a szív beleszédül.

Szabadság mámora kézzelfogható,
az álom, a vágy, oly marasztaló,
együtt, kéz a kézben, feledve már,

milyen az élet, magadba zárva,
szüntelen egy szebb életre várva,
elvetélt percekért, Istenem, de kár.

Elhagyott vityilló

„Vénséges kunyhó áll a kihalt tanyán,
falára ezernyi sebet karcolt a szél,
fölé borul, sikoltó selyem-bíborán
felhőkeresztre feszülve lóg az éj.”

Almádi Róza: A vén kunyhó

Elhagyott vityilló, vajon mit remél?
Törött üvegek, foszló ablakkeret,
nád tetejét lassan elhordja a szél,
zsalugáter a földön, az ajtó elrepedt.

Ki be jár a szél, sodorja már a port,
egy fél üveggel, rajta már penész,
az asztalon hagyta valaki a bort.
Egy-két kóbor macska még itt egerész.

Bizony az ég is olykor megsiratja,
s (könny)eső veri az omladozó falat,
néhány kopott zsanér még nyikorogva,
meséli el a megélt életutat.

Talán egy nap markoló jár erre,
s megérzi a ház, bevégeztetett.
Néhány reccsenés, s az élet terhe,
nem bántja már azt, mi rég elveszett.

Ha rózsát szakítasz

Ha rózsát szakítasz, megszúrhat a tűske,
kárpótol az érzés, hogy tiéd a szépsége.
Mikor a szúrást érzed, könnyes lesz a szemed,
de csodás illata megmarad csak neked.

Magasságok dicsérete

„Estem el párszor puccos grádicsokon.
Gyöngye a béna láb, ha a fok magas,
de oly csábítón szép a színvonalas.
Vágytam rá... úgy hittem oda tartozom.”
Zagyi Gáborné Ilona: Visszaút...

Egykor vágytam az „égi” magasságot,
hol minden szép és csupa csoda.
Kiválasztott, csak a legjobb holott,
az a legkevesebb, ki eljut oda.

Gőgös fazonok, üres vízfejek,
látok ott mindent, mi engem taszít.
Inogó székek, instabil helyek,
a nyelved játéka, ami ott számít.

Nem vágyom már az „égi” magasságba,
helyem itt van, lenn a talajon.
Sokszor, mintha a hópihe szállna,
úgy potyog fentről, a sok gőgös fazon.

Nem kerestem

„Ne ott keresd a boldogságod,
hol összetörték legszebb álmod,
hol hűlt helye a megértésnek,
hol követelnek és nem kérnek.”
Kerecsényi Éva: Kiszáradt kút

nem kerestem soha a boldogságot
véletlenül de mindig rám talált
szerettem minden gyönyörű virágot
igazán csak egynek illatát
élveztem sok-sok boldog évig
de szétzilálta egy nálam fontosabb
ma már csak néha jut el a szívig
egy múltat idéző szép gondolat

nem kergetek már tarka délibábot
hisz nem hoz megoldást a szeretet
magamba folytok minden kedves álmot
de túlélem majd ezt az életet
ha elengedem elpusztul a virág
szenvedély érte nyújtja a kezét
megbolondult már ez a világ
elveszítve a veszély érzetét

talán majd egyszer egy új virág
nekem nyílik s szórja illatát
megtalálom majd a boldogságot
s hátralévő életemen át
megmarad nekem a szeretet

Mint földre szállt

„Táncra perdül a pillanat,
és kézen fogja a csendet,
árnyék játszik a fák alatt,
szél suhan által a kerten.”

Kerecsényi Éva: Ölelj át, fázom

Oly szép az éj, a sok csillag ragyog,
körülvész a csend és boldog vagyok,
de mindent felülír egy csodás álom.
Tücsök muzsikál az egyik ágon.

Fülledt éjszaka, forró nap után,
érzem dideregsz, bújj kicsit hozzám,
szívemből szőtt kabát, betakar majd,
szeretet a bélése, karomba tart.

Mint földre szállt kis égi csillag,
szentjánosbogár repült a sötétben,
míg szépséged nézte, egy pillanat,
majd tova tűnt a nyári éjben.

Szeretlek! Súgtam halkán füledbe,
arcodon mosoly, tested borzongás,
a gyertya lángja mozdul a sötétbe',
árnyékot nem vet még az elmúlás.

Takaróm ölelve ébredek az ágyon,
messze van már a csodás varázs,
te vagy, leszel, nekem a legszebb álmom,
mely álmaimban gyakran visszajár.

Álmodozás margójára

Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?
Talán a múlt idők setét virága,
Min a csalódás könnye rengedez?
Vörösmarty Mihály: A merengőhöz

„Álmodozás az élet megrontója
Mely kancsalul festett egekbe néz”
De álmok nélkül, hidd el jó barátom,
e sárgolyón élni, roppant nehéz.

Hogy megvalósítsd minden álmod,
tenni kell érte, te és én tudom.
Hogy ne maradjon kétely soha benned,
tetteidet vállalni kell, bizony.

Számon kérnek? Nyugodt lesz a lelked.
Megtettél mindent, mit ember tehet.
Nem lázadozik majd a lelkiismereted,
a hazug szó, mind kívül rekedt.

Ha véget ért utad a földi létben,
s számadást von az égi ceruza,
meglátod majd, az ég nem is kancsal,
fényben úszik az út túloldala.

Merj barátom nagyokat álmodni,
hisz menny és pokol benned lakozik.
Melyik fogja egedet festeni,
csak rajtad áll, vagy éppen elbukik.

„Álmodozás az élet megrontója
Mely kancsalul festett egekbe néz”
De álmok nélkül, hidd el jó barátom,
e sárgolyón élni, roppant nehéz.

Távolban sikolt

„Békétlen sors mindig vért kíván,
Széttördelt tiszta éjszakákat.
Csattogó kerék szétzúz agyat,
velőt, csontot és csigolyákat.”
Király Lajos: József Attila emlékére

távolban sikolt a csend magánya
megtörni látszik mindaz ami szép
ma a párbeszéd teljes hiánya
mocskolódní nyíltan gyönyörűség

már mindenhol csak a szenny árad
nap telik nap után ma én holnap te
állunk pellengéren hiába lázad
énünk: nem igaz egyetlen szavad se

ki hinne neked a bemocskoltnak
démonok üznek tréfát belőled
bábok kiket most dróton rángatnak
eldobnak hogyha nem fújsz egy követ

szél sodorja szét a délibábod
csak a párbeszéd mi nagyon hiányzott

Tétován

„Rosszul hiszed, hogy néhány henye rím
vagy ötven könyved költővé avat már.”
(Benjámín László: Ne áltasd magad)

lehetnék költő is talán most itt
írhatnék könyveket egyre másra
nem kóborolnék szponzorokra várva
ha magához emelne az elit

de ma itt az esélyem elvetél
mert ki szót emel bukás a bére
de talán jut tea néhány csésze
s könny áztatta őszi falevél

tétován a rozsdás húrokba csapva
még ősi dobok hangját hallom én
ott túl a megfáradt gitárzenén
fúvósokat hozzá a szél adja

már tudom soha nem leszek költő
nincs meg hozzá a néhány emberöltő

ajánlás

Parnasszus csúcsa hitben a mennyország
benned lakik és belül benned él
az út végén már a tudat nem remél
tűnő percek álmaid ellopták

mondd hercegem itt mit reméljek még
ha feladnám hidd el nem én lennék

Vártam rád II

oly sokat vártam
de úgy érzem megérte
reményem végre
meghalgattatott bízva
vár szép holnapot

Csizmasarokkal tapos mindennap

„...az emberiség szemlesütve hódolt
a zsarnoknak és szent illúzió volt
a szabadság, távolabb mint Isten”
(Benjámin László: Szonett a költőről és koráról)

csizmasarokkal tapos mindennap
a lét s tépáz meg újra és újra
az azúr égen még világít a nap
az árnyékok is egyre hosszabbra
nőnek és átlépni őket nem lehet
csak jóra vágysz topogva itt a porban
miközben mint a házon az emelet
a gondok csak nőnek hited romokban
sehol nem éled egy új szebb világ
csak sártenger az mi egyre nagyobb
s ha nyílik is néha egy-egy új virág
mákonya mögött csak burkolt dögszagot
sodor feléd a kósza szél s mesél
egy jobb világról mely nem lesz tied
de olykor...talán...agyard még remél
megvalósításra már nincs ötleted

hisz kifosztott álmod csak letargiát
hordoz magában cél nélküli az út
s ha térdre rogyva mormolod imád
tudod az is csak a pokolra jut
mert Mammon nevet a sorok közt rajtad
de közelébe nem jutsz sohasem
ha konc repül a gerinc törik majdan
tört álmok csilláma szikrázik itt lenn
szakadt húrú gitárod sem zeng már
vérpezsdítő csodás új dallamot
ha elérted hogy végre kész a leltár
majd azt sugallják jobb ha feladod

de ne hallgasd a szirén énekét
negédes hangja pusztulásra csábít
mert vár a cél emeld fel fejedet
vakhit nélküli világ mi számít
ott az út indulj hát előre
s a hajnal fénye már neked dereng
hazug álmok az út porába dőlve
s léptedtől a pokol is megremeg

Ha gyerek lehetnék

„néha még álmodok egy kisfiúról,
néha ma is kisfiú vagyok.”
Tiszai P. Imre: Néha még álmodok

felnőttem megöregedtem lassan vége
nem marasztal csak ő ki nem látható
a gyertyák lassan a csonkig égnek
de újra gyerekeknek lenni volna jó

anyám ölében szép mesét hallgatni
hinni a becsületes tiszta szóban
focizni vagy könyveket olvasni
fürödni a legelő melletti tóban

nem törődni a gonddal és bajokkal
feküdni a fűben az azúr ég alatt
csipkelődni a csitri lánytársakkal
nem figyelni időt mily gyorsan halad

vissza nem térő csodás régi álmok
a múlt szépsége néha körbeleng
álmomban napraforgószáron lovagolok
anyám integet még itt a földön lent

ha gyerek lehetnék vajon lennék újra
ez a világ már nem az én világom
hisz nem áll a szám az eszem hazugságra
mert szüleim intelme kísér utamon

felnöttem megöregedtem lassan vége
nem marasztal csak ő ki nem látható
a gyertyák lassan a csonkig égnek
az elmúlt idő vissza nem forgatható

Látszatra épülő

„rejtsd magadba ha úgy érzed
a gondolatot melynek idő kell
míg elmondható szabadon
nem csattan kéz arcokon
s bús a megtartott fogadalom”
Szabó Szalay István: Tedd, mit érzel...

látszatra épülő kóros valóság
mindaz mit játszik velünk most az élet
fedve a tény mérték a hazugság
de mégis ebből oly sokan kérnek

összetartozás széthúzás alapon
bárki bármikor áldozat lehet
a kötél ott lóg mindig a nyakadon
látszat értelem csak rajtad nevet

magadba zárva sem vagy biztonságban
kifigyelik ma már a gondolatod
agy-mosott lélek frusztrált fóbiában
a növekvő sárban egyre csak topog

de ott a fény az alagútban kérem
most miért dudál én csak azt nem értem

ajánlás

miért tapossuk egymást be a földbe
a pénz a hatalom miért fontosabb
mint a szeretet kart karba fűzve
segítve tisztelve a másikat

herceg mondd miért ilyen az ember
gyűlölete óceán s nem tenger

Tapsolunk mindennek

„Megelégedés, sosem volt és nem is lesz,
nagyobb kutya játszik az igazsággal,
ha átgondolod nem is olyan tévhit ez,
ma is fejet hajtunk néma elragadtatással”
Bakos Erika: Bólogatók

tört álmainkon nem épül új világ
fényszennyezett már minden körülöttünk
trendi csupán az átgondolt hazugság
nem érezzük ha ismét „megfürödtünk”

tapsolunk mindennek ha úgy érezzük
hogy koncot is vethet nekünk az élet
a csendet és a zajt már összeszűrjük
hisszük madzagról még nyalhatunk mézet

az igazság törékeny vékony jege
mert hallottam rólad mások is mondják
de kiállni mellette vagy ellene
talán csak egyedül a próféták

szétszakad csendben minden mi számít
minden és mindenki a múltra játszik

ajánlás

herceg mondd miért nem értik sokan
az erő csak az egységben képes
építeni álmot valóságosan
láttatni a madzag már nem is mézes

Csendet applikál

„Mintha eltűnne néha nyomtalan,
nem ér el hozzád már a Szó,
s míg vívod a harcod céltalan,
az utolsó fényt is felfaló
kétség húz kőfalat köréd.”
Zelenka Brigitta: Keresnéd

csendet applikál már benned a kérdés
mi az mit jól csinálsz mi az ami rossz
majd partvonalra tesz-e a feledés
jó voltál vajon vagy simán gonosz

mennyország pokol mind benne játszik
talán kártyán osztják el a lelkeket
nézőpont csupán az hogy mi látszik
oly sokszor érzed azt isten nincs veled

utat találni hol falak épülnek
bezárt magányod őrzöng átkozódik
zigótából talán ember lehet
ha a sejt majd rendesen osztódik

őt keresed de mégsem találod
hisz épített falad nem átlátható
így lesz teljes őrzítő magányod
pedig érzed hogy hinni volna jó

ajánlás

rá szeretnél lelni magadban keresd
hisz a jó és a rossz is benned lakik
herceg én magamban bízom ne feledd
de nem úgy hogy megmondják valakik

hisz egy vagyok hiszem az egyetlen
ehhez rendet kell tenni a fejemben

Szégyen nélkül!

Ha látod, hogy megroggyan a térdem,
Segíts talpra állnom, ne kelljen kérnem,
Hiszen el kell érnem a fényt,
Mielőtt elnyel a sötét
Véglegesen!

Tört álmok útja

„Bennem vágyak dőltek össze,
úgy épültek újabb templomok,
padlásaim a magány kisöpörte,
a világba szórt szét minden limlomot.”
Ernst Ferenc: Még markolom

talán a tört álmok útja a legszebb
fény csillan a szétszórt cserepeken
magára hagyott vágyaid mögötted
érezed elhagyott téged az isten

nem jutsz előre bárhogya is vágyod
a sikert mely lehetne mindennapos
de a sors játéka mindig is álnok
vesztőhelyén most is te leszel soros

csendet szítál a júniusi éjjel
újabb álmok a csillagok alatt
a holnap vár de felemelt fejjel
kínálhat neked szép holnapokat

tört álmok útja hiába int feléd
dzsungelt választod dolgozik macheted

ajánlás

herceg mért féltünk széttört álmokat
mért ragaszkodunk ahhoz minek vége
sorsunk felkínál újabb kapukat
olykor csak későn vesszük ezt észre

Reményt táplál

„valaki jár a fák hegyén
ki gyújtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott”
Kányádi Sándor: Valaki jár a fák hegyén

reményt táplál az agy hogy van tovább
ott fenn az égi utadon csak rád vár
egy új élet talán újjászületés
elképzeled vágyod hisz oly nagyon szép
a gondolat hogy talán nincs vége még

megöregedtél lassan majd elhagyod
porhüvelyed mely erősen megkopott
nyűg lesz a test de még élni volna jó
lassan de biztosan elmegy a hajó
talán kapsz néhány napot hónapot

éveket is talán míg eljön érted
kézen fog és már nem reméled
hogy maradhatsz hisz az időd lejárt
s látod kinyílni a csend kapuját
az időt többé nem féled nem méred

kit itt átkoztál féltél majd ő fogad
reményt ad és nem lesz több kárhozat
új csillag leszel mi fényesen ragyog
s büszkén érzed újra otthon vagyok
hogy egy vagy az egyetlen mindig tudad

reményt szó az agy már tudod van tovább
ott fenn az égi utadon csak rád vár
egy másik élet vagy újjászületés
itt van előtted és oly nagyon szép
ott belül érzed hogy nincs vége még

Nem vagy már

"Death Valley mélyén nyüszít
a bárgyú hívő, a kétkedő a jó,
a vétkes, s mind, aki még maradt."
Kaskötő István: Én Nosztradamusz)

sötétben tartó kövület az élet
csak fehérlő kiszáradt csonthalom
holnapot némán vagy ordítva éled
sárba tipor egy elhintett rágalom

reményed elszáll a tudás haldoklik
apró ész tarol az emelvényen
gerinced feszül vagy a földre omlik
emelt fővel még ellenállsz keményen

nem vagy már hívő és ateista sem
lámpás lehetnél ha volna szükség rád
de agy-mosott és balga nem és csak nem
mint zsinóron cibált értéktelen báb

helyett a mozgató röhög csak rajtad
hallgatni nem tudsz tényleg ezt akartad

ajánlás

herceg micsoda buta az ember
nem tudja a gerinc mire való
téveszméért küzd de tapsol ezerrel
számára isten a trójai faló

mire megérti a valós szándékot
már ássák neki a mély közös árkot

Álom... kalitka

„hátrál léptünk, mennénk vissza,
ajtót ajtóra rácsukva,
hátranézünk – farkas reszket
félve csikorogtat kezdet.”

Kapocsi Anca: Kölcsönlelkek hálójában

Néha-néha „angyalszárnyon”
jön szememre szörnyű álom.
Kerge létünk virradóra,
eljut végre a pokolba?
Vagy csak kínzó új érzések,
mik álmainkból visszanéznek,
kalitkaként, mint a mákony,
„örzi” álmod, éjszakákon.

Szörnyű álmok, felébredni
kellene, vagy nem aludni.
Felemelni, lerántani
nézőpont csak melyik mennyi?
Farkas, bárány ma egyre megy,
mindkettő mar, ha engeded ,
őrült világ, lopott végzet,
néha-néha megigéznek.

Vágyak, álmok, egyre mennek,
térítenek, útra lelnek,
téves eszmék, rémült álmok,
néha bizony visszavágyok,
oda, mikor boldog voltam,
bár éjjel nappal robotoltam.
Megéltem sok hitet, álmat,
láttam illatos virágot.

Ma csak a pénz, ami Isten,
ha nincs pénzed, semmid sincsen.
Annyit érsz csak amennyid van,
sugallja ezt otthonodban:
az a fránya agymosógép,
csodálkozol, agyad még ép?
De álmok nélkül van értelme,
utat törni a végtelenbe?

Mint csodás délibáb

„Délibábom voltál egy magányos éjen.
Mint egykoron régen, szemed kacagott.
Tündöklő, kék színe egyezett az éggel,
keringőztek ott fenn hulló csillagok.”
Pocsai Piroska: Alku nélkül

Mint csodás délibáb a rónák felett,
nyári nap sütötte forró napokon,
szemed ragyogott, ha engem nézett.
Az érzést visszaadni nem tudom.

Oly sok idő telt már el azóta,
de az emlék még ma is visszajár.
Hallgatom csendben, hogy ketyeg az óra,
s az én időm is lassan már lejár.
Nem alkuszom a sorssal, nincs miért,
sok szép emlékem úgyis elkísér,
a mondatom végére kerülő pontig.
Aludnom kellene... hajnalodik.

Most szél sodor

"Adj értelmet a régi dalunknak!
Ha nem leszünk, tovább viszi a szél."
(Jagos István Róbert: A csillagok idővel kihunynak)

most szél sodor egy fájó dallamot
hisz tiszavirág életű a lét
ha csendhatáron halkán dúdolod
ahogy emlékedbe mindig visszatér

néhány perc volt csupán talán annyi se
csillagködökbe tűnt fényes nappalok
pattanva szakadt a húr a fejekbe
a hiány érzése lázadozott

ma is érzed tudod és akarod
a dallamot mely most már csak a tiéd
türelmesen várod azt a napot
hol a hangzás zsoltárként majd visszatér

most szél sodor egy fájó dallamot
eszeddel nem csak szíveddel dúdolod

ajánlás

herceg az élet miért így ér véget
hirtelen tűnik el minden ami szép
vágódva nézzük majd a messzeséget
honnán csillagfényt szór reánk az ég
mondd mi lesz velünk ha elfárad a dal
s a csend palástja végleg betakar

Jövőt rajzolsz

fogyó holdsarló beesett arccal
csonttá aszalja a rajzoló kéz
töredékes koponyacsont a hajnal
szem nélküli üreg vajon hova néz

jövőt rajzolsz vagy valóság rezdül
ott most a tollad vékonyka hegyén
talán az ember jajszava pendül
érezvén már hogy milyen koravén

a gondolat hogy megérjük még talán
holdunk kedvesen újra ránk nevet
s nem lesz belőle rémes képzelet

egy ember nélküli föld hajnalán
sápadt fénye kire szór fénymagot
feledve ember alkotta tegnapot

Előrevetítve

vészterhes idő vasfoga roppan
koponyacsontból üvölt a jós talán
vekker zenéje tétován koppan
zsoltár nyúlik el az idő korpuzán

szűkülő szemmel rám mered egy arc
rózsák között sem terjed kósza illat
élet idő enyészet végtelen harc
szürkébe fordul a múltó pillanat

festett madonna nézi bánatod
az óra könnyörtelen körbe jár
indák sora húz le megláthatod
a pusztulást mely mindenkire vár

előrevetítve rajzolt a kép
romlás virága mégis csoda szép

Akkor is lesz

szürkülők a hajtincsek
némelyike már fehér
szaporodnak a nincsek
egyszer minden véget ér

csaló az emberi élet
hisz néha csodákat ígér
változik minden ígéret
nem minden fekete-fehér

öröm színe lesz a fehér
minden kezdet szépet mesél
az öregség végül elér
fehéret váltja a sötét

akkor is lesz apró csoda
tudod lehajolsz majd érte
köztük álmó vágy akadna
büszkén mondhatod megérte

Mögötted vétkek

hajlott gerinccel földön térdre rogyva
kántált imádságod moraja száll
mögötted vétkek hosszú-hosszú sora
lelked az imában keres vagy talál

megnyugvást de hited megalkuvó
csak vélt szükség kényszerít most is arra
térdet koptatva légy fohászkodó
ígérj csak jót egy talmi imába*

álságos lét és hazug megoldás
számító csaló az önös érdeked
mosolyod mögött már ott a lenyúlás
ezt pásztázza folyton a két szemed

de a lábbal tiport törvények sorát
nem teszik semmissé a kántált imák

ajánlás

herceg miért ők a kedvesek neked
hogyan hagyod őket kétszínűn élni
penitencia nyújt kényszerképzetet
a hibákért soha nem kell fizetni

Mint a monszun

esős párás fülledt délutánok
talán a nyár is nyaral valahol
szellő játszik zizegnek a lombok
a távolban dörgés moraja szól

mint a monszun távol Ázsiában
itt is naponta többször elered
ilyen zöld a fű mint mostanában
csak fényképen volt ha azt is megleled

most néhány perc máskor egy-két óra
keményen esik vagy birkaáztató
mikor előbújik a nap is újra
e színes világhoz nincsen fogható

remény újra éled hogy szép lesz a nap
a felhők hada erre más választ ad

Néha egy tükör

Tiszta a kép ahogy átlátszik csendben,
a mögötted hagyott már megtett út
és őszülő táj ahogyan rendben,
festett szegély mellett lágyan körbe fut.

Simának látszik bár nem volt az mindig,
talán a tett az ami nem látható.
Ember és út mit megélt már eddig,
nem tudni lesz e majd új forduló.

Néha egy tükör kell az asztalra,
lásd ha belenézel honnan is jöttél,
hogy tiszta szívvel gondolhass arra,
mindig mindenkor emberként éltél.

Lehet az utad göröngyös vagy sima,
ha ember voltál, vagy, leszel majd újra.

ajánlás

Herceg, az út csak kanyarog előttem,
mit mögöttem hagytam emlék csupán.
Táltos-idő vágatott el fölöttem,
élem az életem csak így lazán.

Nincs ok arra, hogy leszegjem fejem:
bírom magamban, kedves hercegem...

Mit látok én ha

mondd vajon mit látok én ha nézem
sima víztükroön felsejlő képeket
összetört álmot vagy a jövőmet
kegyelmet nem adok nem is kértek

erősnek látszom vagy félénk gyáva
lesz a kép mi visszanéz majd rám
vagy mégsem azt látom amit talán
szívesen hagynék majd az utókorra

megborzong a víz és hullámot vet
apró fodrok indulnak a partra
még elmélázok csak egy pillanatra
partot ért hullám töri meg a csendet

képzelet szárnyán minden enyém
csak hiú ábránd egy kósza sarki fény

ajánlás

herceg az álmok mondd mért hazudnak
mákonyt cseppentve megszűnt akaratra
új szárnyat ígérve hív szállni újra
zuhanás fájdalmas ha kikacagnak

Ott...akkor

a csend mint szürke fal úgy vesz körül
várja már hogy az élet jobblétre szenderül
de talán egy apró érzelemhullám
fut még át agyad elrejtett zugán
megélve belül azt a néhány percet
míg a szű látványosan aprókat perceg
sután bután halmazok válnak köddé
kürtök hangja jelzi: most és mindörökké

Lét határán még

lét határán még visszanéz a lélek
hajad fehér már a jövőd fekete
ismételgeted nem félek nem félek
de reszket a bensőd minden idege

az ajtóban szürkén vár az az alak
őt nem látja más csak te láthatod
lassan átlátszóvá válnak a falak
itt az idő már te is jól tudod

lebegni könnyű nem csodálkozol
a porhüvely még most is ott hever
az írisz fénye megtört megkopott
már csak utánad a semmibe mered

sajnálod őt hiszen szolgált híven
más testben vár majd az újjászületés
most lassan átlebegsz túl a fényen
hol válaszokkal vár majd a megértés

egyszer visszatérsz ezt érzed és tudod
addig a csillagok útját járod fenn
mikor lesz újra a születésnapod
kérdésben a válasz nem rejlik benn

Most megtörni nem

széttört álmaid csend hada szólít
belém mar a sors tépi húsomat
feszült gerincem simulásra csábít
most megtörni nem csak élni szabad

most megtörni nem csak élni szabad
feszült gerincem simulásra csábít
belém mar a sors tépi húsomat
széttört álmaid csend hada szólít

Pillangóhatás

csillagködök furcsa mámorában
„pillangóhatás” csupán a földi lét
repdesünk e furcsa kavalkádban
nem is sejtve mikor jön a vég

hisz annyi illat virágtól virágra
áramlik bódult pillangók elé
az óra jár percekre találva
mi szállunk tovább a végső cél felé

csöndek tobzódhatnak néha vad zajokban
keressük mindazt mit még elérhetnénk
mert színek is vagyunk egy nagy játékban
mit emlékek sora tárhat elénk

ha elhagyjuk majd: virágot világot
megoldva már a hiányos válaszok

ajánlás

herceg a válasz miért odaát van
itt meg a kérdések egész sora
csillagködök szeszélyes távlatában
pillangó kavalkád az élet maga

hullik a hímper török a szárny is
pillanat az élet te is láthatod
furcsa szeszélyes mint az április
de tavaszt ígérnek jövőnapok

Most csonttá aszott

most csonttá aszott érzéseimen
érzelmi hullámok törnek elő
miközben nehéz terhemet cipelem
izzadó arcomat nem fújja szellő

lázad a testem a terhek miatt
mert menni kell folyton csak előre
a szürkülő viharos felhők alatt
nem állhatok meg kis pihenőre

nem állhatok meg kis pihenőre
a szürkülő viharos felhők alatt
mert menni kell folyton csak előre
lázad a testem a terhek miatt

izzadó arcomat nem fújja szellő
miközben nehéz terhemet cipelem
érzelmi hullámok törnek elő
most csonttá aszott érzéseimen

Hová lettek az elcsókolt álmok

hová lettek az elcsókolt álmok
tört emlékek délibábja tarka
sebzett szárnyal már soha nem szállok
földi létnek leszek martaléka

a hegy megöl a csúcsra nem jutok fel
mert szikla hó fagy állja utam
marcangolt sebektől a test nem felel
vihár tépte tájban látom magam

de dőreség a korai ítélet
talán messze az utolsó vacsora
amíg élek folyton csak terelget
a hosszú élet illékony kámfora

hosszannát zenghetne mindennap ajkam
hinni csak magamban vallom vallottam

ajánlás

herceg tudod csak magamban hiszek
és édes csókok csodás mákonyában
talán egy pillanat és nem leszek
sorsunk talány míg élünk egyfolytában

Már sólyomszárnyon

már sólyomszárnyon suhan az éjjel
aprócska álmok halmaza mozgat
majd zilált aggyal nézhetek széjjel
reggel ha újra kisütött a nap

széttört álmokkal mozgalmas az éj
verítékben úszik paplan és párna
keserű már a könnybe fulladt kéz
ablakot nyit egy másik világra

megtörni csendben nem lehet a cél
olykor a zaj csak a csendet váltja
szűnni nem akaró reményem acél
jelet metsz a holnap homlokára

eddig béna szárnyam újra felemel
erre sorsom újabb teherrel felel

ajánlás

herceg tudom csak a remény éltet
sorjázva elém újabb vágyakat
talán így nem fog rajtam az enyészet
jelet hagyhatok mutatva magamat
ott abban az utolsó pillanatban
emlékké válok emberi agyakban

Én is voltam ifjú

én is voltam ifjú, de szép szál soha
törpének nagy óriásnak kicsi
emberi létnek voltam imádója
barátok között szerettem élni

teltek az évek minden átalakul
ma már az emberi szó olyan kevés
barátok tűntek el nyomtalanul
személyes helyett virtuális érzés

került előtérbe okos kütyükkel
lassan temetve emberi világot

beszéd helyett egy rövidítés felel
sms öl nyelvet teljesít be átkot
állj meg ember bár fejlődés az irány
hol van a jól megválasztott arány

ajánlás

herceg tudom maradinak tűnök
imádom az újat okos technikát
ember nélkül a bocsánatos bűnök
sem nyújtanak igaz eufóriát
táncolni csókolni géppel nem lehet
sem ölelni derekat fogni kezét

Apám az álmok hazudtak nagyot

tényleg csak egy mátrix az életem
néhány apró anziksz a létemen
mi átsegít hogy kicsit szabad legyek
törjek virtuálisan követ hegyet

szakadt ruhában lanyhuló izom
csákány nyeléhez forr lassan a karom
fekete fehér oly kiszámítható
törölni nem lehet új lap nem osztható

csendre vágyom már céltalan zaj helyett
szürkére festett égen a fellegek
már eltakarják az éltető napot
apám az álmok hazudtak nagyot

de csillagszemed ma is vigyáz reám
intelmed betölt egy élet-óceánt:
"embernek maradni az idő rohan
becsület tisztesség a jó út fiam"

ajánlás

herceg akkor régen nem kellett tanács
magam útját jártam ma legalább
büszkén mondhatom ember maradtam
tanácsot apám mégis megfogadtam
tovább adtam bár fiam nem született
lányom viszi tovább az intelmeket

csupán fénykép mi itt van a kezembe'
melyről apám lányom mosolyog szemembe

Sosem voltam

"Hát megteremttem újra, itt magamban,
hogy ne magam vádoljam szakadatlan."
(Kamarás Klára: Hitetlen ima)

sosem voltam eddig nagyravágyó
megéltem sorra mit a sors adott
mindig kellő akarással vártam
soron következő szép holnapot

hittem magamban ez nekem elég volt
dogmák kántálása nem volt enyém
vakhittel űzött emberi létben
szeretet volt a legkisebb erény

nem csodáltam a magas lovon ülőt
mindig megköszöntem az elmúlt napot
talán egyszer az úr is megbocsájtja
hogy ima nélkül is ember vagyok

hit nélkül élni nem könnyű nem lehet
de az emberi lét csupán csak álca
nincs pokol és nincs mennyország sem
ez a földi létünk megpróbáltatása

magadban keresd mindazt ami jó
mellette a rosszat is megtalálod
teremtő éned mondd mire való
ha hajlott gerinccel meg sem próbálsz

Még hallod ott belül

Az időd véges, ezt te is tudod,
mert hajszálon függ csak az életed,
árnyékkéz mozgat múltó percekét,
a suhintás ívét már nem láthatod.

De félúton penge és kéz között,
még hangosan ketyegve jár az óra,
zsinórja tartja, szála már bomolva,
penge fényes rá rozsa nem költözött.

Vajon a gyertya meddig világít,
karmos újak mikor nyúlnak érted?
Hurkolnál szálat de el nem éred,
csak a múltó perc az ami számít.

Még hallod ott belül, hogy üt az óra
egy dallam szól benned: halleluja...

Ki tudja

ki tudja mi csörgedezik bennünk
tisztá vér vagy csak ádáz gyűlölet
magyar vagyok magyar itt a népünk
ki egymást mocskolva mond igent nemet

mi egyiknek öröm és boldogság
a másiknak csupán veszejtő gödör
párbeszéd nincs de rút az álnokság
s a kéz helyett csupán a szél söpör

szóvirágok nyílnak szórnak illatot
mákonya igazán kábít opálos
vakhitben fogant imára váltott
horszannát üvölt a falu és város

átkokat kiált most is a „másokra”
megbélyegez bár nem utadat járja

ajánlás

herceg az ember mért ily silány lélek
félelmet látsz szemében ha kéred
igazáért szálljon végre síkra
a megosztott nép együtt megy a sírba

Trianon „szelleme” így fog győzni rajtunk
összefogás helyett magyarra sújt karunk

Ha véget ér a pünkösdi ünnep

szentlélek szállta hozsanna néked
csend borul a csendre vár a vigasz
virágvasárnap létedet érzed
de megnyugvást sem hoz már az igaz

ott állsz a parton a hit-folyó száguld
kántált imákban bújik a remény
az apróért mért léted sem drágult
a valóság néha nagyon kemény

a megváltás vajon elér-e hozzád
vagy menny és pokol csak játszik veled
szentlélekre vár ma hit és az ország
reménnyel kulcsold imára kezed

de ne várd hogy az ég téged megsegít
ha lábbal tiprod a törvényeit

ajánlás

herceg az imák ég felé szállnak
csak a válasz nem jön nem érkezik
a cinkelt lapok most is körbe járnak
ellenük segítség nem létezik
elmúlt az ünnep a dolgos napokon
a remény is elszáll a szólamokon

Az emlékek celláján

volt egyszer egy május oly csodaszép
a természet is csak neked dalolt
lelkedben munkál még mindig e kép
az érzés megvan a május itt hagyott
az emlékek celláján a timpanon
múlt idő alakját idézi meg
szomorúság érzése minden napon
táguló világ ezt nem értheted

itt már mindenki pakol csomagol
hisz nem jön vissza az aki elment
de a fájdalom a nyomodban lohol
övé az életedből minden percent

talán...egyszer...megtalálod még
a csodás álmok szép ígérteit

Proprio in silenzio

születünk, vagyunk mint egy nagy kotta
szürkülő lapjain a hangjegyek
e zeneművet vajon ki alkotta
néhány lágy akkord csupán az életed

vagy forte hangzással rikoltó dallam
de a karmester a lét néha beint
hangszered még szól egyre halkabban
szél süvít szakad a kotta húr megint

s tétovázó kósza délutánok
csengője jelzi hogy még itt vagyok
és néha fájó apró szóvirágok
mezején sétálva lopok napot

a mű vége csupán néhány taktusra
lassan új kotta kerül az állványra

ajánlás

herceg ha felharsan az égi kar
a szférák zenéje áramlik tova
érzéseinkbe... talán... belemar
sötéten kúszik be álmainkba
legyél hát te a vezénylő pálca
ki a finálét majd dirigálja

Fátyolos hajnal

a lassú pislá fény még átdereng
fátyolos hajnal szürke korpuszán
fázós lelked idő távlatán mereng
filmkocka villan gyorsan egymásután

feltűnik majd egy árnyalak csendben
a sötétből ki lelkedért jött elő
aprókat int csak úgy közönyösen
mert menni kell most hisz itt az idő

a könnyörgésnek már értelme nincs
porhüvelyre még rámered szemed
lám a homlokán ott az a kis tincs
a lélekszív kicsit még megremeg

kapu nyitva a fény magához ölel
újjászületésig már nem enged el

Terhem cipelem

megleltem egy tarka délibáiban
kusza kopott szép emlékeim
fájó lelkem csendes kómájában
nézem ahogy tűnik tova mind

talán egyszer álmokat kergetve
emlékedre is majd rálelek
tova tűnni felszívódnai a fénybe
pitypang álmok fodrain megyek

a céda élet álmózáróából
hamis félszavak kacsintanak rám
a vigyorgó szellemlovasokkal
naponta vívom meg csatám

szóvirágok kötött csokraiban
rejtőzik néhány ami nem hamis
elmúlt évek csendes távolában
látom közeledni árnyam magam is

terhem cipelem kendőbe kötve
összecsomózva durván sarkait
botot adott a sorsom kezembe
gyógyítva szárnyam nyílt töréseit.

ajánlás

herceg az álmok tévútra visznek
törött cserepeken vezet itt az út
felemelt fejjel feszülök a szélnek
tudom elérem majd azt a kaput
szabad lényem ott ragyog majd újra
visszajutva a fényes csillagokba

Talán csak a remény

őt mondd meddig szeretheted
kérdzte tőled az élet
te csendben lehajtod fejed
mint kit a sors megigézett
s a válasz bár ott lapul
már szájad szegletén
csak mormogássá halkul
talán csak a remény
mi él még benned ott belül
úgy szívtájékon jól elrejtve
megváltás lesz-e legvégül
az életed utolsó perce
a válasz kérdéssé szelídül
hetyke szavak már nem peregnek
az akarat durcásan lendül
neki feszül az ismeretlenek

ajánlás

herceg ha látod hogy el fog bukni
adj neki még egy kapaszkodót
hagyd szárnyain szabadon repülni
ha „fontos” a végén úgyis megkapod

Nem tagadhatom meg

nem tagadhatom meg a halált egykor
megadni még nem adtam meg magam
díszlet darabok itt Hamlet színpadáról
ő kézben tartja a koponyacsontokat

meditálok a felejtés hatalmáról
kinek kell szép új verseskötet
párkák beszéde hallik csak félvállról
kiket a harmadik most csendben követ

tövises ágak közt gyenge szóvirágok
a költészet függőhídja közletről nézve
por száll a szélben vele limlomok
és áldás hullik vissza a kéklő égre

mint akit már sokszor tetten értek
sulykolják mindenről mi tehetünk
az ég ezüst vitorlái lebbennek a szélben
halott a holttal még nem szembesül

A jövő előtted

tágra zárt szemeddel mond mit látsz ma
belső képernyőd mit vetít eléd
vastag kosz mocsok közt botladozva
érezed-e már a lét milyen nehéz

repedt üvegű ablak törött kerettel
a fény még talán utat tör magának
vágyak elszállnak csak álom cserepek
tétován még néha visszajárnak

a jövő előtted csont-soványan áll
szájkás újakkal még képeket rajzol
szemben a tükör csak ráncokat talál
a tavasz már ismét érzelmekről szól

kopott gitáron újra szól a dal
néha kicsit fals de mindig felkavar

ajánlás

herceg a szerelem nem korhoz kötött
még élünk kell e nagyszerű varázslat
higgyük ifjúságunk visszaköltözött
szív helyett csupán az ízület fájhat

Fájó csend

(II. Magyar Hadsereg 1943. január)

Fájó a csend, de vádló a gondolat
ott túl a síkon, hol annyi ottmaradt
élete virága szűnt meg a létnek
árnyak küzdek le ma a messzeséget

néha még látta a hómezőket
érezte az átható rémületet
a bajtárs kínját kit golyó talált el
a fagyott ló húsát, mi volt az étel

miért én éltem túl, kérdezi sokszor
karján és hátán a puskatus tombol
várta őt a vasút és Szibéria

éhség és robot volt mindennap addig
míg a vonat újra haza szállít
itt bélyeg került rá és a családra.

Emlékezz, hogy ne történjen

(II. Magyar Hadsereg 1943. január)

Avult vágyak tüze porlik
hullik alá a pokolba
mátrix törő fals emlékek
tűnnek el a vastag porba

„Ábel” vére lecsapolva
„Káin” bizony nem nyugodhat
gránát tépett fagyott testek
mutatnak halálnak utat

hosszú az út de nem vezet
soha többé ide vissza
fagyott föld ott a Don mellett
piros véredet beissza

halálba ment sok ezernyi
értelmetlen rút halálba
kicsi ország kicsi népe
őket már hiába várja

értelmetlen szájkarate
emléküket ha gyalázza
második magyar hadsereg
doni síkon közös sírja

emlékezz hogy ne történjen
többet ilyen rém valóság
magyar vér soha ne fessen
se a hegyet se a rónát.

Véget ért sok

véget ért sok csodálatos álom
mert átvirrasztott szürke éjszakákon
lázad az elme önmagán dohogva
ég az „erdő” a létet füst borítja

de harmat után riadót fúj a nap
üszkös romok mi a múltból marad
lázad az én hisz fejben dől el minden
gondolkodni ész kell mi van ha nincsen

gondolkodni ész kell mi van ha nincsen
lázad az én hisz fejben dől el minden
üszkös romok mi a múltból marad
de harmat után riadót fúj a nap

ég az „erdő” a létet füst borítja
lázad az elme önmagán dohogva
mert átvirrasztott szürke éjszakákon
véget ért sok csodálatos álom...

Cérnaszál függő

ki mondja meg cethal gyomrából mikor jöhetek elő
sötéthez szokott szemem nem lesz-e könnyező
a fény bánt-e majd vagy némán csak elfogad
cérnaszál függő idegek mily mesét mondanak
a sötétség már taszít de talán a fény se vonz
csendben kuporgok itt mint egyszerű bolond
te jársz eszembe lázasan céda rongyos élet

pokol lovása szántja fölöttem a szürkeséget
én vergődöm közben a lét s idő megáll
kérdés merül fel bennem a kapunál valaki vár
ha igen tényleg ő lesz kiért egy élet is kevés
lázás álmokat kerget menekül már a józan ész
ki innen...érte s értem szóljon újra a dal
édesen búsan mindegy a zene mindig felkavar
mert álmodom róla csendben évek óta már
szeretlek szeretlek csak magamban szabad madár

Háló-szövött

háló-szövött életréseimen
elszivárog a gyöngyöző gondolat
míg az idő pereg lebomlik egészen
csak néhány álomszilánk mi megmarad

értéktelen vagy értékes ki tudja
ha mérlegre teszem nem mutatna semmit
de az enyém féltem széltől is óva
mert néha a gondolat szárnyán repít

suhanó idő apró málló percek
már a szű is csak nagyon ritkán perceg
kósza álmok között tétova gondolat
vajon az élet még mit tartogat

Tört tükörben

véget ért sok csodálatos álom
most átvirrasztott szürke éjszakákon
lázad az elme önmagán dohogva
ég az erdő a létet füst borítja

de harmat után riadót fúj a nap
üszkös romok mi a múltból megmarad
lázad az én hisz fejben dől el minden
gondolkodni ész kell mi van ha nincsen

mi egyiknek öröm másiknak bánat
szeretethiányos lett ez a század
hívők „gyilkolják” egymást halomra
most ki kinek az udvari bolondja

tört tükörben sok kis részlet a kép
szél fújja mocskot felseperni nehéz
egyszer talán majd megtörik az átok
de addig csak sűrű sötétben jártok

ajánlás

herceg csupán néhány apró kérdés
ha van előre út van-e visszatérés
magyarok istene mért fordult el tőlünk
minden bűnünkért százszor megbűnhődtünk
lesz-e béke újra ebben a kis honban
vagy szél zörget csontokat egyre hangosabban

Csend honol

csend honol a kis kalitban
hová magamat bezártam
kulcsot messzire hajítva
boldogság az élet titka

sziklaszirten áll egy torony
dac-korszakom tőle lopom
dacol hővel dacol széllel
én meg a múltó idővel

párás szemmel pára nélkül
tiszta vizet öntök végül
a fejekbe kútfejekbe
akkor is ha nincsen kedve

parolázom napsugárral
nem úszom együtt az árral
csendet írok zajok között
hallgatok ha elköltözök

Elmentél hirtelen

hol egykor lépted koppant egymagam vagyok
kezemben most nincsenek színes virágok
gondolatom az mi körülötted forog
nem vagy már itt a szívem hangosan dobog

látom kicsi termeted, hogy sietsz elénk
két karod ahogy kitárod mindig felénk
mosolyt az arcodon mely olyan nyugtató
hogyan nem vagy ez számomra fel nem fogható

elmentél hirtelen élhettél volna még
gyilkos kór nem kímélt az élet véget ért
maradtunk mint két árva lányod és fiad
anyácskám az idő rajtunk is halad

a virág mit hálaként sírodra teszek
nem teszi semmissé az elmúlt perceket
melyben olykor elhangzott néhány bántó szó
mit nem mondtunk ki akkor nem pótolható

csend van csak nézem a szülői házat
más lakik itt már és más a gondolat
temető az irány és néhány szál virág
köszönteni az elhunyt hiányzó anyát

Már nem hiszem

már nem hiszem hogy egyszer rátalálok
hisz félre vinnének a rózsaszín álmok
nem vagyok királyfi legfeljebb ismerős
azt sem állítom ő túlzottan rámenős
mit lát bennem semmit azt hiszem
megkérdezni nem tudom nem merem
mert nem léteztem én soha a lelkében
hisz nem is tudja azt hogy szeretem

ajánlás

herceg ha látod őt simogasd meg haját
megláthatod majd csodaszép mosolyát
érteni fogod hogy miért is szeretem
tavaszt varázsol a télbe nekem

Csak egy a gondolat

csendben rakod téglánként sorba
falat köréd s már nem ereszt
megáll az ész közben csodálkozva
szívós magányod sziklákat repeszt

malterként működik a kies gondolat
bizalmad sincs már az ősi erényben
megtaposott gerinc sajogva lázad
emberi méltóság a pocsolya tükrében

csak egy a gondolat eltaposni
ki nem könyököl bizony lemarad
ez a világ most olyan „keresztényi”
megbocsájtás csupán csak szómaszlag

te csendben rakod téglánként sorba
az egyre magasodó falat köréd
emberség nincs a kollektív lázálma
a falanx szükségét vetíti eléd

Árnyak kísérnek

át nem gondolt kiköpött félszavak
már csendet vár a morzsolódó lét
vad álmokból csak cserepek látszanak
orkánhangon üvölt a kósza szél

de vándor vagy te is ahogy mi mind
kősziklákon át a völgyekbe le
csorgó verítéket a homlokodra hint
emberi léted igyekezete

árnyak kísérnek és elment barátok
baljós érzéseid kísértének
átdereng a fény a felhők közt látod
talpad alatt álm-üvegcserepek

félszavak néha mondatokká érnek
észreveszed-e ha megértenének

ajánlás

herceg a beszéd az ember sajátja
mégis keveset és rosszul használja
mert néha gyilkos erejű a szó
felemel lesújt és gondolkodtató

Utolsó tánc

Utolsó tánc itt, az élet színpadán,
folytatódik ott, a másik oldalon,
szeresd hát őt nagyon és táncolj lazán,
ne hagyd, hogy a sors mindent felborítson.

Csodás ez az érzés, tangó az ütem,
lágyan ringva együtt, még szól a zene,
arcod vonásait nézi a szemem,
szemed tüzében hamvadnom jó lenne.

A vágy oly erős, csak őt látom egyre,
lángol a szív az ésszel veszekedve,
hisz mit akarsz már, te öreg veterán?

Izzani kicsit, mint parázsló faszén,
ha meglegbben a szél, lángot remél, én
várok még reá holnapom alkonyán.

Nem vagy senki

nem vagy senki a semmi falán
keretezett képek és a magány
tiporja lázasan én-valódat
füstként foszló kétes holnapodat
csak képzeleted festi már színesre
mondd barátom kinek van ehhez kedve

fejed felett vad villámok cikáznak
másutt azúr kék ég a napsugárnak
fényét te csak messziről csodálsz
melegéről a festett rózsa álmok
alig jutnak zilált agyad rekeszébe
mondd barátom kinek van ehhez kedve

a csapos csak meleg sört szolgál fel
az életed ma is parlagon hever
mint pitypang deszantok szállnál a légben
helyette a sár visszatart éppen
és lassan befolyik minden apró részbe
mondd barátom kinek van ehhez kedve

világ mégis szép hidd el ha mondom
színes virágok illatát csodálom
apró csodák hada fűszerezi a létet
csengő mosolyával tavasz vár téged
részesen lehetsz az élet énekének
fénybe vágysz s e fény a földi élet

ajánlás

herceg az életünk rövidre szabott
sok gondot bajt kevés örömet rakott
a hátizsákba ki ott fenn koordinál
s mosolyogva int majd a kapunál
ha megérkeztem letörten komoran
ember maradtál benned nem csalódtam

Virágok szirmait

Virágok szirmait megcsókolnám,
mindet, mely illatozva vesz körül,
lépteim hozzád mind megszámlolnám,
az út göröngyös, reménytelenül
hosszú! Lesz-e kitartás bennem,
elolvadni két gyönyörű szemedben?
Az élet rövid! Szép és mostoha,
egyszerre ad és vesz el, s az oka
a múltó idő, mely oly gyorsan szalad,
tépve, szaggatva a percfonalakat.
Talán ott fenn, a másik világban
elmondhatom majd egyszer, rád találtam.

Oly szép vagy

Oly szép vagy, mint az akác fehér virága,
mely májusi tavaszban szórja illatát,
megigéz, elcsábít, és magába zárva
átfesti az egész, szép holdas éjszakát.

Gyönyörű vagy, mint a kelő nap sugara,
mely a hajnalpírban most bukkan elő,
mint tétova csók hattyúfehér nyakadra,
egy bájos mosoly, mely oly észveszejtő.

Nem lehet szebb egy csodás zsoltár sem,
bár visszaköszön az égi harmónia.
Szerelem megszépít. Szavak zápora

tódul nyelvemre, a dicsérő szó nem
elég , hogy szépséged kifejezze.
Csodaszép álmom vagy. Szerelmem szigete.

Törött szilánkok

Törött szilánkok, tükörcserepek,
szétfoszló álmok, kőgörgeteg,
Hasadt érzések, nagy, belső káosz,
vajon az év még mi mindent hoz?
Tomboló lélek, érzelemhullám,
macskakő barikád. Álmaid után
mászol át rajta! Ott mindenütt sár.
Ölelő karod hiába is vár,
hogy szeretettel tárd ki újra és újra.
Nincs igény rá. Menj a pokolba!

*

Lucifer rajtad majd vígan kacarász:
de ott sem kapod meg, amire vágysz.

Csendeket írok

nézem az arcom a kopott tükörben
ráncokat rajzol az idő vasfoga
a barna haj már erős szürkében
de szememben álmok egész sora

még egyenes a gerinc meg nem törte
a hirtelen tovatűnt hetven év
a léttel vívott sok hosszú csörte
s a megtörni látszó ifjonti hév

verseket írok néha magamnak
örülök ha olvasod ha érdekel
Parnasszus hegye nem lesz lakomnak
helye oda soha nem érek fel

csendeket írok a végtelen zajban
talán a feledés nem fog ki rajtam

Abisszus

Repedezik az „alap”, dőlnek a falak.
Menekülsz? Vagy alatta marad
minden álmod, mi szép volt eddig.
Nem tudod. Csak kergetőzik,
a sok gondolat ott a fejedben.
Ha szembeköpnék, akkor sem érted
mindazt, mi bánt és nyomaszt.
Nem kell semi. Az égi malaszt
sem más, mint üres hazugság,
hogy letörheted a sorsod szarvát.
De nézz magadba, minden oly üres.
lapítánál most, mint egy rossz csöves,
de fel kell állni. Vár a messzeség.
hol kézzel fogható a lét és az ég.

S talán ott a nyugalom szigete vár.
Indulj, mondja agyad, minden porcikád
a pihenést várja. Csak szíved visz előre.
Lesz-e feloldozás ott a végtelenbe’?

Boldogságot már

Boldogságot már nem kergetem.
Elment! Itt hagyott! Nekem
csak a vágy és az álom maradt.
Hiába keresem a kék madarat.
Csupán a szél, mely böszven süvít,
üvölt fülemben, míg az értelem lapít.
S a szív? Talán megáll egy pillanatra.
gondolkodik: dobbanjon vagy feladja.

Testemre jeleket

Testemre jeleket éget a szerelem,
e fájdalom nem enyhül talán soha.
Csillagfényvel borított enyészet,
mint sötétben égő fénycsoda.

Diafilm, mi látszólag mozdulatlan,
de elsőprő vágyak nyitott ajtaja,
betör érosz, (a vágy) hajthatatlan
sikoltó hangon esdeklő szava.

Megtörik a szó, érzések nélkül
lehetek csupán egy élő halott,
pokol, mennyország keveredik végül,
s már csak agapé, mit adhatok.

Ráncok mögött még

vad álmok apró résein illan el
megszelídült vágyak tétova bája
villanó képek közt még látnod kell
hogyan fon béklyót az idő reája

ráncok mögött még van terv van álom
csak a botladozó léptek lassabbak
szaggatnám én a fogva tartó rácsom
falakat törnék de megmaradnak

isten tenyerén kevesen férnek
nekik jut mindenből a legjobb falat
hol jegyeznek minket akik szegények
kik hitelből építik álmaikat

a léted törmeléke mondd mire jó
s a csendből lassan kitör a folyó

Az ősi jóslat csendben

cafatokra tépett kicsinyke ország
tépte szaggatta dúlta Trianon
nagyságát őrzi még a timpanon
átlépett rajta a fejlődő világ

belső háború dúl megosztott a nép
egymást mocskolja most is az ellen
miközben keresztény itt a szellem
a megbocsájtás már rég nem erény

hazugság fátyla takar be mindent
a győztes üvölt rúg szitkokat szór
az országból kiűzné a többi lakót
magyarok istene elhagyott minket

az ősi jóslat csendben kibomlik
a tépett virág sarjaszt majd új tövet
ír talán hazánkra új fejezetet
egy szívből a testben vér áramlik

akkor nem lesz már jobb és baloldal
egy test lesz és szélesre tárt karok
e nép újra egymásra találhat ott
hol Árpád sírját rejti a hegyoldal

Szerenád

Halkan, lágyan szól a hegedű hangja,
édes, bús dallam száll nyári éjszakán,
egy szív dalol így, a holdfény sugara
világítja meg könnyeit az arcán.

Gyönyörű nóta, mely felszáll az égbe,
csillagok hallgatják a szív fájdalmát.
Néha felhő oson a Hold elébe,
sötétbe borítva ezt az éjszakát.

Még hosszan sír a hegedűn a nóta,
éjfél elüti már a toronyóra,
csökken a fájdalom, könny is elapad.

Felhő takarja a holdfény-sugarat.
Kedvesem, miért? A szívem megszakad.
Fény nem gyullad, az ablak zárva marad.

Vajon létezett-e

vajon létezett-e a hatalmas kert
benne minden mi gyümölcsöt terem
a tudás fája csak egy sötét verem
átkozott ki arról szakítani mert

bűnök tárháza csak asszony lehet
a férfi a teremtés koronája
(párja nélkül csak félkarú pária)
nem hiszem el hogy így történhetett

sas tépte máját Prométheusznak
ki az embernek a lángot hozta
csodák tárháza a mitológia
egyaránt hívőnek s tagadónak

tudom hinni kell ha másban nem
magamban hisz percnyi csak az életem

ajánlás

herceg meséld el hogy történhetett
a tudás büntett elkövetheted
súlya az embert nagy erővel nyomja
még a megváltás sem oldozhatja
fel azt ki birtokolja a tudást
pokol vagy mennyország vajon rá mi vár

Szegedi őszi emlék

A csend bágyadtan ült velem a padon,
hirtelen szétfoszlik, közben hallgatom,
városháza órája mily szépen zenél,
dallama magasból hozzám, földig ér.

Az őszi napsütésben a galambok
keresgélnek serényen, hátha a magok
földre hullottak, nemcsak a levelek,
nem zavarják őket sétáló emberek.
Csendes, őszi nap, kora délután,
páromra várok, hogy munka után
sétáljunk egyet az őszi napsütésben,
úgy, mint egykor régen, kéz a kézben.
A nap átdereng a gyér lombok között,
levelek nagy része már leköltözött,
virágok még pompáznak a parkban,
közeleg a tél, érzem csontjaimban.
Szökőkút csobogás zenét körbefogja,
andalgók megállnak egy-egy pillanatra.
Majd továbbmennek, s napsugár vetül
víz tükreire. A zaj varázsütésre elcsendesül.
Oly jó a nyugalom, mi lelkemben szétáradt
a lombjukat hullató platánok alatt.

Lehet-e

Lehet-e olyan mély egy gödör,
hogy ne lásd feletted a kék eget?
Lehet-e olyan izzó egy gyönyör,
hogy megalázza szabad lelkedet?

Gödör mélysége csak rajtad múlik,
ha sors letaszít, akarat felemel.
Mézes hajókötél, szemed előtt úszik,
ha a tested csak a gyönyörre felel.

Lásd meg a szépet, ha kell énekeld
teli torokból az élet himnuszát,
szeretettel élj, de soha ne feledd:
mélység, ha meginogsz, magához rant.

Feltétel nélkül

Szeretlek téged csak önmagadért,
viszonzod vagy sem, az lényegtelen.
Veled egyetlen perc is sokkal többet ér,
mint mással az egész idő, végtelen.

Oly szép az éj II.

Oly szép az éj, az angyalok útján
halk zene szól, s játszik a hárfán
egy kéz, mely talán egy angyal keze,
ezernyi tücsök ciripel vele.

Halk futam, fuvola lágy hangja szól,
érzéki tánc a réten, mely elbájol,
szabadon, szépen, kötöttség nélkül
egy érzés, melybe a szív beleszédül.

Szabadság mámore kézzelfogható,
az álom, a vágy oly marasztaló.
együtt, kéz a kézben, feledve már,

milyen az élet, magadba zárva,
szüntelen egy szebb életre várva,
elvetélt percekért, Istenem de kár.

Tükörképhez

Miért hiszed azt, csökönyös, vén bolond,
hogy érkezni látod a csodás Tavaszt,
mikor langyos szellő rügyet fakaszt,
és holnap újra zöldül már a lomb?

Ó, te vén bolond! Miért hiszed azt,
hogy újraéled benned az ifjúság,
eltitkolt szavakkal éveid sorát
tagadhatod meg? Mind hazug malaszt.

Mint éles penge, ha rajzol sebeket,
idő varázsolt arcodra ráncokat.
Ha le akartad dobni a láncokat,
az idő szorítása nem engedett.

Hisz öreg vagy és bölcsebb is talán,
a kenyered java már régen oda.
Árnyékod átlépni nem tudod soha,
nem vár már rád az a gyönyörű leány.

Ó, te vén bolond, azért hidd csak el,
hogy nélküled nem kerek a világ.
Majd neked is nyílik illatos virág,
szépség és szeretet magához ölel.

Álmodjuk együtt, ó, te vén bolond:
holnap érkezik a csodás Tavasz,
hogy a langyos szellő rügyet fakaszt,
már újra zöldül a fákon a lomb.

Vágyakozás

Volt egyszer egy csodálatos álmom.
nagyon szerettem, szerettek engem is.
De vad vihar süvített át a téli tájon,
már minden álmom törött cserép, avítt!

Csodás volt a két gyönyörű szempár,
a lágyan omló selymes hajkoszorú.
Mely megigézett minden éjszakán,
s én boldog voltam, nem szomorú.

Talán egyszer visszatér az álom,
újra hozzám repül a kék madár.
Vállamon ül majd, nem egy tar faágon,
szeretetszoltár újra messze száll.

Circulum absolvere

Tipródó vad futamok és lágy melódiák,
az élet már ilyen, mint egy kis diák,
ki szertelen, vad, de tanítható,
hol felhőn lépked, máskor üreglakó.
Mit két kézzel ad a sors, másnap elveszi,
hátrad ütlegeli, majd mellkasát döngeti.
Fényben, csak a sötétség szeme „világít”,
megtörve, széttépve, tiporva bárkit.
Szakad a húr, hullik a billentyűk sora,
lehetsz akárki... Fenn vagy lent, soha
ne higgy a látszatnak. Kancsal a mámor,
hisz ha nem kellesz, kivet magából.
Hiába a szűzi kéz, a lágy melódia,
csendesen tép, rág az idő vasfoga.
Mire megérted, mi történik veled,
nem leszel más, csak dőlő sírkereszt,
melyet felülről nézel, a másik világból,
vad futamok helyett, fuvola hangja szól.
A csend, mit eddig úgy szerettél volna,
most nyomaszt. Elrontott léteid sora,
mi új és új gondolkodásra késztet.
Legjobb lenne hagyni az egészet.
De nem lehet. Még a feladatod adott:
hibátlanul játszani a kiszabott „dallamot”.

Doni mementó, 1943. január

Mint bukott „angyalok”, földre hullva,
szárnyak nélkül, vánszorogva,
jeges hóban lefagyott kezek, lábak,

széttörött, szétzúzott emberi vágyak,
gonosz, kegyetlen sátáni kacaj,
de lépre csalva, mind mást akar!
Megtört, vánszorgó emberi testek
várják, hogy földre rogyjanak, az estet,
megpihenni a kegyetlen harc után,
elhinni, csak jó jöhet ezután.
Remélni, megnyílik az ég talán,
kimenekít és rossz álom volt csupán.
De csak a halál hangját hallja a mező,
menekülésre már nincs semmi erő,
mind ott maradt, a sok-sok bátor élet,
Don-kanyar eltemet és itta be a véred.

Egy kis haza gyászolta elhunyt fiait,
de tudta, ez rajtuk már nem segít!

Szemben...a világgal

Előre megírt a sorsom? Ezt nem hiszem!
Ha belenyugszom, érzem elfog a rettegés.
Silány, akaratgyenge lenne az életem,
és osztályrészemül jutna a feledés.

Megváltoztathatatlan az élet rögös útja
(kik dogmákban hisznek, szajkózzák ezt),
vezeklés az élet, nem jutsz majd pokolra,
ha imádkozva várod az égi kegyet.
Feltámadás, vagy újjászületés ami hív?
Ki érti, ki tudja, hogy mi van odaát?
A halál közelsége életvágyat épít,
de mindenki mondja a maga igazát.
Beletörödni abba, mi „változtathatatlan”
félni attól, hogy tévedek - nem lehet.
Dimenziókon át kell nyomulnom szakadatlan,
miközben szüntelen a távolba révedek?

Magamban eldönteni nem tudom. Minek,
ha szembe fordultam a világgal? Végre
higgyek neked, vagy csak úgy valakinek
hogy félelem nélkül nézzek tükröm szemébe?
S ha mégsem? Kihez fordulhatok bátran,
vagyva egy kéz érintés-melegére,
hátának támasztva elgyötört hátam...?
Újjászületés? Talán a Holnap reménye.

Talán csak rémítés

teremtés hibáját szűköli az élet
fürdetővízzel elszállt a gyermek is
kimondani azt mit gondolok nem félek
talán csak rémítés az apokalipszis

a gödör mélye nem old meg semmit
törött tükörben ott a halál maga
mi megóv és fenntart csupán a hit:
az isten benned és a pokol jajszava

Mondd! Miért fél

Mondd! Miért fél az éjszakától
kinek nappala fénytelen, sötét
lázálmai őrjöngő mámorától,
ledönti vágyai zöld erdejét.

Miért nem száll a büszke lélek?
Dagonyázva a sárban araszol tova.
Holnaptól rettegnék lelkükben szegények,
agyukat marja a félelem sava.

Tébolyult, örült vágy, táncolva vigad.
Ruháját tépve, szórva szerteszét,
rá is az enyészet vicsorít fogat,
tékozló imája, elveszti erejét.

Nem mindegy mi szól, milyen a zene
vad, rikoltó vagy lágyan szelíd.
Bezárt falaid közt mélyen elrejtve
belőled is olykor kifogyhat a hit.

A fény már nappal sem világít,
ha belső fényed lámpája törött.
Ilyenkor fájó szívzörej mi kábít,
belül a rikoltó dallamod örök.

Zárul a néma csend, szavak nélkül
sikolt az agyban a bús magány.
Őrjög, de belső fényed nélkül
épített útvesztőd lassan körbe zár.

A holnap, messze van

Hold fénye csillog az ablaküvegen.
Jégcsapok lógnak az ereszekén.
Hideg az éjszaka, oly nagyon hideg,
meleget áraszt az álmodó szemed.

Kristály tiszta ég, sok csillag hunyorog.
Karod átölel, én ébren álmodok.
Szférák zenéje az éjjeli zene,
mint angyali érintés úgy tölti be,

szeretettel, a tested és a lelked.
Holnap mi lesz? Már nem érdekelhet.
Szavakat suttogok, szépeket neked,

mosolyogsz. Ennél többet érdemelhet,
ki szeret, de csak így plátóian?
Álomnak vége. A holnap, messze van.

Megváltás?

(gondolatok a golgotáig)

Miért üvölt a tömeg, mit kiabálnak,
tegnap még hőse voltam e világnak,
ma már csak megvert, kivert kutya,
kinek töviskoszorútól ékes a homloka.
A bőrömben mar, vér csorog arcomon,
botladozom, azt hiszem, nem bírom
cipelni ezt a nehéz fakeresztet,
az Istenem engem jól eleresztett.

Nem szűnik a zsvaj, szomjas vagyok,
átkot szórnak rám és haragot,
látok szemükben, de mit vétettem?
Isten, ember közé hidat építettem,
szóval, tanítással, előre vetítve
poruk a porba ismét visszatérve,
milyen lesz majd a túlvilági élet.
Mit vár a Teremtő, mit tegyen a lélek,

Ha szerencsém van, gyorsan meghalok,
porhüvelyem elhagyva kiszabadulok,
visszatérek oda, ahonnan jöttem,
az út túloldalán van már a helyem.
A lelkem eltökélt, de a testem gyenge,
keresztmem súlya mintha nehezedne,
mázsás súllyal nyomja a vállamat.
A nép üvölt, de szánalmat nem mutat.

Egyik kis lépés a másik után,
vajon meddig tart még itt a Golgotán,
még felérek és megfeszítenek,
a nép csak üvölt, gúnyosan nevet.
Zsidók királya! Hát véd meg magad,
a szeretet, mit hirdettél, megtagad.
Istened, most miért nem segít neked?
Atyám! Nem tudják, mit cselekszenek.

Megváltja-e életem, bűnös sorsukat,
vagy egy leszek, kit az utókor megtagad?
Nevemmel követnek el szörnyűségeket,
leigáznak és irtanak népeket,
mindezt a kereszt oltalma alatt.
Hazudnak, földbe döngölnek másokat.
Ember az embernek farkasa lesz?
Uram! Tényleg akarod ezt?

Már nem bánom! Add, hogy legyen süket,
ne halljam gúnyos megvetésüket.
Jó volt a terv, de egy dolog kimaradt,
figyelmen kívül hagyva az emberi akarat.
A teremtésben nagy ez a hiba, belátom.
Uram! Segíts meg, legyél a támaszom!
Mert tudom és érzem, igazad van,
de a test gyenge, ezért bizonytalan.

*

Akkor és ott nem volt már száanalom,
a nép vért kívánt és a borzalom
bekövetkezett, mit ma megváltásnak hívnak,
az ember nem változott, ha koncot dobnak,
ma is öklét rázza és vért követel,
egy kedves hazug szó és keblére ölel.
S az áldozat? Vajon érdemes volt?
A válasz odaát van, nem hallhatod.

Ködbe burkolózik

Mint mesterien festett csendélet
igazi színekavalkád most a táj.
Festette: Derkovits ecsetje helyett
az ősz. Hirtelen, néhány délután.

Mint Vivaldi gyönyörű zenéje
az ősz dallama oly szépen szól
gerlék hangja, levél zizzenése
a szél süvít, vagy lágyan dalol.

Ködbe burkolózik reggel a kert
majd leveti mint a koszos ruhát
s a nap bágyadtan, erőtlennül
de felszárítja az éj harmatát.

Sárgul a levél, lassan lehullik
fűben a pitypang még virágot nevel
pihenni tér a természet, búcsút int
álmában a hidegre már nem figyel.

A hit paradoxona

Hol egykor bálvány állt helyette,
most szobrot képet imád a nép.
„Az úr adta, az úr elvette”,
Istenem, micsoda különbség.

Ahonnán jöttem

Ahonnán jöttem
csillagképek
időtlen időkre
változatlanok

fényesek halódók
kicsik és nagyok
ha időm lejár
hozzájuk távozok

nem gyötörnek majd
a lét árnyai
csillogó fényem
a napra vetül
hisz csillag leszek
a messzeségben
mint pillangó száll
a lámpa körül

ha visszatérek
ahonnan jöttem
csillagpajtások
segítsetek
jusson nekem is
ott a térben
hely idő fény
hogyan boldog legyek

Álomcserepek

Álomcserepek az úton végig,
véresre sebzik meztelen bőrömet,
ahogy lépdelek. Pedig csak a reménynek,
hajtanám keblére megőszült fejemet.

Amatőr rímfaragó ars poeticája

Olyan vagyok mint az a növény,
mely lombja közt neveli virágát.
Hiába szép, hiába illatos
nem láthatja őt a nagyvilág.

Ha lehullott elfedi az avar,
vagy magába zárja a sár.
Feledés homálya lassan betakar,
mint mindent, engem is, magába zár.

A tánc

a tangó üteme átjárta testünk
s a fények játéka oly tökéletes
derekad ölelve táncoltunk együtt
ott mindenki látta mily nemes
arcod vonása s szemed tüzében
elégni lett volna érdemes

A harangok most

fekete lepel s a szív is remeg
a harangok most Rómába mentek
a falikárpit hosszában reped
égből peregnek keserű könnyek

csattogó korbács és nehéz kereszt
töviskoszorú „ékíti” a fejet
a közöny a gúny már el nem ereszt
egy „ember” várja a sors végzetet

lázong a test de érti a lélek
a messiás sorsa hogy elbukhat
híd nem épül isten és embernek

most más a vágya más az akarat
már csak egy ünnep a feltámadás
hit nélkül csupán egy régi szokás

Nem imádkozom

nem imádkozom csak megköszönöm
mindennapok kemény ütéseit
keresztem vállamon az utam nyögöm
emelt fővel járok csak most csak itt

teher alatt nő nagyra a pálma
de teherből uram van már elég
szavakból épül köröttem a lárma
golgotai csendre nem vágyok még

silány szavak alázni akarnak
kétes valóságot súgnak fülemben
hamisak de igaznak látszanak
kétely magjait ültetnék fejembe

nem imádkozom csak megköszönöm
mindazt mit a sors megélnem enged
tudom csupán a végtelen közöny
amitől énem még oly sokat szenved

Az élet

ma te mégy majd el
holnap valaki más
világ harca
a „vírus- tánc”
mi mélybe taszít
nem jön el ma sem
– hiába a hit -
a feloldozás
tesszük a dolgunk
a néma csend is
halkan kiált hogy
több levegőt

veszélyben az élet
sors szabta átok
fékeznék a hősök
a növekvő temetőt

ima száll az égre
mögöttes a szándék
ha megsegítesz
akkor jó leszek
ívelt a pálya
mammont imádva
pénz a hatalom
ami kell neked

feláldozod érte
ha kell
mindenedet...

Anyácskám... rád emlékezem

anyácskám ízlelgetem ezt a szót
mely oly sok örömet szépséget takart
de érzem fájdalom a szörnyű valót
mit a fiú elhinni nem akart

nem vagy már mit tovatűnni hagytam
kimondatlanul maradtak szavak
hála érzése bennem ragadt halkán
suttogom magamban hiányzol anya

életet kaptam mit adtam cserébe
szórtam a felemás válaszokat
ma a csillagot raknám le eléje
boldog időkből semmi nem maradt

sírodra virág most a köszöntés
s talán néhány motyogott ima
ha célba ért a bocsánat esdeklés
felragyog az ég legszebbik csillaga

Megbékélve

eltört mállott leszakadt
gomb hát sej
rózsaszín álmokkal
a ködös holnapot
nem érem el

csend süvít halálsoron
nincs talpalatnyi hely
veretes kapun át
vár a pokol
a lét nem érdemel

búzló hervadt szóvirágok
most hozsannára fel
ott hol vár a gálya
utamat szél járja
a csend majd átölel

Gondolatok a templom csendjében

Csend van. Igazi süket, néma csend.
Csak néhány öregasszony térdel idebent,
mozog az ajka, de szó nem hallatszik,
kulcsolt kezük padra támaszkodik.
Talán a bűnök, most bocsánatot nyernek,
hisz nem tették már rég, rá gondolni sem mertek,
de meg kell békülni, hisz oly közel a vége,

karnyújtásnyi csupán a halál közelsége.

A megváltás? Jó lenne tudni végre:
a feltámadás nem ígéret, s tenni érte,
csak imádsággal lehet, vagy igaz étellel.

Hidd el ez utóbbi, többet érdemel.

Templom csendjében, magasztos pillanat,
a csillanó nap bejut az üveg színei alatt,
fénybe borít mindent, különös a fénye,
mintha a mennyország nyílna meg előtte.

Megtisztult lélekkel, de fáradt testtel,
hiszed, hogy ezután csak jót cselekszel.

Álmod legyen

álmod legyen mint friss tavaszi szél
mely nekem mindig csak rólad mesél
mint vöröslő alkony a házak felett
csendet ígér még szerelmes csendet

csendet ígér még szerelmes csendet
mint vöröslő alkony a házak felett
mely nekem mindig csak rólad mesél
álmod legyen mint friss tavaszi szél

Alig van már

„Az írás lapjai betelnek:
por és hamu! A hold kerek.
Hallod, hogy hozzád énekelnek?
Tisztábban mint az emberek.”

Rigó Béla: Apokalipszis

alig van már tiszta ének
port sodor a tél végi szél
könyvem lapjai betelnek
talán egyszer majd újra él

egy jobb világ hol az érdem
szebb hangzású ének lehet
megérem még azt remélem
ti is rossz arcú emberek

csontot törni öklöt rázni
taposni mindent ami más
hit nélküli hitben élni
csak te lehetsz a megoldás

csend őrzöng az éjszakában
lázálmod mindig meggyötör
égre küldött fohászodban
nincs megnyugvás és nincs gyönyör

mond uram mért nem segítesz
csak kérni kell Jézus szerint
földi élet csupán egy teszt
ami a jóra szépre int

lapok lassan elporladnak
eltűnik ami látható
álmok sem mindig hazudnak
de csak fals ének hallható

alig van már tiszta ének
port sodor a tél végi szél
„az írás lapjai betelnek”
remény... talán... még mindig él

Annyi minden

Annyi minden történhet „ma még”
beszél a csend, néma a harsogás,
hullámzó lélekkel, de élvezve rég
mindent, mi az életben csodás.

Emberi léptékkal élünk „ma még”
de körhintán ülve szédül a világ,
aprócska rés, talán átférek én,
a rozsdás élet-tű kicsiny fokán.

Árnyék csobban a gondolat-tó vizén,
szellő játszik halk hárfá-dalokat,
mint egy hitehagyott vénülő szirén,
az ég ad fényként hozzá villámokat.

Fűszál hajlik, esőcsepp súlya nyomja,
pillangó száll virágos rét felett,
nem hagyhatom, hogy idő-rozsda marja,
lassan elfogyó apró létemet.

Cikázó gondolat, mondatokat sejtet
vénülő agyam eresztéke ropog,
megélni a múltat, mit nem felejték
felépítve rá egy szebb holnapot.

Dúl a háború

dúl a háború
dúl az érzelem
vad csaták zaját
hordozva bennem

minden képlékeny
mit el nem érhetek
szürkülő a lét
zajok és csendek

váltakoznak itt
élni oly csodás
zaj nélkül a csend
nyomasztó „varázs”

társaslény vagyok
hiszem csak így lehet
most élni akarok
itt együtt veled

de dúl a háború
frusztrált az érzelem
mit haraggal csinálsz
nem kell az nekem

nyugalom segíthet
áttörni falakat
majd újra építhet
szétfosló álmokat

1996. május 29.

testet szakító fájdalom
légszomj küzdött gyilkos kórral
anyám elment és itt hagyott
nem törődve fájdalommal

sok éve de ma is hiányzik
álomban sokszor megsimogat
virágot hint a tavasz eléje
majd eltűnik az álomfogat

hálám anya hogy lettem vagyok
csak sírodra pár szál virág
emléket idézve lázadok
mily kegyetlen ez a világ

Kérded: mi legyen

Kérded: mi legyen ha egyszer meghalok,
mit szeretnék én és hova temess?
Leginkább a tengerparton lennék,
szikla, melyen napozni érdemes.

Nem nyugodnék kint a temetőben,
hisz olyan hideg, színtelen világ,
nap sem világít be, lemenőben,
csak halott virágok illata száll.

Külsőség, mely nem szól az elhunytak,
fontosabb, hogy mit mond a külvilág,
márvány, gránit sírok sorakoznak,
de akkor mondd meg: mért mű a virág.

Tudom, hogy én nem lehetek szikla,
s végső otthonom a temető,
jeltelen sír, valahol a sarokba',
néhány virág, mi a síron kinő.

Ha akarod, hogy legyen rólam emlék,
tégy követ a sírra, fejfa helyett,
legyen kemény, alaktalan szikla,
amilyen egykor én voltam neked.

Virágban minden

cinkelt lapokkal köszöntött az este
virág nyílik itt-ott a domboldalon
fázósan bújik párjához a fecske
tavasz-tüze él már a kajszi-soron

virágban minden az éjszaka hideg
lenyugvó napot a rigó üdvöli
füttye még hosszan száll és megremeg
a táj ahogy a tavaszt újra éli

elmúlás után újra éled minden
az aranyág és a jácint virága
már szerelmet sóhajt szép szelíden
párját keresi és megtalálja

minden élőlény ki most újra éled
felejtí a tél hozta veszteséget

Egyszer talán

álmcserepeken járok
mindenütt csak szóvirágok
bűzös illat rothadás

törött gerinc görnyedt háton
asztal alól asztalhoz vágyom
megvető arcon vigyorgás

koncot vet a kéz a lábhoz
csúszva-mászva sem találom
eltaposott identitásom

akarat megtörni látszik
cicomás szó tőzzel játszik
kitörésért küzd a sorsom

sírok között kőszá álmok
szabadság éltet gulágot
ellent lassít szorongásom

egyszer... talán... újra éled
homály helyett ősi fényed
megosztott Magyarországom

Zárójel nélkül II.

„Apa, meghaltál.
Anya, halott vagy.
Tanítsatok meghalni engem is,”
Pilinszky János: Zárójelben

anyám sem él már
apám is elment
árva maradtam
most mit tegyek
kihez forduljak
ki ad ma választ
kérdéseimre emberek

csillagok közt éltem
ide úgy születtem
értenem kell a holnapot
pillanat varázsa
tart itt a mába
most csak élni tanítsatok.

Azok

üvölt a csend
szó nem hangzik
szóvirághoz
talmi illat
harminc ezüst
elárultak
azok kikben
mindig bíztak

imádkozni
kihez minek
hittel élni
hit nélkül is
marad aki
megmaradhat
csend magányod
vég nélküli

Vidulni kellene

mi az mi erőt ad ha fáradt vagyok
hullámok háta már nem vonz nem vidít
légben szállni sem tudok nem akarok
csak a csend zaja az ami boldogít

törött szárnyam gyógyul itt a porban
távlatokat nyit a kósza képzelet
verejtékkel vérrel küzdök a sorban
keresztem súlyát cipelem hegymenet

vidulni kellene úgy igazából
nótás kedvem hogyha visszatérne
látnám a cél már nem is olyan távol
hajrá pajtás szaporázni kéne'

lépéseimet mondom most magamnak
fáradt vagyok talán ez erőt ad

Az esély

kapsz egy esélyt nem élsz vele
mért hiszed hogy lesz egy másik
nem mutat rád isten ujja
sorsod fordul csendben ásít

Térdepelve II

Oltár előtt kövön térdepelve,
szemed a kereszten, elméd zajong,
penitenciád ismételve,
nyúzott ízületed bántón sajog.

Hiszed, bűneid megbocsájtást nyernek,
csak a világ szemében lehetsz rovott,
lázadó lelkedben szavak nem lelnek,
reményt, csak fuldokló kárhozatot.

Tudod, a két világ ott lakik benned,
tiéd a fény, de tiéd a kárhozat,
zsolozsma, melyet meg kellene tenned,
de szabad lelked lázadva tagad.

Tényleg ezt akarta volna a fiú,
ki a szeretet magvát hintette el?
Mivé lett a tanítás, a sok hiú
váltja garassá a csodás érmeket.

Mormolod csendben, mit kiszabtak rád,
várod, hogy szívedben legyen nyugalom,
de érzed, ez egy egészen más világ,
fény játszik a színes üveglakon.

Csak a csend az, mi nyugtatóan hat,
ha penitencia a végére ér,
bár lüktet a térded, fáj a derekad,
biztos lehetsz, megfizettél mindenér'

Te vagy ki védett

te vagy ki védett megőrzött félve
talán az utókor hálás lesz ezért
nem suhantam a lejtőn a mélybe
így sem koszorúzza homlokom babér

törött szárnyakkal álmokban hinni
nem biztos hogy az ötlet időszerű
sziszüphoszként sziklát hegyre görgetni
eredmény a végén mindig keserű

júdás faj támad a renegátra
utóbbi pedig tudd hogy én vagyok
előre kettőt és négyet hátra
új zenére várva csak topogok

te vagy ki védett megőrzött félve
így nem történt semmi hát itt vagyok
szakadék széléről nézek remélve
szárnyaimmal egyszer repülni tudok

Valót szaggat

valót szaggat már a métely
hörög a csend zaj dübörög
két lábon jár itt a kétely
szabadon az ég sem dörög

birka vére Ábel vére
keveredik a föld pora
issza be és mondd mi végre
van ily kegyetlen fintora

létnek botnak mi lesújtott
istennek tetsző áldozat
végére tett végleg pontot
a karaván tovább halad

nem változott meg az ember
főnix módjára újra él
dúló haragja mint a tenger
megfeszítve jajgat a szél

hitet hazudik hitetlen
elrejtve éles az acél
törvény mit alkotott isten
csak a liturgiában él

Törött rácsok közt

úgy érzed, csak kihasználnak
ha nem kellesz sutba dobnak
nem mesél fiának senki
rólad ki csak van de nem kell
sem a jövőnek sem a mának

az érzésed lehet téves
fallal zárva lelked agyad
törött rácsok közt repülnek
a tarka álmok madarak
röptük rövid tétova marad
béklyó ott benn szilárdan tart

vesd le a koszos régi göncöd
bonts falat tépd ki a rácsot
repüljenek szakíts béklyót
álmaid és élj a mának
fényben kint emberek várnak

láss bár szemed bántja a fény
hezitál az ész túl nagy a zaj
bezárva éltél most még zavar
sok szem mely téged néz... ne félj
hisz az élet csodaszép
tartozol ennyivel magadnak

Szikla voltam egykor

szikla voltam egykor igazi gránit
ma már töredezett apró kockakő
fogyó életből nem tudom mi vár itt
lehet hogy csillagfénnel jön csak elő

koptat az élet szilánkot pattintva
egyre sűrűbben és nagyobb darabot
mi marad belőlem ott a homokba'
eltűnök egyszer ha időm elfogyott

szobor már nem leszek de utcakő sem
mert mindkettőhöz túl apró vagyok
ha megmaradok azt talán megérem

hogy befogadnak majd ők a nagyok
s mondják egymásnak ó de szép darab
kavicsnak kicsi de porszemnek túl nagy

Csak a fák tudnak

„Egy nyár állott ott, néma pusztasággal,
mint halott sas madár az Égre szállva,
állt ott a múlt halott, bús magánya.”

Haranghy Géza: Az út mentén

állva meghalni csak a fák tudnak
érchagon zúgó szép ígéretek
kétes a jövő mondd lesz-e holnap
egyszer elmegyek talán fa leszek

ha a hegyek fölött a szél süvít
vad dühvel tépi szaggatja a lombot
az élet bennem is a fákkal nyüszít
hisz érző vagyok nem pedig robot

hisz érző vagyok nem pedig robot
az élet bennem is a fákkal nyüszít
vad dühvel tépi szaggatja a lombot
ha a hegyek fölött a szél süvít

egyszer elmegyek talán fa leszek
kétes a jövő mondd lesz-e holnap
érchagon zúgó szép ígéretek
állva meghalni csak a fák tudnak...

Sz... mint szerelem

Belső hangom szerelmet dalol,
magába zár az ősi érzés,
szállni, repülni fenn valahol,
szemsugáron csillan a napfény.

Isteni ujj simogatja lelkem,
argentín tangó az egész világ,
romantikus vágyak cikáznak bennem,
mire véget érnek, időm lejár.

Sebet hagyni

sebet hagyni nem tudok nem szabad
a másik ember sem törött szárnyakat
érdemel hagyd repülni várja a lég
csak óvón figyeld felszabadult röptét

apró jelek s neked érezned kell
ha ott a légben nem neked énekel
nem akar téged és lelki sebeket
fáj nagyon de engedd el ha szereted

Rekviem egy hajléktalanért

Utcai pad volt az „édes” otthona,
szatyorban holmija, az a párnája.
Mégfagyott a hideg, téli éjszakában,
csak pársoros hír volt reggel az újságban.

Paradoxonok

Lassan téptem le a takaró fátylat,
sötét üresség vett akkor körül,
nem láttam, csak távlat nélküli vágyat,
érzés nélkül a lepel, a földre kerül.
Fagyos hevület járja át testem,
lelkem remeg, a fogam vacog,
iszonyú érzések kavarnak bennem,
élet és elmúlás, paradoxonok.
Halott életek csokorba kötve,
élettelen vágyak tömkelege,
megtépett élet egy csúnya világban,
csak kiégett lélek üzenete.
A fátyol, mi lassan földre hullott,
takarta el eddig a borzalmakat,

tépett testek, vérző lelkek sora,
jelölte ki számomra a végső utat.
Visszatakarnám, mit láttam eddig,
de a kíváncsiság hajt egyre tovább,
egy-egy darabot kiszakítva, meddig
viseli a lélek ezt a nagy csatát?
Add fel! Az ürességből vad nevetés hallik,
a végső harchoz nem lesz már erőd.
De dacos lelkem tovább csatázik,
még nagyobb erővel, mint azelőtt.
Megtöröm-e majd végzetes átkom,
kiszabott karmám majd elenged-e?
Ha megtöröm végre, boldogan kiáltom,
győzött az ember szeretete!

Patched up peace

Őskövület lassan a „béke” szó,
vonszolják terhüket a fáradó,
földlakók. A jóslat, a dogma, a hit
csak árnyékolás. Majd eltűnik
az eljövendő apokalipszisban.
Isten szól: ember! Én megmondtam.

Nem kérek

Nem kérek alamizsnát
odadobott koncot,
nem csinálhatsz belőlem
szó nélkül bohócot.
Ez a gyakorlatod
nem lehet örök,
beleszól az ég is:
villámlik, mennydörög.

Mint óriási lepkeszárnyak

„Lecsukott zsalu-levelek
homályán, itt ülök én,
varasodnak a zöld lapok,
repednek, dőzsöl a fény”

Nagy László: Amikor nincs kegyelem

tudod te mi az a kegyelem
ki adja és vajon kinek
minek ha harc dúl kegyetlen
vért izzadva lázad itt bennem
az ész és az értelem

mint óriási lepkeszárnyak
ha az emlékek megrohannak
úgy takarnak be az árnyak
vért izzadva lázad itt bennem
az ész és az értelem

tavaszt látnál a láthatáron
a szürkeség látod barátom
színesre vált kint a világon
vért izzadva lázad itt bennem
az ész és az értelem

hiányzik már a tüzes hajnal
virágillat sok madárdallal
az értetlenség halál nekem
vért izzadva lázad itt bennem
az ész és az értelem

talán egy tavaszt megengednek
a fennlakók az istenek
kik minden harcot elsöpörnek
szépet látok nem lázad bennem
többé az ész és az értelem

Nélküled

Az állomáson még kacéran visszaint,
az emlék, mely oly friss, oly remek.
A vonat hosszú füttye mi visszahív,
a valóságba, de már csak nélküled.

Mint fogyó hold

kárhozott lelkek hullnak pokolra
ilyen opciók ma nincsenek
csak pénzért vett feloldozások
s nevetnek rajta az istenek

kántált imák moraja hallik
sötétség ül tort a fény felett
látóhatár is ködben úszik
az igaz szó már nincs veled

mint fogyó hold az ég sarkában
kondér levesen a zsiradék
oly vékony és tűnik el sorban
ki igazságért majd síkra lép

mennyország csak édes mákony
pokol tüze benned lakik
véget ér lassan egy álom
az ég is csak csendben lapít

Mit a múltó idő

visszatekintve emlékeim sora
sorjáz képzeletem idegrostjain
barázdákat szánt az idő vasfoga
hogy jutok majd túl a szirtek ormain

mit a múltó idő öregség okoz
az itt is ott is fájó ízületek
a jókedv mit néhány sikerem okoz
repítenek tova mint pajkos szelek

talán még nyílhat nekem is virág
boldog napokat kínálhat sok hajnal
viharos zugoktól terhes világ
elkerül és csak a széppel jóval

találkozom érintve bájait
s ha időm egykor végleg lejár
a szeretet majd oda átsegít
hol őseim várnak a kapunál

számvetés készül... még nincs itt az idő
mert úgy érzem van még pár év nekem
lassan alkonyodik este ha jó
sok déjà vu érzés játszik velem

most emlékeim végtelen sora
sorjáz képzeletem idegrostjain
barázdákat szánt az idő vasfoga
míg utazom életem hullámain

Állj meg egy pillanatra

1849. október 6. emlékére

Ember! Állj meg egy pillanatra
hajtsd meg fejed, emlékezz.
Aradra, a vértanúkra, kiket
Haynau kivégeztetett.
A nemzetnek is szólt e döntés:
meghódolsz, vagy pusztulni fogsz,
titkon a szívekben élt a remény,
látták a biztos trón meginog.
E maroknyi nép akkor megmutatta,
csak a túlerő előtt hajtott fejet,
császár a cár gögös szövetségben,
taposta el a szabad szellemet.

Magyar vagy? Állj meg egy pillanatra,
tiszteld meg ezzel népünk hőseit.
Ha kell, hazádért vedd válladra:
szabadság nehéz, de édes terheit.

A döntés a tiéd

Dönthetsz úgy, hogy az életed szemét.
Élhetsz úgy, ha egyszer majd véget ér,
hiányod érezze, mind aki szeret,
döntés a tiéd, most jól mérlegeld.
Számodra melyik életforma fontos:
lehetsz züllött, bitang, gengszter is talán,
kire félve néznek, gyűlölik igazán.
Lehetsz az is akit mindenki szeret,
ki nem tagad meg mástól egy falat kenyeret,
ha tud segít, ha nem megpróbálja azt,
hogy ne legyen a jótett csak égi malaszt.

Dönts hát ember, akaratod szerint:
válaszd az életet, vagy a földi kint.

Carpe diem

nyílik az ajtó résnyire
tavasz látod betér ide
te várod hogy igézete
érint közeleg a vége
létednek múltó pillanatot
sok-sok napot megéled még
mely új vágyat álmod hozott
remélsz mielőtt véget ér

Bezárva

bezárva elzárva megsebezve
most gondok halmazán át lépkedek
talán az álmok szélnek eresztve
fals hangon bennem még énekelnek

üvegcserepek az út porában
rajtuk néha még megcsillan a fény
mert ott az eltűnt idők honában
dereng a szerelem féltés remény

hogy újra hihetek benned május
szerelem élet mint sokszínű virág
sorsom is mint jó szamaritánus
hagyja hogy élvezzem az illatát

bezárva de gyógyuló sebekkel
még gondok halmazán át lépkedek
álmok valóság kevert képeivel
hit nélkül de már melletted leszek

Csend van II.

Csend van. S én némán figyelem
belső énem apró rezdüléseit,
törölve mindent, mi bántott, zaklatott,
csak a lelkem hangja az, mi lelkesít.
Őrült világ kavarog köröttem,
de kívül marad zárt világomon,
az érzés, mit annyira szerettem,
halványulni látszik e napon.
Óh, nem. Mégse. Nincs az az erő,
mi elszakíthat tőled jól tudom,
de bármikor jöhet ború és eső,
érted a zivatart is vállalom.
E magányban csend üli a lelkem,
belső képernyőm is felragyog,
megmutatja, merre kell most mennem,
az enyészetnek nem áldozhatok.
Mint egy térkép, úgy van most előttem,
közös utunk sok mérföldköve,
szeretet érzése tör fel most belőlem,
repülnék hozzád, hogyha lehetne.
Marad a csend. Én némán figyelem,
énem nyugtalan rezdüléseit.
Az út tiszta. De magányos lelkem,
megváltásban most reménykedik.
Megváltást csak a szeretet adhat,
ha átölel majd újra két karom,
édesebbet ember nem kívánhat,
tovatűnik minden rossz napom.

Egy kócos kis pillanat

egy kócos kis pillanat
feltűnt életem egén
majd nevetve elszaladt
hátramaradt a remény

cinkosan kacsintott rám
legyintve a pillanatra
ha látod éld meg kiskomám
enyészet... nézd... elragadja

pedig csak pillanat a lét
múló emlék szépen sorba
múltban élni esztelenség
a jövőt még köd takarja

ragadd meg ha feltűnik
sok pillanatból áll az élet
mit elengedsz az eltűnik
újra élnéd de nem lehet

talán egyszer nagy sokára
régi emlékeid között
feltűnik egy villanásra
s hoz majd némi örömet

egy kócos kis pillanat
feltűnt életem egén
majd nevetve elszaladt
hiába üldöztem én...

Elmúlik egyszer

„Jó emberek, kik kofferemben túrtok,
higgyétek meg, munkátok hasztalan:
a kontrabanda, melyet nem találtok,
a kontrabanda a fejemben van.”

Faludy György: A német határon

csomagom helyett tudom agyamban
szeretnél turkálni de nem lehet
előtted így titokban maradnak
mit elmém elrejtene engedett

rossz helyen keresnéd a délibábot
hisz csomag-kapcsolat nincs még ide
álmodni jó de soha nem találod
hol fúj ma épp a lázadás szele

sodor az áradat sziklákat morzsol
hozsanna szól egyre halkabb a hang
kántált ima ma pokolra fordul
repedt hangon szól a lélekharang

recsket vetít elénk ma e század
letűnt diktátor szelleme kísért
agyamban elrejtett álmok és vágyak
a fáslizott szívem ezért merész

turkálni szeretnél tudom agyamban
de le kell mondanod az élvezetet
rejtve maradnak bárhogy is szeretnéd
a vágyak álmok képek üzenetek

elmúlik egyszer a turáni átok
egymásra talál az ősi és az új
sámán dobok kérnek új országot
a régi helyett mi a porba hull

Egy dal szól csendben

levetkőztem előtted „meztelenre”
kitártam lelkem apró bugyrait
örültem a sors csodás véletlene
majd újra vágyani repülni tanít

rosszul szólt akkor az elfáradt hangszer
hamis dallamot kreált a hangzás
bár eljátszottam újra még ezerszer
megtört a csodának látszó varázs

létben az esély mindig oly parányi
tört agyak szikrája száll a szélben
vágyni vágyni és mindig csak vágyni
eltűnik a cél a messzeségben

megcsalt elmém háborogva zendül
rázhatná öklét a fényes egekre
hibát csak az én készülékem szül
csendet generál zajos végtelenre

esélyem elszállt most eljátszottam
rosszul szólt a dal hamis a gitár
döbbenet hangja dübörög agyamban
dal szól a csendben: Istenem de kár...

Algyő, a „Tisza virága”

Itt élek, de nem itt születtem,
nagyközség ez a Tisza mellett,
nem mozdulok, eljárt felettem,
a fránya idő, gyorsan lepergett.

Kanyargó Tisza oly közel van,
de most János' védi a falut.
Ártéri fák hűvös lombjában
madár dalol és szól a kakukk.

Poéta léleknek igazi mennyország,
ihletet adó igazi csoda,
művészetnek élő mai valóság,
a simuló, áradó folyó, a Tisza.

Írom én is a magam igazát,
rövidül a lét, szűkül a csoda.
Algyő, a sokadik otthonom már,
e nagyközség a „Tisza virága”.

Itt élek, de nem itt születtem.
Ítéletet, ha egyszer véget ér,
talán itt mond az idő felettem:
ki itt él akkor, majd erről mesél...

(János' (Nepomuki Szent János)

Az öreg hegedű

Öreg hegedű szól nyikorogva,
kikezdte már az idő vasfoga.
Egy érintés és szakértő kezek,
lelnek hangot, mi úgy tűnt, elveszett.

Újra szól már szebben, mint valaha,
csodás zenék serege, dallama,
szólal meg most az öreg szerszámon,
elmúlt emlékek, szerelmek, zsoltárok.

Megéred te is egykor barátom,
homok lepereg eltűnik sok álom.
A múltó idő feletted is eljár,
szíved húrja értő kezekre vár,

hogy előcsalják azon hangokat,
melyek érzéseidben bennragadtak.
Újra „koncert szinten” szóljon a zenéd,
feledd a múltat, s várd a jövőt még.

Ha mindez megtörténik egykor veled,
érteni fogod ezt a versemet.
Megérted akkor az öreg hegedűt,
mi elhanyagolva tokjában feküdt.

Újra élsz, feledve minden rosszat,
legyintesz, ha látod a mocskokat.
Az élet szép, ne feledd, barátom,
élj soká, hidd el, szívből kívánom.

Hisz újra szól már a vén hegedű,
ifjan, boldogan, nem nyikorogva,
érti a dolgát, ki megszólaltatta,
hisz csodás zenét játszik ma rajta.

Nem tudom, a zenét mikor adják fel,
de jóban és szépben mindig hinni kell.
Szeretet a legszebb szó a világon,
szeress hát, míg élsz, kedves barátom.

Absztinens

Lehet, hogy poharam megtöltöm újra,
hogyan érezzem az élet ízeket,
néhány pici korty, mert megvadulna,
bennem, mi másoknak könnyű élvezet.

Mámor világa nem az én világom,
hisz az ital, tudom, nem nekem való.
Széttört álmom, a kopott gitárom,
hangja mellett még összerakható?

Aprócska álmok, hiú remények,
fogyó éveim csodás alkonya,
az élet csodája, múltó mákonya,
mind a szépről s a jóról mesélnek.

Jövőt építék a vágyam tervezi.
Nem kell ital! A víz is megteszi.

Augusztus 20. margójára

mit ad nekünk az augusztusi nap
új kenyér illatát a hit szeletét
áldást osztogatva szenteli a pap
rövid életünk új friss kenyerét

István királyunk vaskézzel tűzzel
emlékét ünnepli augusztus húsz
népet új hitre készítve fel
szentté avatta őt a magas klérus

fohászunk száll benne létünk a fontos
a mindennapit ma is add meg nekünk
bár lehet ruhánk rongyos vagy foltos
ha kenyерünk van már nem éhezünk

mit ad ma nekünk a roppanós cipó
varázsa bizony elgondolkodtató

ajánlás

herceg sok embernek ma kenyér sem jut
a világ kegyetlen s nagyon beteg
empátia szál csak ünnepekkor fut
szűnik ahogy múlnak az ünnepek
nekik is add meg a mindennapit
csak hitből senki nem élhet meg itt

Bogárlét margójára

érzi a veszélyt
mégis megy tovább
roppan a talp alatt
egy kicsi bogár
kitinpáncélja

ennyi volt a léte
nem figyelsz rá
de a helyébe
képzelné magad
bizony nem mered
embernek alkotott
sorsod bogár helyett
mégsem tiszteled
az életet

ha bogár lennél
az egy másik élet
egy nagy talp alatt
gyorsan véget érhet

Ha tényleg leszállna

„Mellemet nyomta nehéz álom,
gyémánt fénnel szememet sütötte:
láttam egy angyalt fönn a dombon
tüskés akácosban megkötözve.
Nagy László: Az angyal és a kutyák

ha tényleg leszállna földre egy angyal
és boldogságot hintene feléd
értenéd-e egyszerű szavakkal
milyen gyönyörű ez a földi lét

hó tiszta lélek feléd ragyogna
elhinnéd-e hogy ez nem csak álom
és mit mondanál akkor dadogva:
mondd miért kell nekem angyalt látnom

mint ki rablót kiált üznéd messze
hisz ez a mi földünk mit keres itt
ha szembeszállna lenne annyi mersze
gúzsba kötné az esztelen vak hit

ha tényleg leszállna közénk egy angyal
elűzné innen a júdás fajunk
tettel haraggal és nem szavakkal
isten képére emberek vagyunk

Harminc ezüstért

harminc ezüstért eladnád a lelked
hisz csak az számít mi zsebedben csörög
mammont imádod minden más nyűg neked
miközben nem szűnő vágyadon röhög

álcázott hittel kántált imáid
pokolra jutnak ezt érzed ott belül
hatalom vagyon a pénz a vágyad itt
ha maró gúnnyal is de teljesül

harcolsz küzdesz könyökölsz is bátran
átgázolsz mindenen taposol haver
el is égsz ha kell vágy alkotta lázban
az áldozat a célért csak bagatell

eladnád a lelked harminc ezüstért
véreddel írnád a szerződésedet
kétes értékű földi életedért
utad a pokloból pokolba vezet

Utam balladája

Éneklem utam balladáját, oly jó,
minden kis hangban még benne vagyok.
Talán lesz olyan ér, patak, folyó,
hol koszt, piszkot magamról lemoshatok.

Hiszen csak tisztán kelhetek át oda,
hol a „földi szenny” már nem „gazdagít”.
Ott vár minden és vonz egyre vissza,
mit elme fel nem fog, de kijózanít.

Halk már a dallam, a zene is fárad,
szól még a dal, a rozsdás húrokon.
Csendet ígéző kifosztott vágyak
fénye törik meg, a hullámokon.

Alkonyi tájon a nap sugara,
a fák ága hegyén, még fennakad.
Vöröslő ég alján estére várva,
most üzöm szétfoszló álmaimat.

Ajánlás

Herceg az álmok mért törékenyek?
Utánuk a porban, nem marad semmi;
néhány szilánkon törnek meg a fények,
nem akarsz mást csak embernek maradni.

Ott állsz a vég előtt, mire megérted,
révész vár, obulusod keresed

Versbe szövött

versbe szövött gondolatok
mondják el sorban gondjaid
ki kell írni mert megszokod
letörnek akkor szárnyaid

talán a gond így sokkal könnyebb
hisz kiírva mégis más lehet
néha elejtesz egy-egy könnyet
olyan lesz mint egy látélet

hiszed az álmok nem hazudnak
hű társ a papír s a ceruza
a lassan omló falak alatt
veled van az írás pátosza

bántanak ezért ne vedd észre
hisz nem leszel Parnasszus-lovag
könnyű szívvel nézel az égre
rosszból szősz újra szép álmokat

Lesz új ember

lesz új ember ha régít mi elavult
kilövi az űrbe egyszer egy katapult
isten nem menti meg önmagától sem
egyedül bolyong majd az ismeretlenben
de hódít és harcol addig amíg él
még akkor is ha már légszomjtól alél
itt a földön s tengődik bezárva
valahol másutt egy új szebb világba'
sem élne jobban hisz gyilkos ösztöne
hatalomba vagyona vetett hite
gátolná meg hogy ember módra éljen
csak törött gerinccel sóvárogva szépen
a konc után mely az asztalról repül
hason csúszna érte szégyentelenül

ha itt marad csak a föld látja kárát
tönkretesz levegőt hegyet és óceánt
mindehhez nála Mammon az isten
Istenem add hogy esze visszatérjen

Vajon miért nem szabad

vajon miért nem szabad nem lehet
kimondani mi bántja a begyet
elmondani mi a szívedet nyomja
emberi módon folytatni újra
nézetet ütköztetve párbeszédet
mondd érted-e azt miről beszélek

mondd miért tilos a más vélemény
kinyilatkoztatás lehet csak erény
durván lenézve mocskolni másokat
az élet mindenkinek mást tartogat
utad másra nem kényszerítheted
mondd érted-e azt miről beszélek

vak hited elnyom minden egyéb érzést
de csak az önös érdeked a mérték
megbocsájtás szeretet nem ismered
eltipornád azt ki ellentmond neked
bizony nagy testben ily törpe a lélek
mondd érted-e azt miről beszélek

fennen hirdeted ősi magyarságod
itthoni létben helyed nem találod
kell az ellenség mindig más a hibás
háborúban állsz ellenfél a világ
közben az egód az egekbe téved
mondd érted-e azt miről beszélek

ha veled tennék egyszer ugyanezt
válladat nyomná majd ez a kereszt
fejedre olvasnák minden bűnödöt
ki melletted állt egykor rajtad nevet
szeretet megbocsájtás nem lesz veled
megérted akkor most miről beszélek

Tényleg haragszik most

csend van ott bent
szavak nélküli csend
ma más itt a trend
kószál a félelem

szószékről nem hangzik ige
talán az úr is megunta
hogy mást mond az írás
mást a gondolatok sora

elfordult csendben
emlékezik a Golgotára
hol a sok-sok ember
fiát halálra szánta

torony mutat az égre
nincs benne ima
tényleg haragszik most
az egek ura

Vágysz-e új hazára

vágysz-e új hazára
innen hol semmid sincsen
mert erről a tájról
már elköltözött az isten

vágysz-e új hazára
hol pénzt kapsz a robotért
mert e gyönyörű tájon
a máshol élő többet ér

egymást eltaposva
kaján hazug szóval
koncot hintve néha
roskadozik az asztal

másnak nem rád várnak
és nem jutsz a közelbe
de a mézes hajókötel
leng orrodát verve

imába foglaltad
könyörögve kérted
mindazt mi kellene
hogyan enyhüljön a terhed

vágysz-e új hazára
innen hol semmi sincsen
mert erről a tájról
már elköltözött az isten

Szűkölnének mint

szűkölnének mint egy kiverő kutya
verset karcok sárguló papíron
már nem jutok fel sohasem a csúcsra
a hegy lábánál sarat taposom

kik már ott fenn járnak vissza se néznek
mert az élet csak a létharcok sora
a csúcson állók rajtuk is röhögnek
és sziklát gördítenek az útjukba

koncot várni szinte minden reggel
nagy asztalról hátha morzsa repül
jókat nevetni görbülő gerinccel
nem engedni hogy törjön legvégül

szűkölnének mint egy kiver t kutya
vérrel írok verset falra papírra

ajánlás

herceg az ember farkasa az ember
ilyennek született vagy csak ezzé vált
indulat benne mint tajtékzó tenger
cunamiként söpör az életén át

jóból megértőből olyan kevés van
zilált életű többi boldogtalan

Újjászületés ígérete

Kosz és piszok üli meg a tájat,
a szél kavár fel szétszórt szemetet,
kocsmákban ital öli a májat,
ki pohár után nyúl, az elveszett.

Gitárom koszos, poros húrjain
nem játszom már virtuóz dalokat.
Csak nézek bárgyún ki a fejből,
hallom, egy húr, pattanva elszakad.

Ki kell javítanom öreg gitárom,
takarítani a gyűlt szemetet,
megálmodott álmom megvalósítom,
most elhagyom porlepte fészketem.

Ha egyszer kiglancolom a gitárom,
a piszok komor-bús ideje lejár,
fájó múltam lóg a szakadt húron,
lobogjon a szélben, mint bő gatyám.

Hirdesse fennen: minden változott,
mert kell a szép, a szeretet szava,
a rossz, mint a vakolat lemállott,
ma véget ért a gonosz hatalma.

Talán ha látod (*COVID-19 pandémia*)

talán ha látod vészterhes órán
csendben patakzó fájó könnyeket
akkor a léted homokóráján
csak átkozod a múltó perceket

ma segítség nincs az ég is hallgat
idegőrlő ez a várakozás
lélekharang szól ízekre szaggat
csendet reményt és nincs feloldozás

idős vagy fiatal most egyre megy
félelem tobzódik a világon
suhint a penge kit talál mindegy
természet büntet hidd el barátom

ha könnyezik veled olykor az ég
figyelmeztet lehet hogy nincs késő még

Sikolt a lélek

Ha az írás hamis, az igaz szó mit ér?
Csak könnyű léptű álca a földi létben,
búvó patak, mely felszint már nem remél,
de a lator kínja sem ősi érdem.

Isten cinkos volt, hitvilági tettben
tudás ellentmond dogmatikus észnek,
kínzás és máglya a kereszt nevében,
bot koppanása már nem választ vizet.

Félelem az eszköz, ma is elhangzik,
ollózott múltat fényezve valósnak,
az aranyborjú most újra a bálvány,
elmúlás gazdagnak, szegénynek ugyanaz.

Sikolt a lélek, szabadulni próbál,
időt mérnek száguldó, kurta percek
„golgotám” csúcsán otthagynom keresztet,
hit tépte időm, csak semmibe veszhetsz.

Nincs tovább

Nincs tovább, gondolta itt a vége.
Bánat mardosta, szívét és lelkét,
mint zsákmányát vesztett barna medve
tépte, marcangolta saját életét.

Ide jutottam, mit tettem rosszul?
Bánat borít be mindent ott belül,
hol az út mi velem szembefordul,
remény, öröm nagy ívben kikerül.

A szeretet csendben figyelte őket,
nézte ezt a pusztító belső csatát,
magára hagyom: az ember elveszett,
nem tűrhetem ezt tétlenül tovább.

Nyújtózik nagyot, majd lassan feláll,
elég volt ebből, hagyj most magunkra.
Bánat. Te ne itt, máshol verj tanyát,
vele én készülök, a holnapunkra.

Mondják

mondják: könnyen jár bizony a vízen
hisz tudja hol vannak ott a cölöpök...
szinte kézzelfogható 3D-ben
vízbe merül majd míg én sörözök...

Oly sokszor gondoltam

"Igazán és végleg téged várlak,
érdes túllben gyere lassúdan,
horzsolj végig s hagyj itt örökre
izzó kikerics-koszorúban"
Nagy László: Én fekszem itt

oly sokszor gondoltam el mi lenne
ha visszatérhetnék néha a múltba
mi várna rám az ismeretlenbe'
a ma már hervadt virágkoszorúba'

abba a folyóba lépnék-e újra
hol ma a „szoftverem” hibát jelez
vagy bámulnám magamat ámulva
mily könnyű vállamon a kapott kereszt

beavatkoznék-e vagy csak hagynám
mindazt mit az élet sorsából merít
hol mátrix létem új hullámhosszán
a végzetem ott is feléd repít

megtalálnálak-e összetartozunk
rendező a sors együtt játszhatunk

Notre Dame... 2019

Ledőlt egy torony,
hiába várták,
Isten nem mentette meg!
Ember, gondolkodj!
Így Húsvét előtt,
lehet a teremő figyelmeztetett?

Nyári éjszaka

csend van a mélyben
csend van a légben
csend van a földön
alszik a táj

aludnék én is
feszengek mégis
meleg az idő
tombol a nyár

nyitva az ablak
sarkig kitárva
enyhülést nem hoz
az est se soha

egy kósza emlék
villan agyamba
az első közös
nyári éjszaka

meleg volt a nyár
csodás a tenger
homokos parton
a hullámverés

moraja hangzott
ültünk a parton
hallgattuk együtt
a lány éji zenét

most is agyamban
felhangzik a dallam
lassan elringat a
júniusi éj

Pillangóhoz

egy kis pillangó repdesett
de jött a hideg őszi est
mondd hova bújsz el talán
hideg megkímél ez éjszakán
sorsodat megpecsételted
ha nem találsz meleg helyet

Mondóka

pattan a tűzkő szikrát vet
égre lobban a kanóc láng
szivar parázsból égi jelet
alkot magának ki múltban jár

Lét a tét

harcol a létért ott lent a fűben
pitypang deszantok szállnak a szélben
szirmokat bont sok sárga kis virág
hiszi hogy élhető ez a világ

Konklúzió

Imádkoztok hozzá, zeng a hozsanna,
de fals a dal, a gondolat sekélyes,
lábbal tiport a tízparancsolat szava.
Emberek!
A megváltót ma is megfeszítenétek.

Koronavírus margójára

Vírus öl itt ma népeket.
Csak befejezi mit elkezdett,
a hatalmas emberi ego?
Föld népe!
Végre, ébredni volna jó!

Kihívás

Oly sokat dolgozom, manapság azon:
életem folyamát újra alkotom.
Ha megalkottam, mosolyogva mondom:
ÉLET, már nem te vagy a legfőbb gondom.
Tudom, minden az akaratomon múlik,
sors könyve átírlak. A radír már dolgozik.

Kóbor áramoktól

Kóbor áramoktól szikrázik az élet,
a gyertya lángja lassan csonkig ég,
gyorsuló tempóban egyre sebesebben,
haladunk mi emberek a végzetünk felé.

Elrontott teremtés, frusztrált lázálom,
hamisított írás, képek és bálványok.
Ez a világ beteg, hazugságra épül,
Isten ha van... megszánja e végül?

Húsvét ígérete

stigmákat rajzol az élet reád
utadon vonszolod nehéz kereszted
lehetsz hívő vagy akár renegát
terhed nyomaszt nem ereszt nem eresztetd

írás mesél arról történetet
ma a nép imád holnap gyűlölni fog
Pilátusként most is mosod kezedet
barka ágakon csak a szél mozog

húsvét ígérete a feltámadás
megváltód útja stációkon át
mért érzed hogy ez képmutatás
érezd és tudd ezt a kálváriát

ma neked címezve hintenek egyre
ígét mi nagyobb mint golgota hegye

ajánlás

herceg miért van hogy századokon át
az ember ellen a hittel harcolnak
mondd akkor miért halt kereszthalált
a megváltó között két latornak

ma a húsvét is szimbólum csupán
tavasz üzenet szeretet csokorban
koponyák hegyén a golgotán
a keresztút él a passióban

Húsvét ünnepe...2020

húsvéti ünnep nem úgy mint régen
otthon marad ki megérti ezt
védd magad és óvd a családot
én így kívánok boldog ünnepet

gondolatban magamhoz öllelek
talán ezért puszit is kapok
virtuális térben ring az ember
éljük meg együtt a szép holnapot

ez a húsvét más mint a többi
locsolni is csak virtuálisan
fújj magadra legjobb parfümödből
gondolj arra biztos én voltam

Hidd el ha mondom

kedves barátom
hidd el ha mondom
érzelem nélkül
élni nem lehet
van néhány amit
el lehet hagyni
harag szorongás
nem kell neked
félni sem kell
az előítélet
most is mondom
elhagyható
szebb lesz az élet
ha vidáman éled
csodára várni
csak illúzió
tedd hát a dolgod
mind ami rossz volt

tedd ki a partra
mondd isten veled
egy szebb világban
harmóniában
élni szeretni
ez kell neked

Karantén... buli

április magányos éjszakáján
megtörni látszik a csend hona
a karantén bezárt valóságán
áttör a zene sok feledett csoda...

hisz újra éljük fiatalkorunk
retro zenénk sok mindent feledtet
ebben nőttünk fel ebben is halunk
újra élünk minden elmúlt percet

bulizunk együtt virtuálisan
társaságot ad ma az internet
távolból is közel joviálisan

karantén lebomló falai helyett
tesszük azt mit kívánunk szeretnénk
jókedv humor ez a mi szerencsénk

Ha úgyis

ha úgyis élned kell hát tisztán élj
emberséged legyen szenvedély
mely utadon elkísér s talán
végén az út másik oldalán
dicséret jutalmad nem szenvedés
hisz ember maradtál ez nem kevés

Ha lennék

Ha lennék csillagvándor fenn az égen,
hunyorgó fényel, túl a messzeségen,
hittel őrizném holnapom igazát.
Megkövült tegnap, ma, csak emlék odaát.

„Átkozott” képek

„átkozott” képek
vagy csak annak véled
ha borzongás fut rajtad
mert véget ér a nyár

hajnali csendben
fázósan rebben
szárnyát csapkodva
egy kicsi madár

felhők az égen
a hőmérő éppen
tíz fokot mutat
elillant a nyár

lopakodik csendben
az ősz a kertekben
leveleket színez
sárgára már

az elmúlás szele
libben újra ide
de az élet útján
a remény megtalál

Abbahagyom

tényleg kínrímek és halálvágy sóhaj
mi tollam végén a papírra csepeg
hagyd abba mondják nem olyan nagy óhaj
nem a te dolgod a versírás öreg

jobb lenne gondolom magamnak írni
hisz alig szólítok meg embereket
kínrímek gyűlnek már csak a papíron
„borzadva” olvassa ki verset szeret

abbahagyom döntöttem kiszállok
a fióknak írok én csak ezután
elérhetetlenek lettek az álmok
tudom nem hiányzok majd a palettán

nem termett nem terem nekem itt babér
nincs kedvem harcolni már a holnapér'

ajánlás

herceg azt hittem poéta lehetek
de nem nyílnak nekem a szóvirágok
csendben temetem majd a műveimet
ezután fogadom majd csak olvasok

Csukott az elme

" a tér mint a jóllakottság akár ölel
akár kilök s a molekulák ütközés
után a halandó újból fölkel
más testben ugyanaz a lélek(zés) "
(Radnai István: Tágulunk-e vagy beszűkülünk)

csukott az elme és zárt a világ
agymosás „vizét” fröcsköli a szél
csak technó örület kommunikál
emberi kapcsolat lassan nem él

virtuális élet párbeszéd hiány
mocskok és szitok amerre nézek
világot rengető brutalitás
szeretet nélkül vegetáló élet

újra és újra átélni mindezt
a hiba javítás a feladat
születni halni és újra születni
hibázni bánni csupán egy pillanat

járható járatlan utakon halad
szív ellenében is dönt az elme
szegénység gazdagság kire marad
ha a fény kihunyt a zaj lekeverve

Édenkertben

egykor talán Ádám és Éva
itt élt ebben az édenkertben
ma csak fehér és csíkos gyertya
s búra alatt a Betlehem

keresem egyszer majd meglelem
hitem mely oly nagy csak magamban
hazug próféták kíméljete
igazság már így is romokban

miért fest zord istent az ember
ki büntet de csak a szegényt
kihez most hiába könyörgött
vészt zúdít rá nem kegyelmet

ma is az édenkertben élünk
de nem akarunk tudni róla
kitaláltunk mennyet és poklot
fals hangon szól itt a hozsanna

dolgunk tesszük hisszük naivan
láncot csörget a rab szabadság
hamis imában földi létünk
mert odaát van az igazság

ajánlás

herceg látod már tönkretettük
mindazt mi régről reánk maradt
a kék bolygót lassan feléljük
homályos képek tudat alatt

felidézik a csodás tájat
hol az ember nem pusztított még
de lassan ő is üldözött vad
természet mondja most már elég

Az időtényező

Tettek mezején,
együtt jártunk, te meg én.
Haladt az idő.

Tettük a dolgunk,
mert fiatalok voltunk.
Repült az idő.

Öregek vagyunk?
A tűzből már kifogytunk?
Rohan az idő.

Nem adjuk fel még.
Idő nem lehet mérték.
Elfogy az idő.

Ne vessünk egyet,
az élet újra szép lesz.
Vígán megyünk el.

Nem sírhat senki,
mert vidámnak kell lenni.
Gondot űz az idő.

Ott fenn az égben,
vagy a pokol tüzében
az idő nem él.

Azon a forró éjszakán

azon a forró éjszakán
mikor fogantam istenem
gondolt-e akkor valaki rám
ha egyszer majd megszülettem
mi lesz belőlem hova jutok
lesz-e erőm emelkedni
vagy csak a porba zuhanok
talán úgy kell arrébb lökni

talán úgy kell arrébb lökni
vagy csak a porba zuhanok
lesz-e erőm emelkedni
mi lesz belőlem hova jutok
ha egyszer majd megszülettem
gondolt-e akkor valaki rám
mikor fogantam istenem
azon a forró éjszakán

Csendben ülök

csendben ülök
némán hallgatag
nézem az örök
szép boltozat
csodás felettünk
millió csillag ragyog
és tétován
mint annyian mások
repülnék oda
hol új világok
várnak már rám
de itt maradok
szárnyam törött
időm is lejár
talán ott a kapunál
majd választhatok
kék bolygó szeretlek
itt maradok

Ballagás margójára

karjukon virág az ajkukon dal
így vonulhatna sok végzős diák
karantén csendjében mindez elhal
csak a nagybetűs élet az ami vár...

Ballagás... 2020

„Szétszór a sors, mint szél a port, ki tudja, merre vet.
De szívünk egyszer visszahoz ölelni titeket.
Ne fájjon hát a búcsúzás, ne sirass hű barát!
Még visszatér a vén diák, viszontlátásra hát!”
(Most búcsúzunk és elmegyünk...)

fiatalságod erő s félelmed
ma ballaghatnál ezt nem kaphatod
hiszen vár a nagybetűs életed
a karantén húzott most jó lapot

gondolatod ballag csak csendesen
talán azt a régi dalt dúdolod
szomorú vagy készültél rendesen
mázsás terhed válladon hurcolod

oktatás is csupán interneten
így elballagni persze nem lehet
képeket őrzöl majd emlékeidben
megmarad ott belül örökre neked

Az élet nagy dolgai

Mintha jól tudnánk, elmondjuk,
vagy csak remekül leírjuk,
az élet nagy „igazságait”.
De hiába tudjuk, látjuk,
földi létünkben nem találjuk,
őt, ki így éli, mindennapjait.

Élni kéne

élni kéne: nem csirke-farháton
stadionba járni: csak úgy lóháton
vagy kisvasúton ha épp arra jár...
pillangó nem lesz sohasem madár

Ezer apró jel

ezer apró jel, de döntésben nem segít
kérdezni miről hogyan miért és kit
mert én szeretem az nem ok arra
hogyan ő is szeressen ha nem akarja

hogyan ő is szeressen ha nem akarja
mert én szeretem az nem ok arra
kérdezni miről hogyan miért és kit
ezer apró jel de döntésben nem segít

Fehér József

költő és író születésnapjára

Mily gyorsan elszaladt hetven év,
de őszülő hajjal is csodás világ,
nem szólhat ellene semmilyen érv,
nyílik még neked is sok szép virág.

Alkotókedved ma is töretlen,
úton megállni nem szabad nem lehet.
Néha jó lenne fürödni a csendben,
de unokák zivaja „száll” veled.

A „terhes” világ megáll egy percre,
barátok szava simít végig rajtad,
talán azok is akiktől nem vártad,

ma fejet hajtanak szép ünnepedre.
Hisz a szó hatalma lényedből fakad:
boldog születésnapot, nagyon sokat!

Döngve csapódott

Döngve csapódott be a nagy ajtó,
az érzelem, bizony, odaát maradt,
ezen az oldalon csak felégett tarló,
remény, hogy életed jó irányba tart.

Az élet ködében felsejlik néha
egy-egy szép vagy rossz pillanat,
tanulj belőle, és ne legyél méla,
bontsd le a falat, mi fogva tart.

Építs új világot jobban és szebben,
ne keseregj a múlt ködös fátyolán,
átderengő képek hordozta intelmen,
mit rontottál el, hogyan tovább?

Vár már téged is a nagybetűs élet,
csak akaratod legyen erős, nagyon,
minden, mit hagysz elmenni vétek,
hisz nem tér vissza hozzád egy napon.

Egyszer, tudod, újra kitarul az ajtó,
rád talál ismét az izzó szenvedély,
újra repülsz majd, mint egy léghajó,
s nem húz lefelé a sötét meredély.

Engedd hát el az összes félelmed,
vár az élet, vár a gyönyörű világ,
ha győz a félelmed, csak az enyészet
uralja lelked az életeden át.

Elfogyni látszik

elfogyni látszik minden ami szép
sikolt a csend íve megremeg
vírus tánc a zilált világban
éhező kezekből vesz el kenyeret

gyarapszik kinek már úgyis sok van
pártos szójáték lánccsörgetés
kard ki kard háború dúl újra
tékozló kezekbe csempész javakat

tört tükörben tarka délibáb
imák lobognak templomtornyokon
számháború ki mikor és hol
isten nincs veled se ma se holnap

egykor ha éhét érezted a szónak
beszélgetni készek voltak emberek
ma ökölrázás valós indok nélkül
empátia talán végleg elveszett

ajánlás

herceg az ember butaságra termett
ködös szavakból merít illúziót
hason csúszik ha konc repül feléje
gerince törött szárnya porba lóg

hisz csodákat csak mesékben látni
csak a hazug szó ma a mérvadó

Éji gondolatok

Vénusz is ragyog már fenn az égen
álmos fényben reszket a néma táj
gondolat siklik át a messzeségen
törött szív ennyire mondd miért fáj

törtető gondok vad orgiája
örjög zilált agyam szálkás szegletén
apró fényel él a bogarak tánca
néha koppan a lámpa üvegén

cserfes madárdal sem szól már az ágon
kísértetek sorát alkotta az éj
mért nem jön végre szememre az álom
hisz tündérek táncát rejtheti a mély

hiába suttog más mesét a szél
az éji csend rólad nekem mesél

Süllyedő hajó

süllyedő hajó mit dobál a tenger
dőlt árbocáról a kötélzet szakad
s fedélzetén a sok-sok ember
soha nem látja meg már a partokat

hullám néha átcsap a hajótesten
recseg a deszka szakad a vitorla
néma borzalom fut át a testen
ordítana a száj de nincs már hangja

de fény dereng át most a zord fellegen
még hiszik hogy elvergődnek a partig
nem látják a hulló vízcseppeken
a hullám a zátonyon megtörik

roppan a gerinc és sikolt a deszka
ahogy elnyeli a mélység torka

Széttört álom

széttört egy csodás hosszú álom
az életet már nem találok
oly vonzónak mint eddig tettem
vajon jó hogy a szépet kerestem

tört üvegű az ablak ráma
rálátást enged a világra
a kosz pókháló már befonta
s ha leülök egy sarokba
csak hámló vakolatot látok
mit az idő csontig lerágott

doh szag úszik penész virágzik
hajlott gerinc csak ami látszik
szakadt húr a repedt gitáron
mindezt lázas álmomban látom

nem mutat már az Isten ujja
szép holnapot a múltat rója
fel és fenyeget pokollal minket
testvér itt a hit nem segíthet

vagy talán mégis írott malaszt
magad vagy és magad is maradsz
érzéseitek múltja feszít
keresztre pedig téged is szít

a vágy hogy egykor még talán
neked is nyílik majd egy virág

Sokszor vétkeztem

„Én fekszem itt a kihúlt földön:
eleven kincse még a nyárnak,
vétkek s rossz jelek rohamozva
édes húsomra idejárnak.”
Nagy László: Én fekszem itt

sokszor vétkeztem de fel nem adhatom
hogy bűneim aprók lényegtelen
zsoltárok hangját hamisnak hallom
az út vége feltűnt a végtelenben

húsomat tépi az idő vasfoga
alaphangra vonja a távlatokat
gúnyosan pereg az óra homokja
lassan elfelejtem álmaimat

biztos megélek még néhány tavaszt
tövis szaggatta ruhám lecserélem
sorsom rám újból szép álmokat ragaszt
csak magamban bízom a többit remélem

tudom a nyár is visszatérhet akkor
vétkeim ott is bocsánatot nyernek
nem üldöz tovább a kegyetlen raptor
kit az emberek halálnak neveznek

apró csodák közt ha utam véget ért
révész nem kér pénzt a szállításomért

Pünkösöd paradoxona

húsvét óta már ötven nap eltelt
hívó ember pünkösdöt ünnepli
mit ünnepel az ki hajlék nélkül kelt
öltözete sem igazán ünnepi

talán nem is evett már napok óta
tiltja a törvény nem lehet koldulni
kezét oly sokszor kulcsolja imára
de lenéző közöny jut csak neki

emberek vagyunk csodára várunk
hirdetjük fennen a szeretetet
dühösen vagy közönyösen állunk
ha látunk esdeklőn kinyújtott kezét

szentlélekre várva így nem lesz csoda
ez pünkösdi ünnep paradoxona

Tél van

tél van de hó nem fedi a tájat
fekete barázdák itt-ott nő a gaz
éjsötét felhőként varjak szállnak
az „énekük” most cseppet sem vigasz

komor felhőkből könny-eső szítál
hullott levelek földhöz tapadva
csodás tavasz még olyan messze jár
idézi a pitypang sárguló csokra

a hóvirág sem dugta ki fejét
ma vár még a tavaszra csendesen
bár jelezhetné már a tél végét
az ablakból mindennap azt lesem

tél van az idő kint hideg komor
kandalló bent meleg s dorombol

Talán egy tánc

lázálmos csend mondd az út hová vezet
ott a fák között egyhangú szürkeség
a kopott út fénylő jege felett
halál ropja táncát agyadat még
vaksi szemeden át éri ingere
az idő ráncosra aszalja bőröd
takarnád el de tudod nem lehet
érezed csak imád lehet az öröd
majd lassan lehámlik rólad a vágy
talán egy tánc vár még az utolsó
lázás álmod akkor csendesre vált
a kútra már csak törni jár a korsó
szférák zenéje neked szól a dallam
egy csendes valcer a vége előtt
szürkeséget dúló pirkadatban
fény tör át és törli az időd

lázálmos csend mondd az út hová vezet
a fák között még egyhangú szürkeség
a kopott út fénylő jege felett
halál ropja táncát talán hagy élni még

Sorsom és én

A szorító két külön sarkában,
a mindent eldöntő menet előtt,
gongütést várva állunk mi ketten,
sorsom és én, mint komoly versenyzők.

Ki lesz a győztes, ki marad talpon?
Zúgja a tömeg, hogy vért is kíván,
kalapács lassan landol a gongon,
talpon maradok, vagy magával ránt?

Sorsom, mellyel szembeszállok ma én,
nem fogadom el, mit kimért felém,
megvívunk most életre-halálra,

s a győztesé lesz itt minden pálma.
Készülj hát, sorsom, a nagy harcra fel.
Győzők, kiáltom. Sorsom nem felel.

Rossz álmokat szó

megtámadtál de ezt nem hagyhatom
nem ülhetsz teherként a vállamon
ha úgy gondolod hogy megteheted
rossz álmokat szó nálad a képzelet

marsz mint a lúg de a gondolatod
attól tart lemaradsz és megtapos
az élet nem leszél majd valaki
ki élen haladva a sort vezeti

de senki nem tör a babérajadra
lehet tiéd a Parnasszus csúcsa
ne gyárts örökké ellenségképet
talán az élet átsegít téged

oda hol az utad megtalálod
rád találnak ott csodaszép álmok

ajánlás

herceg az agyokban mért van gyűlölet
mert mást akarsz szerinted az jó lehet
jogot formálnak azonnal arra
elítéljenek húzzanak karóba

rúgásra lendül rögtön a lábuk
a magyarázat nem segít náluk
adj nekik békét tudást ha lehet
hogyan szépet őrizzen az emlékezet

Süli András emlékére

tóparti táj és rajta vagonok
mint kit a mozdony füstje megcsapott
s festett vasútról képeket
most csak kiállításon nézheted

ma művésznek hívják már nem él
míg élt küzdött a betevőért
kifosztották meglopták rendesen
ő némán tűrte és szelíden

de képeit égette udvarán
ne lehessen lopni ezután
az udvaron csak a hamu maradt
ecset hatalmának vége szakadt

mi megmaradt mű emléket állít
letűnt kornak ez ami ma számít
most ünnepelnek te fentről nézed
lehet nem is érted ezt az egészet

ajánlás

mit ember alkotott fura egy világ
nem teremhet babér nem nyílhat virág
hogy életében a művészt elismerje
herceg kellene új irányzat erre

Református Gimnázium Szentendre 20. születésnapjára

„Áldás, békesség”, mint egy szózat.
Köszönésként szebbet nem mondhat,
ki ide belép, lélek varázsa int,
büszkén mondhatja: ez a mi „Refink”.

Csak egy épület az út mellett talán,
de szeretettel jár ide minden diák,
hol pallérozódik a csintalan ifjú elme,
hit és tudás rejtelve megfejtve.

Húsz év bizony oly gyorsan elszaladt.
Idő múlik csak, a szép emlék maradt.
Emléket őriz az alma mater,
mint gondos anya, a keblére ölel.

Mi rád talál itt: hit remény szeretet,
átölel s óvja, védi lelkedet;
életed során maradj te is ember,
telve jó szándékkal, akarattal, tervvel.

Töretlen halad útján az iskola,
gondok sikerek végtelen sora,
mit elrejt mögötte a húsztelt év.
De felemelt fejjel küzd a holnapért.

Igazgató is szárnyalni segít,
megoldani a holnap gondjait,
hogy büszkén mondja ki a kapun belép,
felemelt fővel: „áldás, békesség”.

Ölemben ül a csend

ölemben ül a csend
én hallgatom mit is mesél
fájdalmas sóhajok szövétneke
lassan már a csillagokig ér

halk édes-bús hangján
lágyszó dallamot fütyül a szél
vállamra borul a csend
s hallgatjuk a szél énekét

mélán bágyadtan repülnek
a percek és az órák tova
zsoltárt zeng a magány bennem
zilált agyammal alleluja

talán a holnap nem hazudik
tépett vitorlát foltoz a remény
várom hogy egyszer eldaloljam
az élet himnusz záró tételét

de addig még tejszínhabból
építhetek felhő-tornyokat
a kék ég csak karnyújtásnyira
haladja meg a vágyaimat

ölemben ül most a csend
hallgatom miről is mesél
miközben a magány simogat
az elmém szép éveket remél

Óhaj

nem akarok már senkitől semmit
csak együtt érző csendes hallgatást
mint ahogy a Tisza folyó hallgat
ha nézi benne magát egy fűzfaág

Akkor ott

akkor ott
az éj sötétben
két szív együtt dobogott
hittem hogy minden rendben
álmodtam csendben
egy szép holnapot

Mit lát a nap

mit lát a nap ha besüt az ablakon
kócos hajad és a válladon
hálóing szerényen félrecsúsztatva
nézlek talán az ifjúság bája
mi emlékeimben újra éled
feledve hogy elszálltak az évek
s a csend talán egyszer betakar
álmodom rólad rólam és hamar
kijózanít az álmokból az élet
megöregedtem de szemed színében
felfedezek újra egy múltó világot
tavasz nekünk is bonthat még virágot
remélek...

e kép mi most a retinámba égett
megőrzi a reggelt mint szép emléket
szeretlek...

Mit magammal vinnék

táplálkozik a zaj a csend csecsén
de milyen lenne az ha egyszer én
csak úgy eltűnnék szépen és halkán
mint homokbucka zúgó zivatarban

mit magammal vinnék csak a tricolor
egy apró vers mi a hazához szól
mert magyar vagyok én is és te is
de rág a féreg minket mint pestis

hatalom és pénz mi előttünk lebeg
eltaposva azt ki szelet kenyeret
szeretne kapni neki ez is öröm
közben kiöntöm mert meleg a söröm

napsütés van baj ha fúj a szél az is
ki mást akar az rossz legalább hamis
csillagok között mondd mi vár majd ránk
összefogás nélkül él ma is hazánk

Mint eldobott álarc

"amputált fantomfájás ott bent a koponyaűrben
elég tágas a terjedéshez eszedbe jut a lepra"
(Radnai István: befagyott átjáró)

vöröset csen az alkonyat az estre
lentről egy percre még visszanéz a nap
majd csendben eltűnik asszonyi teste
imát celebrál a templomi pap

mint eldobott álarc lehull az éj
a táj sebeit sötétség takarja
vad sikoltásban érkezik a kéj
mint meddőhányó gyűlik itt halomba

sekélyes érzelmek beteg világ
mindennél fontosabb a birtoklás vágya
hervadó csendben egy szál kék virág
gyűrött lepedő önmagát simítja

Táncol a csend

táncol a csend az idegek falán
közben talán a plafont bámulom
vagy nézek ki a fejemből bután
fekszem némán a vetett ágyamon

zaj kellene mely nem idegtépő
Vivaldi zene vagy valami más
hol a borzongás kellemes kitérő
hívó lehetne a hitetlen Tamás

hinni tudok de már csak magamban
mert megtévelyült a szép új világ
hitet tépáz míg az álmaimban
ott bontja szirmát sok csodás virág

táncol a csend az idegek falán
karriert épít a hazugság talán

Még ver a szív

éltem egykor harsányan nevetve
ma a csend szorít s néha egy mosoly
rálátni szeretnék a végtelenre
hol az élet nem hazug csupán komoly

még ver a szív kering a vörös vér
gondolat ébred a szürke napokon
egyszer az elmúlás úgyis ideér
a test megpihen a törött álmokon

harc mindennap saját árnyaimmal
a porondon csupán sóhajom zihál
átírva a kotta halkul már a dal
csak a lét az mi orrhangon ordibál

az idő most némán beáll a sorba
rám nevet... értem... menjen a pokolba

Miért kérded

Miért kérded oly sokszor tőlem
mire tanít, ha csicsereg a május?
Meggzúnik-e végre a tél-gólem,
szerelemre ébred-e a város?
Hidd el, talán a mámor andalít,
olvad a jég, bús szíved is könnyebb,
zöld rét virága csak neked virít,
áldott napfény kicsalja a könnyed.

Megfejtenéd-e

megfejtenéd-e ki vagyok
hazug csaló kicsit álnok
isten tenyerén fénylő pont
ki közben falat épít s bont

csodás gyümölcs szép piros
hamvas kívánt illatos
magházát a kukac rágja
aszalódik húsa héja

vagy csak ember egyszerűen
ki elveszett a rengetegben
eltévedt az álmok útján
tovatűnt a szép szivárvány

talán egyik sem vagyok
csak álmokat hordozok
sőt is tartok vegyülök
képzelet szárnyán repülök

de szeretlek míg élek én
ó te cinkos vak remény
mire titkom megfejtéd
túlsó partra átérek én

Mindennapi farsang

álarcot visel mindenki
most a hamis szó az igaz
visszatér-e ha véget ér
igazságához a néma agy

Maradnom kell

maradnom kell hisz oly sok a feladat
kijelölt utam is még előttem áll
azon töröm fáradó agyamat
vajon a szerencse egyszer rám talál

végzem a dolgom írok rendületlen
gyümölcsöt teremnek kertben a fák
időm érzem e kusza rengetegben
egyszer majd elfogy és végleg lejár

talán majd hagyok itt valami jelet
feledés homálya végleg nem takar
bár erre esélyem egyre kevesebb
dúl bennem még az elszánt akarat

hogyan megmutassam a kicsi is ember
nemcsak a nagyoknak teremhet babér
de akaratom lenyugodni nem mer
míg ily messzinek tűnik ez a cél

Ma... margójára

magyarul... magyarnak oly felesleges
csak szlenget érte hiszi tökéletes
okos a telefon beszéd meg halott
társaságban is érzem magam vagyok

üzenet érkezik de csak sms
szavakból is elhagy itt ott keveset
fejts meg a rejtvényt és dadog az elme
mesét mondani ezzel hogy lehetne

meredten ül a telefont bámulja
sebesen mozog mindkét hüvelykujja
újabb sms gyorsan rendez mindent
életet halált vagy múltó szerelmet

ilyen a világ az érték egyre pusztul
emberi kapcsolat silányra módosul
már csak a technika hajt minket előre
markunk szorítja ha visznek temetőbe

Emlékezz rájuk

II. Magyar Hadsereg emlékére

vert hadunk zászlórúdjain szakadt
rongyok repkednek most zászló helyett
csak a jajszó mi a zajban átölel
viharfelhők gyűlnek a táj felett

itt hol egykor vidám ének zengett
most vértől iszamós a föld aratott
a halál mint érett kalászt levágva
fiatal életekből rak asztagot

pajtás meghalni jöttünk ily messze
mért e hősinek mondott mézárszék
vár a szép menyecske az otthoni föld
vágyat és testet a gránát tépi szét

lesznek... talán... kik emlékezni fognak
ránk a pusztán akkor kalász virul
pipacs mi közte van jelzi nekik
itt fiatal vérünk a porba hullt

közös síron már nem nyílik virág
porladó csontjaink föld takarja
mért nem érti meg az a sok ember
háborút csak a hatalom akarja

vagy vallás az is hatalomról szól
isten törvénye „ne ölj” nem érdekes
nevében nevével gyilkolhatunk
ezt nevezik ők hősi tettnek

egymást ölik idegen emberek
parancsra hisz nem látták egymást soha
ma már együtt bolyongó szellemek
kiket eltemetett háború mocska

ajánlás

emlékezz rájuk csendes főhajtással
hisz férjek voltak fiúk és apák
herceg a háború gyilkos gyalázat
szétdúl életet családot hazát

Eretnek voltam

ha távoznom kell ó istenek
teszem azt bölcs belenyugvással
születtem éltem és elmegyek
az élet rohan nem marasztal

idő mint olyan észrevétlen
csupán a test jelzi múlását
köszönöm sorsom mit megéltem
lázado énem megnyugvását

eretnek voltam vagyok leszek
tűz ég bennem mert új kort élek
elme még szárnyal a test görnyed
lázado egyszerűbb és könnyebb

mint tisztára söpörni koszos udvarom
nehéz a sorsom de büszkén vállalom

Én nem időzök

A csendben rám mutató ujjad
örökre, vagy csak néha bújtat
a lator köpenyébe.

De oly sokan várják epedve,
hogy vér hulljon csepegve,
az ősi pátosz már semmivé lett.
Én nem időzök a Göncölszekéren,

hisz oly hatalmas az Univerzum,
csillagról, csillagra henyélek,
szórom a fényt, ahol csak tudom.
Emlék nem leszek hisz a feledés,
mi megkönnyíthet szívet és lelket,
elfeledteti azt a percet,
hol fájdalmat generál a belső remegés.

Mindenütt csak

mindenütt csak fájdalom
mit rossz érzés hoz elő
esőkönnyek mik lassan
hullnak a szürkeségből
szél süvít ordas csendben
nyomasztó lét körülölel
valóság talán szörnyűbb
mit képzelet alkothat

széthullott álmok csendje
élet vermet alkotott
sírok növekvő terhe
fásult szürkeség honát
alkotja új ruhaként
a régi színes helyett
de ünnepet ülni kell
ha feladod mi lesz veled

egykor lesz majd újra fény
vigyázz őrizd a titkot
sajátod még a remény
veszítesz ha elhagyod
mert ma csak a félelem
tör utat a csenden át
a természet követel
itt magának több jogot

Kommentek margójára

Ha új vezér jön, változik a nép is,
oda húz, ahonnan szebben ígérik,
a Kánaánt! Ha valaki ellent szólna,
megfeszítenék, betaposnák a porba.

Mindennapok

félnótás botor álmok
kiszolgált lusta fények
tévúton poroszkálók
lapuló szürke lények
ők dörgő tapsviharban
állnak de megtagadva
s nem hisznek magukban
várják létükkel dacolva
végre nekik is jobb lesz
talán dob koncot az élet
csak egy foltozott top-less
mi feldobhat néha téged

a pénz nagy úr ez nem jó
harsányan röhög csak rajtad
tárcádban nem lapul bankó
hitel súlya nyomja vállad
képzelsz álmodón csodát
elérni imával próbálsz
teremtő adjon megnyugvást
hiába akarsz kívánod
ha reggel felébredsz újra
kezdődik ismét a robot
nem mutat áldón az isten ujja
feléd ezt minden nap láthatod

ajánlás

nem vagy vesztes magadban higgy
hiszen élsz várnak apró csodák
minden perce nektárt csepegtet
élvezd a fények játékát

Miért teszi ezt

"elnyel bánatot naponta
árnyat lehel agg fa lombja"
(Radnai István: Nyomorgó)

miért teszi ezt az aprócska lét
„sárgát” varr oda ahol nemrég
ágaknak végén gyümölcs hintázott
anyácskám kapok-e még kalácsot

a tájban túlcsondult néma fájdalom
lét nemlét talán még fájlalom
szűkülő lét gyógyító fakopácsok
anyácskám kapok-e még kalácsot

költői kérdés anya nincs már
végtelenben is párhuzamos a sínpár
mi odavisz ahol sok csillag ragyog
emlék-csendben talán boldog vagyok

ajánlás

herceg az anya mondd miért megy el
tudom elmegy mondd miért hiányzik
álomban mondd miért nem felel
csak mosolyog simogat s eltűnik
közben miért lesz könnyes az arcom
talán ott túl... egyszer... megtudhatom

Miért mindig

miért mindig a jók szenvednek
sújtja őket a vad ostoba
sors de talán meglelhetnek
egy kiskaput is néha-néha

ha olykor talán belerúg
az ember egy út menti kőbe
érzelmet ír a szív-zug
hogyan felvegye lehajol érte

látsz egy arcot megfog a kép
érzelmet sző a kósza álom
trubadúr dallamot szór a lét
de nem neked hiába vágyod

sebek tucatja már a tied
egy része nyílt a többi gyógyul
pitypang álmok csak a szél neszez
az átjáró lassan megcsikordul...

ajánlás

hercegem az érzelmeket
oly bőkezűn osztogattad:
az emberi agy mindent temet
semmis már az ősi óhaj

álságos a lét most amiben
dagonyázva teng az ember
zajban pusztul vagy csendesen
érzelem nélkül értelemmel

Lehet hogy

semmiből érkezem valahova
arcomon közben mélyülnek a ráncok
terelget engem a sorsom uja
lehet hogy „ott” majd békét találok

Megtört a csend

megtört a csend és ébren álmodom
bármerre lépek sár és rût penész
szavakból fonok hálót hordozom
tovább kereszem mely most oly nehéz

visszahúz a zsombékos ingovány
lábamra a sár mint hínár tapad
hajózni kéne szól a kapitány
én maradok az idő meg halad

túl a sáron túl az ingoványon
vár egy gyönyörű napsütötte táj
álmom feladni soha nem fogom
talán ott rám is még valaki vár.

elmúlik egyszer a gonosz átok
eltűnnek a gondok a fejem fölül
gitárom húrjain új zenét játszok
akkor a kósza szél is velem füttyül

vidám lármában jólesik ha látom
megnyugodva dőlök hátra akkor majd
teljesült a dédelgetett álom
az ingovány már messze elmarad

Levedlem most

Levedlem most, mint bőrét a kígyó,
testemre szorult kínzó sorsomat.
Életet alkotok és megható,
szeretettel teli szép napokat.

Már tudod

hajnalban ébredek vége az éjnek
gyorsan elillan az éjszakai csend
árnyak cikáznak még álmom reszket
szemhéjam ólom befelé mereng
agyam acsarkodik mint szomszéd kutya
amire vágyom nem szirén-ének
csak a tavasz és nyílna az orgona
alatta sok virág sárgák és kékek

túlhajszolt szív most pihenni készül
idő beletörik-e a vasfogad
ráncos bőrödön nyomokat hagy végül
léted a tét ő ellened fogad
már tudod az élet csupán pillanatnyi
szűkülő horizonton törik a csend
ha int a „karmester” el kell engedni
mit kezded hiába markol itt lent

újak jönnek a világ nem áll meg
ott állsz az időtlen létsíkon túl
törött álmaid nem érintenek
alakod térben időben fakul
jeled az idő homlokába marva
nincs szándék soká nem marad
porlik a kő és porlik a szikla
helyet követel egy új pillanat

felébredek... már halkul rossz dalom
ott mélyen legbelül valami szorít
árnyak cikáznak csendben a falon
elnyűtt érzésből enged egy kicsit
egy új nap mindig a pillanat képe
mely repít tovább... a borús hangulat
mint a köd száll a feltámadó szélbe'
oszlik el csak a pillanat marad

Mai világ margójára

Temetetlen holtak, merényletek,
a világ már roppanó csődtömeg,
nevedben gyilkolnak,
tesznek rossz dolgokat.
Isten! Ezt vajon miért hagyod?
Vérrel váltjuk meg a holnapot?

Lenyúlás, hazugság „szent” dolog,
összerogyni látszik a szép holnapod,
áldás a fegyveren
mindig más az ellen.
Hogy állítsuk meg a vér patakot?
Sikamlós, hát szórjunk rá homokot!

Nem takarja be? Hozunk még földet.
Robbantsuk rá a Földet, az egészet.
Szabad az akarat,
csináljunk mocskosat,
nevedben Isten! És ha rád fogjuk?
Tudod: már te vagy a mi foglyunk!

Lélekharang

álmokkal töltött csendes délibábok
megtört neszek kábán félrehallva
fenn kék alapú felhőjáratok
tépelőds lenn élve vagy halva

tépett lapok sors aszalta könyvben
az írás rajtuk régen megkopott
nézem ahogy a szemed se rebben
ha eldobod a zilált holnapot

lélekharang kihegyezve halkra
mert tudod ma sem születnek csodák
csak tántorogsz az úton jobbra-balra
követve így a mámor mítoszt

árnyék hajol hozzád agyad elmereng
s ékes szavakkal szólít meg a csend

Küzdelem

Csend van körülötted hatalmas csend.
Sajog a bordád és zúg a fejed,
az ütés, mit kaptál, kijózanít,
itt az értelem már sajnos nem segít.
Jobb csapott, vagy íves bal horog,
ha lazán, sután, álladra kapod,
mintha a világ szakadt volna rád,
rendül az agy és csuklik a láb.

Repül a törülköző, vagy megment a gong.
Intelmek szólnak, te csak hallgatod.
fejedben zúgás és homályos a kép,
meggyőződésed, hogy ebből elég!
De felállsz újra ha szólít a gong,
hisz belőle élsz, ez a dolgod.
Suta mozdulatok, az erő is fogy,
hajt előre most is az akaratod.

Lám, az élet is ilyen meccs talán,
ha győzni tudsz ekkora ütés után,
mely padlóra küldött, te újra felállsz,
szemedben dühvel ismét ringbe szállsz.
Csak a győzelem mi elfogadható,
talán nem lesz sosem olyan „bíró”,
ki téged csak azért diszkvalifikál:
mert látta, hogy bizony megroggyantál.

A hit magadban mindenén átsegít,
falakat bont és magasba repít.
Ha akarat visz előre és világos a cél,
elérheted álmod amit kitűztél
magad elé! A kemény menet után,
minden csontod sajog nagyon durván,
karod a magasban, biztos érzed már
dobogó tetején állva más a világ.

Küzdeni

küzdeni... még van értelme
a lét... hajt tovább a tudat
nincsen még kizsigerelve
talpad alatt a helyes utat
érzed talán ez a végzet
karcolt könyved lapjaira
a sorsod a már levitézlett
de mondd ki emlékszik arra

fantom arcok lesnek ma rád
tűz ég ott benn... előrevisz
álmatlan sok-sok éjszakád
te vagy ki önmagában hisz
hiába a bűzös dagonya
mely magába zárva rejtene
veled az ég minden csillaga
a világ... talán... felfedezne

Janus arcú vagy te élet
adsz örömet és bánatot
te meg bizony szemlesütve
imádat hozzá mormolod
bűnösnek születted... hidd el
csak a fércelt írás szerint
vérrel írt történelemmel
int: tiéd a bukás megint
talán látod talán csak érzed
remeg a lét itt az ághegyen
reméled hogy mégis megéled
hamvakból új világ terem
főnixként éled a jövő
halkan fohászod rebeget
áldást oszt múlt jelen jövő
mormolod: ámen úgy legyen

Lellei emlék

már a csend matat itt a sarokban
még vörös fényt dob az égre az est
fátyolos emlékek sora agyamban
távoli tájakról képeket fest

villódzó fények az ott a túlpart
közöttünk sima víztükör: Balaton
sötétbe olvad lassan a vízpart
messze jár innen a gondolatom

csak képernyő világít itt előttem
lassan szövöm most a mondatokat
vár az élet e késői időben
hisz hozza a szél a vidám zajokat

nyüzsög a város apraja nagyja
csepereg néha van aki feladja

Hidd el, mindennek

Hidd el, mindennek oka: az alma,
mert oly csábosan piroslott a fán.
„Hason csúszó” talán csak azt várta:
mikor jár arra végre az a lány.

Az őrző szem némán kifigyelte,
vagy érezte bűnös a gondolat,
alma, a lány, a csábítás trükkje,
tilosból, soha nem lehet szabad.

Ledőlt amit szépen felépített,
almával indult útjára a harc.
Átok sújtotta emberiséget,
markában tartja a hitbéli sarc.

Tudásért az ár ekkora vajon?
Lány, kígyó, alma. Bűn ez? Nem tudom.

Ha megáll vonatom

ha megáll vonatom ott az állomáson
leszállok akkor is ha üres a peron
elindulok ha kell akár erdősávon
mert nem célom itt a végállomáson
csendben várni a végzet szekerét
hisz rám is várhat valaki még

Ki vagyok én?

Ki vagyok én? Csak az Isten tudja,
vagy talán ő sem, csak én magam.
Hitem magamban újra meg újra,
őszintévé teszi minden szavam?
Jó és gonosz mennyország és pokol
Isten és Lucifer bennem lakik.
Utak, elágazások, döntések, olykor
a józan ész mindent megnehezít.
Nem bántani senkit, egyenes gerinccel
embernek maradni a legnehezebb.
Abba a folyóba, ugyanoda kétszer
belelépni, tudom, soha nem lehet.
Dejá vu érzések, korábbi életek
fricskái mind-mind messze vannak már,
de hidd el, ki akkor közel állt hozzád
ebben az életben újra rád talál.

Ki vagyok én? Kérdezem magamtól,
a tükörkép mosolyog de nem felel,
cinkosan hunyorít, vagy csak úgy látom,
idő foglya vagyok, emberi lélekkel.
Múlt terhét cipelem, nem változtatható,
haladok az úton egyre csak tovább,
hol a bizonytalan jövő izgalma vár,
a végtelen világ, új dimenzió...
Visszatérek majd...csillagokba talán.

Ha nem vigyázunk

rút gazok hordái mindenütt
múló pillanat vadvirág csendek
por lepte valóság s nekünk
ha nem vigyázunk: kicsengettek

Ha néhanapján

Miért van, hogy négy szemmel sem látok?

Pedig szemüveggel tisztább a világ.

Botorkálsz egy házig hol születted,
de más lakik benne réges-régen már.

Mit mondanál ha ajtót nyitnának?

Születtem, játszottam, vágytam utánad,

rongyos, nagybetűs élet mi marasztal,

éltem itt... valaha régen... a mának

de már nincs dolgom itt a múltammal.

Néha, ha tétova, hevenyészett

nosztalgiával nézed az egészet,

bukdácsolva olykor a múltad lépcsőin,

keresve hol egykor nyílt a kankalin.

Szerelmet, melyet túl haladt az idő.

Csókok íze már csak ritkán jön elő,

de a kenyér illatát még érzed.

Mamád sütötte de az enyészet

már őt is elvitte.

Ha néhanapján friss tejes-pite,

kerül az asztalra csak rá emlékezem,

meg apámra, anyámra ki szeretettel nevelt.

Mikor felnőttem már életre kelt

bennem a hiúság: én jobban tudom.

A tévedésem azóta fájlalom.

Ha vétkemül róják ezt odaát,

megvéd-e akkor a „túlvilág”,

vagy kárhoztat újabb próbára?

Az újjászületés ifjú polgára
elköveti-e újra a hibákat,
vagy keresve új járatlan utat,
emberként, ember után kutat.
Hisz ember módjára emberként élni,
kemény feladat mit nem szabad felcserélni,
hazugságtól bűzlő csalfa mesékre.
Elutasításhoz lesz-e elég mersze,
vagy tétován süllyed el a porba,

rózsaszín szemüveget hordoz az orra.
Szajkózza mit a kórus ordibál,
majd újra sorba áll a kapunál,
megszületve hibát korrigálni,
vagy elkövetni mindazt ami talmi.
József Attila írta: Levegőt!
Ma én is légszomjjal küszködök...
Vergődöm, reményem talán a holnap...
Emberként beinteni a pokolnak!

Hajnali gondolatok II.

Most kinn, a hajnali derengés,
vöröslő fénye jelez új napot,
hogy tudd, az idő szorító érzés,
ébredtőórától ma is megkapod.

A vekker hangja lehangoló,
hisz megint itt egy újabb reggel,
míg a szív érzése mámorító,
vágyakat győz le szeretettel.

Az agy alkot és csodásan teszi,
a rend felőrölheti a vágyat,
az ütemes dobbanás az ami,
reményt és Ámort összezárhat.

Talán a bensőd titkos zenéje
megóvhat attól mit nem szabad.
A remény táplál, Ámort remélve,
alkot a hajnalból újult vágyakat.

Hallod?

Hallod? Sokszor hamis az ének,
fals futamok lehangolt zongorán,
szennyben, mocsokban a zenének
élnék igaz zenészek, kívül a
patrícius pátrián.

Nem állsz a sorba, nem lépsz egyszerre?
Szövegeidben nincs rejtve a való?
Zenéd sem jó, nem kerül Isten elébe,
hisz nem vagy méltó a „figyelemre”:
eb ura fakó!

Ha a papír, a toll is az enyém,
ha én írhatom a kotta lapokat,
miért volna akkor itt erény,
csak az „Isten” játszhatja
a legszebb dalokat?

Hisz a zene, szerintem mindenkié,
ha nem is szól mindig tisztán az ének.
Nem lehet kiváltsága egyetlen „istennek”
dönteni a „dalról” emberek felett, mert
mert ez a kis föld itt, tízmillió emberé!

Kérlek mondd el

kérlek mondd el milyen az ördög
valóban lólábat visel
vagy csak a reszkető emberi lélek
rajzolta ilyenné ezt a képet

mondd tényleg igaz hogy szarvakat hord
bár neve Lucifer a fényhozó
vagy csak Prométheusz helyére lépve
a tudás szintjén ő letiltható

kérlek mondd el milyen az Isten
kegyes nyájas és alkotó
akkor miért fél tőle is az ember
mi az ami benne oly szívszorító

mondd tényleg pokollal bünteti azt
ki ellentmond isteni törvénynek
akkor az álnok és hazug emberek
tőle vajon miért nem félnek

kérdések melyre ma nem ad a hit
válaszokat ollózott írás int
félj és reszkess hisz nagyobb hatalmat
így akar hittel feletted az elit

de Isten és Lucifer benned lakik
folyik a harcuk évezredek óta
ki győz hidd el csak rajtad múlik
embernek maradni de szép is volna

Kérdés, válasz nélkül

(Húsvét ünnepének margójára)

Vajon mit szólna most a fiú:
kit ma Isten gyermekének hívnak?
Ki szeretetet hintett, s nem volt hiú,
mit a „nagyok”, akkor, megtoroltak.

Vajon mit szólna most a fiú:
hitedet látva „dolog időben”?
Csak csendben megfordulna s némán
eltűnne a ködös végtelenben.

Inkább neved Vándor

Vándor, ki a temetőben jársz,
virágot viszel, szeretted sírjára,
ha útközben jeltelen hantot látsz,
hol nagy kő jelzi, nyugszanak alatta,
akkor állj meg csak egy pillanatra,
cseppnyi szeretettel gondoldj arra,
ki itt nyugszik, alaktalan kő alatt:
mily szomorú, hogy neve lemaradt.

Ha mégis szomorúan sírni szeretnél,
ezen a nyomasztó névtelen helyen,
ahol a föld alatt csak én pihenek,
de helyemet a kő alatt nem lelem:
hagyd el a bánatot.

Inkább neved egy jó nagyot:
mily balga volt, hogy ily csodás helyet,
mint e kék bolygó, itt hagyott.

Gyermeknap másik oldala

aprócska élet a sors kegyetlen
tépi cibálja eresztékeit
kicsike fiú nem ő az egyetlen
a sors belemélyeszi körmeit

lázad a sorsa ellen még vágyva
az elismerést és szeretetet
de mit nyújt az élet ha egy árva
a lét mezején álmokat kerget

mert minden gyermek a jövő záloga
ha máskor nem talán gyermeknapon
érezze valaki vár rá nagyon
a szeretet ma csak őt akarja

talán megérti akkor: hogy szabad
élni álmodni csodaszép dolgokat

Kérdést feltenni

Kérdést feltenni nem egyszerű,
ha jó, már benne van a válasz,
magyarázat oly meseszerű,
néha a végletekig fáraszt.
Mi volt és van kézzelfogható,
a jövő kétes és távoli.
Ígérete a szépre mámorító,
suttogását jó lenne hallani.

Tudni mi lesz megnyugtató,
de mindenki felkészült erre?
A kétely hangja mely lázadó,
emléket űz a végtelenbe.
Kódolva bennünk a jövő képe,
felmerjük-e törni a zárat?

Tudás hatalom, titkon remélve
számunkra szép lesz a kárhozat.

Itt élek én

itt élek én az ég alatt
csend mutat csak új utat
vágyom azt mit nem szabad
hulló csillag álmokat

fény szítál a ködön át
emlékével élsz tovább
napok percek szaladnak
mit megélsz nálad marad

törtető kis csenevész
kósza álmok sora vész
oda hol megszűnt az út
hová léted majd kifut.

zaj-gazos a lételem
mi átgázol a létemen
cseppnyi sugár ha elér
szívcsakrámon nem lesz dér.

Jó lenne újra

a csend mesél
én hallgatom
mellettem ül
az ágyamon

nincs szóvirág
sem cikornya
csak való világ
ha mese volna

jó lenne újra
magasan szállni
nem a pocsolya
szélén dagonyázni

egymást szeretni
mint akkor régen
csak úgy elveszni
szemed tüzében

de a csend mesél
magam vagyok
bár megtehetném
nem lázadok

Felébredek

bár az emlékezés még visszatart
túlhajszolt szív most pihenni készül
már tudod a lét csupán csak percnyi
újak jönnek a világ nem áll meg

felébredek... tényleg új nap virrad
mit amíg csak lehet meg kell élni
enged kicsit a rossz érzésből végre
vágyak álmok messzire kerülnek

mit kezded hiába markol itt lent
jel vésve az idő homlokába
árnyak cikáznak dőlve a falnak
mint a köd a feltámadó szélben

s átúszni lassan a feledésbe
lét hiába adott szép pillanatot
te ott az időtlen létsíkon túl
szűkülő horizonton törik a csend

Végül

puszta létünk felett
déliabók tarka
hazug álmképei
lebegnek tova
furcsa mákonya
a földi létnek
beszippant de
meg nem érted
csak ha elérted
majd a túlpártot
roskatag csónakod
kiköt ott s a ködöt
mely elfedi a túlvilágot
lassan áttöri a fény
benned az új remény
egyszer viszontlátod
e kéklő sárgolyót

Ha kiderül mégis

mekkora nyomor kell hogy megértsd végre
hazug szónak nem lehet értéke
métélyt hordoz megosztó ronda mételet
az igazság hozzád így sosem ér el

mámorban úszik ki győztesnek látszik
de nem beszélget és nem parolázik
másokkal csak dölyfösen lenéz rád
egója mint a sas fellegekben jár

szemében nem vagy csak hazaáruló
levegőt rontó eltaposni való
nem érti mért nem kötötted fel magad
csak neki hordoz az ég csillagokat

ha kiderül mégis hogy rossz lóra tett
átkozza majd a földet és eget
de más lesz a hibás változatlanul
majd alattomosan csendben meglapul

hinni mit hallani akarsz olyan jó
így kerít be téged majd a hazug szó
elkendőzött igazság kívül marad
nehezen térsz észhez a romok alatt

Gondolat az érzésről

Mondd! Meddig élhet egy érzés,
mint hamu alatt a rejtőző parázs?
Ha már a „miért”-ben sincs megértés,
eltűnőben a korábbi varázs.

Furcsa világ

Furcsa a világ amelyben élünk,
hatalom, a pénz a legfontosabb.
Mindentől és mindenkitől félünk,
agymosógép ma a legszorgosabb.
Van-e valami ami még a tiéd?
Nem a sajátért, másért robotolsz,
sok az éhes száj, durva a pribék,
már az sem tiéd, amire gondolsz.
Érzed, elvesznek tőled már mindent,
az agymosás új ideológia,
semmivé lesz minden ami még szent,
hajlott hát, a törött gerinc a ma
elvárt magatartás. Sírni? Minek?
Hisz itt, nem figyel már reád senki,
s ha igen, akkor sem hallja meg,
mit szeretnél vele megosztani.

Ha mégis feladod, meghal a remény,
tavasszal új érzelmek születnek,
igaz, az élet, mindig kőkemény,
csodás gondolatok majd körbe vesznek.
Ha összefogunk, porba hullik majd,
kitárul a világ, megszűnik a csend,
eltűnik ki jót, csak magának akar,
idefenn várnak már, nem odalent.

Fel kell állnod

tört álmoknak nem kell szép kalitka
hisz mentes víznek sem kell buborék
ha sorsod alá a földre taposva
te ne engedd hogy törjön a derék

fel kell állnod minden csapás után
lebegjen előtted a végső cél
ne hagyd hogy az érzés sután bután
elhitesse a hited nem acél

emelt fővel nézz sorsod szemébe
még akkor is ha térdre kényszerít
meg se fordulhasson az eszébe
hogy téged végleg a földre taszít

vár az út mi hosszú még előtted
csendre inti a sors kezét feletted

ajánlás

herceg miért adja fel oly sok ember
és hagyja törni gerincét csupán
mert alázata mint hatalmas tenger
tölti el mert koncot is vet talán

ki ott ül még ha porig is alázza
neki tapsol hozsannát ordít szája

Én nem akarok mást

egykedvűen járom az ősi táncot
parafrázist öröl a gondolat
vetnék én az érzelmekre vámot
míg elmém vasalja ráncaimat

mint lobogó lángú akácfa dala
tér az emlék apró szegletébe
agyamnak közben mágikus zaja
jut el hozzám mint csillagok zenéje...

töretlen akarat de fogyó erő
a hit magamban visz most csak tovább
nem adhatod fel, csak így leszel nyerő
felírat lehetsz az idő homlokán

nevetés áttör a szféra zenéken
Isten ujja közben... talán... rám mutat
nem akarok mást közlöm merészen
csak itt a végén... simább utat

Az emlékek celláján

volt egyszer egy május oly csodaszép
a természet is csak neked dalolt
lelkedben munkál még mindig e kép
az érzés megvan a „május” itt hagyott

az emlékek celláján a timpanon
múlt idő alakját idézi meg
szomorúság érzése minden napon
táguló világ ezt nem értheted

itt már mindenki pakol csomagol
hisz nem jön vissza az aki elment
de a fájdalom a nyomodban lohol
övé az életedből minden percent

talán...egyszer...megtalálod még
a csodás álmok szép ígérletét

Fátyolos hajnal

a lassú pislá fény még átdereng
fátyolos hajnal szürke korpuszán
fázós lelked idő távlatán mereng
filmkocka villan gyorsan egymásután

feltűnik majd egy árnyalak csendben
a sötétből ki lelkedért jött elő
aprókat int csak úgy közönyösen
mert menni kell most hisz itt az idő

a könnyörgésnek már értelme nincs
porhüvelyre még rámered szemed
lám a homlokán ott az a kis tincs
a lélekszív kicsit még megremeg

kapu nyitva a fény magához ölel
újjászületésig már nem enged el

Jaj mit tennék

jaj mit tennék ha lehetne
hegyet raknék sík vidékre
közelebb hoznám a tengert
lóvá tennék minden embert

az ördöggel paroláznék
fentiekkel is kártyáznék
elnyerném a glóriákat
ördögtől a nagy szarvakat

megkötném szélúrfi sarkát
napra húznék sötét sapkát
megpörgetném a világot
érezném, hogy körhintázok

ha kívül belül itt a sátán
én meg csak ülök a hátán
rám néz nevetek szemébe
vágatunk „fenti” elébe

A jövő előtted

tágra zárt szemeddel mond mit látsz ma
belső képernyőd mit vetít eléd
vastag kosz mocsok közt botladozva
érezed-e már a lét milyen nehéz

repedt üvegű ablak törött kerettel
a fény még talán utat tör magának
vágyak elszállnak csak álom cserepek
tétován még néha visszajárnak

a jövő előtted csont-soványan áll
szálkás újakkal még képeket rajzol
szemben a tükör csak ráncokat talál
a tavasz már ismét érzelmekről szól

kopott gitáron újra szól a dal
néha kicsit fals de mindig felkavar

ajánlás

herceg a szerelem nem korhoz kötött
még élünk kell e nagyszerű varázslat
higgyük ifjúságunk visszaköltözött
szív helyett csupán az ízület fájhat

Csendesen szitál

csendesen szitál a fehér „porcukor”
takarót terít a megfagyott tájra
csend hajlatán csak a szél fütyül dalol
a fák ágait oly bőszen cibálja

lekókadts csendben a kerti hóvirág
emlékét a fagy már porig alázza
természet csapdába került a világ
tavaszt várt most dér hullik nyakába

metsző a hideg a szél fújta tájon
élesen károg egy varjú az ágon
földön keres kutat élelem után

hol késik már a rügybontó kikelet
duzzadó rügyek fáztak már eleget
tavaszt várnak így életük hajnalán

Törtető kis csenevész

itt élek én az ég alatt
a csend mutat csak új utat
vágyom rá mit nem szabad
hulló csillag álmokat

fény szítál a ködön át
percek napok záporát
mit megélek csak az enyém
emléke gyakran visszatér

törtető kis csenevész
kósza álmok sora vész
oda hol megszűnt az út
hová létem majd kifut

zaj-gazos a lételem
mely átgázol a létemen
de cseppnyi sugár ha elér
szívcsakrámon nem lesz dér

egyszer úgyis megszakad
a gázos gőzös folyamat
csendben mormolom majd én
e világ már nem enyém

A távoli űr sötét mélyén

a távoli űr sötét mélyén
talán vár ránk az „új haza”
egy bolygó csupán, melyet még
nem tiport az ember lábnyoma

ha felélte itt már mindenét
nekiindul hogy meghódítsa
az új föld bizony nem tudja még
hogyan vad kolóniák egész sora

teszi fel életét ismét arra
zászlóra tűzve az óhaját
hogyan kincseiből bátran kifossza
talán a természet ott álljt kiált

de visszatérni már nem lehet
mert egyirányú ez az utca
a kék bolygó örökre elveszett
emlékét őrzik a legendák szava

itt a föld végre fellélegzik
sebeit gyógyítva él tovább
míg a nap éltető kincsként
nem gyilkos sugárral öleli át

Tarka kis pillangó

Tarka kis pillangó libbent ágról ágra,
kicsalta a téli tavasz kegyetlen varázsa.
Bújj el kis pillangó, hiszen még tél van ma,
a kellemes napsugár csak halálos csapda.

Ide oda libbent, élvezte a napot,
élelmet keresett, gondolom virágport.
Nem talált, tovaszállt a kert másik fájára,
majd leszállt a pitypang sárga virágjára

Drága kicsi lepke, a tavasz hírnöke
de olyan messze van még, a tél ideje
tart a naptár szerint, hétvégén jön a fagy.
Vajon hova bújatsz majd, hogy megmaradj?

Nem tagadhatom meg

nem tagadhatom meg a halált egykor
megadni még nem adtam meg magam
díszlet darabok itt Hamlet színpadáról
ő kézben tartja a koponyacsontokat

meditálok a felejtés hatalmáról
kinek kell szép új verseskötet
párkák beszéde hallik csak félvállról
kiket a harmadik most csendben követ

tövises ágak közt gyenge szóvirágok
a költészet függőhídja közletről nézve
por száll a szélben vele limlomok
áldás hullik vissza a kéklő égre

mint akit már sokszor tetten értek
sulykolják mindenről mi tehetünk
az ég ezüst vitorlái lebbennek a szélben
halott a holttal még nem szembesül

Lesz újra zöld fű

aggodalomra itt semmi ok
hisz nem látszik most a végzet
a föld még tengelyén forog
csak az ember sejtheti a véget

pedig minden megmarad majd
nem rejti el a feledés
nem ez lesz az első kudarc
de a föld él és tovább remél

sebeit is begyógyítja talán
jön egy új felváltó „igézet”
ha nem hazudják el a „bárdok”
mondák mondják el az egészet

lesz újra zöld fű fa és virág
az ember innen hiányozni fog
mert kipusztítja önmagát
amilyen pénzéhes bolond

én nem hullatok könnyet érte
hisz maga alatt vágja a fát
ha majd enyészete eljön érte
a bolygót szidja istenhez kiált

ajánlás

herceg szeretem én a földet
a virágok csodás illatát
imádom apró kertemet
ismerek itt minden egyes fát
ha menni kell akkor elmegyek
add a természet őrizze tovább

Lét határán még

lét határán még visszanez a lélek
hajad fehér már a jövőd fekete
ismételgeted nem félek nem félek
de reszket a bensőd minden idege

az ajtóban szürkén vár az az alak
őt nem látja más csak te láthatod
lassan átlátszóvá válnak a falak
itt az idő már te is jól tudod

lebegni könnyű nem csodálkozol
a porhüvely még most is ott hever
az írisz fénye megtört megkopott
már csak utánad a semmibe mered

sajnálod őt hiszen szolgált híven
más testben vár majd az újjászületés
most lassan átlebegsz túl a fényen
hol válaszokkal vár majd a megértés

egyszer visszatérsz ezt érzed és tudod
addig a csillagok útját járod fenn
mikor lesz újra a születésnapod
kérdésben a válasz nem rejlik benn

Nem értem

nem értem
hányszor mondjam el:
megváltozott életem
mely sok szép ígérettel
traktált nem felel

Apámról...apák napjára

március idusán tizenhét éve
mikor elhagytál minket jó-apám
pontot téve egy élet végére
halál ült tort az élet fonalán

három napig tartott ott a kóma
betegség tépte marta testedet
mintha az elmúlás megnyugodott volna
mikor a szíved már nem verdesett

mi döbbenetben álltunk mert reméltük
erős akarattal még visszatérsz
csak emléked mit magunkkal vittünk
ez a hála a dolgos életért

de gyorsan halad a múltó idő
bizony már az én hajam is őszül
apák napján nem lesz virágeső
a sírra csupán egy csokor kerül

ajánlás

herceg az apám kemény ember volt
de családjáért mindent megtett volna
hidd el csillagként most is ott ragyog
lelkembe égve szívembe zárva

szülőként nekem nagybetűs APA volt
szelleme bennem él a test az ami holt

Elveszett már régen

elveszett már régen az ősi kőtábla
botorkálunk csendben növekvő homályba'
hitünk maradéka mammon után vágyik
csodákat remélve csak pusztulás látszik

de ha meg is lelnénk újra a kőtáblát
éreznéd-e akkor hogy más élet vár rád
vagy mert nem ad csodát töröd darabokra
értelmét és hasznát agyad fel nem fogja

itt maradt a sarka fogom a kezemben
ezeregy gondolat cikázik fejemben
kőtábla hiányzik de majd vések újat
vagy a kis darabbal folytatom az utat

hittel és reménnyel ezzel a darabbal
járom az utamat buzgó akarattal
megtalálom majd a megfelelő sziklát
kifaragom újra összetört kőtáblát

Rég elment tőlünk

rég elment tőlünk már nagyon messze jár
népünk büszkesége szép turul madár
de vele tartott a régi istenünk
azóta magyarként folyton szenvedünk

turul eljönne hogyha tennénk érte
lenne a nyárnak magyar ékessége
rég-i istenünk talán mellénk állna
turul és isten fényt hozna hazánkra

doboljad hát táltos a hívó jelet
ne gondold hogy már minden elveszett
reméld meghallja a szép turulmadár
istennel a hátán újra visszaszáll

megszűnik majd akkor itt a gyűlölet
virágzó csodákat él meg a nemzet

ajánlás

herceg e kis nép már sokat szenvedett
nyújtsd ki végre felé mind a két kezéd
legyen újra jó tartalmas az élte
mert csak egységben lehet még esélye

Talán ha újra

talán ha újra kezdhethném
tinta csak színes lehetne
más-más színnel soronként
íródna életem könyve

másképp szólnának a dalok
hol harsogva hol meg lágyan
esőben járnék ha zokogok
remélnék egy pillantásban

remélnék egy pillantásban
esőben járnék ha zokogok
hol harsogva hol meg lágyan
másképp szólnának a dalok

íródna életem könyve
más-más színnel soronként
tinta csak színes lehetne
talán ha újra kezdhethnénk

Lágyan pengesd

valami mar és fáj ott legbelül
most verset írnék az éjszakában
a „kő” ami nyom egyre nehezül
de ellenszerét még nem találtam

pajkos humoros vers kellene most
helyette szomorún szól az ének
s kiált a csend és ez a ríposzt
az éjszakában már újra éled

vedd elő hát a kopott gitárod
húrja sír ha a kezébe veszed
törölgesd le róla szépen a port
dallam is megjön el nem veszhetett

lágyan pengesd szomorúság oda
versmagot hint az éj paradoxona

Tavaszz...igyekezz

a természet gyorsan változik
ma tél van holnap tavaszodik
majd újra tél jön fagyot sodor
napos égen ismét komor
felhők szaladnak szél süvölt
ajtó réseken szinte üvölt
gallyat tör levelet sodor
talán megnyugszik valamikor
a felhő réseken újra átdereng
a napsütés és melegszik idelent
s nem fagy majd meg a hóvirág
tavasz...igyekezz...várunk rád

S mintha egy kéz

könnyek folytak le az arcán végig
sebzett lett a lélek hiányban él
elment ki itt volt több mint ötven évig
s a szív ilyenkor hiába remél

talán majd ott az út túloldalán
egymásra találhat mindenki újra
a fájdalom a hiány rögös útján
küzdelmét akkor megnyugvás váltja

most minden este elmond egy imát
meghallgatásra talál azt reméli
miközben csak a csend öleli át
szép emlékeit újra- újra éli

s mintha egy kéz simítaná végig
az álom hozzá repíti az égig

Még száll az ima

vajon mit mond ha teremtményét látja
ez jó munka volt kiáltja büszkén
vagy csendesen dohog magát alázva
hová lett kérem az ősi erény

még száll az ima de nincs mögötte
emberi érzés és nincs szeretet
pénz istene hódít és előtte
ember milliók vernek most gyökeret

közben a mocsok egyre csak terjed
agy-mosottak hada szab törvényeket
konc utáni vágy lesz életelemed
habzó szájjal sorolsz hazug érveket

s ha igaz hang tűnik fel nyomodban
gyilkos ösztönöd rögtön csatasorban

ajánlás

herceg a reményt miért hagyjuk veszni
a hazug szó miért lesz mindig nyerő
szép érzések nélkül koldusként élni
vajon ezt akartad... tényleg... teremtő

Rongyaira szakad

rongyaira szakad lassan a világ
sár borít mindent és letarolva
hiába esdekel a kis virág
a gőgös talp végleg eltiporja

sok ártatlan ember porba sújtva
reménye nincs már csak pusztá léte
hiába vár most tavaszt dacolva
sújtásra kész a pénznek istene

eltiport vágyak és omló álmok
imák ködébe szorított a lét
itt gyorsan épülnek szolga rácsok
elfordítja arcát ott fenn az ég

vajon van-e remény ott fenn az égben
hogyan lesz „Ember az embertelenségben”

(Az idézőjeles rész Ady Endre Ember az embertelenségben
versének címe)

Dilemma a keresztútnál

utamon hátranézve mit látok én
port sarat fényt talán sötét felhőt
néha csak úgy cibál és rángat a szél
de meg kell élnem a tavaszi időt

néha ha csend van a hangszer is hallgat
sok a régi dal már nem kell senkinek
tépném szaggatnám még a húrokat
dalom nem talál csak süket füleket

de ott a hangszerem szívében halkan
már gyülekeznek apró új dallamok
csendem is sikoltoz a szörnyű zajban
kérem hallgassátok mit dalolok

ha mégis egyszer keresztúthoz érek
melyik lesz vajon mely tovább vezet
ott mélyen akkor a belső zenémnek
adok kiáramló égi teret

ajánlás

herceg a keresztút kérdésre készlet
merre induljak melyik visz tovább
vajon elhibázott sok apró léptet
feledteti a csalóka délibáb

mely gondok nélküli szép utat kínál
ha rálépsz az ingovány magába zár

Most is vágyom

most is vágyom egy kósza délutánra
hol kéklő égből süt le rám a nap
vagy párafelhő szivárványt alkotva
mit eső után kéklő égre ragaszt

ha jól figyelek a csend sodor felém
egy kedves bájos égi dallamot
talán az ég is leborul elém
hogy földi létem így hagyjon nyomot

de hiú ábránd elképzelni mindazt
mi előre tolja apró vágyaim
hogy ne vágjon rá senki gúnyos grimaszt
ha kezébe veszi az írásaim

talán majd ott az út túloldalán
elfogad a fény és mindaz aki vár

Hiába száll

hiába száll imád az égbe
nem leszel jobb higgy nekem
ha ott belül már fészket rakott
a gyűlölet vagy a félelem
ha mindig más akit hibáztatsz
tört álmaid cserepein
ha nem neked szól az imádat
de hatalom pénz megrészegít

béklyót fon rád a gyűlölet
dühöd töltöd ki másokon
közben a félsz benned reszket
túlmutat sekélyes álmokon
hiába száll imád az égbe
nem leszel jobb higgy nekem
ha ott belül már fészket rakott
a gyűlölet és a félelem

Valentin-nap

halk futam a lázas éjszakában
csend húrjain most égi zene szól
ketten együtt az éj harmatában
hol Valentin szerelmes dalt dalol

szemedben tükrözik csillagok fénye
a hold is cinkosan ránk mosolyog
álmokon utazunk a messzeségbe
mert szerelmet vált a szeretet ott

kéz a kézben egymást támogatva
talán még megélünk néhány tavaszt
belső zenénket egymásra hangolva
így létünk nem lesz már írott malaszt

Valentin-nap és néhány szál virág
szeretet nélkül sivár a világ

Nem vagyok jól

"E világ nem az én világom
csupán a testem kényszere"
(Pilinszky János: Kihűlt világ)

egyszer talán majd én is rátalálok
a világra mely engem is befogad
addig még egyre mélyebbre ások
keresek férgek helyett csillagokat

nem vagyok jól ha arra gondolok
mi lett e világból mondd istenem
hataloméhes eltaposni vágyók
miért hiszik azt hogy ez kell nekem

hit nevében gyilkol hatalmát féltve
közben a teremtőre hivatkozik
de kapott-e ő jogokat erre
az írás bizony fel nem jogosít

ez a világ sarkából kifordul
az egyenlet itt sok-ismeretlenes
vége előtt még kegyelemért fordul
teremtőm legyél könyörületes

ajánlás

herceg miért csak a halál rettent el
a gonoszság mért ural életeket
az ember miért nem ismeri fel
a lényéhez illő értékeket

az életét vajon mért dobja oda
hogyan ingovány a sár magába fonja

Néhány szál virág

néhány szál virág mit adhatok neked
fehéren vagy tarkán szedve csokorba
kedvesem nézni párásodó szemed
Valentin napi szerelmes „móka”

Valentin napi szerelmes „móka”
kedvesem nézni párásodó szemed
fehéren vagy tarkán szedve csokorba
néhány szál virág mit adhatok neked

Dionüszosz bátyám

mit nem látsz a holdon... ott vajon mi van
tán ufó-közösség parkol álmosan
nem tudják milyen itt a földön lenni
a hegylevét szürcsölve ünnepelni

pedig a társaság oly vidám dolog
pohár körbejár már te is láthatod
dal is szorult a boros üvegekbe
engedjétek ki mindenki kedvére

ha legurítasz néhány fröccsöt szépen
a hold is másképp vigyorog az égen
azt látod majd mit eddig meg sem láttál
társaság veled akkor egy dalt kántál

szaporán ürülnek most a poharak
dal dalt követ csak másnap ápolnak

ajánlás

Dionüszosz bátyám bornak istene
ne hagyd hogy eltűnjön majd a hegy leve
sokáig legyen még ünnepünkhöz bor
gégét ne fonhassa be a szálló por

ünnepkor emeljük rád is poharunk
magyar ember bort iszik azok vagyunk

Jelet kellene hagyni

jelet kellene hagyni itt a földön
szép képet őrizzen az emlékezet
olyan csodát várni minden őszön
hogy tavasz váltja majd a zord telet

aprócska csodák úton és útfélen
ha lehajolsz érte a tiéd lehet
a sors játéka néha kegyetlen
hajlott gerinccel lázadni kell neked

gorgók pásztáznak vizenyős szemmel
csend szakít félbe ősi dallamokat
sámán dobokat hallod tisztelettel
hited segíti az igaz szavakat

a hagyott jel felszabadít érted ezt
de álmod fogva tart és nem ereszt

Még parázslík

még parázslík a lenyugvó nap fénye
fenn a csillagok sem látszanak még
de kedves arcod égi tüneménye
betölti napjaim... oly nagyon rég

átölel lassan az est karja minket
feszít sötét leplet a föld fölé
érzem borzongó tested ahogy reszket
sóhajok kúsznak lassan az ég felé

mint a vulkán tör az érzés ki rajtunk
vad tenger mossa kavicsos partjait
szféra zenét dúdol az univerzum
mi bámuljuk hunyorgó csillagait

lét nem lét kérdése nem nyert itt csatát
féltőn óvom álmod álmodom tovább

Ma úgy érzed még

ma úgy érzed még minden a tied
szerelem vágy és a nyíló rózsza
de a holnap magánya itt lebeg
fejed felett mint Damoklész kardja

ma úgy érzed még nem bánthat senki
hisz emberként a magad ura vagy
de erőd fogy és gerinced eltörni
gyűlnek a keselyűk a démoni had

ma úgy érzed még rád ragyog a nap
de felhők gyűlnek fenn a kéklő égen
zivatar zúdul és önt reád sarat
lám fény dereng ott a messzeségben

és törött álmaid kínzó emléken
felemelt fejjel állsz a viharban
fohászod uram most nem győztem én
azért bízom benned s magamban

ajánlás

herceg az élet szép de kegyetlen
a törvény szava is egyoldalú
kettős mércét használ az embereken
a szegények sorsa oly szomorú

szébb új világ talán még elérhető
„lenni vagy nem lenni” szorít az idő

Idézőjeles rész William Shakespeare: Hamlet című művéből
kölcsonözve

Nőnapra sok szeretettel

mint virágkehely ha szirma kitárul
illatát hordozza a tavaszi szél
illatfelhőben sok méhecske kábul
s mind-mind újra virágport remél

nő a férfi élet legszebb virága
tavaszt érezve szíve megremeg
lehet fiatal vagy feleség anya
ezen a napon csak őt ünnepeled

nőnap lehetne az év minden perce
hisz a szeretet pénzbe nem kerül
férfi arcán mosoly virág kezébe'
a drága nő már ennek is örül

talán a „teremtés koronája”
felfogja egyszer a gondolatot
hogyan a nő az ő igazi társa
egy életre szól a boldog nőnapot

Kislány volt még

kislány volt még én meg kicsi fiú
utánam kiabált és pusztit dobott
mérleghintán csakis velem játszott
közben csacsogása nem volt hiú

másképp szólt az élet elköltözött
az utak sokszor más irányba futnak
szentélyt fabrikálva új dallamoknak
tűnik az érzés mit egy gyermek őrzött

a hinta neve ma libikóka
lány az édes vajon merre járhat
sorsunk útjai oly régen szétváltak
hinta hányszor járt fel és le azóta

emléket tép fel a koros képzelet
múltba visszamenni már nem lehet

A tettek beszélnek

a tettek beszélnek nem a sorsok
de ha mást mondasz közben mást akarsz
nem maradnak utánad csak romok
a vágyaidba olykor behalsz

lesz holnap hited elkötelezett
vajon ki érti ezt ki érti majd
talán egy kósza szűrt emlékezet
meséli látta előre a bajt

zavart agy képzeled óriásnak
magad kis ember ez olyan morbid
lámpást adhattál volna világnak
helyette szétzúzod az álmait

hisz úgyis bűnnel tele a világ
nem törlik el a penitenciák

ajánlás

herceg bűnöket mit elkövetnek
megváltják e az elmormolt imák
vagy csak a hamis megbékélésnek
adnak teret a penitenciák

megértjük majd az út túloldalán
nem adott felmentést hitetlen imánk

Pattanásig feszülő

pattanásig feszülő rügyburok
a tavasz itt jár a kertek alatt
a kertben éledező rovarok
a tulipán zöldje ahogy süt a nap

tör át a még szürke földtakarón
amott a nárcisz fejlődik szépen
de hideg van még az éjszakákon
ha éppen nincs felhő a derült égen

a szél is durva játékot játszik
tördel gallyat és sodor levelet
mit a sok fa az őszön levetett

de a tavasz jogot formál ez látszik
kötne útilaput a tél sarkára
hogyan jogos jussát vehesse birtokba

Nemzeti ünnep (március 15. margójára)

nemzeti ünnep a nemzet halódik
egymásnak feszült itt menny és pokol
háborút visel mind ki mocskolódik
mindenki mindenért másokat okol

pedig csupán egyetlen cél a szent
hogyan övék legyen a „húsos fazék”
ki hatalmát féltve trónol odafent
a lenézett nép lenézett ellenzék

csak addig vagy fontos amíg szavazol
de elveszik ha akarják mindened
bár gyermeked külhonban robotol
vajon meglesz-e a napi kenyered

nemzeti ünnep hazug lózungok
az igazság már fejvesztve menekül
lúgozott agyak igazság bajnokok
de a nép most is egymásnak feszül

ajánlás

herceg az ünnep miért nem ünnep
miért nem lehet békében megélni
azoknak kik a magas poszton ülnek
szájából mért kell hazug szót hallani

mandátum a nép szolgálatára szól
a nép mindenki aki ma magyar
de az ünnep most nem szólhat másról
ki az igazi a nagyon nagy magyar

de holnapra már csak a por marad
állj a sarokba és védj a hátadat

Férfiaknak... nőnapra

nőnap és tavasz két gyönyörű csoda
élet szépsége múló pillanata
vágódva nézni ahogy virág bomlik
s csokorba szedve átadni nekik

hisz ők azok kik a tavaszt hordozzák
nők feleségek szeretők anyák
az életért kevés az örök hála
néhány szál virág csók a nők arcára

ölelés néha sokkal többet érne
mint odanyomott csokor a kezébe
elmormolt köszöntés hanyagul flegmán
érezze azt hogy nem figyelnek rám

szerezd a tavaszt és szeresd a nőket
így érinted meg lelkükön át őket

ajánlás

herceg az örök ellentét mire jó
hisz szeretetről szólna a földi való
ünnep kell ahhoz hogy ezt észrevedd
a nő válláról a terheit levedd

csupán egy napra de ezt a csodát
együtt kéz a kézben egy életen át
kellene megélni ezt te is tudod
így kívánj ma nekik boldog nőnapot

Zöldül a táj

már pajkos szél simítja arcomat
nem vadul és nem tépked ágakat
de néhanapján még a hideg az úr
a kék ég is olyan tavaszi lazúr

a kergetőző gomolyfelhők sora
varázsol néha ernyőt a napra
ilyenkor borzongás fut át a testen
kikapcsol a fűtés ott fenn az égen

rigófütty nem szól varjúhang sem hallik
japánbirs bokor szépen meglapul itt
rügyei helyett már piros virágok
természet éled ez az mire vágyok

gyümölcsfák ágán virágtenger fakad
zöldül a táj megérkezett a tavasz

Mint egy fergeteges

mint egy fergeteges vad karnevál
sorsjátékban ilyen a földi élet
az ember mindig alkot fabrikál
tálcán kínálva viszi az enyészet

kántált penitenciák szabott utak
keresztre feszítve jövőnk árnyai
múlt ködébe vesző néma gondolat
elhunytaikat sorra megidézi

hősök voltak múltjuk temetetlen
hullott rájuk az évszázad mocska
bár isten előtt a sorsod fedetlen
sárba tapos az uralkodó csizma

te fetrengsz a földön csendben szótlánul
míg a karnevál feletted átvonul

ajánlás

herceg ez a játék túl egyoldalú
mert leosztott szereped játszhatod csak
a fent a lent-el nem nagyvonalú
miközben széttöri álmaidat

Elindultál

elindultál menned kell
az út előtted áll
megtorpansz vagy itt maradsz
lassan elnyel a sár

egy kép alkotta terveden
a közöny ül ma tivornyát
ledér az élet jól tudod
megcsalja minden porcikád

hamisan játszik a zenekar
s ez a tánc is oly avítt
egyenes derékkal nem lehet
a gerinc hajlik vagy törik

indulj hát hisz menned kell
az út előtted áll
lehet hogy kell machete is
ha a sorsod nem tréfál

Mit tanult meg

csendet sikolt a néma képzelet
elme tágra zárt szemmel néz nagyot
mérleghintán hol fenn hol lent érzed
kővé mered igéző holnapod

magasból még közelebb az ég is
lentről hamarabb ér el a pokol
ima száll az úr talán csak fétis
liturgia sem más csak protokoll

mit tanult meg évezredek óta
ember ki itt a csúcs is lehetne
úgy hívják a hintát libikóka
fenn... fenn akar maradni örökre

kinek nem jut trón képzelet szárnyán
repül oda hol várja a bálvány

ajánlás

herceg mért sekélyes a gondolat
a repülő konc mért kívánatos
miért hord hátad sáros lábnyomot
a butaság mondd miért járványos

Mondd hová igyekszel

mondd hová igyekszel oly mélabúsan
töppedt gondolatod sebzett szárnyain
zárolt érzéseid poros sarokban
egyik sem állna meg saját lábain

az idő vasfoga húsodba mardos
vajon hova lett a kócos ifjúság
elme még néha emlékek közt szálldos
foszlik a gondolat alkotta világ

ha megrázod magad és újra éled
szerelmet vágyat és mindazt ami kell
a lángból a tomboló nagyot kéred
s talán a sors is biztatón felel

ott belül még néha titokban remél
ha nem a porod majd szétfújja a szél

Mért írnak le

mért írnak le ha idős vagy ember
hiszi azt mindenki aki ma ifjú
hogy az idő neki végtelen tenger
a sors vele csak vele nagyvonalú

túl ér a sors szabta létének delén
még hiszi hogy ő a kiválasztott
nem gondol arra, hogy túl az út felén
nem láthat mást mint csalfa délibábot

mire megérti azt hogy csak megtűrt
igazából már nem kell senkinek
még ápolgatja lelkében az űrt
mit a balgák hívnak csalfa reménynek

csak a magadba vetett hited adhat
belső békét a mindennapoknak

ajánlás

ha öreg az ember érthető minden
de a tudása már nem kell senkinek
herceg a sors miatt ily kegyetlen
nem adja fiatalon ezt a kegyet

Szerelmet súg

szerelmet súg a tavasz lehelete
vággyal érkezik újra az ifjúság
mert nincs bizony időhöz korhoz kötve
hisz csak egy pillanat és nincsen tovább

csak a remény az mi még benned él
hiszen a kék bolygó oly csodaszép
szerelmet érzel s gond elvetél
s hozsannát zeng a tavaszi kép

gyönyörű virágok kék sárga piros
a zöldülő lombon még áttör a fény
levegő tavaszi friss és illatos
mint regénybe illő csodás élmény

a fűben aprócska gyík szalad tova
kor nem játszik hív a szerelem szava

Néhanap még

néhanap még beléd mar az érzés
hová lett itt az álmodott világ
mért szűnt meg az emberi megértés
söpört el minden toleranciát

hitek ütköznek vallásháborúban
mintha a középkor törne elő
hatalom pompa nyomor egy bugyorban
empátia nélkül lézeng a jövő

tiltott listán a tudatos elme
irányított gondolat szabad helyes
gyűlölet szít újabb gyűlöletre
a meghajló gerinc a tökéletes

csak a jövődről vetítenek képet
igazsága már agyadig nem érhet

ajánlás

hercegem ma a hajnalpír helyett
rossz gondolatok futnak át agyamon
sötét felhők szennyeznek azúr eget
toleranciát már nem ismer a hon

zajt üvöltve zajong ma az élet
józan ész hol vagy én még remélek

Hittel élni vagy

hittel élni vagy hited nélkül
egyszerűnek tűnik a képlet
dogmák szava ha eléd perdül
elsöprő lehet a kényszerképzet

hinni kell mert most anélkül
dúló harc az egész világ
hinni a magad erején felül
hogy tárt ajtókkal várnak odaát

hisz minden ott van legbelül
az út is kanyarog előtted
hogy merre indulsz te döntöd el
azt is hogy mi lesz belőled

kántált imák gyógyírt nem adnak
mélyen gyökerező sebedre
nem kell hinned a farizeusnak
nem vagy bűnösnek teremtve

Csodásan szép volt

csodásan szép volt az a vasárnap
lengett a pálmaág ujjongott a nép
szamárháton mint délceg királynak
szólt a hozsanna és az üdvözlés

szeretet hírnöke tiszta mint a gyolcs
az igaz szó a fegyvere csupán
most nem volt olyan ki ellene szól
virágot hint az ég lépte nyomán

fordult a kocka papok vádoltak
Róma kiszolgál bűntetni kellett
tömegeből fejére átkokat szórtak
vállára vette a nehéz keresztet

homlokát ékíti töviskoszorú
kegyelem nincs csak méltatlan gyalázat
sirat az ég és hasad a kárpit
jelképe lett egy világvallásnak

ha ma is élne ez olyan szomorú
látná a nevében mit csinálnak
fájdalma már nem a töviskoszorú
emberek kik isten trónjára vágynak

Néhány napja még

ma is Rómába mentek a harangok
néhány napja még égett a Notre-Dame
talán próféciát súgnának hangok
de elnémultak nagypéntek hajnalán

ország és világ ünnepre készül
de keresztény bánt keresztényeket
hova jutunk majd egyetértés nélkül
júdásfajról szól az emlékezet

húsvéti ünnep szeretet nélkül
csupán az anyagi lét ami számít
ajándék tojás és kölni végül
régi húsvéti emlék szívet fájdit

locsolkodás már nem trendi módozat
bár a szószékről még dől az áhítat

ajánlás

hercegem az ember nem érthető
hisz igazhitűnek hazudja magát
de akit fél már nem a teremtő
koncra éhesen lesi asztalát

annak kit a húsvét már nem érint meg
nem veszi észre hogy billen a mérleg

Messze még az est

messze még az est az úr a reggel
tajtékzik a szél és tépi vadul
fákat bokrokat és sepri ezerrel
mindazt mit szaggatott számolatlanul

foltos szürke felhők szakadt kabátban
permetet szórnak de eső az nincs
fák is sóhajtanak de csak magukban
a víz a víz ma a legnagyobb kincs

a feketeföld már mint a beton
nem fogja kapa csak a gaz virágzik
de pitypang deszantok lépten-nyomon
s a hódításra a szél is rásegít

Talán kockát vetett

talán még kockát vetett az isten
mielőtt újjászületni engedett
ki vigyázzon itt a földön engem
mily hosszúra szabja az életet

megjártam már én a hadak útját
elfogyott rég a kenyereim java
ha az ember múlt időkön túllát
megérinthesse jövője szava

elmúlt sok tavasz újak jönnek talán
hisz éveket jósol a pálmalevél
remélem nem lesz társam a magány
s mindig lesz aki velem remél

még egyszer kockát vetett az isten
azután újjászületni engedett
azóta küzd Luciferrel bennem
ki nyeri el végül a lelkeimet

Még nem érhet

még nem érhet végéhez az utam
hinnem kellene de miben uram
léptek koppannak felkapom fejem
éjsötét még nem jöhet szembe velem

formálni próbált a múlt a jelen
csak álmodni a jövőt nem kedvelem
múlt árnyai már nem adnak okot
még előttem az út nem lázadok

árnyakat vet az est a falakra
az ég kárpitján csillagok hada
míg fenn a szférák zenéje szól
távolban egy kutya ugat valahol

felettem cikázik néhány denevér
a sötét takaró lassan földet ér

Utópia

talán még csendet varázsol az ég
itt hol a zaj szinte embertelen
visszatérhet újra mi elmúlt rég
s az ember nem lesz könyörtelen

virágot hint majd a tél is talán
senki sem fagy meg az utcai padon
hisz az ember az ember oldalán
segítő kezet nyújt minden napon

mindez csak álom de jó elképzelni
ha ilyen lenne a földön a lét
ehhez csak egymást kellene tisztelni
megérteni azt hogy a békét

nem a hazugság adja meg nekünk
vágyjunk rá hogy újra emberek legyünk

ajánlás

herceg tudom elválaszthatatlan
a zaj és a csend a két lételem
hatalom éhsége beláthatatlan
Kánaánt hazudik itt is szüntelen
ha megtörik a csend és zajjá válik
meginog az mit szobornak hittünk
a talpazat lassan porrá mállik
visszatér talán az elveszett hitünk

Csak emlék maradtál

anyám oly sokszor mondanám e szót
de másképp döntött a sors akkor régen
mert megvonta tőlem mindazt a jót
melyet tőled még jó anyám reméltem

csak emlék maradtál és a sírodon
hiába van ma is a sok-sok virág
nem játszik a napfény őszes hajadon
gyenge karoddal már nem ölelsz át

megöregedtem elszállt felettem
s tovatűnt a boldog ifjúság
huszonhárom éve hogy árva lettem
nem köszönhetem már a jó anyát

csak virág a sírra hálát rebegve
sóhajom száll a csillag rengetegbe

Dal száll a termekben

az alma mater utoljára hangos
dal száll a termekben padok felett
ma az érzés is olyan magasztos
a búcsúzás kényszere megérintett

talán még vár rád egy másik iskola
vagy a munkás élet útját járod
agyadban kavargó emlékek sora
a találkozást sóvárogva várod

de ma még kezdedben sok virággal
halkan énekled a búcsúzó dalát
nem cserélnél a táruló világgal
zengi a dal: „viszontlátásra hát”

bár tudod ez a nap itt még rólad szól
nagybetűs élet vár ott kint valahol

ajánlás

herceg a búcsúzás mondd miért nehéz
mért fáj elhagyni a megszokottakat
az álmok sora vágyakkal tetéz
reménnyel teli dolgos napokat

vén fejjel csak az összegzés marad
leltárba venni a széttört álmokat

Üvölt a csend

üvölt a csend a fejem felett
csendes magányom kárhozát
agykerekét mozgat az emlékezet
eltörli a porba hullt álmokat

eltörli a porba hullt álmokat
agykerekét mozgat az emlékezet
csendes magányom kárhozát
üvölt a csend a fejem felett

Csend borul

csend borul az odvas fára
képzelet szül szép álmokat
felsejlő emlékek sora
ködös jövő ont vágyakat

csattog a fog idő foga
beléd mar és húsod tépi
ráncokat karmol arcodra
a napod sem már a régi

szél süvít a domboldalon
eső veri itt a tájat
érzés vibrál gondolaton
talán rád még valaki várhat

tépett vágyak törött álmok
lassan elhamvad a gyertya
idős korod mégsem átok
emléket idéz minden óra

csend borul az odvas fára
álmodik még szép álmokat
talán majd jövő tavaszra...
ködös jövő ont vágyakat

Ha megfogod kezét

ha megfogod kezét tartsd erősen
ne hagyd tévelyegni gyermeki lényét
mert az a veszélyes ott a gödörben
többé nem látja az igazság fényét

többé nem látja az igazság fényét
mert az a veszélyes ott a gödörben
ne hagyd tévelyegni gyermeki lényét
ha megfogod kezét tartsd erősen

Veniunt ad finem

álmod széttört a fóbiás renden
terhelés alatt reccsent a gerinced
sikoltott a szeg hatolva mélyen
súlyod alatt hajlott meg kereszted

gúnykacajt harsogott a sorsod szája
zilált agyadból kifogyott a szó
vénádban lüktet még az élet maga
lándzsahegyen villan: élni volna jó

Lucifer kever kártyát vihogva
cinkelt lapot kap a Mindenható
fentről zsoltár száll alá pokolra
nyomorult lényed feláldozható

leosztott lapok és kántált imák
kegyetlen sorsod a penitenciád

veniunt ad finem = bevégeztetett

Akkor is nyílt

akkor is nyílt a pünkösdi rózsa
és hozsannát zengett a sok-sok száj
néhány hét és változott a nóta
mi azután történt még ma is fáj

virágvasárnap tanítása szép
nem tanult semmit máig az ember
mert ma sem fogékony erre a nép
hit fogy hatalomvágy mint a tenger

Vöröslő ég alján

vöröslő ég alján visszanéz a nap
az este lesz az úr a házak felett
tájat nézem a teraszon ülve
s a néhány még parázsló felleget

alkony nyugalma befedi a tájat
lassan a fényből szürkület lesz már
a nap a hegyek mögött vetett ágyat
magának az este csak erre vár

madarak aludni térnek az ágon
a természet maga is pihenni tér
szellő sem rezdül már a lombokon
most minden a szép holnapról mesél

denevér suhan el a házak felett
az est sötét fátyla megérkezett

A hold mosolya

csendet szakít az esti félhomályban
a lágyan elomló gitárzene
melyet talán szerelmi bánatában
egy bariton dallal kíséri le

sziklán ülve hallgatom a zenét
ezt az édes-bús fájón szép dallamot
hold fentről szórja sugarát szerteszét
tenger hulláma susogva ér partot

csillog a víztükrön ezernyi csillag
bennem a hiány érzése ver tanyát
légen át hozzád száll minden gondolat
értem már a távoli sóhaját

mit közvetít a gitár kísérete dal
s a csend ha majd újra visszatér
csak a hullámok játéka lesz a zaj
a hold mosolya nézd milyen kacér

Álltam a sírodnál

talán ha együtt ülhetnénk újra
asztalon pohárban az új borod
nem lenne többé közöttünk vita
apám ma én élem akkori korod

elszállt az idő de emléked él
ma már értem mit intésül mondtál
míg fiatal az ember mindegy miért
mindent jobban tud tapasztalt apjánál

álltam a sírodnál hullott a könnyem
akkor értettem meg árva vagyok
hallottam kérdésed a síri csöndben
fiam emlékedben helyet kapok

ma már az álmom gyakran visszahoz
én is öreg apa nagyapa vagyok

Mért tenném

mért tenném kérdem oly sokszor magamtól
hisz nem leszek gyűlölt kedvelt vagy jobb
júniusi nap még ugyanúgy hevít
lét sarkában csendet írva barangol

a képzelet mely oly sokszor felrepít
a távoli ég csillagködét látom
szinte csalogat a csillagok hona
maradnék ott ahova mindig vágyom

de még sok dolgom feladatam van itt
megénekelni azt mi még csak álom
mert erről szól a sorsom rám szabta út
melyet lehúzó indák sora zár el

mért tenném kérdelem oly sokszor magamtól
irtsak bozótot kerüljek ingoványt
vagy lapuljak szépen várva hogy jókor
leszek jó helyen talán elfogadnak

kiket a lét a csúcsra tartott jónak
de harc az élet mindennap ezt látom
törött álmaim cserepein járok
imáim sem jutnak csak pokolra

s hóhéréként röhög rajtam az élet
nem adom fel még néhány szócsatára
bár fegyverem silány alkalmas vagyok
nem hátrálok meg ti törpe csillagok

Utolsó imát

érezte a csendből mi körbefogta
hogy sors gyötörte teste megrogyott
az életöszön a harcot feladta
a mozgókép lassan állóra fagyott

utolsó imát mormolt még a száj
erőtlenül hulltak vissza a szavak
mindent befedett a végső homály
tört fényű íriszen a csillagokat

bűne ha volt emberi gyarlóság
az írás szerint bűnösök vagyunk
a hiánya már mai valóság
születünk élünk küzdünk meghalunk

kántált imák szállnak lassan égre
öklöt ráz kire fájdalmat tolt az ég
hazudva gyón kinek nagy a vétke
a feloldozásra pár ima elég

Egy új nap

mit ígér a bíborvörös hajnal
ha fénycsíkot dob az első napsugár
festett felhők ott a horizonton
érezem megérkezik végre a nyár

harmat csillog füvön és a fákon
a monszun ideje talán véget ért
könnyű szél lengedez most az ágakon
vágódó álmom pont ilyet remélt

csend folyik széjjel madárdal csendül
távolban kukorékol egy kakas
az élet ma lassan mozgásba lendül
elűzve a foszló rossz álmokat

friss kávé illat tölti be a teret
nem tudjuk milyen lesz de megérkezett
egy új nap

Ott hol egykor

ott hol egykor hetyke fény szitált
erő duzzadt az izomsoron
már szürkében játszik a napsugár
s az inak reszketnek a lábakon

hol egykor még acélszorítás volt
már sokszor csak úgy megremeg a kéz
ránkosodó bőr májfoltokat ápol
s a szem olykor a semmibe néz

emlékek sora sorjázik csendben
s a könnyecsatorna gyakran kiürül
napi gyógyszerek kicsi rekeszekben
de mélabús arcod mindig felderül

ha hozzád ér és simogat egy kéz
s a csicsergő hang nagyinak becéz

Voltam vagyok

voltam vagyok még talán leszek is
tegnap csak egy múltó emlék csupán
mit elsöpör egy újabb katarzisz
elfeledve... mondjuk... holnapután

vagy fejet hajt... emlékszik... ki arra jár
volt egy ember... egy tiszta gondolat
az időről mely oly gyakran lejár
tavaszról mely mindig hoz új lombokat

vagy talán azért mert barátok voltunk
ellenség kit feledni volna jó
vagy munkahelyen együtt robotoltunk

gondúzóként lecsúszott néhány korsó
voltam vagyok és még leszek talán
tegnap csak egy múltó emlék csupán

Írás repít

írás repít vissza a múltba
fest róla hamis képeket
átírt emlékek újra alkotva
szolgálnak kétes érdekeket

pénz és hatalom kétélű fegyver
 hazug szó mindig lealjasít
mikor térsz észre kicsinyke ember
 kocsonyás gerinc itt nem segít

hinni a mában hinni magadban
egyenes gerinc csak harcot ígér
jövődöt törli csendben titokban
 az aki csalárd módon henyél

száll a hozsanna pereg az ima
mindez rajtad hidd el nem segít
az ki ott fenn a szálakat mozgatja
 akaratával... nyomorba taszít

Csendet őrzöl

nagy zajban él ma az ember
baja sokszor mint a tenger
 csendre vágyik néhanap
 mely érzelmeket simogat

zajt felváltja majd a csend
 közben mélyen odabent
halk hangon szól a képzelet
 feltép letapadt könnyeket

tisztára mossa az álmodat
találhatsz hozzá kulcsokat
 cseneded falán ajtó nyílik
 zaj szűrődik de most bízik

agyard hogy minden jóra fordul
 dörrenéssel ajtód bezárul
 és újra zaj vesz majd körül
 de csendet őrzöl ott legbelül

Motus discrimine

nem érted nem érzed mit akarok
még szavak tódulnak egymás után
mint sűrű erdőben a lángoszlopok
üszkös romot ígér a holnapután

kiszáradt lelkünk úszik a csenddel
közös múltunk már régen megfagyott
sziklánk csúcsát soha nem érjük el
emlék és hamu mi itt lerakodott

de csúcsrajárt érzelmi világunk
világítótorony mi parton állunk
apró fényekkel terelni próbál

még talán bűgó ködkürt hiányzik
elsírná mindazt mi bennünk hibádzik
többet érne az elcsépelet szavaknál

Meddig hintesz

„az este vérző szemére hamut hint
a kegyeletből élő megszokás,
nincs már többé újabb lehetőség
se varázslat, se dal, se ámítás.”
Szirmay Endre: FOHÁSZKODÁS

meddig hintesz hamut a szemünkbe
hisz hamis a tett és hazug a szó
miért taszítasz álnok reménységbe
hogy agy-mosottnak lenni olyan jó

régi utat feledés fátyla őrzi
hová visz a mostani ki tudja
a feladathoz fel kellene nőni
a rózsaszín köd mindezt beborítja

lerázni egy terhelt kósza álmat
papíroroszlánként tudod nem lehet
a mosoly is gonosz főleg álnok

mert harcot vizionál a képzelet
mire megérted mindez csak játék
elköltöztek már régen a „fecskek”

ajánlás

a hatalommal mért kell visszaélni
elmondod hercegem mindez mire jó
útszélére csak alamizsnát vetni
de dőzsölni mert az helyénvaló

elhitetni mindez értetek van
elhallgatnak a békák is a tóban

Oly sokszor láttam

oly sokszor láttam már vöröslő hajnalt
hallottam ahogy az élet ébredsz
madárscicsergést néha túl nagy hanggal
ilyenkor a szellem még csak révedsz

hajnali pír festi az égboltot
mintának itt-ott néhány kósza felhő
nézd csak a szél zsákja is kibomlott
ilyen képet nem fest ma a festő

felhőképek cikáznak az égen
a szél kergeti mindig másfelé
mintha egy bálna úszna tengerében
közben néhány jéghegy csúszik elé

oly sokszor láttam már vöröslő hajnalt
de mindig megfog ez az idilli kép
természet képei csenddel és hanggal
páratlan élmény és gyönyörű-szép

Kártyázik minden

kártyázik minden s talán mindenki
lapra húz lapokat ha kell ha nem
ujjong néha vagy csak az asztalt veri
dühében látva megint nem nyertem

élet ilyen szakadt álmok sora
de néha mégis rád talál a fény
csendet applikál zajos valódba
jobb rosszabb elhanyagolható a tény

ott belül izzó hangulatsoron
majd álmokat szó tovább a lélek
kisdiákként tanultad egykoron

a szépet és a jót megidézed
majd apró örömök harangja csendül
veled a mindenség mozgásba lendül

ajánlás

herceg mért van hogy ilyen kevészer
nyerhetünk az élet kártyajátékán
talán az apró csoda az ékszer
mi átsegít a sors gondján baján

hátra nézve ha véget ér a játszma
asztalnál széked már más birtokolja

Jelek mit hagyunk

jelek mit hagyunk mi magunk vagyunk
amíg tart e rövid földi utunk
melyek fénycsíkok az idő homlokán
hiszem a jövőnek múlt leszünk talán
kikre emlékezni fájdalmas de szép
rólunk is szólnak majd gyönyörű mesék
apró jeleket karcolunk a mába
papírra könyvbe padba és fába
megérintve a lelket abba is
érzés mindegyike talán nem hamis

ha bezár a csend és magad maradsz
emlék lesz számodra segítő malaszt
hogy tovatűnt álmod visszatáljon
jelek voltunk mind és leszünk barátom

Már látszik

török vad süvöltése hallik
csendet ordít a képzelet
minden mi körülötted zajlik
csak a megfagyott emlékezet
nem hiszi el: átok folytatódik
hamis a szó mi elhallgat
reng a föld is minden rázkódik
de titokban a „fű alatt”
már látszik csírája az igaznak
mikor szökken szárba rajtad is múlik
ha eltaposod az átok folytatódik

Nem érsz te semmit

vak szemek süket fülek a fejeken
hossannát ordít még a néma száj
mindegy mit fúj a szél most keleten
ma kézcsók csak neki csak neki jár

elcseszett életek kilakoltatás
családi érzések vesznek a porba
menni kell mert itt már nincs maradás
csak róla csak neki szól a nóta

nem érsz te semmit ha semmid sincsen
naponta gázolnak át már rajtad
szabadság nem vehető pénzen kincsen

mondd barátom tényleg ezt akartad
kereszted árnya mesél majd neked
míg szilaj dühvel a fényt kergeted

ajánlás

miért ostoba meggondolatlan
sorsot fordítani nem akaró nép
honából üzve lesz majd hontalan
tapsol mert az ígéret oly csodaszép

mire szeme nyílik a valóságra
megdöbbsenti majd a romok látványa

Az ördög is korrumpálható

megbélyegeznek ha akarod ha nem
pedig már stigmák borítják testedet
téged bámul minden elhaladó szem
de alkudozni nem szabad nem lehet

homlokodon érzed töviskoszorúd
szívedben tör forog markolatig
szürke napok nem látsz csak szomorút
sorsod mindennap veled viaskodik

mindenhonnan csak a szenny ömlik rád
az élet ujja is csak rád mutat
s teremtőd felé küldött imád
menny helyett máris pokolra juttat

bűnöd hogy szót emelsz csak másokért
nem lehetsz megalkuvó mindig gyáva
pusztába kiáltott szó mennyit ér
sokat ha mögötted tömeg állna

asztalodra konc csak ritkán kerül
kézcsókra is járulni kell érte
de ha van arcodra mosoly derül
úgy érzed talán így is megérte

imádra teremtőd nem felel soha
már csak az álmod az ami tied
hited romokban az élet mostoha
sors szorít markából ki nem enged

ajánlás

herceg mért van az ember nagy és kicsi
rövidebbet mindig a kicsi húzza
hiába szíve szeretettel teli
róla a gazdag a bőrt is lenyúzza

teremtő is a gazdagot segíti
nem jut pokolra hisz megváltható
pénzzel imával tettüket enyhíti
a pap hisz az ördög is korrumpálható

Megéri?

„Te csak dolgozz az emberek javára
a bamba söpredék bármit híresztel rólad;
s ha jármot önként vesz nyakára,
te harcolj érte késsel vagy kereszttel...”
(Benjámín László: Halhatatlanság)

megéri másokért harcolni ma itt
holott szemükből sugárzik a vakhit
mi időt és helyet ad a gyomoknak
hogy az életteredtől megfosszanak

ha kilógsz a sorból majd megaláznak
hazudnak rólad országnak világnak
te csak küzdesz hogy másnak jó legyen
zilált az életed nagy a küzdelem

magaddal másokkal nem mondhatod el
hogy nem takar téged semmilyen lepel
nem loptál kabátot tiéd is megvan
hisz vagyond sincs csak az álmaidban

hős lehetnél nem olyan korban élünk
apró emberek szellőtől is félünk
hisz renegát vagy te sem tagadod
két kézzel szórod a „szabadság-magot”

te csak küzdj hogy másnak jó legyen
higgy a világban higgy az emberben
hidd megtérül a jó mit ma teszel
talán a neved majd nem felejtik el

Csendben lopódzott

(Édesanyám emlékére 1925 – 1996.)

Csendben lopódzott érte a halál
s a sors megtörte test feladta
az életöszön akkor már térden állt
de eldőlt bár a hűvös föld alatta
megremegett utoljára talán
még kérte volna álljon újra talpra
örlődő idegpályán a talány
megváltás volt a morfium ampulla

mit itt hagyott az úr kibírhatatlan
öklét rázva átkot szórna még
ki itt maradt árván a sors hatalmában
s rátolt minden fájdalmat az ég
a megváltás most oly másodlagos
a kántált ima miért nem segít
a karma színe mért sötéten gyászos
magasztos áldozat mért nem részegít

bűne ha volt emberi gyarlóság
hisz az írás szerint bűnösök vagyunk
csak hiánya az mi ma a valóság
születünk élünk küzdünk meghalunk
mi marad utánunk s utána
emlékezni fognak s fogunk
ha bezárul végleg az urna szája
rádöbbenünk a sírig magunk vagyunk

ki rakja sorba mindazt amit tettünk
ott túl azon a nagy határfolyón
ha nem gyónjuk meg mindennap a vétünk
pallos vár majd izzón lángolón
vagy ő ki csendben rég előttünk ment
anyám hisz ő adott életet nekem
az elmúlás már cseppet sem rettent
cipelem sorsomtól rám rótt keresztem

Fel nem adhatod

tévesen ítéled mi az eredet
vagy csak én ki mindenkit szeretek
a lét csupán egy bódult pillanat
szabott idő ha letelt megszakad
míg téren és időn kívül reked
magánnyá szelídült fájó könnyeket
sír egy elvesztegetett élet után
talán egy újbóli születés során
feljutsz arra a bizonyos falra
mely a fényt előled eltakarta

s látod ahogy a hold vált napot
harcot már érted fel nem adhatod

Mint elhangolt hárfán

Mint elhangolt hárfán, játszik az ágakon,
a szél, süvölt, vagy épp csendes az ütem,
csendben nézem az esőpárás ablakon,
a játékot mellyel a természet üzen.
Ember! Mért hiszed, hogy te vagy a legnagyobb?
Megtűrlek! Még szeretlek, de már nem nagyon,
hisz naponta érzem kezed nyomát rajtam.
Átok leszel lassan, nem egy csodás dallam!
Istent játszol, bár csak egy gyenge ember vagy

mindenség utáni vágyad roppant nagy,
de ha élni akarsz, vedd hát figyelembe,
változni törvényem nem fog kényre, kedvre.

Rontod a levegőt, a vizet, a talajt
csak a profit éhség, mi egyre jobban hajt.
Ha mindent letaroltál, mi lesz majd veled,
más bolygókon próbálsz élni új életet?
Hited sincs már, de mi van, csak arra jó,
hogy eltipord mindazt, mi nem helyénvaló,
szerinted. Hisz énképed már akkora,
nagyobbak hiszed, mint a természet szava.

De vigyázz, mert egyszer a végére ér
türelmem, mely nem tűr el több szenvedést,
ha megrázom magam, mondd mi lesz veled?
Majd hatalmas egód lesz a védelmed?
Csak egy porszem vagy, bár sziklának látszol,
ki önös érdekből már csak harácsol,
eltaposva mindent mi útjában áll,
ez is véget ér majd, talán egy délután...

Mint elhangolt hárfán, játszik az ágakon,
a szél, süvölt, vagy épp csendes az ütem,
csendben nézem az esőpárás ablakon,
a játékot mellyel a természet üzen.
Ébrednünk kellene, megértenünk végre
a természet nem az ember ellensége.

Ki melletted állt

(egy esemény margójára)

Ki melletted állt egykoron,
ma a sátán fattya már,
szél üvölt a „halálsoron”,
homokórán a perc megáll.

Tördelt a lélek elbukott,
cseppenő verejték szaga száll,
emberek szajkóznak lózungot,
később, hogy: vége, vége már.

Tapsol a közöny, mit sem ér
ki voltál, vagy talán leszel
réten már nem nyílik pipitér,
mit kezdesz most az étellel?

Karácsony táján valahol,
fényesebbek a csillagok,
benned most egy érzés lohol,
meglátod-e a holnapot?

De nem

Köszönöm sors, hogy rávilágítottál,
minden mit szépnek hittem illúzió.
Csupán egy rés a mátrix fényoszlopán,
hol látni véltem, ott egy új dimenzió.

De nem! Tudom, hogy gyarló az ember,
nem számít semmi, ha érdeke más.
Ideje rövid, szolgálni kell mert,
a „vetett konc” érzése olyan „csodás”.

Barátság, szerelem, érzelmi szálak,
helyük e világban csak képletes már.
Változik minden és csak a látszat,
simítja rád: tőled, a világ mit vár.

Akit ma „befogadsz”, holnap megtagad.
Tudd, ez a mai kor trendi „rendje”.
Barátom! Ezért ne izgasd magad,
az idő...rohanva múlik...a végtelenbe.

Hajolj le és érezd, szép új virágok,
csábító, fűszeres édes illatát.
Ne törődj azzal, hogy málló vakolatok,
takarnak be sok elmúlt apró csodát.

Az én igazságom

tényleg...létezik olyan igazság
ami kizárólag csak az enyém
mely túl mutat a templom tornyán
és hasítja ha kell a kék eget
ami nem tűr ellentmondást
de lágyan alkuszik ha kell
szeretettel szívvel hűséggel
az én igazságom
egy csodaszép dallam
ott él a szív rejtett zugában
ha figyelsz te is hallhatod:
emberként élni
embernek maradni
ebben a világban

Egy dal szól a csendben

Levetkőztem előtted „meztelenre”,
kitártam lelkem apró bugyrait,
örültem a sors csodás véletlene,
majd újra vágyini, repülni tanít.

De rosszul szólt az elfáradt hangszer,
hamis dallamot kreált a hangzás,
bár eljátszottam újra még ezerszer,
megtört a csodának látszó varázs.

Az esély a létben mindig oly parányi,
tört agyak szikrája száll a szélben,
vágyni, vágyni, mindig csak vágyni,
eltűnik a cél újra a messzeségben.

Megcsalt elmém háborogva zendül,
rázhatná öklét a fényes egekre,
hibát csak az én készülékem szül,
csendet generál a zajos végtelenre.

Esélyem elszállt, eljátszottam
rosszul szólt a hang, hamis a gitár.
Döbbenet hangja dübörög agyamban,
egy dal szól a csendben:...vége, vége már...

Csizmahúzó fohásza

ha lehúzom majd csizmádat
tegyél a helyemre vissza
hagy szolgáljam a gazdámat
ha újra lábán lesz a csizma

ha újra lábán lesz a csizma
hagy szolgáljam a gazdámat
tegyél a helyemre vissza
ha lehúzom majd csizmádat

Csak a tavasz hoz

szunnyadó téli fák között
átdereng egy szomorú arc
ködlepel takarta élet
mely távoli lélekbe mart

csalódást ültet az ajkán
szem is a távolba réved
levéltelen őszi fák között
köd-rajzoltan megidézlek

csak a tavasz hoz majd újra
virágillattal új álmot
Valentin-nap álmaival
lombok alatt rád találok

Foltok az éjben

foltok az éjben és kegyetlen álmok
frusztrálnak elmédben a baljós árnyak
kóbor szellem kezében varjú károg
s kampós ujjai feléd mutatnak

létből kifordult magányos óra
pihenést ígért a fáradt testnek
lidércek ösvénye vált most valóra
feszült idegek lázasan remegnek

nem érted miről szól ez az álom
ösztönösen nyúlsz kapaszkodó után
múltba zuhanni mint ősi várrom
vagy kegyetlen jövő vív harcot talán

de a hajnal sem hoz majd menedéket
lázás álmok nappal is visszatérnek

ajánlás

herceg mit akarnak tőlünk az álmok
hisz megfejteni őket alig lehet
múltat feszegetve jövőbe látok
vagy feltűnnek korábbi életek

de a döntés így is mindig enyém
a sors fintora hogy álmodom én

Gondolatok II.

Az élet sava borsos mint étel gőze
eltűnik gyorsan a levegőbe
csak emléke marad ha nem fogod meg
jó lett volna ha... el mért engedted

Fekete szárnyak

remetelét kegyetlen magánya
erdőtől fától kísérve a lét
szikla felszínét az eső kivájja
a remete csak hitével remélt

ma már a hit felszínes és sóvár
kántált imáktól jobb lesz majd a lét
farizeus száj regél ősi dogmát
közben a szél hazugság büzt hord szét

a kőtábla már beton alapban
írást vetít az átírt emlékezet
zsoltár hangjában oly sok a fals dallam
árnyakat rajzol ide az enyészet

fekete szárnyak nem emelnek égis
megváltásba veszni csak a fény segít

ajánlás

mert szárnya van nem biztos hogy jó is
hercegem a sorsunk is néha csal
s glóriája is lehet hamis
de az isteni fénybe ő belehal

szárnyát veszve hullik darabokra
emlékét a másodperc elmossa

Az óvó szem

két oldalt fák közén széles út
az aszfalt színe vörösben játszik
zsebre vágott kézzel ott ballagok
de a céloim még sehol sem látszik

érezem mintha mindig figyelnének
óriási csend van most felettem
talán az ura e mindenségnek
örkődik hosszú utamon helyettem

némán ballagok a szem nem pislant
csak az érzés az mire hagyatkozom
néha tán egy-egy napsugár is villant
áttörve itt-ott a sűrű lombokon

az óvó szem csak engem figyel csendben
hisz egyedül vagyok a rengetegben

ajánlás

herceg az élet bár könnyörtelen
vigyázó tekintet őriz napjaim
míg utam átvezet a rengetegen
elfogynak-e tékozló vágyaim

hallom-e újra a tavasz énekét
vagy oszlik a fény és marad a sötét

Bár egy fatörzsből

elolvadni egy végtelen tangóban
ahogy derekad átfogja karom
feszülő testek érzélem tóban
csodás illatod magamba zárom

lehunyt szemmel is csak téged látni
miközben ringat a latin ütem
és vágyani vágyani egyre csak vágyani
örökre enyém lesz a szerelmem

az idő talán nem fog ki rajtunk
legyen bár tavasz és nyár őszi vagy tél
tánc közben mindig összeér a vállunk
e mozdulatban csak szívünk remél

bár egy fatörzsből faragott a testünk
e táncban kicsit talán élhetünk

ajánlás

herceg e szobrok érzelmet láttatnak
még hallhatom is ahogy a csend zenél
talán ők is csak egymásra vágnak
egy percnyi élet mit e pár remél

nézem őket gondolatom szárnyal
szobrász vésőjében mennyi vágy lapult
életet adott a kiszáradt fának
s csillagfényben táncol már a múlt

Ha tudnád

ha tudnád, hogy ilyenkor mit érez ő
ki tánc közben is a szívét mutatja
hisz az emberi lét olyan esendő
zene hullámain úszik a partra

hullámok hátán érni majd partra
miközben lágyan simogat a szél
talán ott egyszer ő is megtalálja
ki szavak nélkül a szívéig elér

addig csak táncol ott a színpadon
hol érzei bájjal szól a zene
pillanat varázsa játszik az arcon
s mozdulatban él e csodás mese

áhitatvarázs mindennapi zajban
végtelen öröm dörgő tapsviharban

Nevem senki

ki vagyok én kérdezem magamtól
tükörbe nézve de álarc takar
fény sem világít meg a magasból
szürke a háttér és minden bizarr

árnyék sincsen nem valós az élet
vadnak látszom a félelmeken túl
nem tudom már hogy mit is remélek
de néha a világ fénybe borul

a semmi közepén senki vagyok
fegyvert formáz a feltartott kezem
talán egyszer új álarcot kapok

nem zár magába még a végtelen
törött tükörben nem mélyülnek ráncok
álarc nélküli életre vágyok

ajánlás

hercegem a dzsekim szöggel kivert
halálfej díszíti tetovált karom
lelkemen nagyot a félelem tekert
aggódva várom minden holnapom

kifelé kemény és kegyetlen vagyok
nevem senki utamból tisztuljatok

Mint sors építette

mint sors építette élet-elemek
de a tetején ott a fényes jövő
a kavicsok is egyre kisebbek
mint ahogy lassan elfogy az erő

ha masszív az alap egyensúlyt tart
haladhatsz bátran a célod felé
elfolyó perced mint parttalan part
mosolyod talán csak a látszaté

apró kavicsok és néhány nagyobb
a vágy benned mindig újra éled
alkonyi napkorong lágy fénye jobb

mint harsogó tüzes végítélet
az alkonyi órán még lát a szemed
egy tiszta fényt mely világít csak neked

Mint szerte áramló

mint szerte áramló sugárnyaláb
fény tör át a szürke felhők között
vöröslő égbolt nyújt ilyen csodát
egy arc tekint rám a fények fölött

mint befutott festő hófehér vásznon
természet fest most csodás képet fenn
lenn lágy hullámú víztükör ágyon
a tükörképe csendben megpihen

a szürkeségből feltörő fénynyaláb
mint pokolból szabadult tiszta lélek
most felfelé tör nem adja alább
int az öklét rázó szürkeségnek

vérvörös égaj még harcokat ígér
a szürke alak fenn majd miről mesél

ajánlás

herceg mindig hazudnak az álmok
megélni szeretnék csodás dolgokat
látványból magamnak képet alkotok
megbocsájtja majd tékozló szavamat

a lét ha ütött az utolsó óra
visszatérek végre a csillagokba

Miért kell mindig

Miért kell mindig a rosszat látni,
hiszen így minden sivár, rideg.
Talán az élet nem mindig szmájli,
de csodákat szór néha elébed.

Mért alvad vér a járdaszegélyen,
mért csattan el néha egy pofon?
Házak faláról lefolyik lassan
a közöny, míg életről álmodom.

Tört válaszok foszladozó csendben,
mosolygó arccal hátulról döf beléd,
apró újságcikk leszel a rendben:
ha kitárt karral elszólít az ég.

Elvetélt álmok, halványuló emlék,
síron...talán virág...az élet ennyit ér?

Egy falevél csupán

egy falevél mint emlékek sora
lenyomatot hagy a mindennapokon
ha átcikázik néha az agyadon
nem érheti el a feledés pora

egy levél csupán lemásolta sorsa
szürke folt csupán egy fehér anyagon
most is mint annyiszor ha hagyom
megérint a lét kegyetlen varázsa

egy sóhaj száll tova a világba
aprócska az élet és olyan rövid
hiába nyomod a gázpedált tövig

nem segít rajtad csak itt a mába'
lesz meg neked a jövőd ígérete
küzdesz harcolsz és mit érsz el vele

ajánlás

herceg miért ez a sok küzdelem
hogy oly sokszor élni sincs már erő
teszed a dolgod vágyad reménytelen
de menni kell mert vár már a jövő

Ha úgy érzem

mint dézsából ömlő virágözön
az életemen én úgy öröködöm
mintha nem születhetnék újra
csak hamu rakódna a hamura

színes virágok színes az élet
tette sarkall az emberi szemlélet
rajtam is múlik milyen lesz végül
színpompába a szem is beleszédül

kontrasztot jelent az egységes zöld
virág és fűillat mindent betölt
fény és árnyék játszik néha bennem

ha úgy érzem legyőz a sorsom engem
dézsából ömlő élet-virágözön
segít a sorsom csodás életöröm

Mint virtuális szörny

telefonod nélkül tényleg nincs ma élet
technika világa beszippant elnyel
beszéd elnémul már szűken méred
lerendezel mindent egy sms-el

virtuális világ élő már a gép
kiszívja agyad minden pórusát
a legújabb kell érzed még és még
már csak a géped karja ölel át

mint virtuális szörny valóság foka
arcod helyén is már csak ő látszik
karok csápok megsemmisítő hada

fonódik rád már csak fénye világít
silányít géppé pedig ember voltál
szavad sincs már hiába sikoltanál

Sötét a világ

sötét a világ és sötét az élet
sötétben sötétben sötétben élek
szeretnék ölelni egy vidám dalra
kimenni futva a fényes szabadba

feledni mindent mindent ami fáj
látni hogyan zöldül újra a határ
színes szalagokat tűzni zászlómra
hirdetni hogy már nekem szól a nóta

csendben átölelni majd a világot
mosollyal éltetni a szabadságot
hittel dogma nélkül bízni magamban

csak egy harcos vagyok a forgatagban
súlyom lelkem sehova sem szállhat
csak töröm csak zúzom a koponyákat

ajánlás

herceg mondd miért a szüntelen harc
hisz a földi élet nem egy ócska sarc
a lélek szabad csak de a test a rab
hagyd őt hogy éljen adj fénysugarat

ledobva majd a vértet harci bárdot
a helyes útra...talán...rátalálok

A múltó idő

a lépcsősor a végtelenbe vezet
gyermekként lépsz az első fokokra
mint letűnt korok egykor míves szobra
bomló óra mutat múltó perceket

ahogy haladsz egyre magasabbra
gyermekkorod már egyre távolabb
órából néha lehullik egy darab
így tűnik el a pillanat hatalma

ahogy közeledik a végső cél
fogy a pillanat a perc az óra
sietős léptek válnak baktatóra
izmod sem a régi már nem acél

ott az utolsó lépcsőfok előtt
már nem érzed az elmúlt időt

Időfoga tépte

csillagzatod ki tudja mért lett ilyen
tomboló viharban napokon át
megszületni...minek...oly jó odabenn
isten fogai közt őrlődik a más

borúra derű gyermek született
a föld gyomra már hangosan korog
megváltó lelkén elvetélt csendben
a csontdaráló sebesen forog

időfoga tépte hús áldozat
lázasan soha nem gyógyuló seb
eredendő bűnök örökös kárhozat
mint a vacsoráját marcangoló eb

még morog rád e veszett bús világ
te az arcod mindig tartsd a fénybe
csillagzatod mint egyetlen jó irány
reményt küld a vak messzeségbe

Talán ha lengne

talán ha lengne most a hintám
ki lökhetne rajta még itt marad
nem lenne néhai anyám s apám
a papíron a tinta már nem szárad

én bárányok után nem kóborlok
és terelgetni sem azokat fogom
nem éneklek dalt bután és sután
csak suttogásra jó újra a hangom

tágra zárt szemmel befelé nézve
üvöltő zajban a csend szót emel
mint jézust feszítenek majd keresztre
üvölthetsz de sorsod már nem felel

ha minden és mindenki megtagad
éld túl a krízist szeresd magad

Mint kannából ömlő

mint kannából ömlő lágy fényözön
most úgy ölel át a csend engemet
illatok virágok tényleg öröm
hogyan vagyok hogyan élek hogyan élhetek

szerelmek virágok bódító érzés
szépség látványa elnyom minden bajt
oly jó hogy van és lesz visszatérés
ha elhagyom ezt a kék bolygót majd

színes és fehér szürke a háttér
de a fény itt minden sarkot betölt
most pihen a lélek mert a csendért
a nagy zajban már oly sokat böjtölt

hívóként halkán mormolod imádat
tedd hozzá kék bolygó szívből imádlak

Vers a szoborhoz

kalapos hölgy te bronzba zárt csoda
nyári hőség vízpermet ködében
mint teremtő akaratú nimfa
Vénusz születése ősi elemekben

mint istennő tekintesz előre
ruhád szegélyén a város maga
patinás legszebbek apró makettje
mint földre applikált égi csoda

hűs permet száll most a nyári légbe'
rajtad a szivárvány szép színe játszik
mint csodás aura úgy fog körbe
a bronz test most szinte élni látszik

ősidőkbe nyúló megfagyott mozdulat
vágyni álmodni suhan egy gondolat

Leszel-e emlék

„...Most merre röpti hajódat
a szél? Várnak-e még a parton
a lányok, mikor kikötőbe
a vén árbócos végre beér?”
Fehér József: Mondd Szindbád

recseg a padló feszül a kötél
hidd el barátom itt az úr a víz
tengerész te ki hajózni jöttél
utad a tengeren ma hova visz

parton a lányok hiába várnak
rum sem kerül a poharadba ma
tiéd a munka álmok és vágyak
rácokat mar rád az idő foga

kikötő messze hajód viharban
hullámhegyek merednek most fölé
erősen tartsd a kormányt irányban
csak a sors vezérelhet hazafelé

rumtól „búzló” kikötői kocsmák
az utadról mondd vajon mit mesélsz
lányok karjaiban már más a világ
siratnak-e majd ha kikötőt nem érsz

leszel-e emlék vesztett édes álom
vagy csak a tenger újabb martaléka
Szindbád helyed üres nem találok
hova tűnt el a lét kék madara

ajánlás

mert hajózni kell ha hív a tenger
hogy partot érsz-e nem tudhatod
herceg ostoba vagy bátor az ember
ha hullámokkal küzd oly sok napot

Kövek között

kövek között némán ballagok tova
lábamon hólyagok sebek sora
menni kell mert vár a kitűzött cél
konok akaratom mint nemes acél
pendülve zengve űz hajt előre
enged élni majd nem visz temetőbe

élet oly sokszor kín és fájdalom
vágyaimat tudom fel nem adhatom
mert vágyak nélkül ember nem élhet
ha megtorpansz célod el nem éred
vágyad mit a távolban fátyol takar
hiába minden már csak talmi dal

ezért megyek a fájdalom szemembe
könnyeket csal és agyamba' fejembe'
ezer dob veri az ősi dallamot:
elbuktál hidd el úgyis feladod
nem győzhetsz hisz ember vagy csupán
eltűnsz majd egy nap életed alkonyán

addig utam járom – mondom konokul
akaratom vissz előre lehet botorul
bízom magamban hiába a sebek
mit az úton kaptam köves rengeteg
nem félemlít meg már engem soha
a céloom vár tudom eljutok oda

Intelem

Homályos tükör, zavaros emlékek,
ez vár rád, ha marad a szemlélet,
kütyük, játékok, bulik, ivászat,
drog, másnaposság, felszínes kapcsolat.
Fakuló emlék, sivár rongyos élet,
még most sem érted, miről is regélek?
De ne hagyj, hogy az élet megtaposson,
tanulj, olvass, hogy te legyél a toponn.

Még csattog az üllő

fakulni látszó rozsdás képsorok
szű még néha perceg a fában
egyre lazuló kötelékalmazok
véget nem érő közöny a mában

még csattog az üllő vas már nem izzik
méteres kötél lóg egy nyárfaágról
szerelmes románc csak szobára nyílik
emlékfoszlányokból csak port lapátol

habarcs sem köti már téglákat össze
rácokat vés az időbe bárhol
fogatlan szájból a beszéd is pösze
csak az értelem ami még pislákol

revétlen itt már csak a rézkilincs
fogva tart az idő... kattan a bilincs

Mint hántolt mag

mint hántolt mag mi elveszti burkát
úgy érzem már hogy meztelen vagyok
csendet vágyva de sarat taposva
átleng a létemen a balsejtelem

hogy „új ruhás” királyként itt a földön
csupán a csillagokat szemlélhetem

Vélemény

Imádkozol? Miért?
Görnyedve a templomban,
talán hithű emberként.
De lelked már oly sötét,
hogy szavad, rád, visszahullik.

De kár

ősi magányban
az első emberpárban
érzés támadt fel
az embert szeretni kell
ma miért nincs így

A dinnye

Vettem egy dinnyét, csíkosat
tök lesz, párom így biztat.
Én bizony nem bánom,
tököt eszem barátom.
Éretlent, nem pirosat.

Vergődik bennem

vergődik bennem egy érzelem
kitörne ha hagynám nem tehetem
épít vagy rombol nem tudhatom
ott azon a másik oldalon
kell-e igazán valakinek

Vágyom a csendet

vágyom a csendet de zaj érkezik
röppen a csóva szikrát vet a láng
fehér lóháton mesét sző az éj
derengő hajnalt alig várom már

új nap érkezik talán jobb mint tegnap
szikrázó napsütés édeni táj
zenébe foglalt szép szóvirágok
jönne csak jönne jönne végre el

annyi a dolgom kedvesek szépek
addig még pereg a sok apró perc
türelem mondom újra felrázom
a párnát min zilált agyam pihen

óhajtom a csendet de zaj érkezik
pereg az agy csattog a sok kerék
álmok vágyak szépek és töröttek
csak érne már végre véget az éj

Tükör paradoxona

bölcs tükör is hazudik néha
de nem azért mert olyan léha
csupán fél hogy haragjába'
ha mást hall majd gazdája
mint szeretne falhoz vágja

Táncol az erdő

táncol az erdő táncol a rét
keringő tangó most egyre megy
piros pipacsok szerteszét
a zöld háttérben sok piros petty

beszállnál-e a körforgásba
leheveredsz a rét közepén
kósza felhők úsznak magasba'
itt minden olyan gyönyörű szép

mert elfog egy érzés emlékszel
első mézédés csókra vele
emlékek szállnak kósza széllel
merengsz de indulnod kellene

szól a zene halkán és lágyan
első csók íze ajkadon lángol
sok pipacs táncol piros ruhában
átölel a szép pirosuló mámor

Reményvers

depressziós a hangulat
életet adó napsugarak
szürke borongós ég alatt
elbújtak a felhő marad

az eső esik szüntelen
a hullott falevél alatt
dagonya van a kertemben
cipőm csak sarat dagaszt

néha átdereng a Nap
az egyszínű szürkeség
ha pillanatra felszakad
nem látszik még az ég

egyszer talán megszakad
széjjel fújja majd a szél
az égi felhő roncsokat
a nap sugara földet ér

borús kedvünk megszűnik
tudjuk egyszer úgyis vége
ha újra felhő érkezik
mint minden rossznak az életbe'

Parnasszus hegye

parnasszus hegye kicsi hósapka
csillogó fény de hideg szél süvít
mászni csak mászni egyre magasabbra
a jeges lavina ebben nem segít

feladni kellene de nem lehet
agyamban motoszkál egy kósza álom
tett halála a görcsös igyekezet
az élet elixírt ott megtalálom

látom a fény lassan kialszik ott fent
itt rekedtem... tudom... a sárban lent

Egyedül

Koldus vagyok, de talán gazdag is,
életem könnyörtelen, de nem taszít.
PH semleges önmagamban,
tudom, érzem, egyedül maradtam.

Mérleg

minden meg van mi kell nekem
erőt is adott az Istenem
csak keveset

nem vagyok már lázadó
csupán billentyű koptató
rím-faragó

nem kellek én már senkinek
ezen oly jókat nevetek
tükröm fakó

néha még most is azt hiszem
húsz éves vagyok szívemben
tok megkopott

hiába már az érzelem
kijózanít az értelem
bölcS vagyok

az idő oly gyorsan lejár
máris ott állsz a kapunál
vajon bebocsájtanak

tudom egy másik életben
álmaimat újra tervezem
reménykedem

ha megtalállak újra téged én
nem lesz boldogabb e földtekén
mint én... szeretném

no de hagyom az álmodást
inkább igyunk egy áldomást
az életre

Nem lehet

Az élet oly rövid, hát szeress!
Fájó érzés, ha valaki kinevet.
Ne húzd az orrod, vár a világ,
hisz léteznek olyan praktikák,
melyek megkönnyítik majd neked:
magadhoz vonzzad a szeretetet.

Vonzanám, ameddig csak lehet.
Adnám én! Nem kéri szívemet.
Játék és titok mind egyre megy,
de feléd kinyújtott kezemet,
visszahúzni nem akarom.
Nem lehet.

Mondd mit remélhetsz

mondd mit remélhetsz őszhajú fejjel
ha elérnek olykor ifjú vágyak
néha még álmodsz róla kéjjel éjjel
mert nagy érzések újra rád találtak

gubót formálva készülsz nyugalomra
bár feladni még most nem akarod
tépni virágot két kézzel halomra
megöregedtél hiába tagadod

emlékek hátán oly jó még siklani
újra élni mi gondolat lett csupán
nem törődve korral élni csak élni
még van néhány éved... reméled... talán

gondolatban repülj mint egy sasmadár
egy nap arra „ébredsz” már semmi sem fáj

Tűnődés

Ha találok békét, meghagyják nekem,
hogyan boldogságban éljem napjaim?
Vagy a hitem csupán egy mély verem,
hol ködbe vesznek csodás álmaim?

Mit sűg

mit sűg a csend
tobzódó álmok kűzt
pereg ott benn
magadban egymskűzt
csodás álmod
de színváltás fénnyel
jűvűt látod
csordultig reménnyel
tétet emeld
ne hagyd hogy elvessen
sorsod teperd
legyűrve teljesen
magad alá
hiszen csak gy gyűzhetsz
rted... naná
magadért mrkűzhetsz

holnap oly szép
gondolkodj egy percig
g olyan kék
nap mosolya hercig

Gűdűrben

most jű mélyen gűdűrben állok
kűrűlűttem minden csupa sr
lassan leomló szép világok
csikorgó zenéje már nem vr

dűrdűl az g esű szaporz
villám fényénél csillog a sr
szttűrik most a felszíni mz
műltam emlékem már messze jár

elnyeli mind itt az enyészet
ha nem hagyom el az ingoványt
gödör mélye magába temet
társammá téve örök magányt

gödröm oly mély időm is véges
küzdeni kell a szép holnapért
nem adom fel nem leszek vétkes
sár az ingovány győzelméért

Fényt akarok

a csend mi átfog lassan de biztosan
én szállni akarok ott fenn az égen
minden mi szorít itt lenn az avaron
boldog részegséggel álmokat hódít

csizmatalp alatt ropog a gerinc
az éj sikolya még messze hallik
szürke penész telepszik mocsokra
ott égzengéssé válik a zümmögés

fényt akarok csak semmi sötétség
még vad szerelemről álmodozom
talán ad néhány tavaszt a létem
most törékeny csónakom rázza a szél

a homály átölel lassan biztosan
mégis szállni akarok fenn az égen
még fényt akarok csak fényt-fényt és fényt
nem eltűnni a nagy szürkeségben

Egy nyári nap margójára

cserreg a szarka
csattog a szárnya
csivitel a sok
kicsi madár
rezdül a fa lombja
szél hogyha járja
napsugár ágak közt
utat talál

idilli ez a kép
magasban a fecskék
cikázva repülnek
rovarok után
éhes a fióka
csőrét kitátja
ha érkezik hozzá
a szülő-madár

fuvallat nélkül
levél sem rezdül
melegen tűzött ma
a nyári napsugár
hosszul az árnyék
vízen sincs tajték
lepelt terít az alkony
pihenni tér a táj

szürkületi csendben
levél sem lebben
hangokkal telített
az esti homály
tücskök zenélnek
békák énekelnek
fényel repül
a szentjános bogár

Szerelem paradoxona

megkövült láva csendfolyó
málló szikla esti fényben
kitinpáncélos apró bogár
szerelmet vall gyertyafénynek

égő tűzzel hull most alá
eltűnik a szürke porban
kitinpáncélos kicsi bogár
szerelem fáj... tőled tanultam

Még csacsog

még csacsog a hullám
pihenni kész a folyó
a csend hullámhosszán
álmodó álmodozó

nem tép szaggat gátat
közöttük puhán elpihen
álmokat sző magának
az alkony fátyla teljesen

betakarja a tájat
közelít lassan az est
elmúlás néha fájhat
az élet szép idelent

még csacsog az elme
a szív pihenni készül
hagyj vissza jelet vésve
szép verset az emberekre
emlékül

Hóesésben

mint oly sok csodás aprócska pillangó
hópihék szállnak szürke alkonyatban
csodás lesz az ünnep oly szépen hull a hó
takarót kap a föld... hófehér a paplan

Felhőt bont

szférák zenéje leng át a légen
és kontra-basszus ha az ég dörög
természet int a nyitány fenséges
hangjegyként néhány esőcsepp csöpög

villám cikázik levegőt hasít
szél ad hozzá zúgó kíséretet
felhők tánca most hallgatni tanít
míg eső veri a leveleket

lásd ott a szivárvány csodás íve
háttérben az égbolt már kékben játszik
a szél is halkabban dudorászik

most felhőt bont a nap áldott fénye
még csillog az eső a fűszálakon
a fény játéka áttör a lombokon

Gaz benőtte

gaz benőtte várrom most a lét
bár szebb világot hordozott magában
pusztító vágytól hajtott gyönyörűség
füstölgő romok egy koktélos pohárban

terített asztal nem egyforma joggal
talán istenre vár a döntés joga
vezénylő pálca itt hatalmi jogar
mint agyhalott zombik a sivatagba

mert olyan az ember az agy mosott
nem talál megoldást az érdemekre
hosszannát zeng de sűrűn foltozott
kétes imája száll fel az egekbe

ha elül egykor... talán a csatazaj
ráfagy az arcokra majd a gúnykacaj

Hányszor feszít meg

hányszor feszít meg nevető sorsom
szaggatva aranyló vágyaim sorát
kötelet dobva a mély gödörnek
most ha mersz barátom mássz fel ha tudsz

tétet helyet befutót találok
habzó háttal mint egy versenyparipa
mutató megáll ha az idő csettint
fényjátékon por leszek majd újra

zilált agyban bújik a jó szándék
sárguló repce-rét az irigység maga
vagyon és pénzjáték hatalmat hoz
csak légy alázott konc az asztalon

vágy szikrája ül szemed sarkában
de nem jut égis a csalfa ima

Így lesz

olvasni talán ma senki nem szeret
hisz sorozaton nő fel a nemzedék
a szó csak a hazugságra termett
nem dívik már az értő párbeszéd

tudom hogy így van ahogy most írom
hisz nem sikk ma sem nálunk a tudás
ha a szennyet a mocskot jól bírom
jöhet a teljes módszeres agymosás

így lesz az emberből bégető birka
vagy hozsannázó tapsoló gépezet
ehhez már nem kell könyvbe rótt firka
hisz törlődik lassan az emlékezet

falként áll egyszer a tudás előttünk
fohászunk istenem mit kezdjek vele
csendet szakítva majd hosszan bégetünk
közelünkben nem lesz aki ezt értse

Felülni egyszer

Felülni egyszer egy gyorsvonatra,
mely elvisz oda, hol a sok csoda,
mindennapos. De érzed várnod kell,
hiszen a reggel... csak úgy... nem jön el.
S nem teremhet mindig csak babér,
az álom karja, sem a földig ér.

Mondd mire is vársz? Csak te tudhatod,
mivel töltenéd el órád és napod?
Csoda.. lehet... ott van közeledben,
s te tartod a lámpát két kezében,
mely nem világítja meg a holnapot.
Ezért késed le a vágyott járatot.

Mégis! Mélázol, bágyadtan, csendesen,
halódó vágyad is lassan megpihen.
Már nem vonzó neked a nagyvilág,
még érzed a rózsa csodás illatát,
mely neked nyílt, de elhervadt azóta,
mert letépte, eldobta, egy idióta.

Fohász, értünk

Drága Anyácska, óvtad és védted,
évszázadokon át ezt a kis népet.
Hozzád fordulok kérlek nagyon szépen,
gondolataimra válaszolj nékem.

Drága jó Anyácska, mondd ki a szót,
fiad tanítása bizony nem erről szólt.
A szeretet csak foltokban van jelen,
az öröm csak az, mit a vagyon jelent.

Tanítás akkor bizony nem erről szólt,
félre értelmeztünk minden egyes szót,
csűrjük és csavarjuk a mondatokat,
hatalom érzése, mi irányíthat.

Földi nép többsége egy istent imád
jelentős rész annak kedves fiát,
egymás ellen küzd ma Isten és fiú
nevét ordítva dúl vallásháború.

Drága jó Anyácska mondd el nekünk,
e sárgolyón most békében élhetünk
egymás mellett a másságot tisztelve,
erről szólt fiad és a tiszta lelke.

Drága jó Anyácska mondd hát el nekünk,
nem jó az ha egymás torkának esünk,
pap áldást oszt arra, ki gyilkolni megy,
Isten vagy fiú nevében egyre megy.

Boldogan élhessünk segíts nekünk,
láthatod nélküled, csak senyvedünk,
magyar a magyarnak farkasa lett,
útilaput kötnek ifjú emberek.

Drága jó Anyácska oly nehéz a szó,
hisz ma sem tesszük azt mi elvárható,
legyen vége a dúló háborúnak,
ahol vért ontva Istennek „áldoznak”.

Te is anya vagy, s fiad értünk halt,
nem lehetsz közömbös, ha látod a bajt.
Anyácska, kérünk, add meg a jelet,
boldogok legyenek végre az emberek.

Mese a csigákról

történt egyszer egy szerelmes mese
házas és meztelen csiga a tettese
síksávos terepen ők találkoztak
e szerelem megszűnt percek alatt
étek lett a házasság a meztelen felfalt

veletek is megtörténhet emberek
tanulság: hogy mély levegőt vegyetek
hagyjátok hátra a csúszós terepet
mert házasság meztelen csigával esztelen
viszonyba kerülni több mint reménytelen

Mi változott itt

Giordano Bruno emlékére

az ígét másképp hirdette hajdan
izzón ropogott alatta a máglya
ne ölj adta az isten parancsban
de átírta mindig a vakhit szava

átkokat szórt reá a nép hittél
rút halált termelt az inkvizíció
ő állta mindezt egyenes gerinccel
pedig tudta hogy élni volna jó

mi változott itt mondd el azóta
bár máglya nincs és nincs kiátkozás
fegyvert áld a pap nagy a pénz hatalma
szószékről ömlik a viszálykodás

ember látom tényleg ez a sorsod
magad teremtetted meg a földi poklot

Kicsi a világ

Világ kicsi és kicsi ez az ország,
lehetne tündérgert, ha szépen gondoznák.

Kellene ki a gazt gyomlálja, írja,
kicsi kertet, mint jó gazda gondozza.

„Kertész” az van, de nem kapál, nem gazol,
inkább a zsebére két kézzel harácsol,
szeretete nincs, igaz „kertet” sem lát,
nem választja el virágtól az almát.

Így nőhet a gaz, egyre nagyobb számban,
párját nem találja a nagyvilágban:
ki tündérgertjét hagyná lassan veszni,
„kertész esküjét” feledésbe menni.

Világ kicsi és kicsi ez az ország,
tanuld „kertész” az építő praktikát,
mert aki nem gazol, de nem is kapál,
belepi a gyom, csodát hiába vár.

Egy este örök emléke

Talán egyszer réges-régen,
a nagy erdő közepében...
kezdődhetne így a versem,
de nem volna semmi rendben.

Nem mese az amit mondok,
bár azt mondják mind bolondok,
akik szeretettel vannak,
segítenek ahol tudnak.

Vacsorázni voltunk este,
kertben még a Hold is leste:
mekkora adagot kapunk,
előfordul, hogy jóllakunk?

Hatalmas volt mit kihoztak,
egy fa tálon sok finomat.
Nem bírtunk vele betelni,
nem is tudtuk mind megenni.

Pincér gyorsan csomagolta,
jó lesz ez majd holnap hogyha
köretet rakunk majd mellé,
meg is lesz a finom ebéd.

Sétáltunk az utcán végig,
itt zene szólt, ott meg nézik:
hogyan játszik az utcazenész,
forint koppan tok belsején.

Távolabb egy nagy pad mellett,
ember térdelt. Vezekelhet?
Fej lehajtva, tartás csüggedt,
sok fordítja el a fejet.

Nyakban tábla, rajta szöveg:
„Éhes vagyok!” Segítsetek.
Támogatást elfogadok,
hidd el neked nem hazudok!”

Az emberek mentek tovább,
nem olvasták ezt a táblát,
nem volt ki segített volna.
Férfi térdelt, fejet hajtva.

Hirtelen hozzája léptem:
fogadja el, ezt az étket,
nyújtottam felé a dobozt,
felnézett, de egy szót sem szólt.

A nyújtott dobozt megfogta
keze a kezem markolta.
Megcsókolta, könny áztatta,
úgy éreztem, hogy sav marja.

Elrántottam, nézett sután
a dobozzal csak arra várt,
hogy kinyissa és jót egyen.
Nézett rám és hullt a könnye.

Többen néztek, mit csinállok,
rosszallóan fejcsóválók,
ki kacagott,ki nevetett,
nem segítve az elesettet.

Agy dühöngött, szív gyorsan vert,
de nem tudtam adni többet.
Az ember akkor lassan felkelt,
padra ült és végre evett.

Percig álltam néma csendben:
ez a világ nagyon beteg
közben nyeltem a gombócot
mi torkomban folytogatott.

Néhány falat, szemén láttam,
azt mit másnál hiányoltam:
szeretet és hála csillant
mentem tovább a forgatagban.

Est élménye lelkemen stigma:
mért nem fogékony a jóra,
ki megtehetné, hogy segítsen,
elkorcsosult az ember itt lent.

Könnyebb ítélni első szóra
belerúgni a nyomorgóba,
mint felkarolni a szegényt.
Ember! Ez az igazi éned?

Az élet II.

Sokan hiszik: kemény a földi élet,
amit ad, gyorsan visszaveszi tőled,
örömet, boldogságot, szép szerelmet.
S a gond, bánat foglal nálad helyet.

Elfelejtet, ez csupán egy színdarab,
játszanod kell, mert a szereplő te vagy,
játékos akkor nem díjazza senki:
szerelmet, játéknak akarod venni?

Mert csak egy furcsa játék az élet.
Jó vicc csupán! Ne vess hát rajta kérlek.
Ne vess vagy mosolyogj és játssz csak tovább:
a szerelmet, játék nélkül éld majd át.

Ars poetica

legfontosabb: hinni önmagamban
hitvallásom soha nem adom fel
nyakig gázolok sárban mocsokban
ha sorsom szólít indulnom kell

hisz milliárdan vagytok körülöttem
én egy vagyok csupán: az egyetlen

Céda az élet

Céda az élet, de szűzi a mosolya,
sem egyik sem másik, nem vezet sehova.
Ha akaratod törik, s fantáziád gyenge,
lengé öltözéke taszít a végtelenbe.
Erős az akarat, dús a fantázia,
élet akkor sem felhőtlen, válasza:
küzdj meg mindenért, ha nem vagy olyan bátor,
hogy mindenkit kiforgass kicsiny vagyónából.
A szűzies mosolytól ments meg Uram minket.
Mit most két kézzel ad, holnap már elvehet,
céda az élet, de szűzi a mosolya,
a „kisembert” egyik sem vezeti sehova.

Birkák között

feltett kérdésre nincs mindig válasz
az élet sokféle irányt mutat
szavakból áll össze a gondolat
de számodra ez nem mindig támasz

hiába a sok ékes és szép szó
mindegyik egyszerre hamis és igaz
kinek kérdés és válasz együtt vigasz
lehetsz oly megrögzött álmodozó

ma ne gondolkodj csak tedd a dolgod
dogmákat most a véredben hordod
testedre már stigmákat égettek

nem látod utad túl a horizonton
kérdéseket sem teszel fel hanyatlón
birkákkal élsz és érted ha bégetnek

Apokrif ima I.

nem értem a magyar népi lelket
mely szolga módra behódolt oda
– már őseiről mindent elfelejtett –
hol pénz világa az egyetlen csoda

ősi értékeket gyorsan feledve
régi istene már magára hagyta
szolga módra él ma teste s lelke
nemes törvényeit mind megtagadta

derék nemzetből anyagias nemzet
ősi erények mind messze szálltak
két magyar itt soha nem ért egyet
csak ököl-joggal adják meg a választ

ó istenünk mentsd meg ezt a népet
vezesse őt erős karod vissza
hol megtalálja vesztett értékrendet
ott lesz a bölcsesség megértés hona

ne hagyd hogy pusztuljon egymást tarolva
magyar nép ismét egymást segítse
legyen nemzet ki fűz kart a karba
mammon az útról le ne téríthesse

alap legyen a kölcsönös tisztelet
egymás mocskolása tűnjön el végre
ahol a párbeszéd létünk alapja
előrejutásban is komoly mérce

ez a kis nép még sokra hivatott
ősi értékrendjét ha elfogadja
mindegy hogy eddig mennyit áldozott
tudása szelleme ezt felülírja

ősidők óta pusztul a magyar
már istene is magára hagyta
megosztja hazug szó és lelki zavar
az ingovány így majd magába zárja

szenvedett eleget ősidők óta
pártütés hamis szó megosztás rendre
elhagyott téged ez lett hozománya
egymáshoz tartozást ez gyengítette

add meg uram hogy találjon magára
virágozzon újra ez a kis nemzet
hisz tehetsége tudása szorgalma
segítséggeddel Kánaánt teremthet

Hittem

Hittem az életnek, tele szép reménnyel,
hittem a sorsomnak, égő szenvedéllyel,
hittem a virágnak, csak nekem nyílik,
hittem a szónak, soha nem hazudik.

Hittem a hitnek, rájöttem, hogy csalfa.
Hittem az ember, mindig csak azt kapja,
mit megérdemel, nem többet, kevesebbet,
rájöttem a sorsom megcsalt, kinevetett.

Hittem az emberben, hogy megváltozhat,
nem töri nem zúzza szét a holnapokat,
hittem nem csak saját érdekeit nézi,
mások élete is fontos lesz majd neki.

Hittem a szeretet győztes hatalmában,
hittem, hogy helyem van ebben a világban.
Mikor minden hitem a visszájára fordult,
álomban egy hang hozzám így fordult:

Éld hát az életed tele szép reménnyel,
míg a gyertyád lángja, teljesen nem ég el.
Valóra válhat majd minden édes álmod,
hited, akaratod őrzi boldogságod.

Azóta szeretem az élet sava borsát,
nem bántanak engem gúnnyal hangzó „nóták”
nem akarok megfelelni már másoknak,
egy vagyok az egyetlen, vagyok magamnak.

Azért hiszem még, hogy megváltozhatunk,
talán lehet csodás, fényes a holnapunk,
ha álmainkat egyszer valóra váltjuk
még szebbé tehetjük ezt a szép országot.

Csak még egy tavaszt

vajon a vad tél végi szél
mely átzúg a havas tájon
miről dalol miről mesél
miért kell a szerelem fájjon

hisz tél van halott a világ
virág sem nyílik kint a hóban
de belül szerelem csirád
jégpáncélból olvadóan

tavaszt váró csodás álmok
kihegyezve jóra szépre
ezt az érzést nagyon vágyod
fohászod száll fel az égbe

csak még egy tavaszt érjek meg
utána jöhet a többi
szerelemmel minden évben
száz évig szeretnék élni

A jövőm reszket

a jövőm reszket a múltam árnyain
egykor harsogó dal már csak suttogás
fejem fölött a kard és nem baldachin
lecsapni készül már az elmúlás

de tovább sodor még a létfolyam
sziklaszirteken törik szét a csend
vigaszt meríték magamból magam
a végén úgyis megtorpan a rend

színesre festi az ősz már a tájat
hajam sem barna majdnem fehér
elmúlás talán még éveket várhat
telet hoz nekem de tavaszt ígér

hajszálnyi élet a gyertya lángja ég
kanóc rövid mondd meddig tart még

Élet... cirkusz

hajszálon függ sokszor csak a léted
kötél nélkül veszélyes a trapéz
versek hátán repülsz vagy elnézed
másnak dörgő tapsvihart nyújt a manézs

állni a fényben fogadni a tapsot
talán részed lesz benne majd neked
vagy szakadt kötél hideg padló vár ott
hova a salto mortale érkezett

de újra kezded nem rémít a bukás
villogó fények és vár a trapéz
fogd erősen a kötelet pajtás
arany kell ma nem értéktelen réz

évek szállnak megtörik az átok
parnasszus helyett most repülni vágyok

Megtört a szemed

(Pál Júlia határon túli költőnő emlékére)

Megtört a szemed bűvös tiszta fénye,
mert eljött érted a nem várt halál.
Eltávoztál a kéklő messzeségbe,
ahol az élő már meg nem talál.

Kik szerettek emlékeznek rád majd,
hisz verseket írtál nagyon jókat,
öröm és bánat, kedvesség, a bájad,
ma is átlengi szép soraidat.

Kicsi unokáid hiába várnak,
szerető nagymama elment messzire.
Szellemed velük lesz, rájuk vigyáz majd,
a veled ott lévő égiek szeme.

Emléked őrizzük szívünkbe zárva,
e kis közösség ki itt volt veled.
Nyugodj hát békében, arra várva,
a lét ujjai... ismét... érintsenek

Hallgat az érzés

törött a tükör
az arc szétesett
nem találsz már
benne a lényeket

fájó az emlék
szép volt az álom
törött létsíkon
sehol nem találom

hitem sem segít
önmagamban
füst köd és pára
szél nyugalomban

hallgat az érzés
nem is csodálom
törött emléke
szárad egy ágon

hazug a szó is
hazug az érzés
sötét gödörből
van visszatérés

vad zsoldárt zúgnak
áhítatos ajkak
agyam szétrobban
szívem is hallgat

törött üvegcserép
mindenütt hol járok
vérzik a talpam is
utamra nem találok

fény már messze jár
ragyogása szűnik
zavaros vizeken
hajód fel-fel tűnik

feszül a vitorlád
a fény felé halad
hiszem egyszer még
újra láthatlak

A remény mégis

hinni a templomban és a hittanórán
mondta ki egykor kenyeret adott
papírra ma egy verset karcok
felállok megyek csak bátran szólj rám

tétova léptek falsul szóló mondat
köd takarja hogy mit hoz a jövő
mint a folyó mi csendesen hömpölygő
hordja el a szél hitetlen imádat

hiszed hogy egyszer emlékeznek rád
tört poharadból kifolyt már a bor
de porból lettél por lehetsz csak por
cedált emlékek az idő oly galád

a remény mégis mindig veled van
elmúlni is lehet... látod... boldogan

Biztatás barátomnak

Remény halálát vetíti előre,
az önkínzó, gyötrődő panasz folyam,
mely ömlik a szádból, a jót feledve,
megoldást nem lelsz gondolatodban.

Öklödet rázod, átkot szórsz az égre,
mindenért csak más lehet a hibás.
Patakokban folyik arcodon könnyed,
a remény meghalt, maradt csak a gyász.

De a remény, még nem halt meg barátom,
ezt szívből hiszem, e hit a sajátom.

Miért nem akarjuk felépíteni
a szép világot, hol jó lehet élni?

Tedd hát félre nyűglődő magányod,
hagyd a könnyet és a sirámokat.
Vedd kezedbe irányítsd a sorsod,
majd így maradhatsz büszke és szabad.

Nem egy rongy ki csak másokat vádol,
S öklét rázva, csak szitkokkal felel,
a kihívásra, melyben a sors bátor,
akarattal, tettel ruházhatná fel?

A remény még nem halt meg barátom,
én ezt vallom, tudom és hiszem,
támaszkodj rám, ha kell a vállamon,
ezen az úton terhedet viszem.

Emlékezés

Még szerelmes szívem álmodott, vágyott
utolsó napsugár táncolt hajadon,
lassan az alkony éjszakára váltott,
rózsaszín pír égett a horizonton.

Szép arcod az esti félhomályban,
csodaként ragyogott életem egén,
tenger habja tört meg parti sziklában,
háttérként, városból szűrődött a fény.

Gondoltam magamban: csodás az élet,
nem érdemeltem én ily káprázatot,
egy gitár hangja törte meg a csendet,
a szépség és „szörnyeteg” találkozott.

Ma már csak álom, vagy talán az is volt,
ez az álom akkor, csak rólunk szólt.

Csodát ígér

csodát ígér a holdas éj
repül sok kis bogár
folyóra hajol csendesen
egy öreg fűzfaág

lágyan siklik a nagy folyó
gátak között tova
csacsognak partot ért habok
létnek itt nincs kora

csak néhány szentjánosbogár
fénye villan éjben
csodát remél a parti táj
csak én vagyok ébren

lámpások égnek tejúton
előttem a holnap
talán fenn a csillagokban
írták meg sorsomat

reménnyel él ki földön él
jobb lesz szebb lesz talán
csodát ígér a holdas éj
mellém ült a magány

csendet szakít egy kósza zaj
lépted a homokon
messze tűnik a gond a baj
velem vagy a parton

Álmaim csónakja

álmaim csónakja végleg kikötött
istenem miért ily kietlen e táj
földön cserepeken egy tükör törött
csupasz talpammal minden lépés fáj

foszlani látszó a nyomasztó csend
borús egemen a nap sem süt már
létem sorsán most csak az ég mereng
múló időm az órán sebesen jár

elmúlás csettint a vég szava szól
cipelt keresztem egyre nehezebb
sakk játékunkban csak a sors tarol
az utolsó játszma egyre közelebb

eltűnődik csendben most az elme
szavakból mondatok...nincsen erre

ajánlás

letűnt álmok cserepekként hullnak
oda hol egykor az ifjúságom állt
dilemma maradjak vagy megmaradjak
herceg a lét lassan feledésre vált

jel talán ott az időm homlokában
megőriz még néhány napig talán
pereg a perc ott a számlálóban
kifutni mikor fog... hidd el talány

Jeleket hagyunk

Jeleket hagyunk létünk síkjain,
a feledés homálya eltakar.
Játszunk dalokat lelkünk húrjain,
a sors vajon tőlünk mit is akar?
Válaszod nincs ott a sors-lapokban.

Jelek és jelek, kusza halmazban.
Válogatni, szeret vagy nem szeret
értelmetlen. A halmaz hatalmas,
fennmaradunk-e, csak a tartalmas
szép élet lehet erre a felelet.

De talán az sem! Jönnek más jelek.
Betakarják, mint egy rejtekhelyet,
mit hátrahagytál az utókornak.
Megtalálják-e, ha már nem leszel,
vagy feledve lazán sutba dobnak?

Jeleket hagyunk mégis, ha tehetjük
életünk fontos állomásain.
Tettek, rajzok, képek, hieroglifák
Mik suhannak agyunk tekervényein
kiváltság, ha útjukat követjük.

Jeleinkből épül fel sok szép tett.
Varázsa nyugtató, szívmengető.
De ne hagyd, hogy mámorítson „bája”,
mert a fennhéjázás ma bizony nyerő.
Csak az emberség, mi célravezető.

Mert zárt világ

hazudd hogy olvasol vagy olvasni fogsz
én írogató emberként elhiszem
papírodon még toll ceruza siklik
bőszen verem billentyűt gépemen

csendet harsogok pokoli zajban
teremtőm most sem ad majd igazat
huncutul csettint érzem hogy baj van
a szem-párbajban állom a sarat

mert zárt világ itt a költők világa
bejutni közjük soha nem fogok
csúszva mászva fel a parnasszusra
a csúcson állni lenne jó dolog

az alázat türelem itt nem segít
faragni kell még a létra fokait

Szív ha dobban

vadvirágok szél ha suhan
napot érlel most a május
bokrokban vagy fűzfalombban
folyóparton rád találok

szív ha dobban nagy titokban
heves érzelmeket ébreszt
friss illat tavaszi éjben
szerelemről szól az ének

ősi érzés ősi vágyak
virágillatba merül le
május itt a földi létnek
legszebb szerelem ünnepe

isten ki embert alkotott
nem kötötte hozzá korhoz
a szerelmet megengedte
idősebb is legyen boldog

Epilógus

Csodáltam, szerettem
Imádtam, öleltem
Lehoztam néki a csillagot
Nem kellettem, hát itt hagyott.

A világunk

világunk hidd el olyan mint egy fa
ágas bogas rajta nagy lombkorona
mi mint a majmok ülünk az ágakon
verekszünk a törött gallyak
gyűlnek alattunk kuszán a betonon

mondd mit teszünk mi sok okos majom
megvárjuk még a fa elkorhad kidől
vagy lemászunk átjutunk a betonon
ott lesz egy másik mely talán nagyobb
amit ismét tönkre tehetünk

mondd az a nagy fa miért nem érti ezt
egyre több a majom ki élni szeret
de jövőért tenni sokkal kevesebb
önös érdek a közösnél „nemesebb”
mátrix szava szól: majmok az emberek

nem kell a mátrix majom nem érti ezt
az oltalom talán csak fentről jöhet
dilemma: nem jó a fán, sem ott alatt
mert a majom mindig csak majom marad
emberré nem lesznek csak kevesen

Betonagyú

betonagyú a barátom
bolond szegény néha bánom
vele élek szép nagy házban
vele fekszem közös ágyban

beton falak mesélnének
szépet és jót nem ismernek
beton agyú gőgös nagyon
néha megver nem akarom

szerettem hiszen erős volt
autója úgy száguldott
nem ért senki a nyomába
mindig tömött volt tárcája

de azóta kiismertem
nem tart semmire sem engem
azt hiszi cselédje vagyok
azért is üt olyan nagyot

betonaggal betonagyban
betonfalas szép nagy házban
bebetonoz a „szerelem”
istenem most mi lesz velem

Ha bírnám

ha bírnám tépném és szaggatnám
hálót mi a létben körbefog
nehéz fából ácsolt kereszttem
előbb vagy utóbb a földre nyom

csillagfényvel tarkított kéjvágy
szakad a lécz kerítés bomlik
gondolat még talán ellenáll
gyengült fonákú ünnepekig

harácsot vet a kéjsóvár vágy
hogy még többet adjatok ide
pénz hatalma sebeket szakít
balra jobbra lendül az ökle

elvetélt álmok keresztutak
egykor itt a stációk néztek
ha jártál imára kulcsolt kézzel
zsoltárok is már elvetéltek

ha bírnám tépném és szaggatnám
lét hálóját mi ma körbefog
nehéz fából ácsolt keresztel
szállni már nem... ballagni tudok

Drága Mama

Drága Mama! Hányszor mondom ki e szót,
de nem vagy itt, nem látlak téged már,
fájlalom hiányod, mindazt ami volt,
lét-perceim sora a végénél jár.

Találkozunk-e ott a túloldalon,
látjuk-e a fényt, mely körbe ölel?
Mint anya és gyermek, vagy csupán lelkek,
szeretjük egymást, de nem ismerjük fel.

Pedig annyi mindent kell elmondanom,
az élet rövid, de a felismerés
hogy jót akartál fiadnak, már tudom
a hála, a virág, sírodra kevés.

Emlékeim közt, most némán ülök itt
a síron, mely örökre magába zárt.
Nem sírok. A múlt emléke elvitt,
hol kitárt karod szeretettel várt.

Fohászokod, hogy bocsáss meg nekem,
hisz a fiatalság mindig lázadó.
Tudod, hisz te is végimentél ezen
az úton mi sokszor alig járható.

Tüskéim tépte sebek begyógyultak,
gondolatban ma is itt vagy velem,
hallom ahogy szeretettel mondod:
édes kis fiam, drága gyermekem.

Drága mama! Hányszor emlegetlek én
csak emléked van velem, te nem vagy itt
a csokor mit hoztam, tudom szerény
már értem mire múltó idő tanít:

szeretni anyánkat életében kell
s nem a sírjára kell a sok virág.
Ifjú barátom! Soha ne felejtsd el
ha sír bezárult, fájó emlék csupán
hogy volt egy szerető drága jó anyám

Gondolatok

nem vagyok költő azt nem akarom
ha néha gondolatom lekaparom
egy papírra hogy olvassák mások
legyenek ellenségek vagy barátok
vetitek eléjük olykor képeket
költő vagyok... talán... mit nem hiszek
de lehet... s a lelkes utókor majd
dönt... felemel vagy simán elfeled

Kértem, de nem kaptam

Tettem, amit még meg kellett tennem,
ezért omlik rám sok „szürke fal”
kértem, de nem kaptam mert engem,
nem tört meg az ördögi kacaj.

Nem imádtam semmilyen Istent,
számomra az igaz út létezik,
ki alkotott, egyet, az egyetlent
bennem most is csak vergődik.

Nem félek már semmitől sem érzem,
lassan itt van a túlsó part földje,
hajóm egyszer kiköt majd a révben
őseimhez térve mindörökre.

Az sem baj ha szűk lesz az átjáró,
biztos kézzel kormányozok én,
mert az enyém ez a kicsi hajó,
mely utazik a sors vad tengerén

Álom és valóság

gyűrött a lepedőm nehéz az álom
amit nem tettem meg ilyenkor bánom
keresem kutatom hogy hol a hiba
bár inkább mennék helyette vurstliba

kocsim ellopták hiába keresem
gyalogolok át városon hegyen
izzadtan mászom fel a part oldalra
ébredek takaróm görcsösen markolva

rémálmok néha meg-meg gyötörnek
hátamon ilyenkor gorgók ünnepelnek
szívják a véretem vad hahotával
álom-manó tör rám vad haraggal

ha felébredek és a nap ragyog
álmom feledem újra magam vagyok
tükörbe tekintve mondom magamnak
kezdjünk neki egy új csodálatos napnak

Magas a hegycsúcs

egy aprócska kérdés válaszra várva
mint must óhajtja hogy végre bor legyen
dolgozik agyam minden porcikája
most mélybe hullok vagy fenn a hegyen
küzdöm tovább toprongyos életem

magas a hegycsúcs feljutni oda
apró embernek nem egyszerű dolog
talán még zeng bennem az ősi dala
a népemnek míg a sámándobok
kísérik ezt a rituális táncot

mint kerengő dervis forgok körbe
kántált imám a magas égre hull
pattan vissza... „quia sine fide”
vészes terhes átokként ül rajtam a múlt
színek orgiája szinte kifakult

siránkozásom nem hasznos dolog
tedd mit tenned kell s haladj előre
téphetnek tüskék gátolhatnak bokrok
így jutok fel majd a hegytetőre
csalódás boldogság vár... majd megtudod

Édesapám születésnapjára

Oly sok éve, hogy kiszáradt ajkadat,
elhagyta az utolsó röpke sóhaj,
az volt nekem a fájdalmas virradat,
hisz nem teljesült a gyermeki óhaj.

Hittem felépülsz erős a szervezet,
kértem az urat, ne szólítson el még.
Óhajom elszállt a vágy megfeneklett,
mi élénken élt bennem nem olyan rég.

Ülök síron, születésnapod van,
már csak az emlék, mi maradt nekem,
néhány szál virág faragott vázában
a hideg fedkövön nyugszik kezem.

Bánom a sok vitát, a makacsságot,
te mindig csak jót akartál nekem,
látom arcodon huncut mosolyodat,
ahogy intelmedet osztod meg velem.

Remélem ott, az út másik oldalán,
megtaláltad végső nyugalmaidat.
Eszedbe jutnak gyermekeid, talán,
kik sokszor emlegetik édesapjukat.

Gondolatban koccintunk emelve,
képzelet borával teli poharat,
az együtt töltött évek szép emléke,
lassan feloldja majd a fájdalmakat.

Bár csak hamvaid pihennek e sírba'
a lelked más létsíkon él ma már,
mi nem felejtünk drága jó apácska,
kedves emléked mindig ránk talál.

Üres pohár csattanva hull a földre,
ne ihasson belőle, senki, soha,
szilánkokon a lemenő nap fénye:
boldog születésnapot, Édesapa.

2004. július 24. margójára (Laci unokám születésnapja)

A köd csak lassan oszladozott.
Istenem! Mondd kérlek, hol vagyok?
Mi hasogat úgy most a fejemben,
biztos, hogy megérem a holnapot?
Mi történt velem, mi ez a fényözön,
mi hasítva ingerli íriszemet,
keresnem kell egy kovácsot rögtön,
ki abronccsal fogja össze fejemet.
Gyenge vagyok, akár egy őszi légy,
csak vizet kívánok, sok hideg vizet,
a sörnek még a szagát sem bírom,
vidd innen, nehogy rosszul legyek.
Mi volt itt tegnap? Drága barátom,
mi tette ily csúffá a reggeletem?
Eszembe jutott, örömmel kiáltom:
emberek! Fiú unokám született!

Gondolatok a versről

Egy vers magában még nem az ember,
hisz hazudhatnak a leírt szavak,
melyek, mint e kék bolygón a tenger,
felüdít, vagy bontja a partokat.

Egy vers magában még nem az ember,
bár emberi érzelmet közvetít.
Hazudni lehet szerelmet de kráter
mélyére taszít, ha elandalít.

Egy vers magában még nem az ember,
hisz oly sokszor látunk hazug papot.
Bort iszik, prédikál vizet és szentel,
dogmákkal zúzva szét a holnapot.

Egy vers magában még nem az ember,
hisz kedvére gúnyolhat ki másokat.
Térdig járva az önérzetedben,
tiporva a sárba álmaidat.

Hisz mindenki volt, valamiben kezdő,
álom, akarat, előre segít,
ha nem vár minden sarkon észveszejtő,
gúny, kacagás mi rombolja vágyaid.

Egy vers magában még nem az ember,
hisz hazudhatnak a leírt szavak.
Ha feljutsz a csúcsra, soha ne engedd,
hogy a sikereid elvakítsanak.

Az alázat tesz olyan emberré,
ki szeretettel segít másokat.
Érzelmek válnak így igaz verssé,
megkoronázva az életutadat.

Kérdések a sorshoz

Be vagyok zárva testem börtönébe,
bár emberek sokasága vesz körül,
mégsem jut el hozzám ha hív az élet,
csak roskadó híd hangja, létem merül.

Nem értem miért ilyen a sors velem?
Nekem a kesergés tudom nem segít,
ha végre feltárulna a végtelen,
helyére kerül minden mi nem avítt.

Az emberi szó néha úgy hiányzik,
hisz lenézni egyszerűbb mindenkinek,
az értelem ma hiába világít,

legtöbbször nem tűnik fel az senkinek.
Élem az életem nehezen, fájón,
vajon meddig tart a vesszőfutásom?

Ítélsz

Ítélsz.

Pedig nem is járod utamat,
hiszed, itt mindenből virág fakad,
nincs más csak az önös érdek,
ha nemet mondok.

Tudod-e, hogy miről beszélek?

Ítélsz.

Mert azt olyan könnyű,
számodra ez egyszerű iránytű.
Megérteni a másikat? Minek?
Ha beletaposhatsz, lelked megremeg,
s elégedetten dőlsz hátra majd.

Ítélszel.

Mert szerinted a világ,
nem láthat soha más csodát,
csak mit szerinted a „józan ész”
jóváhagyott. Egyéb csenevész
gondolatok? Csupán perverzió.

Ítélszel

Mert látod álmodott,
egy új világot, melyet a kopott,
egysíkú értelméd már fel nem foghat.
Taposod a sarat, vagy rúgod a port,
lábad „aszfaltot” nem koptat.

Ítélszel.

Bigott régi dogmák,
életed sűrűn behálózzák,
kilépni büvköréből nem tudsz, nem lehet.
De te osztod a törvényt,
ameddig teheted.

Ítélszel.

Pedig tudod, csak magadban bízatsz,
nem változtathatod meg már a múltat.
Ki örökké csak hátrafelé tekint,
elvéti az irányt és legyint,
ha az előtte álló útról kérdezik.
Hisz nem tudja hová, mikor érkezik.

Ítélszel.

Mert lelked akkor nyugodt ha mindenki,
neked fejet hajtva látja a holnapot.
Ellent mondani, minő botorság,
te fent vagy, a lenti távolság,
hiszed... túl nagy, hogy elérjenek.
S ha mégis? Mondd mi lesz veled?

Vajon, meddig hazudsz még

Vajon, meddig hazudsz még, álnok élet?
Csalóka hittel mérgezed minden napom.
Miért nem hiszed, hogy tőled sem félek,
miért gondolod, hogy úgyis feladom?

Mézes hajókötel mit rángatsz csak előttem,
hisz a madzag neked már semmire se jó?
Szerinted a puskaaporom már mind ellőttem,
csak a sír marad már, melyben testem a lakó.

Nem hiszem el, hiszen hogy hihetném,
csalóka meséd, rongy, torz ígéreted,
nem vagyok én táltos, se harci mén,
mely lerúgja ha kell, a csillagos eget.

Nem adom fel most már, csak azért sem!
Mi engem illet, ha kell elveszem.
Nem tántoríthat el soha, semmiféle
igaznak mondott hazugság engem.

Zara szülinapjára

Barna mackó e drága „kis” kutya,
hangja farkasé, ha olyan a kedve,
csak tíz hónapos „csöpp lány” a Zara,
a termete: mint egy kisebb medve.

Még növésben, csak ötven kiló izom
kaukázusi medveölő fajta
mekkora lesz végül, nem tudhatom,
a természet, még „dolgozik” rajta.

Mindent megrág, hiszen oly kíváncsi
virág vagy bokor már nem ellenfél
téglát pakol, unatkozik, a „pici”
kevés a dolog amitől fél.

Szeretet igénye oly határtalan,
bár ölebnek éppen nem mondható,
játszani támad kedve az udvaron,
hat, nyolc kör futás, mi elfogadható.

Haragudni rá nem tudok, nem lehet
néha igényt formál az időmre.
Vakargass, simogass gazdi, kérlek
mondja mindkét okos barna szeme.

Ha elfárad akkor nagyokat alszik,
ilyen kutyusunk még nem volt soha.
„Kicsi” Zara, szeretnek a gazdik,
legyen hosszú az élted fonala.

Válasz: Ady – Harc a Nagyúrral című versére

mi változott itt egy évszázad óta
csak más ül a trónon más az aranyon
mindent elpusztít kultúrát szépet
érted teszem... vigyorog: aranyom

birkaként túrik harsog a hozsanna
cinkelt lapokból áll az imakönyv
plagizált diplomák sötét homálya
kimosott agyakban totális közöny

mindent szabad de csak az elitnek
ha szegény vagy rád törvény szigora sújt
rózsaszín álmok és homályos képek
varázsa az mi boldogságot nyújt

mi változott itt egy évszázad óta
csak más ül a trónon más az aranyon
pusztul az érték pusztul a kultúra
nem lesz még elég... de... nagyon-nagyon

Ma még

ma még álmaim tervezem
holnapra mindezt elvesztem
nem marad utánam semmi más
csak a remény lesz folytatás
ha földön nem talán másutt

élem a múltó perceket
várni nem szabad nem lehet
félteni kár ez az élet rendje
beolvadni a végtelenbe
de addig élni szabadon

ha magába zár a csendfolyó
már hiába mondom élni jó
a szép pillanat most az enyém
háttérben ott van a remény
egyszer itt tovább folytatom

Őszi séta.

ilyenkor az ősz csodálatos
ha nem hullik az utálatos
eső szüntelen a nyakamba
a sok szín mint festőpaletta

a természet maga a festő
színeiben már most sem kezdő
a szél alkot képet monoton
az átázott szürke talajon

napsütésben oly szép még a táj
a sok kis levél zizegve száll
talajt ér roppan a talpam alatt
sétálok egyet még süt a nap

nézem a lassan kopaszodó fákat
oly szép az ősz a tél még várhat

Most tényleg

most tényleg fegyver kell itt a népnek
ha az asztalra sokszor kenyér sem jut
békét ígérő de hazug szavakkal
a szörnyek hada csak pusztítani tud
rombolni mindent mammon nevében
hatalom a pénz mindennél fontosabb
pusztul a bolygó ott a messzeségben
ha figyelsz... látod... a pislá lángokat

háború mocsok szenny és a pokol
mennyország itt ma elérhetetlen
de istent kiált és egymásnak ront
hisz javakért száll síkra az ellen
pusztulni csak a szegény fog mindig
hisz a lét csak neki veszteni való
míg a gazdag büszkén vagyonán kotlik
remény nélkül viszi a révész-hajó

Rikoltó hangon

Rikoltó hangon pergő vad cimbalom,
pedig a halk zene kellene nagyon.
Ma fáradt az ész és fáradt a lélek,
a harc mindent, mindenkit felemésztett.
De él bennünk a jó, él bennünk a szép,
mely után vágyódunk oly nagyon rég.

Csitulj el végre, háború szava,
nyugodj meg végre te gaz, ostoba,
ki hiszed a pénz, hatalom az élet,
áldozva érte, minden jót és szépet.
Dúlsz, mint a dúvad, fröcsköl a vér a sár,
ő sem menekül, ki feltartott kézzel áll.

Elég volt, szóljon most lágyabb zene,
Legyen fontos az ember szelleme.
A nyugalom béke szigete legyünk,
ahová együtt, közösen megyünk,
hirdetve fennen a szeretet jogát,
megtörve végre a gonosz hatalmát.

Rikoltó hangon pergő vad cimbalom,
hallgass most el, zenéd nem hallgatom.
Lágy hegedűszó, tárogató hangja,
lelkem rezdülése, szép muzsikája.
Csak így lehet végre, vége a harcnak
lágy zene kell, s a fájdalmak csitulnak.

Vajon mit mond

vajon mit mond az égi kép
meddig lehetünk itt mi még
hogyan őrizzük nekem s neked
az ősi gyönyörű ígéretet
mi megváltoztat ha elhiszed
az Univerzum nélküled
nem teljes

legyél hát porszem vagy szikla
ember ki sorsát porba zúzza
Teszi mindezt oly öntelten
mire észbe kap túl lesz mindenem
elenyészett

ha nem győz végre a józan ész
embernek örökre nyoma vész
a természet lesz újra az úr
hiánytalanul

később egy új evolúció
felfedezi hogy élni jó
ős (mint ember) már ismeretlen
bosszút állt a mellőzött Isten

Vágyom utánad

Vágyom utánad, a szívem remeg,
takarnak előlem szürke fellegek,
némán várom, hogy süssön rám a nap,
de tavasz helyett, az ősz és tél marad.

Vágyom utánad, mint a fény után,
ha színtelen sötétség tör reám,
ha torz vigyorba merevedik a kép,
lélek forgácsok repülnek szertesztét.

Szólítalak. Az álom tova repül,
itt vagyok újra és újra egyedül,
törött korsót illeszték, ragasztok
omló vakolatot javítgatok.

Meddig tart e kurta, furcsa élet?
Vágy, belőle nem lesz új szemlélet,
csak pergő homok, nem fordítható,
az óra, a perc oly gyorsan illanó.

Égi szavakban már rég nem hiszek.
Megcsaltak sokszor „jó lelkű” istenek,
hisz álmot, vágyat adtak, nem teljesült,
a csészében még a kávé is kihűlt.

Az álom, a vágy, már nem valósul,
felhőkből, mint a könny, hideg eső hull,
vastag köd takarja a látóhatárt,
többé már nem várom a feloldozást.

Talán ha

Talán ha fájna, még meggondolnád,
milyen legyen az élet folytatás.
Akkor ha ott kövel megdobnának,
arcodon vér folya, nem vitás.

Talán, ha lágyan elmesélnék
milyen lehet a nélkülözés maga.
De ha te is szegénységben élnél,
bizony a lelked is megnyomorodna.

Ha nem csak az életed lenne fontos,
de volna benned némi empátia,
ha a szegény nem lenne még szegényebb,
bele foglalna imáiba.

Isten elfordult, csak a szegény küzd még,
élete egyre kilátástalanabb,
minden hatalom az uraké már rég
ki élni akar mind nyugatra szalad.

Kis országunk, mely tudásban oly gazdag,
nem tett soha semmit, tudós fiakért,
s bármi, mit itt e honban feltaláltak,
idegent gazdagított mindig ezért.

Talán, ha minden magyar összefogna,
ha nem lenne köztük mindig rút viszály.
ha nem lenne ki mindig megosztana,
egyszerű ember is lehetne király.

Ha a magyarok istene visszatérne,
régi erkölcs korunkra íródna át,
e modern korban már egymást tisztelve,
nyerhetne a magyar egy szép új hazát.

Gondolatok a szóról

Eddig hittem: kimondott szóból értek én,
megérkezve itt, már a csend peremén,
a hallgatás a legkeményebb szó.
Nem hallhatod, nincs hozzá fogható.

Vágyaim határa

vágyaim határa felfoghatatlan
hisz annyi csodát szeretnék még
megélni mindent mi elmondhatatlan
veletek szállni kedves fecskék
felsorolásom nem ad teljes képet
sérülhet az agy ha nagy a nyomás
magamnak tudni minden csodaszépet
talán eljön majd újra a Mikulás

még szeretnék egy csodás kék eget
kisvasutat mely Moszkváig elér
vidám és pajkos jó szellemeket
gyaloghintót mit vonszol két egér
palackos esőt talán litereset
folyót mely medrében visszafelé folyik
sárgolyót amit dobálni lehet
egy csillagot mi csak nekem világít

marionett bábót mely nekem táncol
újságot mi nem tartalmaz betűt
olyan helyet hol a vidámság viháncol
alkoholmentes sört négykerekűt
ha velem tartasz a vágy is teljesül
azt hiszem mást már nem akarok
kattan a zár a rácson itt belül
csend már jönnek a „kedves” ápolók

Tört álmokról szelíden

inkább engedd el a
törött álmot ne átkozd
mert frusztrál a furcsa
megvalósíthatatlan
dühödt végrehajtás

Néma kiáltás

Csend borult rám újra, néma csend
mint sosem látott teljesen idegen,
úgy közelít némán. Milyen durva,
hogy agyam gondolati burka,
megrepedt.

Emlékek szállnak szerte szét,
mint apró üvegcserepek...
vagy hulló, néma, őszi levelek
ha az ősz a nyarat váltja,
zöldből változik barnára,
élete megszakad.

Mint a folyamat, mit életnek hívnak
hiába kereslek, hiába hívlak
a hang, az éterben néma marad.
Csak a csend borul rám, néma csend.

Őszi nap

kisebb már az íve ott a horizonton
a nap még ma is ontja a meleget
csak néhány aprócska gomolyfelhő
mintákkal rajzolja át a kék eget

most pajkos szellő fut a fák lombjain
néhány száraz levél is útnak indul
még rigó fütyül a fák ágain
a meleg lassan hűvösebbre fordul

ősz idéző már a sárguló levél
szőlő az alma szüretre készül
elsuhan este még néhány denevér
mielőtt téli álomba szédül

csodás az ősz de elmúlást sejtet
enged a nyárból érezni egy cseppet

Álmodtam egy

álmodtam egy szép új világot
mely váltaná a mostanit talán
ajtó előttem már nyitva állott
de csak álltam némán ostobán

oly váratlan volt ez az érzés
mely nyitott ajtón át megérintett
szeretet vagy csupán a féltés
ami miatt vágyam megrekedt

ajtón túl rám vajon mi várhat
csak a képzelet szabhat határt
holnapot várva élni a mádat
apró percek illannak tovább

jó lenne szorosán ölelni
őt ki téged igazán szeret
belenézni gyönyörű szemébe
látni miért élni érdemes

Gondolatok a túlvilágról

Halálon túli lét egészen más világ,
csak az érti már sejtelmes dallamát,
ki ott volt, de onnan még visszatért,
vágyódik vissza a szeretetért.

Nincs ott pokol és nincsen mennyország,
csak fény van, mely úgy ölel majd át,
mint anya az édes kicsi gyermekét,
hisz vágyódsz te is a szeretetért.

Itt a földön szeretni nem lehet,
mert a meglévő előítéletek,
lesilányítják az érzelmeket,
szokásból, tömör falakat emelnek.

De ott túl azon a másik világon,
csak szeretet van minden apró ágon,
a kék madár a társa az embernek,
válladon ül és neked énekelget.

Elmúlt harmincöt év

Vajon ki hallhatja meg utánad,
fogaim között mormolt imámat,
a csendet vajon ki oldja majd fel,
ki enged majd magához ily közel?
Lesz-e még csend, vagy csak lárma,
feldúlva mindent, magába zárva?
A szeretet hangja felold-e majd,
minden gondot és minden bajt?

Vágy és a kétely ott lapul bennem,
új utakat járni az ismeretlenben,
habzsolni, tele szájjal az életet.
Lekéstem erről? De itt vagyok veled.
Harmincöt éve már, a mai napon,
hogy együtt sétálunk úttalan utakon,
akadályok mögöttünk elmaradtak,
elporladtak már, szerte foszlottak.

Alig értjük egymást, de megvagyunk,
nem jár egy rugóra a gondolatunk.
Te a földön állsz, két lábbal, keményen,
én szeretnék szállni, a magas égen.
Te olykor nem bírsz el a félelmeiddel,
bár többre vágysz, de még nem éred el.
Én segítenék, sajnos nem engeded,
nem fogadod el, hogy jobb is lehet.

Talán... ha egyszer... meghallanád,
mily csodás az éteri zenevilág,
áthangolnád lelked húrjait újra,
csendben rátérve az új, helyes útra,
megbékélve magaddal, a világgal,
ott várnálak egy csokor virággal.
Örülnék neked, a szemedben látnám,
te is örülsz, hogy újra rám találtál.

A változás, tudom, nem egyszerű,
sokszor jön, úgymond, borúra derű,
eljön a nap, hogy megbékélsz magaddal,
új útra lépsz majd, tele akarattal.
Meglátod a jót, meglátod a szépet,
kéz a kézben boldogan meséled,
milyen csodás ez az új varázslat,
rád mennyi szép és boldog új nap várhat.

Harmincöt év. Mily gyorsan elszaladt,
eltöltött időből csak emlék maradt,
a szépre, jóra emlékezzünk együtt,
a gondot, a bajt legjobb ha töröljük,
elménkből. Közösen új utat keresve,
Jöhet majd sok boldog, nappal és este.
Ha újabb harmincöt év eltelik együtt,
majd boldogan előlről újra kezdjük.

Élet szilánkok

Bárhova nézel: vér, korrupció
az útitársa most a földi létnek.
A jobb élet lehetősége máshol,
csak fikció, nem valós remények.

Csak tedd a dolgod és ne gondolkodj,
hiszen megteszik ezt majd helyetted.
Szép az új világ, te csak lopakodj,
ne ébreszd fel még az alvó szörnyet.

Szeretni akarsz, de nem engedik?
Tűzzel, vassal az érzéseket irtják?
Olvass könyvet, de soha ne íj semmit,
úgyis alig néhányan olvassák.

Meghalsz csendben a világ nem gyászol,
hisz nem adtál semmi jót e földnek.
Hiába a kisdéd, hiába a jászol,
emberek, hit nélkül, pénzzel fertőznek.

A csend világa lesz a mi világunk,
ha a Földanya végül megsokallja,
csak elveszünk, de nem hagyunk semmit,
a profit éhség már nem ezt sugallja.

Esik az eső, s a nyári zápor
csak savas esőt hoz innen, onnan,
fejlett világunk környezetet rombol,
mi élvezkedünk ott lent a mocsokban.

Ember! Talán ha végre megértenéd:
a fejed alatt nem viszed a sírba,
a pénzt, amit rombolva szereztél,
ezzel csak Mammont emelted magasra.

Ha olvasásban eddig eljutottál,
nem érted e verset miről, miért írtam,
hagyd abba és dobd a szemétkosárba,
lépj tovább és felejtsd el de gyorsan.

De ha érted... érzed tenni akarsz,
ne légy gyáva küzdj és harcolj érte,
legalább a kedves utódodnak,
jobb és könnyebb legyen az élete.

Ringatózó csendnek

ringató csendnek ellentmond a halál
hogy leszegett fejjel mutogasson reád
megborzongsz másfelé tart a világ
még szomjazol a szép és jó után
öregség csókolta ráncokat találsz
tükörképeden... az időd is lejár

Görbe tükör

Görbe tükör ott a falon,
azt mutatja, hogy a szíjon
mi a nadrágomat tartja,
kevés már a lyuk gyakorta,
azért feszül olyan nagyon.

Tényleg így van

tényleg így van... vár már a túloldal
adj uram még nekem pár ezer napot
múltam árnyairól halkán szól a dal
nem hagyhatok így itt csapot papot

renegát voltam vagyok és leszek
bennem változni ez nem fog soha
ha elhordják a holdat a természetek
talán ég felé tör a kántált ima

verseket ír a toll a papírra
szelek szárnyán most repülni lenne jó
vágyat csókol homlokomra a múzsa
az nem lehet hogy vár már a bakó

vajon tényleg vár már a túloldal
uram adj még nekem pár ezer napot
vágyaimról oly szépen szól a dal
élet halál csak paradoxonok

Ősz a fejem

Ősz a fejem, de nem bánom,
hidd el, nem fáj ez barátom.
Fáj a csontom, néha ropog,
ilyenkor nem vagyok boldog,
hogy ne fájjon alig várom.

Számadás helyett

ifjúság illatát orromban érzem
a röpke idő oly gyorsan elszaladt
egy emberöltő mit lassan megéltem
bakancslista: mi életből kimaradt

megéltem már oly sok csodás percet
de rossz dolgok is történtek velem
az éveim ma száguldva peregnek
már egyre kisebb a mozgásterem

pedig sok dolog van még ott a listán
elmaradt eddig de akarom nagyon
nem látom azt konkrétan és tisztán
sors mikor ír pontot az utolsó lapon

megbánnom nincsen mit megnyugtató
élem hát életem így egyszerűen
ami történt vissza nem fordítható
így születtem: egy vagyok az egyetlen

Mit mesél egy sárguló régi kép.

Egy sárguló, foszlott szélű régi kép,
nézed... mit mond neked, miről mesél?
Fejkendő, fiatalos menyecske,
arcán nincs mosoly, inkább öregecske,
vagy komoly, tapasztalt érett asszony?
Sors nem engedte, hogy mosolyt fakasszon.
Szája keskeny, látszik, hogy kemény nő,
keze a térdén kulcsolva pihenő,
szeme, csak a szeme mi vágyakozó,
megcsillan benne az életet adó,
szebb és jobb utáni vágyakozás,
csak a szeretet hiányzott, semmi más.

A földműves élet, kemény és rideg,
helytállni mindenkor, ameddig lehet,
nyáron, melegben, ha forrón tűz a nap,
keményen dolgozni, ha mindenki arat.
Tavasszal ültetni, vetni, majd az aratás,
közöttük a sok gond, kapálás, kaszálás.
Akkor még nem volt kapáló gépezet,
csak a kapa, a lábad és hozzá a két kezéd,
fájó derekaddal csak te törődtél csupán,
hisz várt a munka nap – nap után.

Erről mesél hát nekem a régi kép,
életről, melyben kemény volt a lét,
melyből talán a szeretet hiányzott,
de volt 3 gyermek, ki végig összetartott,
egyik volt az én nagymamám.
A képről, talán engem néz a dédmamám,
bár nem ismertem, hisz korán elköltözött,
a másik világba, hol rátalált az öröm.
Legalábbis én így remélem,
megsimogatom a képet, talán érzi éppen.
Köszönjük az életet, s amit tettél értünk,
míg élünk dédmama, soha nem felejtünk.

Egy sárguló, foszlott szélű régi kép,
mit mond neked, miről mesél?
Ha szíveddel nézed a régi képeket,
hidd el, csodás dolgokat oszt meg majd veled.
Sorsokról mesél és elrepít oda,
ahova, barátom, nem jutnál el soha.

Kisimult ráncok

ma még ha a csend lágyan átölel
zajtól zilált agyad lassan megnyugszik
de holnap talán majd végleg befed
hisz az idő a sors nem alkuszik

kisimult ráncok feledés homálya
lengi körbe mi te voltál egykoron
szép a beszéd tátva a sír szája
ellebegsz fény vár a túloldalon

Sok miért, válasz nélkül

Miért zöld a fű, ha a nap égeti,
miért kék az ég, ha felhő csipkézi,
miért nő a fa, miért nem az égig,
miért küzdesz, ha nem csinálod végig?

Miért zúg a szél, sokszor oly vadul,
miért vagyunk mindig lenn, olykor legalul,
tél miért hideg, miért meleg a nyár,
Miért boldogtalan, kire senki sem vár?

Miért veri el a jég termésedet,
miért haragítod a természetet,
miért hiszed, hogy neked mindent szabad,
gondolod elég a kimondott szavad?

Vágyadról miért írsz csodás verseket,
ha elföldelnek, mindegyik elveszett.
Nem olvassa senki, jelszó is védi,
szép gondolatod géped mélye őrzi.

Titok, titok marad, őrized bőszen,
talán megtalálnak, homályos jövőben,
ne reménykedj hiszen nem vagy már gyerek,
álmaid bugyrában sötét fellegek.

Ha rád talál majd a szerelem végre,
elhiszed, vagy a balsejtelem győzne,
mert ilyen már veled meg nem történhet,
kiváltottad pokolba szóló jegyed.

Mennyország, pokol egyaránt benned van,
oda jegy sem kell, hiszen az úttalan
utad mindig, csak oda visz, vezet,
ha nem látod a fényt, minden elveszett.

Válasz lesz, megkapod a kérdésedre
ott hol a léted tart a végtelenbe.
Újra kell kezdened? Rosszul csináltad:
életed, melyért senki nem hibáztat.

Addig kell majd, a szüntelen gyakorlat
amíg kijavítod a hibáidat,
felemelkedésed, csupán egy lépés,
akkor a Földre nincs több visszatérés.

Tanuld meg feltenni jól a kérdésedet,
melyre őszintén válaszolni lehet.
Ne igyál bort, s ne prédikálj vizet,
ne imádj soha hamis isteneket.

Legyél ember, igaz értelemben,
megértő, segítő, kedves egy személyben,
minden ami jó, egy töről fakad,
szeretet járja át földi napjaidat.

Az út túloldalán

út túloldalán vajon mit találok
várnak talán az eltékozolt álmok
vagy csak egyszerűen elmegyek és kész
halál után élet hinni is merész
én hiszem nem múlhat úgy el az élet
hogy mindent itt hagyok és nem remélek
nem kaphatok túlról további esélyt
jót álljak magamért a tetteimért
mit elkövettem akarva akaratlan
nem figyelve vagy tajtékzó haragban
melyért akkor elnézést sem kértem
érezem és tudom ez bizony nem érdem

mégis ha ütött az utolsó óra
visszanézhetek-e egy pillanatra
letörölni könnyet mi hullik értem
csak mosoly legyen itt a földi létben
úton átmegyek a túlsó oldalra
nem végleg... néhány hosszú pillanatra
újjászületek... hogy végre jól csináljam
mit elterveztem ott a másik világban
fény tanítása akkor nem csak rám hat
adok majd valamit ennek a világnak

de még odaérek emberként élek
csodák nincsenek attól nem is félek
ott ahova megyek csak pokol várhat
durva intelme ez a hitvilágnak
de a rossz és a jó embertől való
az út is kusza hisz alig járható
ha jól választasz az elágazásnál
út egyenes a végén csak a fény vár
ott megtalálnak az elveszett álmok
tiszta szerelem rá régóta vágyok

egy dallam csodás éteri muzsika
szép szerenád édes bús szólama
lejtő hol haladsz egyre lankásabb lesz
temető csendje fogva tart nem ereszt
a fény... áthatol... kitárja a kaput
érted végre mi válasz nélkül hagyott
igaz szó akkor mindennél többet ér
legyen tavasz nyár ősz vagy hideg tél
a túloldalon minden téged éltet
ha igaz emberként élted földi léted

Évfordulóra

Úgy hittem, újra fogom a kezéd,
érdes volt, mohás és hideget áraszt,
csak egy hideg kő volt, mi egy sírt befed,
táblán név, pár szál virág, mire várnak?

Ültem a síron, egy szombat délután,
egy emberöltő, mily gyorsan véget ért,
percek, mint homok peregtek ezután,
megérte küzdeni, a kétes holnapért?

Mint láthatatlan kéz egy pillanatra,
a szellő lágyan a hajamba túrt,
mintha fülembe fájón súgta volna:
kisfiam... érzed... melletted vagyok.

Emlékek sorjáltak szépen, rendben,
kedvesség, mosoly, s cseppnyi harag.
Hosszú vonat fütty szakította félbe,
ahogy a temető mellett elhaladt.

Mintha árnyalak libbent volna tova,
szürke pillangó szállt a sírok felett,
s a szívem fáj, bár húsz éve tudja
ki itt „lakik”, többé vissza nem jöhet.

Találkozunk majd drága jó anyácskám,
ott túl a léten, a másik oldalon.
Ott megértjük az élet igazságát,
hogy szép és jó, de néha fájdalom.

Eddig jutottam emléked idézve,
sírra tett virág szinte elköszön,
Mögöttem maradt a temető csendje,
mert az élet vár még túl a küszöbön.

Árva a csend

árva a csend
a gyermek is
mosolya könnyes
még fáj neki
nem szereti őt
a nagyvilág
hiába vár
apát anyát
ki pótolna
haját befonva
vagy kócolva
szeretné őt
s lenne barát
érezné lelke
csendes óhaját
családja legyen

csak a szél süvít
kint a hegyen
az ablak csak
a vágy maga
emberek kéne
egy apa anya

hisz megérdemlem
jó gyerek vagyok
kicsit lázadó
talán konok
de gyerek kinek
a lelke szép
adjon nekem
végre szülőt
a magas ég

Ha elveszik

ha elveszik tőled az álmaid
fájó lélek mondd vajon mit tehet
átértékeled múltad vágyaid
vagy öklöd rázva intesz majd nemet

vágyaidat soha fel nem adod
hogyan teljesül-e az érdektelen
elrabolták tőled minden álmod
bakancslistádon újból megjelen?

mert nélkülük oly sivár az élet
nem zeng új dal a lelked húrjain
lassan átnő majd a bús enyészet
tompuló agyad tört emlékein

száraz lábbal pocsolyán átkelni
te is tudod hogy soha nem lehet
álom nélkül csak sarat dagasztva
élheted le a sivár életed

ne hagyd soha hogy elvegyék tőled
titkon s féltve őrzött álmaid
barátom küzdj meg és harcolj érte
megvalósulnak majd féltett vágyaid

Kérdések és válaszok

Feltett kérdések, sokszor egyszerre,
zajos a közeg ahol vagyok.
Nézem, hallgatok, válogatok közbe'
mely kérdésre mit válaszolhatok.

Nem akarok mást, csak egy kicsi csendet.
Kérdés is lehet, csak egymás után.
Vajon ki lesz, ki felrúgja a trendet,
én szólalok meg először talán?

Ha kérdeztek, tegyétek csendben,
mintha lennének igazán nagyok,
mentség és válasz nélkül mindent,
mi lábam elé ömlik... otthagytok.

Mi lesz veled ember

mennyország és pokol mi itt van benned
abban mindketten egyetértenek
az ember nem alkalmas már a jóra
rossznak sem éppen briliáns tudója
legjobb lenne magára hagyni végleg
úgyis ölik egymást mert ez a végzet
jel mit homlokára vésett az élet
reménytelentől reméli a létet
ember mi lesz ha magára hagy az isten
megszűnsz és eltűnsz úgy szépen csendben

Napok peregnek

Napok peregnek oly gyorsan tova,
repülnek, mint a kitépelt lapok,
ha a szél gondol egy nagyot, merészet
s játékosan alájuk kapott.

Ősz után tél jön, majd újra tavasz
mint egykoron, te a szabad madár
az idő rohan, már nem ugyanaz,
repkednél, de mondd, hol van ez ma már.

Szárnyad törött, az erőd is fogytán,
fentről szemlélve ezt a szép világot,
nem repülsz már keresztül a pusztán,
a nyár az erőddel tovaszállott.

Néha még vágysz repülni az égre,
lelki szemeidben szépek a színek,
takaród alatt megbújva merengve,
tavaszt vágysz közben, jégvirágos tél lett.

Mindennek ára van

Semmi sincs ingyen, mindennek ára van,
régi tudás, de sajnos napjainkban
felértékelődött, csak az mi számít,
adni csekélységet, kérni érte bármit.
Még a lelkedet is, hit mögé bújva,
hiszed mennyországba és nem pokolba,
juthatsz. Bár tudod mindez valótlan:
törött gerinccel nem élhetsz boldogan.

Megfordult minden

Megfordult minden, mai délutánon,
zajból csend lett, bármennyire várom,
egy aprócska nesz, üsse fel fejét,
legyen bogár, galamb, sáska vagy menyét,
vagy halljam ordítva, a csend énekét.

Miért kell, hogy tönkretedd?

Miért kell, hogy tönkretedd,
mindazt ami szép lehetett volna?

Miért kell, hogy menekülj
engem hagyva lenn a porba'.

Miért nem szállhat a madár,
velünk együtt ágról ágra?
Miért vagyunk mi mind a ketten,
saját életünkbe zárva?

Miért nem lehet, hogy az érzés
szabad áramlásba fogjon?
Miért kell, hogy minden ember
egymás torkának ugorjon?

Minden ami a fényből való,
nem világíthat egy személynek,
harag nem lehet mérvadó,
de léte ma az embereknek.

Az ego nagy, az érzés kicsi,
nem talál utat magának.
Mire észbe kapsz barátom,
szép napok már messze szállnak.

Marad a sivár valóság.
Az élet szekér tova gördül.
Ha nem ülsz a bakon, hiába álmodsz,
mindenről lemaradsz végül.

Álmodj, szeress, engedj közel,
magadhoz egy csodás érzést,
ne küzdj akkor, hogyha nem kell.
Mit kínálsz, a szenvedélyért?

Az ember kicsit mindig meghal,
ha érzéseit nem viszonzózzák,
de holnap, már újra szól a dal,
még a hegyek is visszhangozzák.

Küldemények margójára

szerencsepatkó vagy áldó isteni kéz
hozza a szöveg mely idiótának néz
ha nem küldöd mit kaptál azonnal tovább
ne is mondjam el mi vár majd reád
jó nem az biztos ha túléled talán
rémek szánkáznak gerinced vonalán
s fejedre eshet egy jókora téglá
az is lehet: nem holnap de még ma
ablakon villával hányják be a pénzt
ha küldöd mert segít az isteni kéz

küldhetsz ha gondolod bármit és bárhova
nem változik meg attól az életed soha
csak oly jó vágyani és titkon remélni
hogy az élet egyszer számodra kiméri
a jót nagy kanállal vagy apró falatokat
de ad ha mást nem csupán csak bókokat
apró örömök e sárgolyón a kék ég alatt
mutathatnak az életben szép új vágyakat
az út a végtelenbe tűnik el és ott a cél
lebeg fejed felett mint csillogó acél

Hibásak: mások

Vannak, kik saját mocskukat,
megoldani, rád erőltetve
akarják, közben sorsukat,
saját maguk tették tönkre.

Tiltakozol? Te vagy a rosszabb,
ki mindenért hibáztatható.
Nem segítesz? Hidd el gonosz vagy,
minek éltet a Mindenható?

Segítettél, amikor tudtál,
kuporgatnod kell neked is?
Világosabb a fényes napnál,
fösvény vagy. A mindenségit.

Nem szállhatsz vitába soha,
az „ellen” rutinja legyőz,
reád száll az átok mocska,
tiltakozni sem lesz erőd.

Néznek rád furcsa félelemmel,
mintha a dögvész lennél maga,
te csak fohászkodsz lehunyt szemmel,
mégis szóljon érted egy ima.

Várom a csendet

várom a csendet de zaj érkezik
röppen a csóva szikrát szór a láng
fehér lóháton mesét sző az éj
derengő hajnalt már alig várom

új nap érkezik talán jobb mint tegnap
szikrázó napsütés édeni táj
zenébe foglalt szép szóvirágok
jönne csak jönne jönne végre el

annyi a dolgom kedveset szépet
addig még pereg a sok apró perc
türelem mondom újra felrázom
a párnát min zilált agyam pihen

óhajtom a csendet de zaj érkezik
pereg az agy csattog a sok kerék
álmok vágyak szépek és töröttek
csak érne már végre véget az éj

Magamról néhány sorban

Öreg vagyok, vagy csak koros?
Nem kell nekem még ma orvos.
Elfáradok, megpihenek,
fáim alatt tervezgetek,
hátra van még ötven évem,
így gondolom, csak szerényen.

De ha több lesz, üsse kavics
megbirkózom én azzal is,
a kertemben sok a munka,
fát is aprítottam én ma,
télire a kandallóba,
hisz olyan jó a meleg szoba.

Most még hetvenkettő vagyok,
épp úgy mint a fiatalok,
nem érzem magam öregnek,
tetszhetek a női nemnek?

Alteregóm helyettesít,
így nem rémítek meg senkit.
Életem úgy élem ahogy,
lehet, hogy én boldog vagyok?

Felemelt fejjel

„Mindenki a sarat tapossa, csak van,
aki közben a csillagokra néz.”

(Oscar Wilde)

felemelt fejjel könnyebb az élet
bár a cipődre csak a sár ragad
nagy kényszer ma az élelem bére
hosszú a sor és nehezen halad

félelem rettegés ma ez a módi
eltűnik az arcod a maszk mögött
imád sem hatol már fel az égig
beszéd is suttogás egymás között

meddig még kérded csak magadtól
őszinte választ nem adnak szavak
csak a remény az ami még éltet
hisz megtörni nem csak élni szabad

reményt sugároz a csillagos ég is
taposod a sarat utad végéig

ajánlás

herceg e kettősség mondd miért van
fent a csillagfény lent a vastag sár
miért lehet csak az álmaimban
hogy utam akkor a csillagok közt jár

Csodákat rejt

csodákat rejt a nagyvilág
nyílik sok ezer vadvirág
ott a természet lágy ölén
sétáltunk olykor te meg én

szél dúdolt furcsa dallamot
néha illatot hordozott
mámoros illatfelhőben
mi ott voltunk kéz a kézben

sütött ránk az éltető nap
szél borzolta a hajunkat
ott a természet lágy ölén
szerettük egymást te meg én

ma már csak emlék az a nap
felidéz csodás álmokat

Jóslat

földünk mint egy nagy bogár
pörög forog „lámpája” körül
míg eljön a nap és vége már
fény helyett a tűzbe merül

Magával ránt

magával ránt a sziklafalról
a sors ha kezébe adod
az irányítást és a gyeplőt
csak saját torkod szorongatod

tépett vitorlák kint a vízen
hajó roncsok vágódnak partra
közöttük lélek morzsákat kutatsz
tombol a szél sziklának rontva

szivárványvágó csak kósza álom
lét tüze pislákol szerényen
fehér tajték és szürke árnyak
a távolban majd mind eltűnnek

ha átázott már kabátom ruhám
vágynom ölelő karodba kincsem
engedj be... melegre vágyom
tudom... veled... megsegít az isten

Kitárul lassan

kitárul lassan a panoráma
vágyat alkot a képzelet
sötétséget a fényre váltva
hiszem a szép igaz lehet

hiszem a szép igaz lehet
sötétséget a fényre váltva
vágyat alkot a képzelet
kitárul lassan a panoráma

A sors iróniája

hol tegnap szerelmet szórt a május
ma törött cserepek mindenütt
az elmúlás durván és gyorsan
szüntet meg minden örömet
ha hagyod

hiába látod éhesen
az asztal rogyásig rakva
más falja fel mindig az „étket”
neked nem jut egy jó falat
ha hagyod

robotolsz inad szakadtáig
de jobb sorsod nem lesz soha
legyőz a bánat a félelem
az imád hiába száll az égbe
ha hagyod

talán egyszer nagysokára
letéped mocskos láncaid
terített asztal víziója
bátorságod végre meghozza
érte tenned kell

gyermeked jövője szemed előtt
múl árnyai még kísértenek
küzdj bátran és haladj előre
ne legyen álmod égi malaszt
érte tenned kell

ha a nap újra fenn az égen
a sugarát neked szórja
rabszolga bilincsed letörted
eléred végre a szó igazát
érte tenned kell

ha nem érted azt mit versben írtam
menthetetlen vagy és agyhalott
nem száll az égen a sültgalamb
homokból nem lesz soha arany
ha nem teszel érte

fogadd meg a jótanácsot végre
emeld fel büszkén a fejed
ne hallgass a hazug szóra
nem segítenek az istenek
csak bízz magadban

A végén

látod-e majd a fényt
ha nyílik a kiskapu
veled lesz a remény
vagy a vágy partra fut

hallod a hívó szót
suttogva... gyere várunk
hittel lépsz be oda
kapu csendben bezárul

Anyám

anyácskám ha ma is élnél
könnyebb lenne az életem
hosszan mesélnél beteg fiadnak
az élet milyen volt nélkülem

anyám őt tényleg szeretted
kit a sors apámul kiválasztott
vagy csak a kényszer ami rávitt
érzelem szerepet nem játszott

pedig jó ember volt az apám
sármos kemény és célratörő
kanál csörgést még ma is hallom
lassan eltelt egy emberöltő

anyám az élet cibált rendesen
mi hiányzott... az az elismerés
talán a sors ezt szabta rám is
morzsa is jó lenne... kicsi kevés

villanás és elmúlt az élet
te már ott vagy a túloldalon
néhány tavasz és követlek téged
kérdéseim akkor folytatom

Egy téli nap

Ma minden olyan furcsa volt
esett a hó majd sütött a nap
sok madár ült a villanydróton
szeptembert idézett a pillanat

gyorsan elolvadt mi leesett
nedvességen napsugár csillant
rügy ficánkolt a burka alatt
aludni tér majd holnap újra

édes álom míg el nem jő majd
a tavasz első napsugara
burok akkor nyújtózva pattan
virág bomlik ki nemsokára

de addig még itt a tél az úr
keménykedik majd csendben meglapul

Egykor

ki fog egykor emlékezni rá
hogyan integetted a májusi szélben
ki rajzol akkor portrét rólad
ott a távoli messzeségen

jutsz-e eszébe valakinek
érted majd ejt-e egy két könnyet
vagy legyint lám ő is elment
sorsa előtt senki nem szökhet

Diófa

kopaszon áll a nagy diófa
ágait cibálja a szél
egyetlen levél sincs már rajta
uralkodik a zord tél

az igazak álmát alussza
várja hogy jöjjön a kikelet
akkor lombot növeessen újra
mint egy szobor zöld műremek

de addig gyökerét mélyre ásva
tartja magát a föld felett
dacolva széllel hóviharral
túlélni a telet csak így lehet

erős a törzs talán kibírja
nem győzi le a jeges szél
ha majd a rügyek kipattantak
ág nekik akkor erről mesél

Locsolóvers

szalad a nyúl árkon bokron
üldözném de nincs értelme
csak egy kérdés... választ várok
locsolkodnom most szabad-e

Még néhány tavaszt

még néhány tavaszt
hol madár dalol
virágok nyílnak
kibomlik sok rügy

még néhány tavaszt
hol vadlibák v-jén
a nyár közeleg
lengé ruhában

még néhány tavaszt
mikor őt kívánod
keble feszes halmát
szerelmes vágyat

még néhány tavaszt
hol illat orgián
osztozik másokkal
akác és orgona

még néhány tavaszt
mély érzéseket
hiszen élni jó
adj még ó istenem

Szakadt húrokon

csend szava szólít vége a dalnak
kopott gitáron utolsó akkord
még pendül a húr de már csak halkán
új dal születik majd talán valahol

vágyak remények régi történet
egy dal idéz fel mindent ami múlt
mögöttem már egy elvetélt élet
a régi dal ma bizony elavult

szakadt húrokon csak a szél játszik
spalettát döngetve hozzá dobol
éltető napsugár ködön át látszik
új dal született meg most valahol

kopott gitárom ismét zengi dalát
vagy ha itt nem... lehet hogy odaát

Ott hol a csend

ott hol a csend már földet ér
lassuló zaj a horizonton
vöröses fény és hiú remény
eltűnik lassan az alkonyon

tiport vágyak és törött álmok
az úton mindenütt cserepek
a holnap talán lehet áldott
bízni kell magunkban emberek

szürreális tétova óda
zeng a szférák zenéjén át
ne fázz burkolózz takaróba
ahogy az alkony estére vált

Tébolyult álom

"A levegőben menekvő madárhad.
És látni fogjuk a kelő napot,
mint tébolyult pupilla néma és
mint figyelő vadállat, oly nyugodt."
Pilinszky János: Apokrif

mondd mit remélsz ha mindazt feladod
mi oly régóta csak téged illet
macskaként hűséggel dorombolod
gazdád kezét nyalva minden reggel

tébolyult álom eszement valóság
vajon az istened most mért nem segít
málló pusztuló lélek mennyország
pokol lángja fényesen világít

kánaánt sejtetnek hazug szavak
sötétben él az ki hiszékeny fajta
botra támaszkodva araszolnak
koncot remélve közös asztalra

sötétség lassan betakar mindent
már nyűg az ki értelmesebb fajta
lázadó ént már nem őrizel ott bent
vágyón nézel néha a csillagokra

érted-e még az emberi szókat
vagy dobhártyád is csak úgy megrepedt
lélekizzásod csupán aprókat
böffent néha közben a sárban rekedt

csend dallamot talán meg sem hallod
bezárva minden nőnek a falak
imádkozol esténként és mondod
uram... vedd el végre a borzalmakat

ajánlás

herceg látod hogy padlón már a lét
maroknyi csupán ki mindenben dőzsöl
virágzó kánaánról mond még mesét
közben az árok szép lassan mélyül

még néhány lépés mindig csak előre
magába zár a nyúlós ingovány

Álmod rejti

hallod ahogy a csend fakad
a fortyogó harci zajban
sötétség lejt vitustáncot
test csak ami mozdulatlan

álmod rejti a holnap újra
várhatod-e még a reggelt
érzelmek és vágyak útján
sorsod is veled menetelt

illatozó csendvirágok
érezni őt amíg lehet
még... néhány évet vagy napot
vágy hangja is beleremeg

élet kárpótol mindenért
ott hol a szivárvány földet ér

Tényleg bolond

tényleg bolond ki mályvacukron
bartók műveket hegedül
kritikát mond néhány verssoron
jobblétre posványba szenderül

tényleg bolond ki elhiszi azt
hogyan érte van ma minden tett
szószékről szálló „égi” malaszt:
kérj és minden a tiéd lesz

szabadság színes pillangója
tőled már nagyon messze jár
csalárd hazugság körbe fogja
visszatérne... rá kalitka vár

a kék madár is költözőben
álruhát húz az öltözőben

ajánlás

herceg mondd ki ilyen az ember
igazat nem hisz hazug szavak
érintik meg eszmélni nem mer
szörnyet idéz a kék ég alatt

ma mammont imád hozsannázva
szabadságvágy béklyóba verve
már csak igahúzó rabszolga
bilincsben a teste és lelke

ha kékmadár vállára szállna
jelentené: agitál... rosszra

Vad titánok

vad titánok
jelre várva
harc zajtól
zsong a tábor

vad titánok
zord páncélba'
mind kezében
ott a lándzsa

vad titánok
nincs kegyelem
ha ölni kell
ti ölni fogtok

vad titánok
lét kegyetlen
titeket sújt
ősi átok

vad titánok
háború dúl
kegyes halál
nem tiétek

vad titánok
ha véget érne
vajon mihez
kezdenétek

epilógus

ha a harcnak kürtje szólít
láb dobban páncél csörren
újra éled harci mámor
vad titánok vajon ki lesz
akitől a sors elpártol

Vitae cyclum

szegény rózsza ha jön a tél
lehajtja illatos fejét
anyató levele lehullott
a földön hever szerteszét

hó takarja már a rózsát
alatta szépet álmodik
tavaszt napsütést a tájra
s néha reszket egy kicsit

tavasz eljön újra itt lesz
a tőn új virág sok levél
illatozik amíg eljő
mint minden évben majd a tél

ez az élet körforgása
s ősszel kicsit elmúlunk
hogyha eljön csodás tavasz
mi is mindig megújulunk

Valóság

meglátni és megszeretni
pillanat műve csupán
nem tudhatod hogy hogyan érzi
ugyanezt az a lány

gyomrod görcsben mit mondanál
gyere édes imádlak én
de kacéran tovább sétál
már túl jár a pláza üvegén

csak állsz némán mozdulatlan
míg asszonyod jól hátba taszít
már legalább tízszer szóltam
süket vagy... ez nyugtalanít

törni hagyod az álmoképet
hisz legjobb dolog a békesség
álmodsz majd róla sok sok szépet
szerelemről álmodni gyönyörűség

valóság mindig kijózanít
papucsod keresed.... mert melegít

Tiszai P. Imre emlékére

(1948-2019)

ellenfelem voltál vagy a barátom
gondolkodom és töprengek sokat
költő voltál azt biztosan tudom
tabuk nélkül írtál az utókornak

emlékeznek-e rád vagy csak én teszem
oly rövid az ember emlékezete
ha apró köteted kezembe veszem
kínt és fájdalmat olvasok belőle

hisz magad hoztad magadra a bajt
menthetetlen volt ahogy múlt az idő
csak a versírás volt az ami hajt
s a szerelem a lehengetlő

két éve már hogy elmentél oda
ahol mindig a szeretet játszik
verseid hagytad az utókorra
csak a néma csend ami most látszik

ha nem vagy rokona ismerőse
ki a megjelenésért sokat tehet
verseid nem kaphatnak erőre
s a feledés magába temet

de én emlékezem rád barátom
míg a feledés ki nem oltja lángom

Voltam ifjú

voltam ifjú de ma csak öreg
te is az leszel ifjú barátom
sors keze ebből soha nem enged
nos így nézd az időset ha látod

az élet csupán néhány pillanat
mire észbekapsz már le is pergett
nem éltél hisz sok volt a feladat
pótolni mit kihagytál nem lehet

a mindennapok apró csodái
ott hevernek a lábaid előtt
hajolj le értük akard megélni
mielőtt leperereg majd az időd

mit elmulasztasz vissza sose tér
hisz fagyban már nem nyílik pipitér

Ha

Ha megroggyannék te emelsz magasra
mint fáklyavivő mutatod új utam
a földi lét nélküled nem volna
színes vidám... ezt mind tőled kaptam

Vajon meddig tart

„ Kihajtottuk (mert bicegett)
a kis borjút a vásártérre.
Otthagytuk. Én – hátra se nézve -
egy darab emberségemet.
Illyés Gyula: Keresztény humanitás

vajon meddig tart még ez az örület
hatástalanná válik minden próba
mutált vírus ont szörnyűségeket
csak a félelem tart mindennap fogva

hamis az ima isten nem segít
csak a pénz ami ismét motivál ma
megtévesztő látszat az égig repít
emberségről itt nem szól a fáma

csak te lehetsz e játék vesztese
az enyészeté minden mi tiéd volt
repülni vágynál el innen messze
emberként élni tovább valahol

gyűlölet folyik mindig mindenhol
emberség nélkül ez földi pokol

ajánlás

herceg mondd ez tényleg már a végzet
az ember felszámolja önmagát
hatalom kivégzi az emberséget
csak a csillagos ég lehet a gát

mi lesz ha majd csak pár ember marad
küzdeni fognak... csak egy maradhat

Nyitott szemmel

nyitott szemmel nézem a világot
tudom minden költői feladat
megírni a szépet az átkot
mi megérint itt a kék ég alatt

nem érdekel a más szemlélet
dalolok mint hajdan az ősi bárdok
az igaz szó a ritmus az ütem
az utamra majd rátalálok

szálfaként törött gerinc nélkül
feszülök az aktuális szélnek
messze kerül a parnasszus álma
a csúcson ujjongva ünnepelnek

az út attól nem egyenesebb
ha a „fújó szél” téged szeret

Fintor

karlendítés térdhajlítás
gerinc törik most reccsenve
penészes konc asztal sarkán
krumpli mellé oly jó lenne...

Mindenkinek

neked sok szép emléked van
persze van egy csomó rossz is
létvégi melankóliádban
ez lesz talán majd a szépség

mi mondat végére tesz pontot
a szertefoszlott múlt időben
egykor ott a pincesoron
borral teli üvegekben

hittük ott van az igazság
tudom ez oly régen volt már
énekszó a pincék felett
sűrűn ürült a kis pohár

múltba révedő tekintet
tört cserepet összerakja
létedbe mákonyt csepegtet
feltámad a nosztalgia

az énekszót hallod újra
agyad tűzben tested lázban
érzéseidet feldúlja
a sok igazság ott a borban

néhány pohár... jobb a kedved
utat nyitsz a végtelennek

Hol leszek én

mikor az éjjel vad vihar támad
mikor ember állat riadtan bújik
mikor a természet tépi a fákat
mikor minden nesz halálra rémít
hol leszek én

mikor gitárzenéjét a csendnek
zaj dübörgése töri apróra
mikor a megszokott ősi trendek
vérrel írva kerülnek a falra
hol leszek én

mikor a józan ész feltámad újra
menekül a hazugság hitszegés
kopott gitár dalokat játszik sorba
mikor megszűnik végre a rettegés
hol leszek én

mikor az ima újra hittel szól majd
szeretet lángja szószékről világít
mikor a szent zászló újra a pajzs
ember az emberben újra megbízik
ott leszek én

Karácsony éj

karácsony éj
misztikus csoda
hitet remél
vágyaid sora
néhány nap talán
jók is lehetünk
gyorsan elszáll
nem számít nekünk
az a néhány nap
nem változunk
csak más az álarc
mit hordozunk
fedve valónkat
nem számít a hit
csend magánya
még andalít kicsit

karácsony éj
misztikus csoda
majd újra lesúlyt
a pénz ostora

Kívánság

lámpát ha megdörzsölhetném
mit adna nekem a szellem
hatalmat pénzt uralkodást
csak az emberséget kérem

Gondolkodj

gondolkodj el rajta
te az egyetlen
ki tépi szaggatja
élete vaskos láncait
keresztjét vonszolva
indul a hegyre
bevégezni végre
földi kínjait...
megáll majd visszafordul
csak a néma csend
döbrent arcok redőiben
a kérdés mi felmerül
most miért s hova...
büszkén mint terhétől szabadult
magadban bízva egyre
indulsz újra
de nem a hegyre
hisz az élet vár
a völgyek lanláin...

esély mindig van
ha elfogadod
a rossz és a jó napok
aránya csak tőled függhet
mert a remény
ha csak benne bízol
sokszor vakvágányra
vezérelhet...

ne add fel
higgy nekem ha mondom
ott túl a horizonton
csak a fény vár
megérte küzdeni
talán még lesznek szép napok
ha az erő végleg elfogyott
az emléke lesz ami felvidít...

Cogitare

dúlja a testem szörnyű kín
még lélegeznem is nehéz
sors két kézzel ver most engem
s hullámsírba vonz a mély

zilált álmok rideg valóság
nem éljük túl... az nem lehet
tudás szeretet empátia
csak így van esélyünk emberek

aranyborjú és áldozat
mammon oltárán nem segít
mámort szakító halálsikoly
talán téged is kijózanít

keresztek állnak szépen sorba
véres háború a földön lent
ki marad és ki hullik el
eldöntik úgyis majd ott fent

ember... hatalmad milyen kicsi
legyőz téged egy apró „élet”
cél nem szentesíthet eszközt
jó lesz ha eszedbe vésed

Kedvesemnek

hol virágok nyíltak ott voltunk együtt
élveztük a tavasz ékes hímporát
kéz a kézben vidámnak tűnt az élet
a május mint mindig szerelmet kínált

kipirult arccal és csillogó szemmel
hajszoltuk az élet szépségeit
a kéken csillogó horizonton
egy álom volt csupán... mi andalít

nem... mégsem...hisz ma is tart az érzés
sok- sok évvel idősebbek lettünk
ha néha néha zörgött a kanál
szeretet simított vihart felettünk

köszönöm sors a sok csodás napot
neki is ki téged utamba sodort

Érzelmekről

nem leszel több ha
érzelmeid titkolod
csak elszalasztod
hogy pillanat varázsa
karjaiba repítsen

Hóesés

apró hópehely hideg érintés
ha arcodra száll mindjárt olvad
mint pillanat a múltó időben
eltűnik gyorsan nyoma sem marad

hóesést nézem a pelyhek táncát
ahogy lejtnek a talaj felé
megannyi apró pelyeg kavargva
lassan takarót borít a föld fölé

most csendes a táj szél sem rebben
a tánc a légtérben oly csodás varázs
házak között huzat ami játszik
felkap megpörget máshova dob át

tánc véget ért elállt a hóesés
emléke mégis oly tisztán mesés

Utak

életed ormán már a csend honol
a csúcson mit nem jár át a szél
sárguló emlékek múlt árnyai
peregve hull az idő homokja

fent csillagösvény lent csupa sár
utak miből választanod kellett
néha kemény lépteid alatt
megremegett még az ingovány is

lassul a tempó nyugalomra vágysz
parnasszus hegye túl a horizonton
kérdések sora mi foglalkoztat
lassan a feledés homályába vész

ha feltámad néha a harci tűz
lángja nincs csak parazsa pislákol

Teremtés margójára

nagy mú a hatodik napon
elvégeztetett
jutalmul a hetediken
az úr is megpihent

ma hat nap már nem elég
a hetediken
a pénzt imádja már a nép
vagyon gyűjt szüntelen

„hittel” él de hitetlenként
hazug a lét hazug a szó is
már hiába vár rá isten
száll az ima de mind hamis

epilógus

eredendő bűn mit krisztus megváltott
ma is nyomja még rátok az átkot

Mondd meddig

mond meddig kell még másznom
hegyoldalon a golgotámon
cipelve a nehéz keresztet
vonszolva magam egyre nehezebben

hol nap izzaszt hol hideg ráz
talpam alatt kavics sorjáz
felsértve itt- ott meztelen lábam
tudom hiszem nem erre vágytam

nem rettent vissza semmi megyek
ha viharfelhők gyülekeznek
azokban is csak a fényt látom
elérem majd vagy marad álom

még néhány lépés... bár tudom
enyém a fény és a fájdalom

ajánlás

egyre nehezebb keresztem
herceg mondd miért cipelem
miért nem teszem a porba
sóhajtva mellé guggolva

símogatnám még utoljára
hisz enyém volt de a fája
még adhatna testemnek meleget
nem cipelem... csak tovább megyek

Csend alkotta

csend alkotta zaj dalol
földön minden csupa sár
nem hallod meg a jelent
szférák zenéje feléd száll

tágrazárt szemmel figyeled
zárt füled nem hall hangokat
csend magánya zajt teremt
s érzed hogy itt ragad

csodát remélsz de nem teszel
érdekében soha semmit
hamis ima száll fel az égbe
de akaratod mindig veszít

koncert állsz most tömött sorban
törött gerinc magad porban

A nyelv

népszerű a rövidítés
nyelvet ront a divat mára
magyar nyelvet úgy szeretem
ahogy az ősz megalkotta...

Farsang...2021

vidám zsivaly tűzijáték fénnel
ilyen volt régen a farsangi bál
álarcot hord ma mindig minden ember
ki egyet ki többet de nem bálra vár

ládába volt zárva a sok szörnyűség
felelőtlen ember te kibontottad
hatalom a pénz csak a gyönyörűség
mert csak ez a vérserkentő vágyad

ma csak a rettegés félelem tombol
felemésztve emberi valódat
mocsok a szenny már az utcán kóboról
vajon így lesz-e még számodra holnap
vagy eltűnsz lassan nyomod sem marad
szél fújja porod már a sár sem ragad

A versről

Jelszegény, vagy pontos, vesszős,
vers értékét nem ez adja,
ha mondanivalód ütős,
olvasót biz megragadja.

Sokkal nagyobb nem vagy azzal,
ha szolgaként írod műved,
sekélyes mondanivalód,
lényegét nem jelenít meg.

Betegség margójára

ha beteg vagy gondolkodj józanul
mert az élet itt a földön véges
ha feladod mit kaphatsz jutalmul
pokol vagy mennyország hidd el hogy kétes

holnap még tiéd a holnapután
elérkezik-e hozzád időben
most meredten bámulsz sután bután
horizonton a nap lemenőben

foggal és körömmel harcolni kell
hisz az élet nem filléres áru
ha a lélek egy sóhajjal útrakel
sors fejezeted bizony lezárul

tedd a dolgod és küzdj érte bátran
ragyogó csillag világít a mában

Trambulin

emberi élet trambulin
de az oltári nagy bulin
az ember a kicsi balga
szörnyeket rajzol a falra
hogy tudjon rettegni félni
nem elég vad lecseréli
talál mást mi félelmetes
hisz csak rettegni érdemes
üvölni: a világ silány
táplálni a gonoszt pajtikám

Ha feladod

mért hiszed hogy jobb ha bezárkózol
csönded fojtogatja mindennapjaid
elzárva léted már a világtól
félve rettegetve tőle mi taszít

hideget hoz a januári hajnal
csak a szürke szín ami látható
belső zenéd keveredik jajjal
várod de tudod nem hullik a hó

hiába hánykolódsz álom nem segít
csak vizet kíván cserepes ajkad
vágyad már nincs csenedből nem repít
éltető zajba... nem segít rajtad

fohászod is csak tétován bolyong
míg meg nem szólal az utolsó gong

Mai valóság

látszat róma ül rajtad ma
arany csengése andalít
masztodon száj rútra tárva
pokol kitárja kapuit

zajt kalibrál halotti csend
tíz kiló krumpli vételár
csontsovány kéz mi koncot csent
rá a törvény dühe vár

aranyborjú pénz istene
szövi át mindennapjaid
szószékről hazugság szele
szórja kánaán bájait

nyomor ollója tágra nyitva
rák már az életszinvonal
ellentét vagyokra hangolva
halkul a lelkes munkadal

még többet... még többet ide
hisz a jóból sosem elég
újjongva néz a szemedbe
pénzeden pénzt csak ő remél

törvényt ül a törvénytelen
szent ma itt a hazug szava
agymosott had ont féktelen
gyalázkodást... zúg tapsvihara

„bocsáss meg uram ezeknek
nem tudják mit cselekszenek”

Tegnap már

tegnap már renegát voltam
tudom még ma is az vagyok
égre mosolygó két szememben
ott ragyognak a csillagok

hazug ima nem jut az égig
csak ha a fohász tisztán szól
eljut hozzá pontosan érti
akkor is ha nem válaszol

ember néha állj meg egy szóra
legyél hívő vagy renegát
az égre nézz a csillagokra
hittel mormolj el egy imát

tudd hogy régtől így szól a szózat
mindenség csak veled teljes
te vagy az egy az egyetlen
csak neki légy engedelmes

Szilveszter éj

rakéta süvít
petárda robban
búcsúzik már
a szilveszter éj

mit hoz majd vajon
az újév nekünk
lesz-e majd újra
zsivajos a tér

talán majd egyszer
véget ér az átok
élhetjük újra
régi életünk

addig egy álarc
fedi az arcot
szem tüze csak
mit láttat velünk

süvít a rakéta
robban a petárda
vesszen hát végre
mi lelket nyomorít

Sírokon

hideg kő és vadvirágok
bánat lengi át a kertet
halott vágyak tört álmokon
halkan huhog az enyészet

hullott levél az avarban
madár sem fütyül az ágon
sírokközött csak a szél jár
kell az élet kell hogy várjon

sírt világít a gyertya fénye
lángja mintha táncot járna
fogy az ember nő az emlék
ki még él őt kharon várja

ajánlás

herceg tudom el kell menni
emlékké válni egykoron
hisz újra megfogunk születni
az élet vár a föld-oldalon

Mint bűvó patak

mint bűvó patak tűntél el hirtelen
a páni félelem erősebb volt
elkapni megkapni túlélni minden
neked csak erről és másról sem szólt

minden mi egykor fellegekbe emelt
ma csupán csak emlék... halványuló
izzadtság szag mit rettegés termelt
mindent elnyom a hangod is halkuló

kényszerképzetek alkotta világ
kényszerít rá hogy beállj a sorba
hiába nyílik majd sok csodás virág
létedért küzdve hagyod pokolra

ha lesz egyszer ebből talán kiút
fásult éned majd újra nekifut

az életnek

Gondolat a versekről

Ma egész mást gondolnak jó versnek
ők, kik a bírálat jogával élnek,
a régi nagyok írta költemények,
mondd a köztudatba még visszatérnek?

Emlékek

szürke árnyak a szürke falakon
s vad viharral köszönt be a tél
feladni soha de nem tudhatom
a sejtelmes éj majd miről mesél

a kandallóban pattog a tűz lángja
ábrákat rajzol körbe a falakon
sötét szobát csak fénye világítja
pamlagon ülök és álmodozom

nyárról tengerről szép szerelmekről
tovatűnt végleg a kócos ifjuság
ma már a gyorsan pergő időről
tudom és érzem hogy a végére jár

megnyugtató a sok- sok emlékem
velem marad segít ezt megélnem

Hideg az éj

hideg az éj a macska is fázik
meleg vackot keres éjszakára
gyér havon a hold fénye szikrázik
varázslatos a téli éjszaka

vadgalamb pár a diófa ágon
mintha egy testté olvadna össze
bent a kandallóban fahasáb lángol
láng fényjátékot vetít körbe-körbe

tavasz még messze most a tél a gazda
vegetálva él a sok-sok növény
sok apró rügye álmát vigyázza
csak az örökzöld ami télen is szép

csodás a természet e körforgásban
évszakok változnak egymás után
ember ne tedd tönkre a kék bolygón azt
mit a teremtő oly szépen kitalált

Életről

ha fáj az élet
rázd meg magad
büszkén kiáltsd oda
bírom a fájdalmad

Kérdés

vajon kihez imádkozik isten
nyomort látva mit teremtménye okoz
vajon kihez imádkozik isten
miközben csendben a könnye potyog

vajon kihez imádkozik isten
hisz újra épülnek aranyborjúk
ember alkotta vallások minden
szavát kiforgatva dúlnak a háborúk

vajon kihez imádkozik isten
vagy közönyösen néz maga elé:
lehet hogy mégse jól cselekedtem
fogoly vagyok... a teremtményemé

epilógus

elpusztítja magát úgyis nemsokára
egója lesz teremtményem halála

Holnap

ember vagyok voltam leszek
gyalázatot zúg a tegnap
holnap talán a természetek
ember húson fanyalognak

Sejt margójára

miért van mondd a sejtek tánca
osztódni élni védeni meghalni
körforgásban mit úgy hívnak az élet
testet alkotva újjá születni

miért van mondd a halál is e táncban
matuzsálem kora vajon igaz volt
ma dúl az ember készítette vírus
menny helyett itt a földi pokol

kicsi sejt viszi magában tovább
mint édes gyermekét a fertőzőjét
az élet a halál csak paradoxonok
kicsi sejt oly messze az öröklét

Rémálom

veletek álmodtam
zengett a vivát
majd
porba tapostak
lendülő csizmák

Mit mond az írás

"A bárány az, ki nem fél közülünk,
egyedül ő, a bárány, kit megöltek.

Végigkocog az üvegtengeren
és trónra száll. És megnyitja a könyvet."

Pilinszky János: Introitusz

mit mond az írás mit sokszor átírtak
hogyan feleljen mit elvárt a klérus
könyvet embert égettek a máglyán
pedig szeretetet hirdetett Jézus

hatalom ma is kiszámíthatatlan
hazug szavak áradnak szerteszét
mindent befedve mint vastag paplan
széttépett könyvek lapjain penész

a birkák hada bégetve kántál
szöveget mit a szájába rágtak
az agyamosott had zombiként járkál
apokalipszis lovása vágat

mondd az írás csupán csak szép mese
mit egy könyv rejt el... megnyitni kellene

ajánlás

herceg a józan ész miért alszik
ad teret számtalan hazug valónak
az értelem takaró alá bújik
biztonságot ad számító latroknak

ha ma fiát küldené az Isten
megfeszítenék úgy mint akkor régen

Lázadnom kellene

lázadnom kellene sorsom ellen
ennyi év után már nem érdemes
csak úszik... úszik a szürke felleg
betakarja lassan a kék eget

átdereng a napfény apró sugara
úton remény kísér hol mennem kell
csend és zaj színes kavalkádja
sorsom talán most más útra terel

álmok vágyak törött cserepein
csikorog alattam a kijelölt út
kopott gitárom előveszem megint
tisza a hang mint vizet adó kút

húrokba csapok zengjen hát a dal
hisz nem adhatom fel... tudom... soha
hiába zárna körbe szürke fal
vidáman nézek sorsomra vissza

hogyan eltaposson soha nem hagyom
ha küzdeni kell büszkén vállalom

Meddig még

meddig még... kérdelem magamtól
hiába várom nincs felelet
az élet mint puha madártoll
ha a szél kapja fel tova lebeg

emberöltő... oly soknak tűnik
holott csak néhány pillanat
jelen majd múltként köddé foszlik
emlék foszlányom porba ragad

szálfaként és emelt fővel
megélni mit még a sors mér rám
utam célját még nem értem el
áttörtem a lét szürke falán

néhány emlék sárguló képek
írásom... ami tán megmarad
élet halál édes testvérek
hamu szóródik a sár ragad

Lili születésnapjára

tizennégy éves lett a „kicsi” lány
kedves tündéri Lili unokám
hogy telik az idő most volt pici
emlékét sok kép videó meséli

csodaszép nagylány lett azóta ő
táncoslábú okos szerethető
néha ha felhív vidám lesz a nap
apró gondja baja sokszor mulattat

drága Lilikém őrizzen az isten
sok szépet és jót adjon az életben
legyen hát vidám e csodás napod
kívánok boldog születésnapot

csak egyszer lehetsz tizennégy éves is
a felnőtt kor lassan megérkezik

Mért hiszed

mért hiszed hogy az éjszakából
rád marad minden sötétség
nálad csak a nappal játszhat
színei csupa gyönyörűség

mért hiszed hogy a jó az mindig
elnyeri méltó jutalmát
kígyó által rászédett éva
talán nem is kostolt akkor almát

miért hiszed hogy minden rosszban
mindig akad valami jó
szél járta vad téli világban
olyan szép ha hullik a hó

mért hiszed az álmok valóság
törött cserepek hangjai zenélnek
pergő doboktól a cimbalomnak
hangja ide már fel nem érhet

higgy magadban és megláthatod
világ neked... csak érted forog

Talán... egyszer

meg kellene írni mi tollba zárva
még itt hever az íróasztalomon
emlékek témák oly hosszú sora
alkot kényszert a zilált agyamon

rímes vagy rímtelen... talán novella
alkotás láza most gyomrot szorít
verset űz a gondolati próza
a lány dallam néha megrészegít

mondóka legyen vagy komoly gondolat
hiszem ha épít akkor egyre megy
nem kell beleírni hazug szavakat
mondandó tiszta legyen mint egyszeregy

talán... egyszer... meg fogom tanulni
hogyan is kell jó verseket írni

Légvár épül

ha légvár épül
tudom legvégül
eloszlik csedben
miközben ott benn
készül az újabb...
tart-e még holnap

Szerelem

szerelem minden vadvirágon
szerelem illat orgonákon
szerelem földön szerelem égen
május szerelem jó hogy megéltem

miért fáj mondd oly nagyon mégis
mért keresem szembejövőben
ha elhagyott vagy ha én elhagyom
reménykedve ott jön a csillagom

ki embert alkotott érzelmet adott
kihúnyni látszik sokszor mit kapott
tradíció dönt szerelem helyett
félre söpörve mindent ami szent

szerelem én melletted szavazok
májusi érzések... boldog vagyok

Tűnődés II.

nem tudom hogy foglaljam versbe
mennyire vagy most fontos nekem
levegő a fény ami fontos számít
elenyésző porszem a közeledben

Megérted-e

megérted-e ha olcsó álmok
vad dühe kúszik éppen feléd
letörli arcodról a sármot
bronzba öntött jézus int elég

meztelen talpad sebzi az út
de menni kell hajt a kényszer
véres vizű történelmi kút
hamis igazság átírták ezerszer

vállon tarisznya benne egy könyv
mi lehet mese és lehet valóság
hány hordót töltene meg a könny
mi érte miatta hullt... gonoszság

pléh-krisztus kőkeresztben függve
érzi tudja a világ beteg
ki arra jár hajlik a térde
bár nem tisztel istent mégis remeg

ömlik a szenny a képdobozból
jogot követel az agymosás
polcodon a szent család bronzból
amiben hiszel az egészen más

mégis ha itt az utolsó óra
fohászkodsz: irgalmazz... ne küldj pokolra

Tápláléklánc

mondd hogy hiszel a csodákban
füvet legel kicsi póni
nézd e képben mennyi báj van
meg kell majd egyszer ezt írni

tüzes narancs éjfékete
nap tűnik a horizonton
párkák hangja tiltott zene
csillagfényben sokadalom

sas köröz lecsapni készül
préda nem sejt most még semmit
mire észbe kap majd végül
már az álcája sem segít

tápláléklánc itt az élet
ragadozó... préda egyben
így írta meg a természet
ember is benne van ebben

ha orrod mindig fennen hordod
prédaként csap le rád a sorsod

Mire jó mondd

Tényleg csak az ünnep amikor kell
vagy választás előtt az adakozás
emberség mit tanítottak egykor
ma már csak rejtett síránkozás
miért vagyunk... vinni magunkkal
innen a földről semmit nem fogunk
szegény is ember a gazdag se több
mammont imádva nőhet vagyunk

mire jó mondd ez a harácsolás
még többet nekem és senki másnak
elvinni fejed alatt nem fogod
mért nem adhatsz akkor te is annak
akinek nincs bár küzd és hajt érte
de eddig szerencse nem kísérte
s nem rokona sem ismerőse
neki ki sorsán változtatni tudna...

de nem teszed mert a pénzt imádod
a vagyon az mi boldogságot ad
lehet... következő életedben
koldúsbton támasztod a falat

Apám emlékére

apám akkor gondoltál-e arra
mi lesz ha véget ér a szörnyűség
szibériai vasútvonalon
hadifogolyként az élet oly nehéz

építeni kellett hóban és fagyban
menü minden nap csalánleves
ha répa is volt néha a hordóban
kicsit jobb volt... sőt élvezetes

apám mondd te gondoltál-e arra
mi lesz akkor ha egyszer hazatérsz
ott vár a feleség és a mama
egy új élet talán ha majd nem félsz

gondoltál-e ránk lányodra fiadra
hogy egykor talán majd mi is leszünk
hazafelé a vagonba zárva
tervezted-e családi életünk

Apám akkor gondoltál-e arra
milyen rövid is egy emberöltő
már régen fent vagy a csillagokba'
pedig hiszem húsz év nem nagy idő

előttem van ma is huncut mosolyod
én is megöregedtem azóta
álomban sokszor még ma is adod
a jótanácsot... hátha megfoganna

ma is hiányzol drága jó apám
a csillagfényből vigyázz most reám

Egy gondolat

játszik most az ablakomon
érdekes furcsa esti fény
ágyon fekszem gondolkodom
világ nagy de mért oly szegény

világ nagy de mért oly szegény
ágyon fekszem gondolkodom
érdekes furcsa esti fény
játszik most az ablakomon

Locsolóvers Húsvétra

Hervad a virág, szárad a fa
ha nincs eső, ha nincs locsolás,
eljöttem én is virágot öntözni,
el ne hervadjál... a piros tojás,
mely a munkám bére, nekem is jár.

Nyugdíjas monológ

nem számolom a perceket
öreg szú is csak percegett
nem eszem sokat csak keveset
csak ezért dolgoztam eleget
számlám kiürül oly hamar
talán lesz majd ki elkapar
ha nem ásom a sírt magam
földrengés betakar gondosan
fejfámra írnátok nem élt csak holt
hiszen ingyenélő nyugdíjas volt

A nátha

dunnyog a hangja
folyik az orra
köhög is néha
úgy rendesen

nincsen étvágya
fáj a mellkasa
ez bizony nátha
kétségtelen

irány az orvos
tea citromos
alvás izzadós
reggelre jobb

házi praktika
segíthet néha
nem mindig jó ha
ezt választod

gyógyulj meg szépen
ezt kérem én nem
akarok ebben
soha vitát

ha újra jól vagy
csodás a holnap
igy lesz majd újra
szép a világ

A „zokszó” is szó

A "zokszó" is szó, csak más előjelű
a birka bégetése, meg időszerű
hisz birkák vagyunk mi, akár a többiek
tettek helyett nálunk a "zokszó" vezet.
Siránkozunk, mintha mindegy volna
ki mikor taszít minket le a porba.
Ha megtörténik, megint csak bégetünk
amennyi látszik, csak annyi az eszünk!

Tétova ódát, regél a múlt képzete
mi volt, hogy volt és mi lett vele.
Megfejtani a titkot már nem lehet
mindent megszépít a múltó emlékezet.
De akkor, egy kis nép, igazáért kiált
hol vannak azok az emberek ma már?
Gerinc töröttek közt a púpos is király
az agymosásnak végre ki szab határt?

Bor túra: egri Medina

ó egri Medina te vérvörös álom
ha tudom ízeidet mindig megcsodálom
lehetsz te édes vagy félédes fajta
mind e bor csodás zamatát takarja
legjobb a pincében a Szépasszonyvölgyében
üldögélve csendben kortyolva hűvösen
ahogy figyeled a párás poháron
gyöngyöző cseppeken játszó napsugáron
átdereng a múltad egy-egy darabja
kedvesedhez simulsz nincs okod haragra
tüzes bor íze átjárja a tested
lágymetaforában zsong a képzeleted
valahol felcsendül egy hegedű hangja
szebbnél szebb nótákat játszanak rajta
benned is megszólal egy-két csodás dallam
néhány korty után már dúdolod de halkán
észre sem veszed kigyúlnak a fények
elindultok haza de a bor emléket
magaddal viszed a nehezebb napokra
ide visszatérek ajkad ezt suttogja
ó egri Medina köszönöm mit adtál
illatod zamatod több itt minden szónál

Csak úgy magamnak

egy vers nem mutatja milyen az ember
hisz hazudhatnak a leírt szavak
melyek mint e kék bolygón a tenger
felüdít vagy bontja a partokat

egy vers nem mutatja milyen az ember
bár emberi érzelmet közvetít
hazudni lehet szerelmet de kráter
mélyére taszít ha elandalít

egy vers nem mutatja milyen az ember
hisz oly sokszor látunk hazug papot
bort iszik vizet prédikál és szentel
dogmákkal zúzva szét a holnapot

egy vers nem mutatja milyen az ember
mert kedvére gúnyolhat ki másokat
térdig járva az önérzetedben
tiporva sárba gondolataidat

mindenki volt valamiben kezdő
az álom az akarat előre segít
ha nem vár minden sarkon észveszejtő
vicsorgás hogy rombolja vágyaid

egy vers nem mutatja milyen az ember
mert hazudhatnak a leírt szavak
ha feljutsz a csúcsra soha ne engeddd
hogya sikereid elvakítsanak

az alázat tesz olyan emberré
ki szeretettel segít másokat
érzelmeid így válnak igaz verssé
megkoronázva életutadat

Emlék

múlik az ámulat
s a kábulat
zizzelve száll tova
de hova

mosolyogva nézlek
a fények
csillannak szemedben
szerelmem

gyönyörű az este
a hold kileste
forró titkunkat súgta
a csillagokba

csillagfény üzen
kezed kezemben
sétálunk csendesen
időnk végtelen

mindez már gondolat
az idő elszaladt
hol van már az a nyár
emléke muzsikál

Csend hangjai

Halkan sikolt a csend körülöttem,
némasága a szívembe mart,
dal formálódik lágyan fejemben,
elúzi talán a csend-zivatart.

Édes-bús dallam, a magány dala,
nem vagyok magányos, csak magam vagyok,
ablakot bámulom éji homályban,
nézem, hogy ragyognak fenn a csillagok.

Képtelen helyzet nem vagyok magányos,
néha kell a magány zárt ketrece,
csendben gondolkodni mi is talányos,
van-e jó út az élet dzsungelbe?

Lassan szakadozik a sötét lepel,
mely agyadmat métellyel fertőzi meg,
csak a hazug szó az mit ha elhiszek,
formálja nehezzé az életemet.

Szabadnak születtem, hát szabad vagyok,
akaratom minden akadályt legyőz!
Én sem vagyok rosszabb, mint a "nagyok",
nem hajlok meg hamis ember előtt.

Éjszaka szövete lassan ronggyá foszlik,
én a csendben még magam vagyok.
Új nap, új tét, új nyeremény játszik,
már nem látszanak távoli csillagok.

Rémes álomvalóság

megpusztult... röhögött s rúgott egyet rajtam
agyam lassan szétfolyt nem éreztem már
nevetés csak mi kísért egyre halkabban
szürkült majd feketébe borult a határ
arcát eltakarva teljes fegyverzetben
még mindig röhögve tornyosult felettem
istenéhez imádkozott győzelem ittasan
nem hagyom gondoltam nem hagyhattam
újra indult a harc mindennap újra és újra
ki győz a végén azt senki sem tudja
a rémálom remélem egyszer véget ér
felnő az ember agyban s az égig felér
megérte hogy a sorsa az isteni szeretet
mitől oly sok vallás papja fél s remeg
az ostoba ember kordában tartható
mondják: ölj ezt várja el a mindenható
megáldják a fegyvert a nevét skandálva
hitért vérzik el emberek sokasága
kinek van igaza ki segít ebben
nincs rá magyarázat egyetlen hitben sem
mert egyetlen felekezeti sem várhatja el
hiába a tiltás ember... gyilkolni kell

"ne ölj" mondja a tízparancsolat
mégis e bűn alól a pap felmentést ad
kiszabva a bűnösnek a penitenciát
így irtották ki népeknek sorát
dúl e században is a vallásháború
kinek az istene a nagyobb hatalmú
Isteneeknek ehhez semmi köze
vezérli az éhes zsarnokok keze

ébredj fel ember... ne hagyd magad
ne mossák símára barázdált agyad
isteni szeretet vezessen utadon
hittel neked én csak ezt kívánom

Szebben szól a dal

Mondd, miért nem szól lelkünk húrjain,
örökkön- örökké az öröm óda?
Miért van, hogy olykor fals hangok is
keverednek a dallam sorba?
Miért nem csupa tiszta hang,
mely közvetíti felém a zenét,
mért nem okoz örömet a tudat,
hogy minden angyal földet ért?
Az egységes kotta hiánya az,
hogy más- más zsoltárból énekelünk?
Így nem hallja ki a másik ember azt,
ha mindig hamisan szól az énekünk.
Miért nem lehet egyszer végre,
azonos nyelven együtt énekelni?
Egységes fohászunk szálljon fel az égbe,
ne kelljen nekünk ennyit szenvedni.
Ember! Ha lehet beszéljük meg,
szóljon együtt végre az öröm óda,
ha néha valakinél hamis a dal,
segítsünk neki, hogy megtanulja.

Ha szépen szól majd együtt a dal,
az ének örömmel száll tova,
érzelmi húrjaink megpendülnek
és csodásan szól a szimfónia.

Barátom! Értsd meg! Egy boldog világban,
az akarat szinte egyet jelent,
ha meghúzódsz, félve, a félhomályban,
bámulod a múltat, jövőt, jelent,
soha nem jutsz el álmaid honába,
sorsod átkozod csak, hogy elbánt veled.

Próbáld meg végre nem gyötörni,
magad hisz éned csak jót akar,
ha megtanulsz egyszer kottát olvasni,
akkor sokkal szebben szól majd a dal.

Valentin napra

ha a szeretet lágyan körbefog
csodás lesz majd minden napod
ha kedvesed ajkadra csókot lehel
mennyország hidd el akkor jön el

mennyország hidd el akkor jön el
ha kedvesed ajkadra csókot lehel
csodás lesz majd minden napod
ha a szeretet lágyan körbefog

Mondd meddig tart

mondd meddig tart e csodás érzés
mit érzek ha mindennap látlak
mondd meddig tart e csodás érzés
hogyan felkészüljek ha nem talállok

Bíbor álom

bíbor álom csend virága
illata száll ma szerteszét
képet alkot kúszik a mába
jövőkép így gyönyörűség

Bizakodás

öreg vagyok de vén az mégse
vers sorjázik fehér lapon
rákos sejtek a vérerembe'
mégis a jövőről álmodom

Emlékezz

a parton csak cipők maradtak
testeket sodort a folyó
töltényhüvelyek pattogtak
pedig élni lett volna jó

a folyó mint nagy temető
nem tartott magában senkit
ölni vágyás elrettentő
nem kímélt nőt gyereket férfit

holokauszt így mondják ma
gyilkos ösztön másság miatt
ne vidd majd át a holnapba
kezedhez így vér nem tapad

emlékezz, hogy ne történjen
ily szörnyűség soha többet
mementóként cipő szobrok
ott a parton... el ne feledd

Álmomban

álmomban napos délutánon
futottam veled a réten át
felébredve kórházi ágyon
használnom kellett a „kacsát”

orvos szerint minden rendben
a gerinc sajnos nem stabil
futásról álmodni kényszerül
ki mozogni most is alig bír

lesz még nyár virágos rét is
hol kéz a kézben együtt futunk
gyógyulás fontos és a célig
lesz még néhány nehéz napunk

Szobafenyő

kis szobafenyő
sok zöld tűlevél
rád nem hat a nyár
nem pusztít a tél

szabad levegőre
vágynál jól tudom
várod hogy a nap
besüt az ablakon

talán álmodban
erdő része vagy
lombkoronádban
fészek is akad

ágaid borzolja
friss tavaszi szél
ha az ajtó nyitva
megérint a tél

meleg szobában
álmodozni jó
így magányosan
unatkoztató

kis szobafenyő
sok zöld tűlevél
erdőt idézőn
ágaid hegyén

Soha véget nem ér

háborúban zaj orgiában
csak ritkán adódik a csend
hevenyészett lövészárkokban
élet immár semmit nem jelent

ki túléli majd hazatérhet
kérdés csak az hogy mi változik
ha harci dalt hegedülnek
ki most tért haza fegyverkezik

az ember embernek farkasa
nem számít hogy ki az ellen
ma is lesúly káin fokosa
isten szerint ez nincs így rendben

nem így szól a tízparancsolat
hatalmi szó ezt átrendezi
csak a szegényt sújtja kárhozat
megtagadni nem lehet neki

ki jut mennybe ki a pokolba
válasz sok évre titkosítva

Biztatás

tudod hogy az éjszakába'
sötét árnyak lesnek reád
felkelő nap első sugara
egy új és szép napot kínál

Emlékké vált

„kisfiam” mondta anyám szépen
ma is fülemben cseng a szava
öreg vagyok... ő elment régen
emlékké vált már a mosolya

Zeneszóra

zeneszóra táncol a nép
ropják ropják ropják a táncot
színes forgatag gyönyörűség
talán te is párt találsz ott

Túl kell élni

ha beteg vagy sem szürke a világ
mert túl kell élni ez a feladat
alagút végén a fény és sok virág
küzdj harcolj gyógyulj meg... csipkedd magad

Környezetvédelem

környezetszennyezés brutális tett
jövők a tét... unokáink sorsa
természet soha semmit nem felejtett
mikor vág vissza mindent letarolva

Februári nap

életet adó áldott napfény
bőven omlik most a tájra
rügy feszül már a burkában
pedig most csak február van
tél uralmát még fel nem adja

Mostanában

mostanában sokat gondolkodom
mit is szeretek benned oly nagyon
nem számít mi lesz a konklúzió
még sokáig élni az volna jó

Jakob lajtorjáján -az én lajtorjám -

mit súg az ösztön eljutok az égig
ácsolt lajtorjám már eget ostromol
minden apró lépés kín és fájdalom
óhajom tán isten tenyerébe hull

bűnhődni kell hisz bűnös az ember
mert tönkretesz ha kell szép holnapot
rémálmok hada gyötör szüntelen
lajtorja alján már pokoltűz ropog

megtérni hova... miért... és minek
mindenség vár de a mindenségen túl
mászni... mászni és mindig csak mászni
talán... menny egyszer befogad jutalmul

tanok írják le az angyalok táncát
ahogy lajtorjámon járnak le és fel
béklyóim láncát tépném és szagatnám
áldást nem kapok talán sohasem

pihennék végre de nincs itt az idő
lajtorjám talán még mindig rövid
szétmorzsolt álmok tépett remények
mozdulna a test de fájdalom hasít

minden emlékem egyirányba lendít
az ég kárpítja még olyan messze van
a zaj harsogó zene füleimnek
zsoltárokat zeng az orkánszerű szél

visszamenni már nem tudok nem lehet
tűz martaléka sok-sok létrafok
előre az ég de vissza a pokol
árnyak vesznek körbe nem alhatok

aludnom kellene csendben nyugodtan
de újra az álom mely rémeket vonz
talán majd egyszer áldást szór az isten
pihenni enged majd a lajtorjámon

csodát remélek messze még a reggel
mászom... mászom... a cél oly messze van

Bízva bízom

ma hittel hiszem hogy meggyógyulok
kérdem magamtól tehetek-e mást
vagy feladom a csillagokba vágyva
csendben szemlélve hogy időm lejár

Egykor talán

Egykor talán még
a csend virága nyílott
zilált agyadban
de a zaj szóra bírt ott
hol a néma szokatlan

Adj esélyt önmagadnak

mint alkonyatkor a károgás
süvít egy hang mint rianás
tölti be a mádat recseg ropog
karmos ujja most feléd kapkod
tátott száj bűzös lehelet
csend takaró foszlik reped
álom ez vagy rút valóság
talán ha nem jut el hozzád
félelmed is alábbhagyhat
ne meséld be önmagadnak
mit lidérces álmok sora
frusztrált létedben naponta
sziklaként gördít majd eléd
kiálts rá mond azt hogy elég...

ne veszíts pontot nincs még vége
egy az egyben terítékre
egyedül csak a vad juthat
adj esélyt most önmagadnak

árny hadakkal ne háborúzz
kedvenc zenéd legyen a blues
forog pörög itt az élet
érted-e hogy miről mesélek
vagy zagyva hangú fohász kelne
mi nem száll fel a fellegekbe
nem nyit ajtót fény kialszik
s az alkotó is lázadozik
mit teremtett átkos fattya
már a teremtést vitatja...
istent játszik hisz is benne
jobb lenne mint teremtője
de bizony silány utánczat
mégis elhiszi magának...

ne veszíts időt nincs még vége
vadászlesen terítékre
egyedül csak a vad juthat
adj egy esélyt önmagadnak

csended ordít nem szavakkal
kivételt teszel magaddal
ha a zajt csak imitálod
halkan szól csak a gitárod
új időhöz biz új dal kell
ezt barátom ne feledd el
csend a vágy de zaj amit kapsz
soha nem lesz égi malaszt

elkántált imáid sora
ha nem vagy az kinek vagyona
több mint amit fel tud élni
feje alatt elcipelni
úgyse tudja... elmegy végül
ahogyan jött meztelenül

ne veszíts időt nincs még vége
mocskos szóval terítékre
egyedül csak szolga juthat
adj esélyt most önmagadnak

véget ér egyszer az átok
ellenségek jó barátok
újra hallatják hangjukat
lesz párbeszéd lesz vitanap
nem fetrengünk már mocsokban
a magyar szív együtt dobban
félresöpört önös érdek

csak a közjó hajt majd téged
nem szólammal hazugsággal
csak tettekkel akarattal
virágzik majd e kis nemzet
hol gyűlöletet nem ismernek
él mint család vagy barátok
egyszer véget ér az átok

időd ekkor lesz végtelen
múltad vásznán pereg szépen
jövőd filmje hol csodálnak
hisz adtál esélyt önmagadnak

Bíborvörösén II.

bíborvörösén
bukott le a nap
bíborvörösben
már az ég alja
biz holnap szél lesz
mondja a fáma
mindig bejön
a nép jóslata

másnap dühöng a szél
tépi a fákat
erősek ellenállnak
néhány a földre kerül
ki győz itt legvégül
senki sem tudja
földbe kapaszkodva
gyökér még tartja

Facietis in ea

(megteszed-e)

hogy megteszed-e csak te tudhatod
cibál az élet idő vasfoga tég
tárt ajtó most döngve becsapódott
árnyakat szül a hirtelen sötét

talpon állva a karoddal véded
az árny támadástól az arcodat
gorgók szántják végig a gerinced
roggyant lépted már új utat kutat

az ajtót kitárod újra lódul
vérkeringésed... minden mint rég
árnyjáték a falon oszlásnak indul
s reményre vált a közelgő vég

hogy megteszed-e csak te tudhatod
ha nem hiányát mindig bánhatod

Emlékezés... anyák napján

varázslat lehet az ott fenn az égen
ősz hajad libben egy kósza fellegen
mosolyod csillan a napsütésben
miközben sírodnál rád emlékezem

úgy szeretnék mindent jóvátenni
arcomat újra kezedbe temetni
teret időt mi elválaszt feledni
anyám melletted kicsit boldog lenni

Fércelt vágyak

csend ami rám maradt
fércel vágyálmokat
agytekervényemre

cikázó gondolat
ácsol a holnapnak
sírjára keresztet

álom és valóság
most kézen fogva jár
csillagösvényeken

mondd miért szép a nyár
ha csak hamut talál
ki mélyre ás lelkében

hiszed meggyújthatod
de máglya nem lobog
csak pislákol csendben

tervezd a holnapot
bár sorsod meglopott
kegyelem kenyéren

tenget... csepegtetve
néhány csepp mézet is
soha nem sietve

minek a sírámok
a tűz már nem lobog
zsarátnok parázslik

kitart-e reggelig
hited tán átsegít
szép lehet a holnap

Kavics

„Szoktál-e ülni a nagy víz mellett,
hogy megforgasd a kavicsot
és keresed-e, mint a gyermek,
az áttetszőt, a rózsapettyest,
a seszínűt, a vérpirost?”

Faludy György: A vadkacsa – Bevezető

mennyi alak és mennyi kín
míg ily formára alakult
természet vad könyörtelen
a kőből kavicsot csiszolt

színes szürke fekete is
gyűjtöd a vízben kotorva
elhozva honnan miként lett
lehelyezve itt a partra

apró... a nagy víz csak mossa
görgeti mit le nem rakott
kihalászva üvegbe rakva
forma tovább nem kophatott

mit tovább vitt mégis a víz
eléri e majd a tengert
sóderként betonba végzi
szolgálva majd így az embert

időtlen idő nem számít
apróbb nagyobb már egyre megy
természet furcsa játéka
egyszerű mint az egyszeregy

mennyi alak és mennyi kín
míg ily formára alakult
természet vad könyörtelen
a kőből kavicsot csiszolt

Másképp történt

mindig minden másképp történt
mint ahogy szerettem volna
szike bontotta a hátam
gerincről tumort távolítva
pedig várna a munka
a kertem és sok-sok gyümölcsfa
csak a kínlódás vergődés volna
a sorsom ha annyiba hagynám...

feladni soha nem fogom
ha néha mégis átkozom
a sorsom... csak pillanatnyi elmebaj...
még érzem a klinika szagát
érlelem a gondolatot hogy talán
egy újabb műtét mi vár reám

de túlélem... még negyven ötven évet
tervezek... hisz száznegyven évre tervezett
az ember... akkor én miért nem
komolyan venni az életet nem lehet
mert annyi az elágazás
menni kell... puszta fölött fényes délibáb
csak nekem kínálja árnyjátékait
bár szorít a lét és a fűző
minden lépésem fájdalom
mégis a sok-sok vadvirág
lehet hogy még nekem is nyílik

törött tükröm le kell cserélnem
mert csak torz képet mutat
szeretem a tiszta valóságot
ráncaim is mind az enyéme
megdolgoztam értük
oly sokszor álltam fel a padlóról
de megérte a fáradozás
most büszkén nézek bárki szemébe

ismétlem ha kell mindennap:
„Sem utódja, sem boldog őse...
Sem rokona, sem ismerőse
Nem vagyok senkinek”

mit elértem saját kútforrásból fakad
sorsom ugye varázsszól nekem új utat

Idézet: Ady Endre: Sem utódja, sem boldog őse c. verséből.

Paprika Jancsi monológja

'esik az eső csepereg
paprika jancsi kesereg”

elszerették katinkámat
megitták a pálinkámat
kedvesem italom sincsen
mért ver engem a jóisten

visszaszerzem katinkámat
kifizetem pálinkámat
ha kedvesem italom van
nem kesergek csak boldogan
nézek napba vagy esőbe
nem vágyom a temetőbe
tenyeremen hordom majd őt
áldom én a jó teremtőt

nem csak áldom de dicsérem
éjjel nappal földön égen
katinkámat el nem hagyom
pálinkámat kortyolgom

Városi éj

birkabélből sodort húrokon ma
csak szél játszik furcsa bús dallamot
ősi cirkusz manézs oszlopa
hallgat... a csendben alszik a város

csak néha szánt fénycsíkot egy jármű
sietős léptek kopognak tova
valahol egy óra éjfél kakkol
fényszennyezés az eget ostromolja

különös éjszaka a csend szinte fáj
víztoronyok mint fogadott strázsák állnak
kivilágított templom oldalfalán
néha furcsa árnyékok látszanak

a holdat most néhány felhő takarja
olykor a fénye mégis látható
varázsát bontja lassan az éjszaka
foszladozik már az éj takaró

új nap tűnik fel a messzeségben
jel bíborvörösén már ott az égen

Zárójelentés margójára

gyilkos kór lassan felörli benned
mindazt mi emberré tett valaha
mi a napon pihen már csak egy test
várja hogy szólítsa a végzet szava

Tükör

te is tudod vagy érzed hogy a tükör
múltad felé kapuként működik
ma ha belenézel előtte állva
rácok és ősz haj mi visszatekint

üvegre tapasztott foncsor nem enged
csak ha meredten bámulod a képet
lassan bontakozik sokéves távlat
látni véled huszonéves léted

akkor gyors símítás hajad jól álljon
várt már a randevú ott a nagy ő
elmosta őt is az idő homokja
az a világ szép volt felemelő

majd megjelentek szemkörüli ráncok
hosszabban időztél a tükör előtt
hisz őrizni kellett még a sármod
szebb akartál lenni mint azelőtt

ma jó lenne ha a tükör hazudna
de igaz csak a valóság lehet
legyél hát büszke a ráncaidra
hisz élned kell az életet
amíg lehet

Tény

Sokszor gondolkodom azon az élet
csupán kívülről irányított mátrix
udvari wc ajtaján felírat
„rózsailleset helyett csak bűzt találsz itt”

Ráncaim

mint sorvezetőre a ráncaimra
felírhatnám a történetemet
egyre hosszabb szöveg fér el rajta
megöregedtem...tagadni nem lehet

mégis büszke vagyok hisz megéltem
tudod hogy hányan szerették volna
sors játéka mondom én szerényen
végül majd én is beállok a sorba

mint sorvezetőre a ráncaimra
felírhatnám a történetemet
lassan egy regény is elférne rajta
de papírra írok ameddig lehet

Pőrén

a sok mocsok mit másra dobálsz
rosszul esik ha visszahullik rád
felfedi mit rejteni akarsz
ruha nélkül lát a világ

ruha nélkül lát a világ
felfedi mit rejteni akarsz
rosszul esik ha visszahullik rád
a sok mocsok mit másra dobálsz

Nem vagyok

"Holtan is élek, míg irgalma tart
a papírosnak s míg a fölkavart
korok örvénye majdan elnyeli
min szólt a dal, az ősi nyelvet is."
Sárközy György: Esőcseppek

nem vagyok az de lehetnék könyv is
vagy nagybetű a zörgő lapjain
mint drágakövek között a jáspis
mehúzódva bársonyok ívein

mi lesz ha elmegyek... emlék csalóka
kitart-e néhány órát vagy napot
míg pereg az idő szürke homokja
kaphatok-e még néhány szép napot

aki itt maradsz olvasod majd néha
mit fehér papírra tollam karcolt fel
talán könnycsepp is gördül az arcodra
ha érzelmi húr kérdésedre felel

tompul már az emlék az éj leszáll
hisz egetrengető csodák nincsenek
fény szűrődik ki ott a kapunál
emlékemmél lassan homályba veszek

a múlt ködéből váltva a jövőre
még rám találsz... talán évek múlva
vagy a feledés minden szegletére
rakódó homok emlékem takarja

új idők jönnek és új dalnokok
az idő nem áll meg a föld is forog

Lépted dobban

lépted dobban lent a porban
ott ingoványon csillan a fény
tüskés bozót az utadban
életed mint egy képregény

hőssé válhatsz gondolatban
megmentheted e szép világot
felébredve az ágyadban
álmod romjait találod

a tiéd lehetne minden
igényt formálnak rá mások
de a régi Gretna Greenben
csak rád várnak a kovácsok

minden ami szép volt egykor
újra szép lehetne hidd el
talán majd egy álom kobold
örömet szállít neked reggel

Megállapítás

az ifjúságommal együtt tűnt tova
mindaz mire oly régen vágytam
törött cserepek az úton szétszórva
nem tudom meddig visz még a lábam

nem tudom meddig visz még a lábam
törött cserepek az úton szétszórva
mindaz mire oly régen vágytam
az ifjúsággal együtt tűnt tova

Könyvek

könyvek a polcon a szekrényekben
némelyikben még én is ott vagyok
néhány könyvem húzódik szerényen
köztük... benne írt gondolatok

talán tartalmaznak... lehet hogy szépek
ha elmegyek ki viseli gondjukat
a gondolatok veszendőbe mennek
míg foszló emlékemre csak por tapad

ha néha mégis kezébe kerülne
csak lapozz bele ne dobd el rögtön
lehet könnyet csal majd a szemedbe
s bánatodra hoz majd örömet

író ember eltűnni csak akkor fog
ha a feledés felül ír minden lapot

Mert mindig van

mindig van újabb remény a számodra
morzsákat szór eléd az utadra
gödör széléről most is visszaránt
meggyógyulsz suttogja hangja agyadba

meggyógyulsz suttogja hangja agyadba
gödör széléről most is visszaránt
morzsákat szór eléd az utadra
mindig van újabb remény a számodra

Tavaszmargójára

a tavaszi napsütés bús orgia
fák ágait cibálja a hideg szél
a virág most szívesen visszabújna
április szeszélyes... haldoklik a tél

hatalma veszélyes még karmát nyújtja
néhány pillanat hőzáport zúdít
majd fagyos csendben mínuszt osztogatva
virágzó kertre hajnalban érkezik

ma egy szál póló holnap nagykabát
érvényesül a természet hatalma
remélem nem kell már a hólapát
lassan a tavasz úrrá lesz rajta

madárfüttytől lesz hangos a határ
tavasz igyekezz... nagyon várunk már

Tavasz

apró rügy pattan
ebben a hangban
tavasz muzsikál
újra él a táj

nyílnak virágok
színesben látod
hogyan fest képet
a természet ecset

Új utak álmok

az ég alja bíborvörösre váltott
fénye még kis ideig fennmarad
s mint lassan kihúnyó zsarátnok
mit az est sötét fátyla betakar

napnak még nincs vége előtted az éj
álmok és vágyak bűvös forгатagban
vajon milyen régi emléket idéz
csak akaratod az mi mozdulatlan

érezed nem veszett el minden reményed
gipsz-javított csontok egyenes gerinc
csonkolt vágyaid talán visszatérnek
szilánkok között tört tükör is kincs

a napok szédületes mocskát élve
sarat taposva csillagokba vágyva
néhány jó szó az kellene végre
vágyat rá lassan penész takarja

megrázod magad hasít a képzelet
új utak álmok mennek majd veled

Tükörben

tükörbe nézve mint szopott galuska
egy nyúzott arc nézett vissza rám
nevetnem kellett hisz olyan furcsa
mit a betegség hozott a változás

tükörből ekkor vidám dal hangzik
hidd „ minden rendben és rendben minden”
már nem olyan torz a kép mi látszik
mosollyal indul újra a hitem

Ünnep jön

sonka és tojás... rózsavíz illat
harangok most is rómába mentek
gyász után a rügy mégis kipattan
virágkoszorúval tavasz érkezett

újjá születés és feltámadás
élet és halál édes testvérek
pokol és mennyország együtt kártyázik
nyertesnél halomba gyűlnek a lelkek

ünnep jön most tisztulni kellene
tavaszi záporban szennyet lemosni
zajt felváltó csend takaróban
húsvét üzenete új utat mutat

ha megérted végre más lesz a világ
útba igazít az ősi tanítás

Vajon meddig

vajon meddig szállok még pokolra
tüzes láncokon szenes virágok
felfelé vágyom a csillagokba
égeti talpam izzó zsarátnok

égeti talpam izzó zsarátnok
felfelé vágyom a csillagokba
tüzes láncokon szenes virágok
vajon meddig szállok még pokolra

Téveszme

Jerikó falai leomlottak
kürtök fújták romboló dalokat
tort ült a halál az élet felett
sors a könyvében lapot radírozott

változott-e valami azóta
ma is rombol szüntelen harci zaj
kinek csak a hatalma mi fontos
tisztességet még szótárban sem tart

romok között vergődik az élet
sorsokat ír át mindig a pillanat
madártoll repülni tanul a légben
földhöz csapódva a sárba ragad

birkák hada zsoldárokat zengve
béget közben hagyja hogy tereljék
a „pásztor” arca rezzenéstelen
hiszi ő a sors és a végtelen

Reggeli anziksz

apró gőzök mint táncosok szállnak
libbenve egyenest az ég felé
tea illat a konyhaasztal felett
szépségről álmodom csodára várva

Most üres

most üres az agy semmi sincs rendben
írásra vetül a holnap árnya már
ki kellene törni szépen csendben
mielőtt az ingovány magába zár

Babits Petőfi Pilinszky Nagy László
olvasása sem segít semmit rajta
szférák zenéje is csak álmosító
múzsa alszik hiába vársz a csókra

lehet hogy pihenőt rendelt el az ég
hogy vágyva nézz fel a csillagokba
hisz itt a földön már oly nagyon rég
mindenki csak a sarat tapossa

frissül a gondolat múzsa is ébred
pihenő kell hogy végre megértsed

Március

bűvkörébe vont a március már
a mínusszal induló langyos napok
szélvédett helyen meleg a napsugár
csak a tavasz az minek jöttét várod

csak a tavasz az minek jöttét várod
szélvédett helyen meleg a napsugár
a mínusszal induló langyos napok
bűvkörébe vont a március már

Tavaszi anziksz

visszatért az első gólya
tavasz már a kertek alatt
tél még vigyázza trónszékét
de hatalma már ingatag

virágban a sárgabarack
porzás nincs a méh nem repül
hűvös van a szél lengedez
kandalló bent meleget ad

násztáncot lejt egy galambpár
szemközt a diófa ágon
meghitt tavaszi pillanat
macska nyújtózik a napon

tél... most lassan indulnod kell
hózáport zúdít így felel

Érzelmes éjjel

érmelmes az éjjel
tele szenvedéllyel
apró foltocskák
a gyűrött lepedőn

tudom csak így lehet
túlélnünk együtt azt
mit a sors előlünk
gondosan rejteget

most egymást segítve
csúcson járhatunk
hisz széttörni látszó
édes álmainkon
talán így túljuthatunk

Erdő zenéje

erdő szélén ha
megállsz majd csendben
hallgathatod a
halk susogást

muzsikál az erdő
szél suhan közte
sok apró levél
most táncot jár

Itt fenyő illat
ott egy nagy nyárfa
apró fűszálon
kis csiga siet

sok dolgos hangya
halad rajvonalba'
törzsön még messze
az ágak levelek

madár trillázik
hozzá a basszust
dongóknak hada
szolgáltatja

távolból kakukk
hallasja hangját
jelzi hogy neki is
van itt jussa

galambpár turbékol
csókot vált csendben
majd újra szól
a burukkolás

ezernyi hangon
halkan élesen
hallod ha figyelsz
a szinfóniát

természet hatalmas
koncert termében
csodásan szól e
szép muzsika

ha leülsz némán
egy fa tövébe
elandalít a
koncert maga

mint Vivaldi zene
otthon hallgatva
természetet visz
be a szobádba

Esély

gyorsan felkelek ha a hajnal
vörösen új napot jelez
lehet hogy találkozom akkor
álom-magammal
aki épp elsiet

Egykor II.

egykor azt hittem
enyém a világ
kelettől nyugatig

de

egysejtű gondolat
ma már tudom
rosszul értettem

mindenből mindent
tovatúnt a múlt
fájó a jelen

a világnak

egy szeglete sem enyém
csak a vak remény
egyszer megszerezhetném

Hited margójára

ha hited omlik
maga alá temethet
a törmeléke
akkor nem lesz visszaút
többé már fel a fényre

Itt lakom

itt lakom de nem ide születtem
sors sodort mint szél a dallamot
ha egyszer utam végére értem
szél fújja mit itt hagyok... poros nyomot

írásom őrzi majd az emlékezet
tartama lehet akár néhány óra
porból lettem... bizony porrá leszek
renegát vagyok de méltó a szóra

táguló íriszed soha nem látja
mit rejt a papírra vetett gondolat
mielőtt a mag szökkenne szárba
véreddel öntözve adsz táptalajt

isten tenyerén tudom szebb az élet
renegát vagyok... ilyet nem remélek

ajánlás

herceg Algyő a Tisza virága
irodalom itt reneszánszát éli
a kijelölt út egyenes és tiszta
renegát érzésem talán megéri

ha az utókor írásomba „kortyol”
nem lesz titok a soraim között
íze mint a legfinomabb óbor
meghajtja fejét a dallam előtt

csak néhány lépés a halhatatlanság
parnasszus hegye csak messziről látszik
tágra zárt szemmel gondolat cikáz
lassan az emlék foszlányokra bomlik

Még kellene

még kellene egy vidám régi dal
vagy kellene egy vicces rövid próza
leülni a távoli tengerparton
hemperegni a selymes homokba'

hagyni a nap barnára aszaljon
élvezni a nyár édes cseppjeit
élvezni hogy a fájdalom se fájjon
feledve hogy az idő telik

kurtán furcsán gyermek lehetsz újra
bár ifjúságod régen tovaszállt
ablakból bámulsz most az udvarodra
a kés megfordult a hiány de fáj

törött tükörben zilált régi álmok
ropog a cserép a talpad alatt
nem férsz át a beszűkült átjárón
vad szél hordja el a vágyaidat

nagyon kellene most egy vidám dal
üvöltve énekelnéd úgy mint régen
tudod az ember kicsit belehal
ha érzelmeit veszni látja éppen

ajánlás

a szó hatalma mindennél nagyobb
ugye érted ezt is kedves herceg
álmok vágyak és gondolatok
mesgyéjén él ki lantot penget

Hajléktalan balladája

a hajléktalan miről gondolkodik
míg egyedül bolyong az éjszakában
kezében minden vagyona látszik
két rongyos szatyor egy szakadt paplan

hideg az éj és fagyos a reggel
gyomrát marja a feneketlen éhség
hiába tilos kéregetni kell
hisz fedél nélkül nincs visszatérés

bor is elfogyott a tablettás is jó
felejtí kínjait egy kis időre
kifosztott álmok majd belepí a hó
de menni kell menni mindig előre

esély az nincs a lét is kegyetlen
már csak emlék egy szebb korábbi élet
napi vergődés kegyelem kenyéren
megtört a test és hálni jár a lélek

a pad kemény betakar a paplan
álma kandalló melegét idézi
talán még néhányat horkol hangosan
lassan kihűl de már nem is érzi

csak egy test marad mi ember volt egykor
sors kihívásra válasza nem volt

ajánlás

herceg miért van hogy sokan elbuknak
nem találják meg hogy hol a helyes út
nem emelik fel csak belerúgnak
ha nincs segítség feneketlen a kút

miért van hogy ítéletet mondunk
nem jártuk útját múlt ismeretlen
segítség helyett csak vállat vonunk
bízzál ha tudsz majd megsegít az isten

Ha elhiszed

ha elhiszed mit a mesehősök
mondanak... néha nagy szavakat
ingoványból felszálló gőzök
símítanak barázdált agyakat

szürke falak állják utadat
mászni kell... tériszony sem a régi
vad tánc piruett a nap alatt
tényleg elhiszed hogy megéri

lassú folyású élet-folyóban
apró kavics vagy hidd el csupán
s e vásári forgatagban
mint jégből menekült platán

állsz...sérülésed nem emberi
segítsd meg isten... nem teheti

Hatalomféltés

nem hiszem hogy mindenki jót akar
járvány emberi mulasztást takar
csak a hatalom ami ma számít
érte tehetnek ha kell akármit

veszteség nekik mindig megéri
gonosz az ember ha hatalmát félti

Folyóparton

hol egykor én ültem a folyóparton
most más koptatja azt a felületet
tova suhantak álmok és a vágyak
szél bontja meg a szürke felleget

jó lenne ott ülni mint akkor régen
hallani partot ért hullám csobogást
feledni kint fájdalmat merészen
újra megélni sok feledett csodát

mint egykor Dunánál József Attila
nézni hogy úszik el egy dinnyehéj
fittyet hányni a mindennapokra
énekes szúnyog itt harsányan zenél

nézni a túlpárt öregedő fáit
vajon hány áradás és hány tavasz
emlékeznek-e ki bámul már járt itt
vidáman sétált a lombok alatt

ma már csak emlék hisz roppant a gerinc
kor súlya is nyomja a vállamat
idő homokja pereg kegyelem nincs
csupán a vágy az ami megmaradt

de gondolatban ott ülök a parton
minden oly szép...most nosztalgiázom

Fekete cica

kicsi lány cica csapódott hozzánk
láttuk anyuka lesz nemsokára
építettünk hát egy szülőszobát
kibélelve a kicsiket várja

szép nagy doboz belül pihe puha
jó hely lesz az érkező piciknek
birtokba vette már a kicsi macska
látszott helyt adott minden szegletnek

elnyúlva alszik a kandalló előtt
bolyhos szőnyeg neki remek párna
sokkal gömbölyűbb lett mint azelőtt
igaz a pocakját jól telerakta

néha mozdul a láb álmodik talán
miről az titok megfejthetetlen
talán iramodik egy egér után
vagy csak pillangót kerget a kertben

hasán fehér folttal fekete cica
zöld szeme még nappal is világít
bizony ma már válogatós fajta
gourmet lett... nem eszik akármit

egyéniség ő mint minden macska
nappal alszik éjszaka vadászik
csak el ne üsse az autók sora
amikor az utcán közlekedik

vigyázz magadra fekete „kismama”
megszülethessen a sok picicica

Álmokat szőttem

álmokat szőttem csend álmokat
de a sors gép más kockát dobott
szépek voltak búsak bíborak
sármjuk azóta el is kopott

remény van csak ma a holnapért
hogyan lesz-e azt senki se tudja
s mint aki már mindent elért
kusza létet pihenőre fogja

haraszt zörög ha szél cibálja
rezzenések törött álmokon
minden ami volt van utána
illanva száll ki majd az ablakon

pár szál deszka még révbe érhet
hitem súgja... nem érint a végzet

Csak azért is II.

mért várom hogy minden jóra fordul
mikor tép szaggat az idő vas foga
de felemelt fejjel küzdök amíg
egykor le nem süllyd végleg a kasza

Belső én

csukott szemhéjam mögül
egy arc néz vissza rám
ifjúságom hajnalán
mintha láttam volna már

fiatal arc... talán enyém
sorsjáték hidegen hagyja
most én bámulom csakis én
tört tükörben sok apró darabja

ritkuló haj szaporodó ráncok
magába zár lassan a csend
múló idővel versenyt futok
arc nem változik odabent

még néhány virágzó tavaszt
élni áldott napsütésben
út porát magamról lemosva
repedt tükrömet lecserélem

csukott szemhéjam mögül
egy arc néz vissza rám
ifjúságom hajnalán
mintha láttam volna már

Börtön-e a test

„Hogy tudnám testem börtönét levetni?
Üss rám, ha tudsz még vén bűnöst szeretni,
Istenszobrász! A márvány én vagyok!”
Faludy György: Michelangelo utolsó imája

pattogva válnak le apró szilánkok
véső dolgozik szánt újabb barázdát
isten kezében pörög a kalapács
hajnal fénye lehet csak torzót talál

talán műalkotást csodaszépet
tenyér simít végig a felületen
szobor lett vagy szoborra válik éppen
az egy tömbből alkotott végtelen

börtön-e a test vagy megvalósul
álmokat zúzva szét a valóság
ifjú titánból később öreg ember
csak pörög csak pörög a kalapács

törpülni látszik a végtelen bája
lét csupán huzatos folyosó lásd
véső kalapács szikrája pattog
márányból ömlik a vágyakozás

végére ért a mű... bevégeztetett
pihen az alkotó árnyak között
elvégzett munka emléke kitart míg
felszínen tart a véges emlékezet

Álmod festeni

„ Azt mondják, könnyű mintázni a testet
s a léleknek nehéz megadni mását.
Te,épp fordítva, biztos kézzel fested
rohadt lelked minden perverzítésát.”

(Névtelen költő a Görög Antológiából
Róma bukása idején)

Fordította: Faludy György

miért van hogy a test és a lélek
mást cselekszik de közben mást akar
perverz álmok alkotnak meséket
hol ingovány vonz a sár betakar

álmot festeni rózsaszín valóra
talán nem is csak ecset kérdése
közben tükröt törni ezer darabra
elmerülni lassan és semmise

gátol abban hogy vonzad magadra
festett álmaidnak rút szörnyeit
múltad édeskés rothadó szaga
kíséri meghasadt lelkedet itt

talán válts álmot ecsetet festéket
szemüveged se legyen már rózsaszín
javíts minden ropogó eresztéket
s ha néha beléd hasít a kín

csak menj előre biztos megleled
porfedte utad mi fekszik előtted

Csillagösvény

csillagösvény mikor rád találtam
mindenütt hunyorgó apró csillagok
sima az út mégis tovább álltam
szerettem volna de nem hagytam nyomot

remélem egykor megtalállak újra
bátran lépkedve az ösvényeden
lángpallossal karcolni a múltba
átgázolva sok sok írt versemen

talán lesz miért majd lehajolnom
mert egyik másik ragyog fényesen
hunyorgó apró csillagok tudom
életemre a pontot így teszem

olvastál... ha majd felnézel az égre
kutass... rátalálsz csillagösvényemre

Ha azt várod

ha azt várod hogy a sültgalamb hozzád repüljön
csak a csondvázadról fújja le a port a szél
penge éles elméd hiába fényes acél
csak az idő homokja lesz mi betakar

Fohász

uram segíts kérlek szépen
vedd le rólam ezt az átkot
élet legyen szép mint régen
utamra majd rátalálok

élet sodort parti szikla
verődik utamba sokszor
sebeket hagy felszakítva
lámpámban már matt a foncsor

átok nyomaszt kereszt nehéz
ólommá vált minden lépés
ragad mint a jó lépesméz
lesz-e vajon visszatérés

uram segíts kérlek szépen
add hogy hitem újra éljen

Hová szállnak

hová szállnak majd a sóhajok
azon a vöröslő hajnalon
mikor szél süvít a házak felett
kergetve szürke fellegeket
cibálva a fák ágait
e zaj váltja fel a csendet itt
széttépve kócos álmokat...
ablakon benéz a virradat

Gondolathullámok

„mikor borít el a jaj s öregség
ady a fájó példa
mi tehet ifjút vajon öreggé
vak élete a préda”

Radnai István: Rivális

hol egykor csak tinta hullt papírra
sercegő toll formálta betűket
hol szépbe halt sokszor költő maga
lázában érte utol a végzet

gondolathullámok papírra vetve
lassan elszökik tőlünk is az ősz
tél jön most nem csak Párizst keresve
megújulásig bizony itt időz

eljön egyszer a pillangós tavasz
szerelmet ígér és csodás vágyat
s ott belül is rügyeket fakaszt
talán az enyészet még kicsit várhat

apró csodákra vágyom s még élni
később...talán...majd kezdek öregedni

Kereslek

kereslek téged de nem vagy itt
hideg az ágy tűz sem melegít
álmaim hazudtak oly nagyot
törött pohár... a bor meg ott
a terítőn hagyta foltját
nem érdekel... én senki gondját
magamra nem veszem... istenem
add hogy itt legyen a kedvesem

Húsvét...másképp

kúfárok és farizeusok
mondd mi változott itt azóta
gazdag egyházak hamis papok
csak a harangok mennek rómába

fejét csóválja most az isten
ember már átírt minden lapot
krisztusi tanítás rég nincsen
pénz irányít ma minden napot

múltté lassan a húsvét varázsa
még leng azért néhány barkaág
nyisd a szemed hogy újra lássa
hittel húsvét misztériumát

nem úgy mint hallik a szószékről
úgy ahogy idézik ősi jelek
tanulság embernek istenről
erősíts meg már bomló hited

húsvét szerepe nem változik
barka mutatja... bárány tanít

Ma

frusztrált érzelmű korcsosult világ
füstöl a fa de lángra nem lobban
talán majd a húsvéti barkaág
szeretetet hordoz... azt is titokban

Még hallom

„Reád ismertem mindjárt
nem vitt el a halál
de mondd, mit kezdünk így már
egymással, kékmadár?”
Faludí György: Kékmadár a parkban

még hallom a szárnycsattogást
ahogy elrepült itt hagyott
nem ült a vállamon soha
de álmat szőni tanított

vágytam talán jobbra fordul
az élet... tervet szőtt a holnap
de elhagyott a kékmadár
hagyott üvegszilánkokat

hol járhat most nem tudhatom
álmaim ma is merészek
alkotni tegnap ma holnap
ha magamra visszanézek

tükör kacsint és bólogat
néznek semmibe de nem baj
utam járom mit kijelölt
a sorsom... csak néhány sóhaj

hagyja el szám... vágyakozom
utánad mesés kékmadár
sors fordul változik minden
egyszer újra vállamra száll

ne legyen akkor túl késő
fogy az idő... másodpercek
elszállnak mint a gondolat
holnap talán még szép lehet

kertem fái között néha
látni vélem kedvencemet
álom ez csupán csalóka
vágy mi fűti a testemet

hiszem hogy egyszer visszatér
percekre is de itt marad
sárgán nyílik majd a pitypang
ott hol leszek... a fák alatt

Tavaszi zsongás

tavaszi zsongás édes dallam
zöld színt ölt a táj virágban a fák
őzek legelnek búzatáblákban
őszi elmúlás már nem is fáj

kivirul minden újra éled
nyomasztó teher tél hidege
múltté... fogason a nagykabát
ne fázzak pulóver kellene

szellő borzolja az ágakat
beletúr olykor a hajamba
kertem sok fája rügyeket bont
minden barackfa rózsaszín fehér

néhány madár mit soha sem láttam
leszáll a fára gyönyörködik
csőréből sok sok boldog trilla
tavaszt köszönt telet temet

Óhaj II.

tépett vitorlák roppanó árbócok
vihar dúl ma is az élet tengerén
hajolni képtelen egyenes gerinc
gyógyulni lenne jó... szerény remény

Miért

mért méretett ily sokra a szenvedés
élni kellene gyönyörű az élet
lét síkján a sok apró repedés
hulló csillag... mind földi ígéret

ácsolt kereszted billeg a válladon
talán a holnapot még eléred
tágra zárt szemmel ősi dalokon
gondolkodsz közben idődet méred

idő homokja csendesen hull alá
távoli tájak és hiú remények
még egy utolsó eszement hajrá
leküzdeni hiányzó messzeséget

gondolataid így szeded csokorba
vers lesz talán vagy rímbe tört próza

ajánlás

herceg az idő oly gyorsan elszalad
mire észbekapsz ifjúságod oda
torzul a ránc mállik a vakolat
lassan önmagadnak vagy a torzója

mit megtanultál hasznát nem veszed
hisz téged is súlyt az ősi átok
ha visszatér majd alkotó szellemed
csillagösvényen utad megtalálod

ha megírod mindezt versbe foglalva
talán nem fed be az idő homokja

Természet ébred

természet ébred
szürkeség foszlik
színesre vált most
virág ha bomlik

ősz elmúlás
ma már a múltté
zöldül a táj is
szél az a kópé

néha haragos
szétszedne mindent
máskor aranyos
cirógat libben

beletúr hajba
oldja magányod
felhőket kerget
süthet a napod

már néhány hét csak
érzelem ébred
ki keres talál
párt és szerelmet

Mai valóság

Mindig azt hittem barátokra
lelek ha alkotok versbe foglalva
ma már tudom vetélytársnak tartva
próbálnak lenyomni mélyen a sárba

barát az nincs a mosoly sekélyes
mélyül a seb de még nem veszélyes

Májusi égbolt

májusi égbolt szürke felhők
pipacs tenger a domboldalon
kín és fájdalom a szerelem
amíg élek csak őt kutatom

májusi égbolt szürke felhők
enyhülést nem hoz telik a nap
mert minden arcban csak őt látom
remény feledés lesz ezalatt

májusi égbolt szürke felhők
mit hoz a jövő nem tudhatom
bár feledni nem lesz egyszerű
kín helyett mégis megpróbálom

májusi égbolt szürke felhők
oly nehéz a váltás jól tudom
pereg a homok idő telik
csak álomkép miről álmodom

Szerelem II.

fájó szerelem
édes mámora bódít
de az hogy meddig
nem csak rajtad múlik ha
óvod sokáig kitart

Mintha petárda

mintha petárda robbant volna fejedben
szórt csillagot agyad minden szeglete
abroncsot... mielőtt darabokra hullik
színes világodból fekete fehér lesz

alkohol mámora pillanatra segít
kijózanodásig csupán néhány óra
mire rájössz: nem neked világít a hold
a nap korongja átveszi helyét lassan

tükörbe nézel nyüzött kifakult arcod
szinte gúnyolódva néz majd vissza rád
küzdelmet mit kezdteél feladod végleg
ha sikolt a szög mert gerendát talál

csak még egy pohár mindig mindig még egy
megfeszített álmok elszállt remények

Anyám, apám emlékére

mondjátok... a fény vár a túloldalon
vagy csak zilált agyam reménykedik
temető csendje őrzi a titkokat
emlékezet szárnya hozzátok repít

porból lettünk majd porrá is leszünk
a lélek él tovább a gyertyafényben
a sírra tett virág a ki nem mondott
azóta is fájó érzéseken

szeretne ha lehetne tompítani
érzem még fáj ott belül a hiány
s az idő halad nem alkuszik
engem is a csend lassan magába zár...

hiányzotok...

De addig

hasít a fájdalom reszket a belső
végtelen nehéz kereszttem súlya
letenni nem lehet... az út a végső
ott vár a béke nyugalom kapuja

de addig ha botlom fel kell állni
üvölt a csend harsog a zaj felém
véremmel kell a falra pingálni
szenvedés belőled most már elég

fohászom hiába száll magasra
teher mi rajtam van kiméretett
akarat visz csak előre... arra
hol az égi bíró tartja a mérleget

embernek születtem és az maradtam
nem félek... nem tart a sár magában

Este

leszállt az este
minden kis fecske
fészékében pihen
csendes a táj

bokor sem rezdül
csak rovar repül
est szürke leple
takarja már

néha egy denevér
suhan szürkületben
rovar után kutat
vadászik éppen

csendes a táj itt
a szél sem rezdül
álmodom én is...
minden lassan
álomba szenderül

Eszme

„Plátó, Krisztus, Voltaire – nem hoztak
bőségszarut. Eszmék helyett
az iparosodás adott csak
kenyeret, munkát, házhelyet”
Faludy György: Plátó, Krisztus, Voltaire

ma zeng a zsoltár kánaánt remélve
és most ránk szakadó bőségszarut
de hamis imák nem jutnak az égbe
ott fenn bezártak már minden kaput

hittel hit ellen tartózkodással
csak a pénz az ami ma boldogít
magaddal törődve és senki mással
hazug szó rózsaszín álmokba taszít

eszme mely nálad nem válik valóra
bár te vetsz tudod mindig más arat
„*Plátó, Krisztus, Voltaire*” óta
nem változott semmi csak a sarat
dagasztod s utad egyre nehezebb
nem kapsz: „*kenyeret, munkát, házhelyet*”

Fájdalmat rejtesz

ismét eltelt egy nap sötét az éj
mindig kósza árnyak suhannak tova
kínt és fájdalmat hordoz az élet
agyadban emlékek egész sora

mind felidézve gyorsan itt a reggel
lassan az álom betakarja tested
holnap talán majd újult erővel
küzdesz...reménykedsz ezt is túlélheted

napalm és atom mint Hiroshima
úgy ég ott belül minden ami van
csillagokba jutsz vagy földi pokolba
túlélés vágya pörög agyadban

fájdalmat rejtesz mosolyt erőltetve
erről szól ma a túlélés tesztje

Mikor azt hiszed

mikor azt hiszed barátra leltél
rájössz a pénz az úr mindenek előtt
ha lehetne ebből szakítana
most mindenki nagyot még mielőtt

ideje lejár és hullik pokolra
emberi érzések már sekélyesek
„virítsd a lóvét” és lelsz barátra
utolsó filléred már el nem temet

érzelem nélküli anyagi világ
uzsorásban nem lesz empátia
természet lágy ölen búzavirág
nap a selymét lágyan rád borítja

megtörni látszik cseneded magánya
igaz barátok ma már nincsenek
magad vagy... érzed... talán az a fránya
lét borzolja csak az idegeidet

ajánlás

azt hiszem herceg rossz lóra tettem
hittem az emberben szeretet lapul
több érzelem van egy fában kertemben
emlék sem leszek ha csillagom lehull

Mindez csak álom

zeneszó a csendben dalt sodor a szél
onnan hol virágok nyílnak a dombon
érzelmek vihara jelöli a célt
lélekruhámat rájuk aggatom

nem látom még az erdőtől a tisztást
hol faun lantja szerelemre csábít
zene vezet mutatja a csapást
nimfák tánca vérpezsdítőn lázít

lant pengését hallom együtt áll a hold
és a nap most fenn a tisztás felett
kilépve a sűrű erdei homályból
szerelem tüze ég titkot rejteget

mindez csak álom... fekszem az ágyon
de álmodni oly jó ilyen szépeket

ajánlás

herceg mondd miért van hogy felébredek
mikor izgalmas részekhez jut az álomom
kapcsoló kattanásra fény szétterjed
gyűrött párnámon nyomát nem találok

Minden emlék

az út mellett hatalmas kövek
az úton por elmaradt lábnyomom
miről mesél a szél mely lengedez
e májusi vöröslő hajnalon

egy dalt sodor régi kedves dallam
ifjonti szerelmek csodás kora
hol erősebben hallom hol halkán
szívem dobban már a ritmusára

csodás emlékek de eljárt az idő
az út pora is egyre vastagabb
csend magánya rám települ lassan
le is gyűrne... nem hagyom magam

minden emlékem az építőkövem
por is enyém mi elmaradt mögöttem

Záróra előtt

mint a pincérek ha széket pakolnak
így záróra táján már csendes a lét
foszlik... ráncok egyre szaporodnak
múltba révedőre torzul a kép

még cikázik a vér az erekben
tűz már lanyhul zsarátnok ízzik
akaratod küzd harcol fejedben
néha jobb ha elszámolsz tízig

csodát nem remélsz éled napjaid
ifjuság madara már messze jár
papucsba bújtatod fájó lábaid
érezed hogy az időd lassan lejár

még huncut fény villan a szemedben
ha közeledben egy szoknya lebben

Vallomás

gyönyörű vagy és nekem a legszebb
ilyenkor hiába a fintoros mosoly
mit elmulasztottam most fáj igazán
az idő vissza nem fordítható

tudom hogy van tükör mi mást láttat
tudd a tükör is hazudik néha
az én szememben te vagy a legszebb
s változni nem fog ez a strófa

amíg élek csak remélni tudom
kitartasz mellettem drága csillagom

Remény

saját balladámat kellene írnom
körülottem minden erre mutat
a remény még túl mutat a síron
fényel világítva az utamat

Kemény vagy

kemény vagy mint a
gyémánt de törékeny is
ha megtiporják
érzéseid...és látod
hogyan szétfoszlik az álmod

NAENIA de somnio meo (álmom balladája)

sziklaszírtén állok
kitárt karokkal
köröttem hegyek
hajnali félhomály
metsző szél havat sodor
lelkemig hatol a
fagyott jégkristály

egy- egy szikladarab
puhán omlik alá
a völgybe lábam alól
kitárt karokkal
a holnapot várva
csak a szél cikázik
hoz havat fagyot

hajnali derengés
már nem is fázom
csillagfény zápor
lassan eltűnik
már csak percek vannak
az éjszakából
holnap lassan feltűnik

hegyek mögül most
kibukkan a nap
bágyadt sugarakkal
pásztázva végig
rád vártam tárt karokkal
remény nélkül az égig
el nem juthatok

kristálytisza légben
tisza a gondolat
dermesztő pontosság
minden amit látok
csak apró pont vagyok
a holnap szemében
jelentéktelen por

sziklaszirten állok
kitárt karokkal
arcomat fordítom
most a fény felé
tudom hogy ez csak álom
de hitet ad arra
hogy van még remény

talán a fohász is
eljuthat az égig
csak tiszta szívvel
mond majd az imát
hazudni tud ha kell
a halandó... a fény
a velejéig lát

ajánlás

herceg engem meggyötört
sorsom de nem adom fel
bátran nézek a halál
szemébe ha int hogy
most indulnom kell
de addig még lesz
néhány szép napom
élni jó... élni szép
a játékot folytatom

epilógus

dermedten ébredtem
átjárt a hideg
ablakomon most
besütött a nap
újult erővel
tele reménnyel
hitem hiszem hogy
megtaláltalak

Hiszek benned

nem úgy ahogy várnád hiszek benned
írás szava nekem nem mérvadó
renegát vagyok ezt el kell hinned
nem leszek ész nélküli lázadó

még nem vágyom rá hogy találkozzunk
verítékkal festett képek sora
körbezár bennünket saját mátrixunk
a színes képek délibáb hona

hiszek benned úgy mint önmagamban
kísértének a múltam árnyai
mi megtörtént elúszott a múltban
utam nem lehet újra végigjárni

nem úgy ahogy várnád de hiszek benned
utat nyitva bennem a végtelennek

Idő... szerelmek

„Mint ama Villon hajdanában,
kivégzésünkre várva itt.
Énekelgetjük balladásan
az időt s foszló tagjait.
Egy jóformájú comb s a többi,
anatómiai lelet.

Nem sok kell fényét összetörni;
Szerelmeink ki érti meg?”

Imre Flóra: Ballada az időről

idő... szerelmek tág fogalom
az idő darabokra foszlik
még pereg gyorsulva homokja
közben temet alkot vagy épít

szépnek látod soká fiatal
neked épül tovább bája
nem csak a comb az mi számít
nyárfa nélkül kötél nem próba

hol egykor vénusz dombja sejlett
ma is ott van... akarnod kell
cserébe minden éjszakáért
szeretet soha nem marad el

tradíció vénnek minősít
benned lobog az ifjonti hév
mit megszeretted bájat benne
s ő kivirulva melletted él

fényét összetörni egyetlen perc
okozni maradandó mély sebet
a szomszéd legelője zöldebb
szerelmünk akkor ki érti meg

az idő szövétneke bomlik
vénülsz... komolyan nem veszed
fiatalság nem a te világod
ábrándozni erről szép lehet

becsüld meg a sok- sok évet
mit életéből rád pazarolt
rácok a szépséget fokozzák
ha nem lesz... hiányozni fog

fejed felett ott lóg a kötél
talán elbír a nyárfa ága
a múlt emléke szép vagy kísért
itt kell élned halnod a mába

idő... szerelmek tág fogalom
az idő darabokra foszlik
még pereg gyorsulva homokja
közben temet alkot vagy épít

Jézus balladája

megfeszítettek azt mondja az írás
sikoltott a szeg amikor fába ért
golgotán a kövek között akkor
önfeledten üvöltött a nép

válaszát az ég lángpallossal írta
komor felleget villámok szabdalták
zúduló eső lemosta a szennyet
mi rád ragadt a végső út során

ember mitsem változott azóta
ma is a megosztás a gyűlölet
hatalom és vagyon varázsszóra
készek eltaposni az ellenfelet

tanításod nem hullt jó talajra
csak a pénz a pénz a vagyon az úr
penészes koncert folyik a hajsza
egymást taposva az asztal alól

bűnünket megváltottad akkor
eredendő bűn mégis itt maradt
ha bűnben születünk úgyis halunk meg
megváltó halálod mondd mit takart

vallássá lettél bár nem akartad
nevedben gyilkoltak századokon át
irtottak népeket izzott a máglya
mert eretnek volt ki ellenállt

megfeszítettek azt mondja az írás
de halálod semmit nem oldott meg
az ember ma is megtenné veled
lássa egója győzedelmeskedett

Apokrif ima II.

ha angyalt látnánk itt a közelünkben
tollát tépnénk hamisnak kiáltva
hit nélkül az ember most mit sem ér
földi pokol már magába zárta

uram az angyalnak jobb helye van
ott ahová kezünk nem ér el
csodálkozom... e beteg világot
táplálod de nem roppantod széjjel

miért... de te tudod mit cselekszel
mindig van utolsó utáni óra
teremtényed elbukott ezerszer

szánod vagy csak hagyod hogy a porba
hemperegve önmagát pusztítsa
arra sodorja végtelen egója...

Házadba nem

házaadba nem járok de hiszek benned
renegát módon én hívő vagyok
benned bízom és magamban hiszek
emberként élni szeretnék... akarok

emberként élni szeretnék...akarok
benned bízom és magamban hiszek
renegát módon én hívő vagyok
házaadba nem járok de hiszek benned

Senki monológja

éreztetik velem hogy senki vagyok
amit csinállok nem kell senkinek
szűkebb pátriámban láthatatlanok
a magam fajta író emberek

nem veszíthetek erkölcsi tartást
nyelvcsapással regattát nem nyerek
rosszat látok folytatom az írást
nem érdekel hogy viharos fellegek

gyülnek fejem köré villám hasít
hiszen a szél nem mindig barátom
tépett vitorlával hajóm még siklik
vizesen is egy kikötőre vágyom

az árbócon kósza lidércfények
nem ígérek jó képet holnapra
a torony lámpája talán kiégett
tapasztalat vihet ki a partra

magamra vagyok utalva mindig
magamnak vagyok magamban bízhatok
csak lekezelő mosollyal néznek
a már feljutott „hősök”... a nagyok

nem adom fel és írni is fogok
a széljárás most nem nekem kedvez
talán egyszer majd elfogadjátok
nem is volt olyan buta ez az ember

addigra már a csillagok között
lógatom a lábam... gyönyörködöm

Vihar tombol

vihar tombol árbóc recseg
fedélzetet víz borítja
kormányt két kézzel markolom
kijutok a száraz partra

sikolt a deszka zátonyt ér
hullám egyre korbácsolja
kormányt keményen markolom
kijutok a száraz partra

árbóc törik el reccsenve
széthasad a nagy vitorla
hajóm éppen süllyedőben
kijutok a száraz partra

deszkák úsznak már a vízen
kapaszkodok nagyobbakba
hullám sziklák felé dobál
kijutok a száraz partra

csuronvizesen ébredek
lázasan szőtt álmok sora
vár az élet nem adom fel
kijutottam száraz partra

sors mit forral még ellenem
megtudom ha itt az óra
a kormányt el nem engedem
megérkezem száraz partra

Vers mindig

Szentpéteri Dánielnek

verseket írok... melankólikus
mondta egy kedves jó barát nekem
elmenni készülsz vár még az élet
hisz úton útfélen csoda terem

nem készülök elmenni barátom
bár nem tudhatom mit hoz a jövő
mit dob a gép és a kártyán mit vet
majd Lucifer úr a nagy szervező

vers mindig egy adott pillanatban
élményeim tükrözi vissza
ha épp fáj valami ott legbelül
nem tudok örömdát írni róla

örülök hogy olvasol barátom
hálásan köszönöm figyelmedet
„lesz még egyszer ünnep a világon”
csodáról örömmel írom versemet

verseket írok... melankólikus
mondta egy barátom a minap nekem
sok örömet nem tartogat az élet
írok és túlélem... szentül hiszem

Verset írni vagy széket faragni?

„Elpocsékoltam az életből,
hatvan-egynehány mihaszna évet,
s e nyamvadt rímek helyett is:
faraghattam volna inkább széket!”
(M.Laurens: Pocsék vers)

Egy költő írja: versét degradálva
inkább faragtam volna széket én,
több lenne az, mint verseim szava,
hisz nem ér ma semmit egy költemény.
Megélni belőle, már nem lehet,
a vers olvasás most hobbi csupán,
nem vásárol senki verseskötetet,
ember nem vágyik a szépségek után.

Széket faragni sem mindenki tud,
de jó verset írni, az a művészet.
A probléma már nem olyan akut,
inkább olvasom ma verseidet,
mint üljek egy kényelmetlen széken,
hiába faragta ki olyan szépen.
Vers, mit leírsz, lezúz vagy felemel,
jobb leszek, vagy rosszabb, én döntöm el.

Írj hát tovább! Az emberekhez szólva,
ki érteni akar, olvassa verseid,
a mérleg nyelvét meg bízd az utókorra,
hol megméri, súlyozzák, tetteid.

Írni szépről, jóról, szerelemről
nem titkolva mi nem tetszik neked,
tisztá, érző szívvel írt verseddél
teheted jobbá az embereket.

Bádogváros balladája

megérted-e hogy mi hozott ide
bádogvárosba hol kétes a holnap
bűzből mocsokból a felszínre
visszajuthatnak-e majd a holtak

az élet kemény és roppant olcsó
ki ide született képes kitörni
drog fegyver bandák ez mámorító
golyó a tarkóban a többség így végzi

itt még talán szabadabb az élet
adhat néhány kétesen szép napot
hiába ismétled: soha nem félek
árny követ ha otthonod elhagyod

nem is hallod a závár csattanását
hisz hozzá sietsz ki parton vár rád
magadon érzed szerelmes mosolyát
de megérkezni nem fogsz soha már

hír sem leszel mindennapos dolog
leszámolás vagy szerelmi féltés...
megérted-e hogy ide mi hozott
hisz tudnom kell van-e visszatérés

ajánlás

herceg minden nézőpont kérdése
ide születni tudom nem rémálom
felemelkedés az élet meséje
hogy segít-e nem tudom nem látom

kitörni innen nem segít... a végzet
les rád minden apró szögellésben
madzagról rég ellopták a mézet
talán segít ha bízol a mesében

Algyői anziksz

Nagyközség Algyő, ahol én lakom,
Szeged fölött, a Tisza-parton.
Már nem a nagyváros része,
független lett sok-sok éve.

Vásárhely és Szeged között,
mit a Tisza sokszor meggyötört.
Fenyegetve az itt élőket
de őket megtörni nem lehet.

Árvíz jött, mindent elsöpört,
régi házak vert fala nyögött,
összeomlott, eltűnt a kastély
ki itt él erre nem emlékszik.

Volt itt repülőtér, jókora hangár,
ifjak szerették az ejtőernyős ugrást,
Szentgyörgyi professzor kezdeményezte,
Algyő ifjusága vígan tartott vele.

Tisza-parti házak bontásakor régen,
filmet forgattak ezen a vidéken,
Algyő volt a helyszíne a filmnek,
Rózsa Sándor életét alkotta meg.

Ős-gyeviek köre, baráti szervezet,
melyben tag lehet, aki itt született,
még ha máshol is él már évek óta,
falu közössége, mindig vissza várja.

Magas szintet ért el a kulturális élet
Parlandó együttes igazi művészet
amerre megfordul, a híveket vonzza,
Piroska meg a falu múltját kutatja.

Többször volt itt harmonika verseny,
magyar nóták sora, s egyre lelkesebben,
készülnek az újabb megmérettetésre,
néző közönség nagy-nagy örömére.

Megépült a fürdő, a neve Borbála,
úszni ide jár az iskolások hada.
Gyógyvize, a sok baj enyhítését végzi,
Levendula Hotel a szállást intézi.

Lovas pálya épült a hotellel szemben,
versenyt rendeznek itt minden évben.
Épülnek a járdák, parkokban virágok,
fejlődik a falu, szeretik a polgárok.

Modern iskola a sportcentrum mellett,
jókedvűnek látod a gyerekeket,
rendelő, gyógyszertár, Faluház, Posta,
Takarék, kis-piac ez a Búvár utca.

Itt van műszaki bolt, gazdák szentélye,
mindent meg kapsz benne, mire szüksége,
lehet az embernek a munkája során,
ami meg épp nincs, majd meglesz ezután.

Megtalálsz itt mindent, hivatalt, kocsmát,
ahol sok-sok ember intézi a dolgát,
élelmiszerbolt és húsbolt is akad,
megveheted a finom falatokat.

Szeretek itt élni, bár "gyütt-mönt" vagyok,
azért nekem is ragyognak csillagok.
Sokan ismernek már, szoktunk beszélgetni,
ügyes-bajos dolgot, néha megvitatni.

Arra biztatom a falu vezetőit,
Ha fontos nekik, mit felsoroltam itt,
óvják a falunkat, ne legyen perpatvar,
csak egy lehet a cél: közös akarattal.

Bolondos áprilisi dallam

bolondos áprilisi dallam
vidám zene most oly jól esik
cseng fülembe de csak halkan
madzagra mézet tesz... lengeti

apró pillangók körbe vesznek
talán a mézemet akarják
színes a kavalkád szédülök
elmém kereke zajosan jár

bolondos áprilisi dallam
jókedvet hozott de elrepült
fekszem az ágyon és halkan
dúdolom míg előkerül

Vágy feszül

vágy feszül bennem a csendem vágya
csak ne fogjon körbe idő előtt
hisz zaj is kell az égre dobálva
örömet bánatot hitet szemfedőt

bakancslistám még oly nagyon hosszú
utak melyeket még nem jártam be
sorsom hidd el sekélyes a bosszú
ha törlőd... inkább igyunk az életre

Szövetség kellene

Vérszerződést kötött, a hét törzs vezére,
karját megvágva, kehelybe csorgott vére.
Fogadták hittel: együtt és egymásért,
de messze van már az idilli kép.

Szövetség volt, mely szertefoszlott,
mindenki a hatalmat szerette, s a holnapot
nem nézte! S egymást ölte a magyar,
ellenség volt mindenki, ki mást akart.

Mint Villon, ki egy méteres kötélén lógva,
fájáról nézte a városát fuldokolva,
évszázados, aszott lógó csontok zenéje,
s akasztó kötelek csattogó üteme,

mi betölti a teret, mint egykor a múltban,
szövetség kellene, különben belerokkan,
szüntelen harcba, mit naponta vív kegyetlen,
mindegy, hogy jobbról vagy balról jön az ellen.

De hol a szövetség, a kötél is foszlik,
előbb utóbb fáról, a földre omlik,
a sok csont, mely csörög egy zenére,
mit a szél fújdogál, a holtak mezejére.

Ne sírj szerelmem

Ne sírj szerelmem, csupán csak meghalok,
testemtől szabadulni, csak így tudok.
Az élet? Nem tart itt, most mennem kell,
atyám vár, tudod, nem késhetem el.

De mi lesz velünk hisz Sára is kicsi,
sok pribék reá már a fogát feni.
Oda lesz csodás, szép szavú támaszunk,
férjem vagy, egyben a mi megváltónk.

Kiben bízhatunk, ki lesz támogatónk?
Kinek mondhatjuk el gondunk és bajunk?
Ki lesz aki megért eloszlatja majd,
kedves szavaival fölöttünk a bajt?

Drága asszony, Mária Magdolnám,
majd ott találkozunk, út túloldalán,
addig vezesd kérlek követőinket,
nagyasszonya légy jövőendő hívőknek.

Óvd kedves lányunk, óvd kicsi Sárát,
földkerekség legszebb kis virágát,
hisz isteni sarj ő is, ahogyan az apja,
ne boruljon rá a sötétség napja.

Ha megtettük, amit tennünk kellett
Sárára figyelj, kettőnk édes éje.
Hit engem méltat, tiéd a kárhozat.
Ez mutat megváltást, hozzám az utat.

Húsvéti anziksz... 2021

napfényt szakít az áprilisi nap
de enyhe szél fúj most a fák között
harangok Rómában és a szombat
most lágyan siklik az ünnep előtt

más ez az ünnep mint a megszokott
tavaszi zsongás nincs csak a kertben
virágzó fákon sok méh dolgozott
pitypang sárgul mindenütt a fűben

bezárt az ember mint űzött vad érzi
bénán vergődik a szabadság-madár
megtanul lassan mindentől félni
a kék madár is nagyon messze jár

bizalom nincs a holnap is ködös
ki tudja hogy lesz-e majd valóban
rejtett igazságok az is pörös
mézesmadzag is a nylon szatyorban

Nem teszem meg

ki kell hogy zárjalak életemből
csupán azért mert én öreg vagyok
ha megkérdezném mit felelnének
az örökké hunyorgó csillagok

nem teszem meg mert fontos vagy nekem
szerelemből szeretet lett kedvesem

Falon túl

„S ott lesz a fal annak,
szeméhez mindig túl közel.
Falat lát már csak, mást se lát,
s falban a kövek röhögnek.”

Héra Zoltán: Még egyszer a látomásról

lassan már mindent ami szép
felőről a foszló idő
földhöz ragadt tested lelked
még vágyik a csillagokba föl

repülni fenn albatroszként
szárnycsontjaid nem emelnek
magányod érzi soha sem
térnek vissza boldog évek

ajtók lassan bezárulnak
nincsen kilincs szürke falak
bezárt madárként keresed
a vágyott szabadságodat

falon túl ott más a világ
vagy csak egy újabb kalitka
üvöltik itt a kánaán
jövőd vastag köd takarja

felsejlik néha a célod
erőd akaratod gyenge
tényleg ráérsz erre még
nyomaszt a lemondás terhe

növeszd meg újra a szárnyad
vár a csillagok ösvénye
albatrosz lelked erre vágyott
mióta élsz... oly sok éve

vigyél fényt a vad viharba
példa legyen a reményed
szirén dalokra ne hallgass
akarat...álom felébred

szürke árnyak majd támadnak
ez a harcot túl kell éljed
foszló idő tép és szaggat
a gerinced nem törhet meg

Cím nélkül II.

a csend átsuhant a korlátokon
a zaj megtorpant majd elhallgatott
néhány perc újult erővel indult
a nyugalom teste lassan szétbomlott

Árnyékot vet

árnyékot vet a nagy diófa
a teraszra így estefelé
ott ülök és mélázva nézem
ahogy a nap a lombokon átsüt

fény és árnyjáték a házfalon
pergő ritmusú másodpercek
kék égen repülő híz csíkot
az élet értelmén merengek

néhány szúnyog dallamot dúdol
vért kívánna de azt nem adok
már utolsókat csillan a nap
lebukik lassan a házak mögött

holnap is lehet ilyen élmény
ha fentebblakó időt ad még

Műtét előtt

sikít bennem a józan ész
most félnem kellene tudom
a hazardjátékos remény
új dalt dúdol a vállamon

új dalt dúdol a vállamon
a hazardjátékos remény
most félnem kellene tudom
sikít bennem a józan ész

Ha nem leszek már

ha nem leszek már más ölel téged
suttog a füledbe szép szavakat
talán ő lesz ki teljesíti neked
összetörtnek gondolt álmaidat

minden mi szép volt csak emlékezet
a rossz pedig kerüljön szemétre
enyhülést hoz majd és új szerelmet
ha nem lököd el megérted végre

az élet rendje kódolva ilyen
megszülettem és egy nap elmegyek
a föld forog tovább meg sem billen
csupán könnyet ejt a véges képzelet

a sors fintora hogy így alakult
kísért addig a szétzilált múlt

Nem iszom

nem járok kocsmába inni sem iszom
az életemből mind ez kimaradt
alkohol mámor nem az én világom
csak üdítővel emelek poharat

csak üdítővel emelek poharat
alkohol mámor nem az én világom
az életemből mindez kimaradt
nem járok kocsmába inni sem iszom

Mit elképzelni sem tudtam

„ Kik meghaltak, szinte élnek.
Akik élnek, akár a holtak.
Egyre távolabbak az élők,
Egyre közelebbek a voltak.”

Károlyi Amy: Távolodás, közeledés

mit elképzelni sem tudtam egykor
már oly közel az utolsó óra
egy emberöltő mint egy pillanat
kicsúszik kezemből a homokóra

még csillagködök arról regélnek
mit a bakancslistám tartalmazott
puzzleként rakom ki az egészet
a lista foszlik de a vágy konok

álmok törnek közben darabokra
a révész lassan a csónakba int
mit alkottam itt hagyom a porba
tálán lesz majd olyan ki rátekint

ma „egyre közelebbek a voltak”
még próbálom táplálni a tüzem
vizes a fa és már csak parázslik
sorsom talán ezzel üzen nekem

még kell néhány rügybontó tavasz
édes zsongás szerelemmel teli
bár „ egyre távolabbak az élők”
hajóm még most a habokat szeli

törött az árbóc tépett a vitorla
létem vásznát két kézzel markolom
ha egyszer még kijutok a partra
sorsom dühét is büszkén vállalom

homokóra lassan végleg lejár
búcsút intek neked is kék madár

Nevetni kellene

nevetni kellene mindenen
az élet csak egy viccparádé
megélni lehet csendesen
a boldogság akkor a másé

a mosoly egy olyan görbület
mely rendbe hozhat dolgokat
gyakorold hát te is barátom
az élet erre csak bólogat

meglátod más lesz a világ
az ég színe is sokkal kékebb
csak neked nyílik a sok virág

lazább a lét... a szenvedélyed
csak egy virág körül forog
ővé lesz múltad... holnapod

Sosem vágytam

sosem vágytam nagy dolgokra
csak arra elfogadjanak
egymásra rakva vályogot téglát
építettem a falaimat
apám nyomdokán haladtam
de nem voltam olyan erős
játékom kitartón folytattam
akarat lett volna felelős

bukásért... felálltam többször
látod még most is harcolok
korsómban jóízű méhsör
bárkából vizet lapátolok
vihar nincs a víz kegyetlen
ömlik minden eresztéken át
talán ha megsegít az isten
bárkám estére partot lát

evezőt húzok ahogy bírom
lankadó erőm újra éled
tudom a parti sziklákon
ha nem vigyázok elsüllyedek
ég bennem a tűz akarat
nyújts a kezéd felém uram
renegát valóm a falakat
lerombolta...itt állok magam

oly sok embernek segítettem
viszonzást nem kaptam soha
háta fordítottak nekem
ha szükségem volt a jó szóra
ma sincs ez másképp változatlan
ami történik körülöttem
néhány barát akit csupán
érdekel hogy mi van velem

sosem vágtam nagy dolgokra
csak arra hogy elfogadjanak
isten tenyerén nem voltam soha
lázadtam... nem... csak a karmámat
igyekeztem megélni... talán
sikerült... embernek maradni
ha elmentem magam után
néhány perces emléket hagyni

ajánlás

herceg a sors bőven méri
a sikert... mindig csak azoknak
ki az önös érdekét nézi
nem segítene másoknak

egy kicsit talán torz ez a kép
valóság... fikció... vagy szörnyűség

Júliusi éj

meztelen testtel hevertünk a parton
hullámok játéka a lábunkig ért
felettünk sok hullócsillag ízzott
oly csodás volt a júliusi éj

szerettük egymást nem gondolva arra
mily gyorsan elszáll majd az ifjúság
kéjes sóhajunk hullám vitte tova
mondd álom volt csupán vagy valóság

majd lágy dallamok szálltak a légben
ez az éjszaka sok csodát ígért
lassan feloszlottunk a végtelenben
vágyaink álmunk az egekbe ért

ma már emlék de felidézni oly jó
ha sors játéka épp nem helyénvaló

Hol van már

„Megbicsaklik az ének. Leng tavalyi levél.
A föld a bort felitta, északról fúj a szél.
Előre bukó évek, szétmálló csillagok;
nincs út a hegyre vissza: Prometheusz halott.”
Imre Flóra: Megbicsaklik az ének

hol van már a tavalyi hó
az idő oly gyorsan szalad
észrevétlen ráncokat ró
míg neked csak a vágy marad

egykor a hegyre visszajuss
bolyongsz utadat keresve
bár tudod a vágyad halott

kaptál lángcsóvát kialudt
már prometheusz is halott
lucifer adná a kezedbe
hit miatt ő is elbukott

nincs meg az út az édenbe
bolyongsz utadat keresve
bár haldoklik akaratod

csúcsot már köd takarja
visszaút nincs nem lehet
sarat taposva édent várva
hit nélkül az emberek

néha még felvillan a fény
jelezve hogy arra arra
s újra éled a remény
hegyet már hó takarja

nincs már út vissza a hegyre
cuppog a sár és nem enged
törött szilánkok mindenfele

mi visszanéz rád csupa ránc
a tükörből... az ifjuság
elszállt... holnap messze van
még szól kezekben a gitár
egyre halkul... zenéd nem kell
a csúcsot innen nem éred el

Járom az utam

sokszor nem tudom mit kellene tennem
azt is rámfogták közhelyes vagyok
érzelmet fejez ki minden versem
behódolni nem fogok nem tudok

sokszor érzem úgy semmibe vesznek
megfelelni csak magamnak akarok
hitem enyém ebből nem engedek
megalkuvást pedig nem vállalok

járom az utam ameddig lehet
sáron ingoványon gázolok én
terhem cipelem mit le nem tehet
keresztként cipelve mindaz aki él

nem vágyom már parnasszus hegyére
élni szeretnék még élni... végre

ajánlás

sors van kinek bőkezűen méri
sikert és a zajos elismerést
herceg mért van hogy onnantól felejt
ő is volt kezdő ... az első lépést

nagyságához már nem férhet kérdőjel
áll félre kezdő... mert másképp nem fér el

Adventet várunk

adventet várunk isteni valót
szeretethiányos szürke világba'
falat dönteni újra írni a szót
hogy hittel szóljon majd a hozsanna

csendet szakít a várakozó éjben
tépi szaggatja a lelkeket újra
töviskoszorú a fejék mint régen
emberi érzés omlik romokba

magasztos eszme porig alázva
mammon árnyai tömött sorokban
embernek maradni mondja a fáma
itt a földön a koszban pizsokban

most csak a vagyon ami itt számít
félrelökni azt ki ma jót akar
a pénz hatalma oly sokakat ámit
mert minden bűnt megvált és eltakar

adventi gyertyák lassan csonkig égnek
s néhány napig a szeretet az úr
istenem hidd el csak attól félek
az ember ebből semmit nem tanul

adventi szimbólum a négy gyertya
három lila és egy a rózsaszín
bűnbánat öröm a koszorún sorba
de lelket feszít meg a puszta kín

mert gazdag vétkéért bűnös a szegény
megváltást már csak álmában remél
élete csupán egy fércelt regény
hamis gyöngyök közt igazat keresgél

adventet várunk hát isteni valót
szeretethiányos szürke világba'
falat dönteni újra írni a szót
hoggy hittel szóljon majd a hozsanna

Lehet hogy

lehet hogy villon voltam egykor
ezért e kényszeres vonzalom
kötél ott lóg a nyárfaágon
kibogozni sajnos nem tudom

város alattam nem vész ködbe
késem sincs gyilkolni nem fogok
vérrel írok falra verseket
ha kell akkor épp úgy lázadok

mert élni készül még az elme
feledve megtett utam porát
kötél nyárfaág már nem kísért
talán befogad a nagyvilág

Látóhatár csak

„Huszonkét évemmel kiégek?
Őszülni kezdek. Feladom.
Mikor leülök verset írni,
Széthull az íróasztalom”
Kétségbeesés – Li Ho versek
Faludy György

látóhatár csak harmincig terjed
mi lesz utána még nem ismerem
ki a kártyát keveri fent és lent
tudja milyen lapot oszt majd nekem

őszülő fejem még vágyott a szépre
nem lehet úrrá a kétségbeesés
ma csak a remény az ami csábít
állandóan duruzsol fülembé még

írd ki magadból mindazt ami bánt
vagy hasogat és fáj ott legbelül
csak így kerülnek el majd az árnyak
mert élned kell ezt magad is tudod

néhány ősz tincs még nem lehet a vég
legfeljebb csak növeli a sármod
talán még olvassák a verseid
asztal fiókod nem zárja magába

lehet hogy emlékeznek majd rád
de ebben biztos soha nem lehetsz
írd ha leveszi válladról a terhet
a világod ettől színesebb lesz

ha meglátod messziről a hegyet
ne vágyakozz hisz oda nem jutsz fel
a nagyok taposta ösvényeket
előled már vastag hó takarja

írj mert mindig megkönnyebbülsz tőle
egyszer még rád valaki felfigyel
őszülő haj nem lehet akadály
széthulló asztalt javítani kell

Vágy

csillagok
közé vágyom
onnan jöttem
ott a világom

ide születtem
vissza mennék
kék bolygó
ez nem hűtlenség

oda húz ma a
csillagösvény
sziporkázó
távoli fény

csillagok fia
most én vagyok
ők várnak rám
még nem indulok

Szél rázza

szél rázza a redőnyöket
klinikai ágyon fekszem
ablakon át felhőket bámulom
úsznak egyre sebesebben

nap átsüt a felhők között
rövidebb hosszabb időre
gondolat cikázik fejemben
holnapomnak lesz-e reménye

köd üli meg a holnap táját
egyenlet sok ismeretlenes
fohász kellene a menny felé
segít rajtam... bizony kérdéses

bízni kell... minden jóra fordul
renegát énem reménykedik
vérrel írt versek a falakon
jövőmet talán megélem itt

most még minden olyan szürke
klinikai ágyon fekszem
felhőknel csak gondolatom
cikázik egyre sebesebben

a remény itt ül a vállamon
megbékéltem sorsommal újra
gyógyulni túlélni a céloom
a szél a redőnyöket rázza

Mondd... tényleg

mondd... tényleg a csend is tud hazudni
a csillagfényes nyári esteken
vagy csak én vagyok ki kezdem unni
a földi poklot ami a jelen

ajtó nyílik záródik be sorba
barátok tűnnek el a folyosó
huzatos hideg és a szél járja
zaj nélkül mintha a csend volna jó

az idő homokja egyre gyorsabban
hull le szinte maga alá temet
hiába prüszkölök nyakig a porban
tenni ellene semmit nem lehet

még sok sok helyszín bakancslistámon
mit megnézni élvezni volna jó
csak mélázni tudok a csillagokon
tudom hogy elment már ez a hajó

élmények vágyak összetört álmok
sorjáznak mind a csend viharában
mondd... tényleg a csendek is hazugok
a csillagfényes nyári éjszakában

Tényleg hiszed

tényleg hiszed hogy megtalálod
ami oly régen elveszett
törött cserepek üvegszilánkok
talpadon véres sebhelyek
kanyarog az út ott előtted
hol sár hol nyálkás ingovány
néha áttörsz sűrű bozótokon
tüske szaggat és ág tépáz
ruhád rongyokban arcod izzad
a túloldalon vár már a fény
„ki belépsz hagyj fel minden reménnyel”
csak hidd hogy egyszer úgyis visszatérsz
vad álmok a képzelet szárnyán
rozoga csónakban füttyül a szél
obulus nem kell grátisz szállít majd
a révész ha érted ideér

holnapot játékos köd takarja
de a csúcson mindig süt a nap
ami mutatja az akarat csak
előtted kanyargó poros utadat
lesz-e még benne útelágazás
találgatás lenne... semmi más

Simogatlak

simogatlak
ugye ez nem csak egy álom
velem vagy itt
betegem fekszem az ágyon

mosolyogsz rám
mintha minden rendben volna
mosolygok én is
mintha az idő homokja

csak állna most
mi már nem törődve mással
zúghat most az
egykori szép varázsdal

a szerelemről
mit lezárhat majd a végzet
a szemed az
mi régen is megigézett

símogatlak
tudom hogy nem csak egy álom
velem vagy itt
minden percét úgy imádom

ha nem leszek
ne bánkódj... lépj majd túl ezen
fiatal vagy
téged vár... csodás végtelen

Merengés

csend van és elmélkedem
emlékek úsznak agyamon
nincs határ idő végtelen
sorsom könyvét lapozgatom

tépett oldal... csodás képek
mind e könyvben található
rosszak jók fájók és szépek
mind enyém nem rádirozható

árnyak suhannak felettem
míg könyvemet lapozgatom
néha szégyellem mit tettem
semmissé tenni nem tudom

mit meg kellett volna tennem
most is nyomaszt mulasztás terhe
több öröm lett volna ebben
mit e könyv tár most elébem

vaskos könyv sok a csalódás
de minden lap csak is enyém
egy másik életben talán
jóvátehetem egyszer én

mit eldobtam egykor lazán
ha lesz a megmérettetés
nem töri kerékbe karmám
vár rám az újjászületés

csak a porhüvely marad itt lenni
ha öreg... mozdulni képtelen

Nem hiszem

magam sem hiszem
mindazt ami történt
valaki ellopta
élet villanykörtém

lázadnom kellene
ki ellen és minek
körtét kell szereznem
minden tovább mehet

lehet hogy majd az új
fénye halványabb
újra a fény az úr
a sötétség várhat

megtalálom mit keresek
tolvaj szarkák.... kerüljetek

Nem vagyok hívó

„A teljes éber lét parázslik
kazánja előtt vár a sátán
Húzd rá cigány, repülj hajóm húzd,
veszett szél a facsonkok árnyán”
Gergely Ágnes: Horror vacui

lucifer tudd hogy én még nem jövök
hiába van az üst alatt begyűjtva
az élet vár ezen az oldalon
remény virágot rajzolok a porba

zúzott hajómat még kijavítom
új árbóc lesz és feszes vitorla
mert vár a tenger és hajózni kell
elnyert lelkemet nem adom oda

nem vagyok hívő és ateista sem
renegát vagyok egyéni módra
mindenben hiszek mi előre visz
sikerrel juttat a célzott partra

„veszett szél a facsonkok árnyán”
a dallam mit ordít oly ismerős
pokol mennyország talán egyre megy
ha lázadás érzéssel vagy viselő

lucifer mondom oltsd el a tüzet
hiába ne fogyjon nálad a fa
nótámat miközben éneklem én
szeretném a cigány sokáig húzza

annyi mindent nem éltem meg eddig
vár még az élet ékes hímpora
remény virágom tudom kinyílik
nem hervad el ott lenn a porba

ha belepusztulok sem adom fel
a föld forog... nekem indulnom kell

Talán ha II.

talán ha isten tenyerén élnék
nem lennék ősidők óta renegát
kerubok ajkán harsogna az ének
milyen gyönyörű is ez a világ

talán ha isten tenyerén élnék
szeráfok intelme sem térít elmém
de renegát vagyok voltam leszek
mást látok nem csak mit hitetnek velem

szilánkok mindenütt szépen takarva
fellebben a fátyol rémítő a kép
átfirkált lapok parancsok átírva
titkolni akart hazug messzeség

talán ha isten tenyerén élnénk
nem az ember lenne a kakukktojás
látványos hozsanna de lent a mélyben
csak a pénz számít a vagyonosodás

értékrend pusztul kihál az ősi
mi előre vitte a népeket
kánaánt remélve hajlik a gerinc
mesésnek látva eltorzult képeket

talán ha isten tenyerén élnék
nem lennék ősidők óta renegát
nem látnám mindezt és csak remélnék
zengeném én is hittel a hozsannát

Repülni volna jó

repülni volna jó mindennap
vágyam szárnya messzire repít
földhöz ragadt életem sora
nem enged inkább porba taszít

hiába vágyom repülni fenn
szárnyam csonkja képtelen arra
hogy magasból lássam a kék eget
csupán a vágy ami hajt ma

tépett húsom több sebből vérzik
a sikoly ráfagy az arcomra
szárnyam levágva porban hever
mágis kiállok a balkonra

repülés lesz-e vagy zuhanás
földet érve törött az álom
hogy egyszer ott a magas égben
suhanok újra szárnyaimon

beton kockák oly kemények
csak a vérrel festett intelem
földön maradj vágyadon repülj
ne tartson vissza a félelem

ajánlás

mit tudnék adni az embereknek
hogy néha kicsit figyeljenek rám
herceg a mellőzött életemnek
csak ez az apróság az ami fáj

Talán egyszer II.

megtörni látszó csend magányom
sóhajom száll a tiszta felett
az ami szép jó a világon
előbb utóbb csak emlékezet

talán egyszer az leszek én is
de fognak-e emlékezni rám
mit írtam lassan elenyészik
feledés pora lepi be már

utam lassan a végéhez érhet
még hiszem lesz majd néhány kötet
ha szerencse fiának fogad
megértik hogy élni szeretek

megtörni látszó csend magányom
sóhajom száll a tiszta felett
az ami szép jó a világon
előbb utóbb csak emlékezet

Sodor az élet

sodor az élet most is előre
alagút végén pislákol a fény
fáradt tag ilyenkor kap erőre
talpfák között most újra gyorsan lép

árnyak suhannak át a falakon
eltorzult képek villanak eléd
fejetlen lovas a rémálmokon
mintha minden szörny most jönne feléd

alagút végén még látod a fényt
ha gyors leszel lehet hogy eléred
magaddal viszed a csalfa reményt
bízol benne mit suttog megéled

majd lassan felébredsz félhomály van
gyűrött lepedőd párnád csupa víz
újabb küzdelmet folytattál álmodban
tovább a túlélés reménye visz

szirén ének és mégis hallgatod
hisz olyan jó lenne hinni benne
füledből a viasz már rég kikopott
a dal most gyógyír beteg testedre

a reggel mindig szép napot ígér
az álom egyszer úgyis véget ér

Ablakomból

ablakomból bámulom a hajnalt
vörös szürke és kék színeket fest
a természet mielőtt felkel a nap
látod hogy nem is kell hozzá ecset

felbukkan a nap vörös korongja
mely a horizontról bújik elő
majd sárgára vált kúszik egyre feljebb
szomszéd kakas harsányan üdvözli őt

eltűnik a színekavalkád az égről
csak a kék és a napsárga marad
egy új nap veszi kezdetét ezennel
oly csodás ez a reggeli pillanat

éled a kert madárfütty hangzik
hajnali harmat a fűszálakon
élet mozgás váltja fel a csendet
én mindezt az ablakból bámulom

Mint vad szélvihar

mint vad szélvihar
úgy tombol bennem
a vágy és a láz
mind hevesebben
valami után
ami elveszett
az ifjúságom
hagyott faképnél
a ráncaimon
nincsen már szépség
megöregedtem
de jól van ez így
bár még ott bennem
kínzó vágy kering
megélni mindazt mit
elmulasztottam
szeretni őt míg
el nem távoztam

de mit beszélek
negyven ötven év
ameddig élek
így tervezem én
ha megmásítja
majd a végzetem
egészet akkor
újra tervezem
életemben már
csak ő kell nekem
szeretlek téged
drága kedvesem

Mondd mit látsz

mondd mit látsz ha a tükörbe nézel
ifjúi éned vagy ráncos valód
igazság az mit visszatükröz néked
néha mosolyogsz de el nem fogadod

mert belső képed húszévesnek mutat
ez a kép mit benned a sors rögzített
öregedő arcod csupán csak álca
tükör nélkül is a múltba révedett

ránccok a kor nem számítanak
még pajkos fény csillan meg szemedben
bár nem neked nyílnak az új virágok
ha előtted egy csinos szoknya lebben

hisz néha oly jó álmodni róla
mi lenne ha... de jelez az óra

Padlóról felállni

padlóról felállni erő akarat
ami mozgatja elgyötört tagodat
hit nélkül magadban mind ez nem megy
egyszerű ez tudod mint az egyszeregy

egyszerű ez tudod mint az egyszeregy
hit nélkül magadban mind ez nem megy
ami mozgatja elgyötört tagodat
padlóról felállni erő akarat

Ott szeretnék lenni

ott szeretnék lenni a toponon egyszer
oly nagy kérés lenne ez jó uram
csak egy kis siker amire vágyom
talán a jövőmben kódolva van

egészség legyen a többi nem számít
már tudom ez mindennél fontosabb
az elismerés a siker csak kábít
sorsomban betűre kódolva van

számít-e valamit néhány oklevél
ha elmentem vajon emlékeznek rám
nem leszek tudom soha tananyag
parnasszus szent hegye nem engem vár

ott szeretnék lenni a toponon egyszer
csak egyszer... nem többször... nem ezerszer

Ha megtalálod

ha megtalálod egyszer a bölcsek kövét
ne használd rosszra csak is a jóra
mert álmot alkotni gyönyörűség
mielőtt vár a csend birodalma

mielőtt vár a csend birodalma
mert álmot alkotni gyönyörűség
ne használd rosszra csak is a jóra
ha megtalálod egyszer a bölcsek kövét

Kórházi szonett féle

plafont bámulom nem történik semmi
nővérek jönnek és nővérek mennek
a kép lehetne akár idilli
ha nem lenne branül a kezemben

folyik az infúzió lassan szépen
közben a fényben arcodat látom
oly messze vagy álmodom mint régen
most repülnék hozzád sólyomszárnyon

megköt a gyilkos kór sajnos nem enged
csak hangod hallom a telefonon
a hiányérzet amitől szenved
énem... gyógyulásért érted vállalom

néhány tavaszt még... könnyörgöm ott fenn
végre hallgass meg és add meg nekem

Köszönöm a sorsnak

köszönöm a sorsnak hogy mellém sodort
hisz nélküled csak egy senki volnék
mint egy jó zamatú fenséges óbort
a gazda úgy vigyázlak én... szeretnék
még sokáig együtt lenni veled
élvezni az élet csodás perceit
s a sors talán majd gyakorol kegyet
álmot vágyat egyikünk sem veszít

Két kicsi talppal

két kicsi talppal állok a földön
körülöttem sok szép virág nyílik
lassan botorkálok illatfelhőben
mint mindig most is utam keresem

erdősávon túl szürke csík látszik
a dombra fut fel majd a síkra le
arra megyek óvatosan lépek
nehogy letapossam ami szép nekem

erdő sáv mellett sűrű bozótos
gátolni akarja hogy átjussak rajta
bozótvágó pörög már kezemben
lassan rés nyílik bozót rengetegben

az utamon haladok immár tova
vastagon lepi a por és a sár
ha kell majd térdig gázolok rajta
hiszen a cél ott az út végén vár

Még két nap

még két nap és mi lesz ki tudja
lehet hogy véget ér egy álom
remény imádság segít-e rajtam
csak bíznom kell ezt ma is jól tudom

feladni nem lehet nem tehetem
hisz fontos nekem az én kis életem

Mint csontszilánk

„Mi lesz velünk, ha egyszer ránk derül:
az élő halott és a halott élő,
és fájsz nekem, mint én fájok neked,
s nem felenként, mindig üt az óra,
és minden való: a volt a van és a leszén,
s az ember is csak örök metafora...”
Marsall László: Egy csontszilánk

mint csontszilánk fúródott belém e vers
mi lesz ha egyszer tényleg nem leszünk
mert az ember most is csak metafora
hisz demoklesz kardja lóg felettünk

belehalunk-e saját nagyságunkba
megtörve megfogyva ma még talány
sír ami elnyel csak bűzös gödör
fejfát nem állít majd senki se már

fájdalom érzése nem gátol semmit
az ego az mi mindent felülír
vagyon és pénz harc egy darab koncert
taposni mindent mit a lábad bír

ha üt majd egyszer az utolsó óra
az égtől várja majd hogy megsegít
hamis imákból a hazug szavak
visszahullanak hisz a vágy avitt

mi volt itt egykor majd egy újabb faj
megfejtí bölcsen vesszőfutásunk
sóhajt... talán egy könnyet is morzsol
hogyan rosszra használtuk minden tudásunk

a föld ezalatt csendben egy időre
újra éli azt mit elvettünk tőle

ajánlás

herceg az ember miért ily ostoba
látja végzetét de elfolytja mindig
az érzést mely megálljt parancsolna
egyre gyorsulva nem vinne a sírig

megállítható lenne a bukás
ha visszatérne végre a józan ész
végtelen zajban most egymás hangját
sem halljuk sem hogy szavát értenénk

Szerelmet hozott

szerelmet hozott az október nekem
nem volt még ilyen szép születésnapom
válaszod igen és én a mennyekben
érezve magam a szemed csodálom
mert szeretet árad most is felém
rombolja épített falaimat
vállamon új nótát zeng a remény
hogy vénen is lehet „ifjú” tavasz

Rákom margójára

tört tükörben apró szilánkok
mindegyikben egy reménysugár
csillan meg ha rávetül a fény
túlélem...mert még az élet vár

Őszi szonett

sok sárga levél táncol az ágon
tépi szaggatja a hűvös őszi szél
véget ért hamar a nyári álom
ősz mit avarral fed be hóval a tél

már varjak kárognak a kertemben
még van élelem és néhány bogár
sok madár már messze idegenben
ösztönük a visszatérésre vár

lassan az ősz majd átadja helyét
színes világból a fa csupaszra vált
addig kell sétálni rőt lombok alatt
élvezni mily színes csodás a táj

ha csupasz ágak között a szél füttyül
csak tavasz reménye él ott legbelül

Séta

zihál a tüdő fűjtat a mellkas
mintha egy hegyet másztál volna meg
pedig csak tíz kör a galérián
műtött test felett a lélek piheg

Vélemény II.

bátorság kell a versíráshoz
ha van merszed hát megteheted
még több kell majd az olvasáshoz
megértsd a sorok mit rejtenek

Álmodozás

a csend itt ül a vállamon
fekve a kórházi ágyamon
miközben rólad álmodom
én drága kicsi csillagom

én drága kicsi csillagom
miközben rólad álmodom
fekve a kórházi ágyamon
a csend itt ül a vállamon

Átölel a csend

átölel a csend hallgatom
mindenütt sárgult falevél
eső kopog az ablakon
most minden álmodom újra él

új fény vagy életem egén
régóta világít a nap
szürkék sárgák zöldek kékek
virágok nyílnak...enyém vagy

elveszett oly sok-sok évem
űztem hamis délibábot
eléd raknám ha tudnám most
e sárgolyót...a világot

mérsékletre int az élet
fantázia is megkopott
élek és mindig remélek
fényt szerelmet és holnapot

Adventet várunk II.

adventet várunk karácsony előtt
nem úgy mint régen nem úgy mint azelőtt
járvány tizedeli most a népet
ha nem vigyázol téged is elérhet

ha nem vigyázol téged is elérhet
járvány tizedeli most a népet
nem úgy mint régen nem úgy mint azelőtt
adventet várunk karácsony előtt

Csend magánya

átértékelődött mi eddig volt
mit eldobtál akkor hogy nem kell neked
most próbálsz mindezt visszahozni
ami elmúlt azt sajnos nem lehet

varázslat kellene apró varázslat
merlinnel a mágia elveszett
könyvek sem írnak olyan tanokat
mely szolgálná ezt az igényedet

álmodni lehet de nem érdemes
tévútra vezetett minden álmod
a halomba tört cserepek között
keresed utad de nem találod

mi eddig volt átértékelődik
ha hagyod a csend magánya őrzit

Ballada

üres utca aszfaltján döng a lépted
mondd hová tartasz te senki fia
minden holmid szatyorban kezekben
nem találsz olyat ki rád fogadna

hogy lettél azzá már nem emlékszel
éjjel csatangolsz csakhogymeg ne fagyj
kabátod alatt átjár a hideg
visszasírod a nyári napokat

néhány fillér de kell a kannás borra
hisz feledni kell a sors csapásait
lázálmós delírium ha körbefog
álmodban újra rendes ember vagy

kit nem hajt a túlélés kényszere
csak adj uram még néhány jó napot
fohászod csak ritkán száll az égbe
ha néhány mondatot sűg zilált agyad

te csak még az úton lehajtott fejjel
mert fénybe nézni már nappal se tudsz
ha lefekszel éjjel bármelyik padra
reggelre a tél mindent megoldott

de él benned a túlélés vágya
talán majd egyszer valaki megszán
visszavezet a másik világba
lesz munka lakás család és az ami

most másoknak van akik lenéznek
ítélnék anélkül hogy tudnák mi az
ami téged erre a sorsra szánt
nem hagyva választást és szép holnapot

üres utca aszfaltján döng most a lépted
a sors kegyetlen érzed nem kegyelmez

ajánlás

herceg az élet sokszor kegyetlen
mélyre tapossa az elesetteket
hisz bárki kerülhet erre a sorsra
nem érdekli már az embereket

hogyan mért jutott ő perifériára
ítélet: a társadalom kivetett

Tempus et amor

mint egy kisdíák szerelmes vagyok
bár kenyerem javát már megettem
a közeledben a szívem ragyog
a világ megszűnik körülöttem

reggel tétován nézek tükörbe
kérdem magamtól hogy mit akarok
mert az idő fogy nincs kegyelme
én leszek ki hamarabb eltávozok

kedves...lemondani rólad nem fogok
hisz új hitet vittél életembe
szeretni foglak amíg itt vagyok
s az idő homokja nem temet be

mint egy kisdíák szerelmes vagyok
hiába hunyorogtok fenn csillagok

ajánlás

szerelem oly csodálatos hercegem
bár fáj és éget ha nem láthatom
kedvest ki fényként ragyogja életem
ha velem van mindig boldog vagyok

adja az ég hogy sokáig tartson
renegát vagyok... ezért fohászkodom

Most dúl

most dúl a harc keményen piszkosan
a sors zászlója fent vígan lobog
csatákat nyert eddig rendre ellenem
háborút létemért fel nem adom

küzdök addig míg csepp szusz lesz bennem
a remény táplálja csak hitemet
bízni magamban csakis magamban
szétzúzva a szürke fellegeket

bontva falakat ha kell tíz körömmel
lépésről lépésre jutni előre
mindegy hogy merről jön majd az ellen
mert ott vár egy új élet és rendre

csatákat tudom csak így nyerhetek
remény vágy akarat nekem fegyverek

Néhány sárga levél

néhány sárga levél a föld felé indul
elhagyva a nevelő ágat
avarként gyűlik fa alatt halomba
mind feladta ha volt az álmait

érkezik az ősz lassan a nyár után
színesre váltanak a lombos fák
az őszi szél majd lekoppasztja őket
a tél csak csupasz ágakat talál

szomorúságában is szép az ősz
mert színes világ lesz néhány hétig
nem ecsettel festi a természet
lassan téli álmodat alszik majd a táj

talán rügybontó tavaszról álmodik
néha fázósan mozdul meg egy ág
rügyeiket védve hajladoznak
kertemben az öreg gyümölcsfák

ma még csak néhány sárguló levél
vetíti előre lassan itt az ősz
költöző madarak is elindultak
kertek alatt a nyár még kicsit időz

Bíztatás II.

őszülő hajad még nem a vég
roggyanó ízület sem... talán
az élet csupa gyönyörűség
még ne add fel könnyen kiskomám

Naenia ovis (birka balladája)

a félelem átszövi az életet
menekülni előle nem lehet
erős akarattal lehet győzelmet
aratni... birka hangosan bégetett

a hazugság átlengi az életet
hisz oly jó ha azt hallja mit szeret
füled... közben elveszik hitedet
a birka nép hangosan bégetett

gyűlölet... igaza csak neki lehet
eltaposni ki más felé vetett
pillantást és gondolatot... veszett
őrült hangon a birka nép bégetett

félelem hazugság és gyűlölet
tartja kezében a birka létet
csak a bőr az mi övé lehet
birka nép mégis hozsannát bégetett

intés és vágni lehet a csendet
birka rájött léte megfeneklett
míg a vágóhídon vére csepegett
tudja kitörni most már nem lehet

még utoljára vett nagy lélegzetet
utolsó sóhaj... panaszt bégetett

ajánlás

herceg egyre nő a birkák száma
nem hiszik hogy létük halálra szánva
előttük lebeg a kánaán maga
horszannáznak menve a vágóhídra

Színorgiát fest

színorgiát fest az égre a hajnal
látod... megint egy új nap virradt ránk
csendet szakít a kerti madárdal
galambok turbékolnak a diófán

a táj felett enyhe szellő suhan
néhány levél rezdülés... érted látod
megsimogatja az arcod lágyan
enyhe borzongás fut a hátadon

hűvös a hajnal a nap most kel fel
fénye a vörösből sárgára vált
arcod fürdeted a reggeli fényben
az árnyak ideje bizony lejárt

elhalványult már a csillagok fénye
színek játéka vonz a végtelenbe

Fájdalom

legszebb álmom tört darabokra
nemleges válasz zúzott szilánkokra
sorsom karmám döntött így... magamban
tudom hogy ma egyedül maradtam
az érzést magamba rejtem mélyen
fájdalom néha feltör... a felszínen
arcomra írva minden bánatom
titkolni szeretném de nem tudom

hisz nem vagyok már semmire se jó
pedig szeretetről szól ma minden szó
szavak de mit érek el ezzel én
csend borul rám és lassan a remény
elhagy... talán egy új életben
megkapom azt mit oly nagyon reméltem

Ide születél

mit gondolsz ha átölel a csend
merev hátad sok jót nem ígér
árnyaidtól menekülsz egyre
megfeszülve ameddig csak bírsz

ide születél otthonnak nem érzed
hisz csillagösvények vándora vagy
míg porban sárban kijelölt utad
járod.. vágyad húz téged „haza”

szép és jó vonz hamisság taszít
látod-e ott a hegyet előtted
csúcsa felhőben mindent hó borít
kabátod didergőn fogod össze

ha néha-néha átdereng a fény
megérint még az élet maga
nem vagy egyetlen csillagi lény
botorkál még néhány lenn a porba'

tudod és érzed vár a végtelen
élet még marasztal hallhatod
apró csodák a mindennapokban
vágy a lét mos el határokat

Tudom hogy nem szeret

tudom hogy nem szeret engem az isten
nem is hordott a tenyerén soha
ezért rak rám ilyen nagy terheket
rogyadozva megyek tovább a porba

keresztem cipelem egyre nehezebb
nyomna lefelé de felállok újra
mennem kell mert vár a végső cél ott
sárban mocsokban jutok csak el oda

nem adhatom fel és nem is fogom
hiába minden mi erre kényszerít
hiszek benned uram nem tagadom
de renegát énem másképp merít

állok az ablaknál nézem a kertet
lassan őszbe fordul itt minden
tetőgerincen vadgalamb burukkol
érezem hogy nem szeret engem az isten

Jó tanács

Az élet, mint a gyermeking
rövid, bizony itt-ott foltos,
vigyázz, ha valaki rád tekint,
tisztának lássa, ne legyen „szagos”.

Nekem is ide

„én nem tudom ki száműzött e földre
ki parancsolt reám szüless meg élj
bemaszatol a rétek nyári zöldje
cukorsziruppal émelyít a tél”
Baka István: Caspar Hauser

nekem is ide kellett születnem
csillag hontól most oly távol vagyok
vágyódva nézek mindig az égre
ugye vártok rám hunyorgó csillagok

nem tekintem ezt száműzetésnek
karmám része hogy megéljem tudom
szirupot csepegtet a lét az éjbe
ahonnan jöttem róluk álmodom

megtörni nem fog a sors hatalma
összetört álmom újra építem
falakon át a csillagok közé
gondolatommal magam repítem
ha visszatérek egykor közétek
a legfényesebb csillag én leszek

Tudom sokan

tudom sokan imádkoznak értem
köszönöm a rám szánt értékes időt
túljutottam az első nehézségen
érezem hogy nekik is köszönhető

gyógyulnom kell most ez a feladat
megírni mindent mi bennem lakik
lebontani a még álló falakat
szeretet körbevesz ebben segít

Tétován figyelem

„Szegény hajó én vagyok időnként,
ki árbóc nélkül teng, vihar dobálja,
s nem látva a Szent Szűzből zsendülő fényt,
imádkozva készül a fulladásra”

Paul Verlaine: BIRDS IN THE NIGHT Fordította: Eörsi István

tétován figyelem ahogy
hajóm a hullámokkal küzd
harsány ének szólt itt egykor
a szüette deszkák fölött

mostanra csak halk mormogás
a nyílt vízen ki hallja meg
csak a léptem koppan néha
a szüette deszkák fölött

remény hogy kitart révbe érsz
mindig csak ez jár az eszembe
oly sokszor átcsap a hullám
a szüette deszkák fölött

minden nap új reményt hoz el
énekszó is lehet álom
szél süvít dagaszt vitorlát
a szüette deszkák fölött

végcél... kikötői kocsmá
rumtól bűzlő vendégsereg
álmodni a valóságot
a szüette deszkák fölött

megtérni az őseinkhez
tengerész módra ez a vágy
csillagokra hamut szórní
a szüette deszkák fölött

pereg az idő homokja
az enyészet tort ül talán
ott állok én mozdulatlan
a szüette deszkák fölött

Mit teszel

mit teszel akkor ha körbefog a csend
megkísérli hogy magába zárjon
tágra zárt szemmel ülsz mint egy idegen
süket fülekkel túl a zajhatáron

minden apró nesz riadót fúj neked
hisz vár még rád a nagybetűs holnap
majd zajt követel a képzeleted
jövőképed másképp nullára sorvad

ha feltöltöd újra étellel magad
nem számítanak akkor majd a ráncok
a sár sem marasztal már nem ragad
nyugodtan mondod... utat találok

újra élsz majd a csendben a zajban
fohászod száll fel... uram élni akartam

Mit várok

mit várok nem tudom
pörög az idő a vállamon
tépve szaggatva a múltam
de a jövőm talán itt van
az ajtó mögött ami zárva
tapogatva a félhomályba'
az utam keresem
látom hogy csak kevesen
hiszik azt mi bennem lapul
s én csendben figyelem
őket... talán megértem majd
a holnap árnya hova hajt
mért szánkáznak rajtam a gorgók
hogyan léphetnék előre
sárból ingoványból fényre
lássam a holnap mit takargat
ki sors jelölte úton halad
ezer akadállyal kell küzdeni
szakadt életrongyokon
tép szaggat a fájdalom
foggal körömmel küzdeni
míg a lehelet messze jár

bakancslitám még oly hosszú
a homok lassan leperreg
ha hagyod betakar eltemet
mit várok nem tudom
pörög az idő a vállamon
ízekre szedve a múltam
talán a jövőm ott van
kulcsra zárt ajtók mögött

Tél van II.

tél van... fenn a diófa ágon
a vadgalamb fázósan pihen
lent az avarban még tart az élet
míg teremt a fagy végleges csendet

sün vackol összegyűlt avarba
macska kerget fákon madarat
nap még néha bágyadtan látszik
sugara már nem ad meleget

alvó rügyek fákon álmodnak
várják a szép rügybontó tavaszt
de a tél az úr most a tájon
jégvirágok nyílnak ezalatt

a hó lassan befedi a tájat
eltakarva a föld ráncait

Ha hiszed ha nem

ha hiszed ha nem csak reád vártam
úgy érzem sok-sok életemen át
velem voltál de rád most találtam
áttörve a közöny vastag falát

mely megmétélyezte az életemet
hisz nem láthattam a fától az erdőt
most visszakaptam kihunyt szerelmet
sok mindent mit vesztettem azelőtt

lám újra süt a nap ragyog az ég fenn
néhány szürke felhő foszlóban már
tavaszt ígér az élet itt az őszben
feltűnt a távolban a kék madár

Jó lenne

(Kedvesemnek)

„Letépem ezt a hangszálat
már tudhatod az ősz halott.
E földön többé sose látlak
ó idő szaga hangszálat
és várlak téged tudhatod.”

G.Apolinaire: Búcsú
fordította: Vas István

nem tépnék le minden virágot
csak egy szépet hogy köszöntselek
rózsa szirmán harmatcsepp remeg
méltón ünnepli szépségedet

gyönyörű vagy nekem a legszebb
ha idő foga beléd is mar
karcsu derék és csodás alak
vénuszi... isten így teremtett

jó lenne sokáig csodálni
ősz után a tél lesz majd soron
a vörös rózsaszálat fogom
az elmúláson gondolkodom

sorsot áldom hogy mellém sodort
csodás az élet így most veled
fohászom száll a magas égbe
azért hogy el ne veszítselek

Hiába próbálok

hiába próbálok talpon maradni
lassan érzem hogy elsüllyedek
a remény még pislákol olykor bennem
de nagy terveket már nem szövögetek

a sors fintora hogy minden halasztódik
alagút végén már fény sem látszik
szárnyaim is hevernek a porban
szürke az ég és fény sem játszik

küzdök a létért és nem adom fel
hisz vár rám csodás kis menyasszonyom
az élet remélem még új dalt játszik
benne hogy lesz még sok szép tavaszom

feladni nem fogom hisz nem szabad
még őrizni próbálok álmaimat

Konklúzió

beléd rúgtak ma ismét jókorát
mert hitték hogy mindezt megtehetik
ha kiszolgáltattott vagy mást ne várj
ne add fel küzdj meg az igazadért

Foszlik a szürkeség

foszlik a szürkeség életem egén
a gyűrűmet látom a kezeden
beteljesült végre a vágy és álom
hála érzését láthatod szememben

törött tükör épre formálódik
árnyak tűnnek el végleg úgy hiszem
már nem hadakozom a démonokkal
hisz erőt ad újra a szerelem

csend magánya már kicsit sem csábít
veled tölténék el minden percet
talán lesz még néhány szép tavaszunk
mielőtt az óra utolsót csenget

foszlik a szürkeség életem egén
átsüt rajta az új cél rajzolta fény

Küzdelem II.

küzdelem a démonaimmal
ádáz harc ez most nap nap után
emlékeimből törnek elő
mit elrontottam létem során

fejemre olvassák szüntelen
megbánásra már esélyem sincs
befedi az idő homokja
démon bányássza felszínre mind

ha lehetne vissza pörgetném
az időt hogy jóvá tehessem
mindazt mit balgán elkövettem
de ami elmúlt az elveszett

küzdelem a démonaimmal
ádáz harc ez így nap nap után
emlékeimből jönnek elő
fejemre olvasva minden hibám

Miért van

Miért van ha a tett virága nyílik
halott virágok illata száll feléd
tétován csendben a múltra vetítik
mit megélni volt maga a szörnyűség

felálltál újra taposod a sarat
tudod a csend már nem a cinkosod
bár tíz körömmel bontod a falat
a porfelhőben még nem láthatod

ott a túloldalon mi vár majd reád
béke vagy harc ez innen nem látszik
csak a remény fénye ami szikrázik

sűrű a bozót még sűrűbb a nád
vér serked ujjadból de nem adod fel
hisz felálltál újra... most élned kell

Minden mi egykor

minden mi egykor csendbe taszított
ma felemel és felpörget újra
mint akit elfogad és újra hívott
talán rám mutat az isten ujja

tétován botorkálok az utamon
mint aki most újra tanul járni
megtörni látszik rám szakadt átkom
vérrel verejtékkel verseket írni

néha egy tükör kell az asztalra
lássam a távlatot hogy honnan jöttem
múltam a jövőm összefonódva
képeket pörget a jelenem

válogatnom kell a képek között
mi témát ad most csak az maradhat
meg az ami szép emléket őrzött
többit süllyesztőbe rakja az agy

így megtisztulva már szebb a világ
lényeg lényeg marad... és így tovább

Meditáció

Örömömből a csend szava szólít
de nem megyek még nem adom magam
pedig tudom a remény is lódít
hogy lesz még néhány rügybontó tavasz

valóra kell váltanom az álmom
bakancslistámon még oly sok a sor
öreg szívem szerelmes...nem bánom
sorsom tudd még odébb lesz a tor

hol győzelmed ülheted fölöttem
az élet csodáit most élem én
kicsi párom keze őrzi kezem
ahogy sétálunk a zaj csend peremén

közös álmunk kezd valóra válni
csend is tudja neki kell hallgatni

ajánlás

mit vétettem eddig kedves hercegem
elvetélt álmom dobott közös vágyat
most kellene mindezt jóvátennem
lesz e időm... túloldal még várhat

talán megérti sorsom és kapok
még sok-sok évet amit vállalok

Az álmok

az álmok fontosak kellenek
ha felébredtél megteheted
hogymegvalósítod félre dobva
mindazt mi tétova módra
akadályoz hogy igaz legyél
a valóság néha szebb mindennél

Töredék I.

Nem repülhetek, a szárnyam törött,
erőm is elhagyott, elköltözött
csak remélem, egyszer visszatér
újra érzem majd, szabadság szelét.

Megöregedtem II.

megöregedtem
csak így hirtelen
hiába vágyom
az ifjúság
elrepült csendben
vele szállt ott fenn
sosem volt barátom
a kék madár

érzem hogy soha
nem jön vissza már

Mit mond neked

mit mond neked az a szó hogy költő
versben írt magvas szép gondolatot
vagy össze nem illő leírt sorokat
megjelenve könyvben újságokon

ha kezébe veszel verseskötetet
hogyan választasz magadnak témát
mindegy hogy mit vagy csak minőséget
hogy magadévá tedd a gondolatát

olvasol verset mit mond neked a szó
letaglóz... felemel... kedves olvasó

Messze ott túl

messze ott túl a látóhatáron
tényleg ott van a világnak vége
az új világot megláthatom-e majd
vagy átkot szórok a messzeségre

álmok sorjáznak lassan és csendben
köröttük árnyak minden csupa sár
némelyik már csak sárgás pergamen'
néhány közülük jobb napokra vár

szürke falak tornyosulnak fölém
ablaktalan ez a sötét világ
ajtóban a zár rozsdásan csikordul
mert nekem ott kint még nyílhat virág

látom az ajtón túl újabb falak
minden olyan mint egy labirintus
most kellene az ariadne fonal
újabb ajtó...zár... de nincs benne kulcs

itt létra sincs a fal oly magas
talán ha repülnék ott fenn a légbé'
szárnyam törött így már nem emel fel
beteg albatrosz földre kényszerítve

túljutok egyszer a szürke falakon
egy új világ fog tárulni élém
mi körbefog a végtelen nyugalom
lehet megpihenek isten tenyerén

messze ott túl a látóhatáron
vajon ott van az e világ vége
az új világot majd megláthatom
vagy csak átkom ül rajtam örökre

Következtetés II.

Nem álmodhatom az álmaid,
azt csak ő teheti meg.
A szeretet meg nem vakít,
csak felméri az embereket.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Németh Nyiba Sándornak
a Magyar Kultúra Lovagjának
költő, író, zeneszerző, olimpikonnak
aki megtisztelt azzal, hogy megírta
e könyv ajánlóját;

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Páromnak. **Veronikának.** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam és nélküle ez a kötet nem
jöhetett volna létre.

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzájra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el és hogyan vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014. aug. – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában.

2017. Mint tömjénfüst
2018. Szárnyszegetten
2018. Látod fényt sírnak...
2019. Csendfolyamok
2019. A Hold mosolya
2019. Sziklákön egy fa...
2020. Hegedűszó...talán az élet
2020. Ahonnan jöttem
2020. Pillangó hatás
2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2020. Felemelt fejjel
2021. Jakob lajtorjáján az én lajtorjám
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2021. Záróra előtt
2022. Idő, szerelem
2022. Élet szilánkok
2022. Fekete és fehér
2022. Európai aranyásó – regény
2022. Szaltó Mortále
2022. Álmaim balladája
2022. Utam balladája

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákön egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 – 2020
2022. Életem balladája I-II. kötet - versek

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
 2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
 2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
 2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
 2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
 2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
 2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
 2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
 2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
 2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
 2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
 2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
 2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
 2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin
 Köszönöm Uram! novella
 2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék antológia
 2021. Gold Pen antológia ötödik kötet.
 2021. Holnap Magazin Ajándék antológia
 2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék Antológia

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelentek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőkösöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezés

2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – III. helyezés

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezés.

2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezés Ebből az alkalomból a Szeged Televízió riportot készített velem

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

2022. Kárász József Irodalmi Kör Hódmezővásárhely pályázatán novella különdíj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságomért Díszoklevéllel jutalmazott

2022. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék pályázat novella II. díj

2022. Krúdy Gyula Irodalmi Kör munkásságom elismeréseként Krúdy Örökség-Díjjal tüntetett ki.

2022. Pro Cultura Alapítvány és Országos Mécs László év nyugdíjas költője 2022 pályázatán I. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila, Erst Ferenc és még

sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. Ez a lista azóta bővült.

A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján. 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

2021. December a Krúdy Gyula Irodalmi Kör tagjai közé felvételt nyertem.

2022. Tagja lettem a Kárász József Irodalmi Körnek.

2022. Több irodalmi oldalon – Facebook – publikálom műveimet.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. Megpróbálkoztam a regény műfajával is. A regény megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely 2014 augusztusától napjainkig terjedően rendezti kötetbe a verseimet. Remélem elnyeri majd a tetszésedet.

Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

A könyv ajánlója	3
Admonitum	7
Életem balladája	8
Szárny szegetten	9
Sorsom könyve	10
Ha megtörténne	10
Kérdezni jöttem uram	12
Sed lux licio	12
Emlékezz, hogy ne történjen	13
Csillagok nem adnak	14
Méltó leszek-e	14
Ha hazugságot súgnak	15
Kópé álmok	15
Nem fontos már	16
Egy dal nem ad	16
Renegát vagyok	17
Ha pillangó száll	18
Nem alkuszom	18
Igazságot adj	19
Talán a sarkon	20
Farsang	20
Lepergett sok óra	11
Talán egy	22
Ha kinyitod a szemed	22
Nem termett babér	23
Bár ráncokat fest	24
Mese a faágról, mely ma fali dísz	24
Akarunk-e felnőni egyszer	25
Gyere most	26
Megöregedtem	26
Csend van	27
Vita clamoris	28
Távoli égen	28
Dubium hominum	29
Falak	30

Mint egykoron	30
Sziclák között	31
Egy dal ködén	32
A cél messze van	32
Békét lelt	33
Halványan még	33
Ide születtem	34
Akkor	35
Tétova léptek	35
Mint pislá fény	36
Gyere ülj ide	36
Vajon mit vár el	37
Fázom	38
Pergő homokszemek között	39
Élet paradoxon	40
A remény	40
Sírok és be nem gyógyult sebek	40
Eretnek lelkű	41
Bíborvörösén	42
Ködbe burkolózik	43
Zenére hangolva	43
Lassan mozdulok	45
Aprócska percnyi	46
In memoriam Tiszai P. Imre	46
Talán a józanész	47
Sine fide in fide	48
Ha megtaláljuk	49
Ha inog már	50
Vajon elmennél-e	51
De eljön az óra	52
Derekamon öv	53
Új ifjúságom	54
Gondolat mezején	55
Tépett vitorlák	56
Megtetted-e	57
Röghöz kötött forma	58
Jagos István Róbert emlékére	59
Halotti maszkját leveti egyszer	60

Kincseket álmodunk	61
Ha itt az óra	61
Megérint olykor	62
Lehetnék bármi	63
Mézbe mártott	64
Fekete...fehér	65
Mint kormánya vesztett	66
Látod fényt sírnak	67
Törpeagyúaknak	67
Most pormacskákat	68
Ha véget ér	68
Mint tömjénfüst	69
Nem voltam angyal	70
Furcsa páros	71
Homo Ludens	72
Esti dal	73
Egy érzés margójára	74
Ha vak lennék	74
Ősz búsong	75
Soha ne mutasd	75
Nem születnél oda	76
Még Isten előtt is	77
Fohász az éhezőkért	78
Elképzelt világ	79
Megállapítás	79
Valentin napi gondolat	80
Egyszer tudom	80
Egy szűrős tekintet	81
A bábu	82
Mi legyek	82
Megbékéltem végre	83
Hol voltam	84
Ha megtennéd Uram	85
Nem vágyom semmire	86
Egy új nap hajnala	86
Házadban hangosan	87
Hittel óvott anyám	88
Talán	89

Lesz-e akkor	90
Áldoznék neked	90
Ismerem mindezt	91
Kérdés	92
Zárójel nélkül I.	92
Tágra zárt szemmel	93
Vártam rád	93
Add a kezed	94
Nyár éjszakán	95
Csak azért is	96
Alkony	97
Várlak	97
Most az érzélem	98
Árnyat űzök	98
Élet van	99
A tánc	99
Sziklákon egy fa	100
Mit hoz a jövő	100
Désir attard	101
Evezek még	102
Párbeszéd	103
Szavak dzsungelében	104
Hiányod oly sokszor	105
Ködös őszi nap	106
Vágyódás	106
Lassan betakar	107
Hit...világ	107
Téli szél	108
Az én hitem	108
Vitorla fehérlik	109
Hogy szeretnéd?	109
Karácsonyi anziksz	110
Egyszer eltűnök	111
Néma csendben	112
Hinni de miben	112
Megjárom a poklot	113
Szeretet hangja mint	114
Vágy hintalován	115

Vállalnom kell	116
Már a hajnalt	117
Boldogok a lelki szegények	118
Immortali perenni memoriam	119
Bízni komolyan	120
Felettem a béka	120
Tiszta szívvel	121
Ráncaimról... szeretettel	122
Egy gondolat	122
Galaxisokon át	123
Hajnali gondolatok	124
Október 6.	124
Emlékek hullámhosszán	125
Temető csendje	125
Vágyaink margójára	126
Töprengésem az utamról	127
Tél végi gondolatok	128
Hiányoztok	128
Szeretlek mint	129
Szabadság margójára	130
Kérdésre... válaszom	131
De neked csak egy sör	132
Oly szép az éj	132
Elhagyott vityilló	133
Ha rózsát szakítasz	134
Magasságok dicsérete	134
Nem kerestem	135
Mint földre szállt	136
Álmodozás margójára	137
Távolban sikolt	138
Tétován	138
Vártam rád II	139
Csizmasarokkal tapos minden nap	140
Ha gyerek lehetnék	141
Látszatra épülő	142
Tapsolunk mindennek	143
Csendet applikál	144

Szégyen nélkül	145
Tört álmok útja	145
Reményt táplál	146
Nem vagy már	147
Álom kalitka	148
Mint csodás délibáb	149
Most szél sodor	150
Jövőt rajzolsz	151
Előrevetítve	151
Akkor is lesz	152
Mögötted vétkek	153
Mint monszun	153
Néha egy tükör	154
Mit látok én ha	155
Ott akkor	156
A lét határán még	156
Most megtörni nem	157
Pillangóhatás	157
Most csonttá aszott	158
Hová lettek az elcsókolt álmok	159
Már sólyomszárnyon	159
Én is voltam ifjú	160
Apám az álmok hazudtak nagyot	161
Sosem voltam	162
Még hallod ott belül	163
Ki tudja	163
Ha véget ér a pünkösdi ünnep	164
Az emlékek celláján	165
Proprio in silenzio	166
Fátyolos hajnal	166
Terhem cipelem	167
Talán csak a remény	168
Nem tagadhatom meg	169
A jövő előtted	169
Fájó csend	170
Emlékezz hogy ne történjen	171
Véget ért sok	172
Cérnaszál függő	172

Háló szövött	173
Tört tükörben	173
Csend honol	174
Elmentél hirtelen	175
Már nem hiszem	176
Csak egy gondolat	176
Árnyak kísérnek	177
Utolsó tánc	178
Nem vagy senki	178
Virágok szirmait	179
Oly szép vagy	180
Törött szilánkok	180
Csendeket írok	181
Abisszus	181
Boldogságot már	182
Testemre jeleket	182
Ráncok mögött még	183
Ősi jóslat csendben	183
Szerenád	184
Vajon létezett-e	185
Szegedi őszi emlék	185
Lehet-e	186
Feltétel nélkül	187
Oly szép az éj	187
Tükörképhez	187
Vágyakozás	188
Circulum absolvere	189
Doni mementó	189
Szemben a világgal	190
Talán csak rémítés	191
Mondd! Miért fél	191
Holnap messze van	192
Megváltás?	193
Ködbe burkolózik	195
A hit paradoxona	195
Ahonnán jöttem	195
Álomcserepek	196
Amatőr rímfaragó ars poeticája	196

A tánc	197
A harangok most	197
Nem imádkozom	198
Az élet	198
Anyácskám... rád emlékezem	199
Megbékélve	200
Gondolatok a templom csendjében	200
Álmod legyen	201
Alig van már	201
Annyi minden	202
Dúl a háború	203
1996. május 29.	204
Kérded mi legyen	205
Virágban minden	205
Egyszer talán	206
Zárójel nélkül	207
Azok	207
Vidulni kellene	208
Az esély	208
Térdepelve II.	209
Te vagy ki védett	210
Valót szaggat	210
Törött rácsok között	211
Szikla voltam egykor	212
Csak a fák tudnak	212
Sz...mint szerelem	213
Sebet hagyni	214
Rekviem egy hajléktalanért	214
Paradoxonok	214
Patched up peace	215
Nem kérek	215
Mint óriási lepkeszárnyak	216
Nélküled	217
Mint fogyó hold	217
Mit múltó idő	218
Állj meg egy pillanatra	219
A döntés a tied	219
Carpe diem	220

Bezárva	220
Csend van II.	221
Egy kócos kis pillanat	221
Elmúlik egyszer	222
Egy dal szól csendben	223
Algyő, a „Tisza virága”	224
Az öreg hegedű	225
Absztinens	226
Augusztus 20. margójára	227
Bogárlét margójára	227
Ha tényleg leszállna	228
Harminc ezüstért	229
Utam balladája	229
Versbe szövött	230
Lesz új ember	231
Vajon miért nem szabad	232
Tényleg haragszik most	233
Vágysz-e új hazára	233
Szűkölnének mint	234
Újjászületés ígérete	235
Talán ha látod	236
Sikolt a lélek	236
Nincs tovább	237
Mondják	238
Oly sokszor gondoltam	238
Notre Dame... 2019	239
Nyári éjszaka	239
Pillangóhoz	240
Mondóka	240
Lét a tét	240
Konklúzió	241
Koronavírus margójára	241
Kihívás	241
Kóbor áramoktól	241
Húsvét ígérete	242
Húsvét ünnepe... 2020	243
Hidd el ha mondom	243
Karantén buli	244

Ha ügyis	244
Ha lennék	245
„Átkozott” képek	245
Abbahagyom	246
Csukott elme	246
Édenkertben	247
Az időtényező	248
Azon a forró éjszakán	249
Csendben ülök	250
Ballagás margójára	250
Ballagás... 2020	250
Az élet nagy dolgai	251
Élni kéne	251
Ezer apró jel	252
Fehér József költő és író születésnapjára	252
Döngve csapódott	253
Elfogyni látszik	254
Éji gondolatok	255
Süllyedő hajó	255
Száttört álom	256
Sokszor vétkeztem	257
Pünkösdi paradoxona	258
Tél van	258
Talán egy tánc	259
Sorsom és én	260
Rossz álmokat sző	260
Süli András emlékére	261
Református Gimnázium Szentendre 20. születésnapjára	262
Ölemben ül a csend	263
Óhaj	264
Akkor ott	264
Mit lát a nap	264
Mit magammal vinnék	265
Mint eldobott álarc	265
Táncol a csend	266
Még ver a szív	266
Miért kérded	267
Megfejténéd-e	267

Mindennapi farsang	268
Maradnom kell	268
Ma... margójára	269
Emlékezz rájuk	270
Eretnek voltam	271
Én nem időzök	271
Mindenütt csak	272
Kommentek margójára	273
Mindennapok	273
Miért teszi ezt	274
Miért mindig	275
Lehet hogy	276
Megtört a csend	276
Levedlem most	277
Már tudod	277
Mai világ margójára	278
Lélekharang	279
Küzdelem	279
Küzdeni	280
Lellei emlék	281
Hidd el mindennek	282
Ha megáll vonatom	282
Ki vagyok én ?	283
Ha nem vigyázunk	283
Ha néhanapján	284
Hajnali gondolatok II.	285
Hallod?	286
Kérlek mondd el	287
Kérdés válasz nélkül	288
Inkább ne vess vándor	288
Gyermeknap másik oldala	289
Kérdést feltenni	289
Itt élek én	290
Jó lenne újra	290
Felébredek	291
Végül	292
Ha kiderül mégis	292
Gondolat az érzésről	293

Furcsa világ	293
Fel kell állnod	294
Én nem akarok mást	295
Emlékek celláján	295
Fátyolos hajnal	296
Jaj mit tennék	297
Jövő előtted	297
Csendesen szitál	298
Törtető kis csenevész	299
Távoli úr sötét mélyén	299
Tarka kis pillangó	300
Nem tagadhatom meg	301
Lesz újra zöld fű	301
Lét határán még	302
Nem értem	303
Apámról... apák napjára	303
Elveszett már régen	304
Rég elment tőlünk	305
Talán ha újra	306
Lágyan pengesd	306
Tavaszb... igyekezz	307
S mintha egy kéz	307
Még száll az ima	308
Rongyaira szakadt	309
Dilemma a keresztútnál	309
Most is vágyom	310
Hiába száll	311
Valentin nap	311
Nem vagyok jól	312
Néhány szál virág	313
Dionüszosz bátyám	313
Jelet kellene hagyni	314
Még parázslík	315
Ma úgy érzed még	315
Nőnapra sok szeretettel	316
Kislány volt még	317
Tettek beszélnek	318
Pattanásig feszülő	318

Nemzeti ünnep	319
Férfiaknak... nőnapra	320
Zöldül a táj	321
Mint egy fergeteges	322
Elindultál	322
Mit tanult meg	323
Mondd hova igyekszel	324
Mért írnak le	324
Szerelmet súg	325
Néhanap még	326
Hittel élni vagy	327
Csodásan szép volt	327
Néhány napja még	328
Messze még az est	329
Talán kockát vetett	329
Még nem érhet	330
Utópia	331
Csak emlék maradtál	331
Dal száll a termekben	332
Üvölt a csend	333
Csend borul	333
Ha megfogod kezét	334
Veniunt ad finem	334
Akkor is nyílott	335
Vöröslő ég alján	335
A hold mosolya	336
Álltam a sírodnál	336
Mért tenném	337
Utolsó imát	338
Egy új nap	339
Ott hol egykor	339
Voltam vagyok	340
Írás repít	340
Csendet őrzöl	341
Motus discrimine	342
Meddig hintesz	342
Oly sokszor láttam	343
Kártyázik minden	344

Jelek mit hagyunk	345
Már látszik	345
Nem érsz te semmit	346
Az ördög is korrumpálható	346
Megéri?	348
Csendben lopódzott	349
Fel nem adhatod	350
Mint elhangolt hárfán	350
Ki melletted állt	352
Az én igazságom	353
Egy dal szól a csendben	353
Csizmahúzó fohásza	354
Csak a tavasz hoz	354
Foltok az éjben	355
Gondolatok II.	356
Fekete szárnyak	356
Az óvó szem	357
Bár egy fatörzsből	358
Ha tudnád	358
Nevem: Senki	359
Mint sors építette	360
Mint szerte áramló	360
Miért kell mindig	361
Egy falevél csupán	362
Ha úgy érzem	362
Mint virtuális szörny	363
Sötét a világ	363
A múltó idő	364
Idő foga tépte	365
Talán ha lengne	365
Mint kannából ömlő	366
Vers a szoborhoz	366
Leszel-e emlék	367
Kövek között	368
Intelem	369
Még csattog az üllő	369
Mint hántolt mag	369
Vélemény	370

De kár	370
A dinnye	370
Vergődik bennem	370
Vágyom a csendet	371
Tükör paradoxona	371
Táncol az erdő	371
Reményvers	372
Parnasszus hegye	373
Egyedül	373
Mérleg	373
Nem lehet	374
Mondd mit remélsz	375
Tűnődés	375
Mit súg	376
Gödörben	376
Fényt akarok	377
Egy nyári nap margójára	378
Szerelem paradoxona	379
Még csacsog	379
Hóesésben	380
Felhőt bont	380
Gaz benőtte	380
Hányszor feszít meg	381
Így lesz	381
Felülni egyszer	382
Fohász értünk	383
Mese a csigákról	384
Mi változott itt	384
Kicsi a világ	385
Egy este örök emléke	385
Az élet II.	388
Ars poetica	388
Céda az élet	389
Birkák között	389
Apokrif ima I.	390
Hittem	391
Csak még egy tavaszt	392
A jövőm reszket	393

Élet... cirkusz	393
Megtört a szemed (Pál Júlia emlékére)	394
Hallgat az érzés	394
A remény mégis	396
Biztatás barátomnak	396
Emlékezés	397
Csodát ígér	398
Álmaim csónakja	398
Jeleket hagyunk	399
Mert zárt világ	400
Szív ha dobban	401
Epilógus	401
A világunk	401
Betonagyú	402
Ha bírnám	403
Drága Mama!	403
Gondolatok	405
Kértem de nem kaptam	405
Álom és valóság	406
Magas a hegycsúcs	406
Édesapám születésnapjára	407
2004. július 24 margójára	408
Gondolatok a versről	409
Kérdések a sorshoz	410
Ítélsz	410
Vajon meddig hazudsz még	412
Zara születésnapjára	412
Válasz: Ady- Harc a Nagyúrral című versére	413
Ma még	414
Őszi séta	414
Most tényleg	415
Rikoltó hangon	415
Vajon mit mond	416
Vágyom utánad	417
Talán ha	417
Gondolatok a szóról	418
Vágyaim határa	419
Tört álmokról szelíden	419

Néma kiáltás	420
Őszi nap	420
Álmodtam egy	421
Gondolatok a túlvilágról	421
Elmúlt harmincöt év	422
Élet szilánkok	423
Ringatózó csendnek	425
Görbe tükör	425
Tényleg így van	425
Ősz a fejem	426
Számadás helyett	426
Mit mesél egy sárguló régi kép	427
Kisimult ráncok	428
Sok miért válasz nélkül	428
Az út túloldalán	430
Évfordulóra	431
Árva a csend	432
Ha elveszik	433
Kérdések és válaszok	434
Mi lesz veled ember	434
Napok peregnek	434
Mindennek ára van	435
Megfordult minden	435
Miért kell, hogy tönkretedd ?	436
Küldemények margójára	437
Hibásak: mások	437
Várom a csendet	438
Magamról néhány sorban	439
Felemelt fejjel	440
Csodákat rejt	440
Jóslat	441
Magával ránt	441
Kitárul lassan	442
A sors iróniája	442
A végén	443
Anyám	444
Egy téli nap	445
Egykor	445

Diófa	446
Locsolóvers	446
Még néhány tavaszt	446
Szakadt húrokon	447
Ott hol a csend	448
Tébolyult álom	448
Álmot rejt	449
Tényleg bolond	450
Vad titánok	451
Vitae cyclum	452
Valóság	452
Tiszai P. Imre emlékére	453
Voltam ifjú	454
Ha	454
Vajon meddig tart	455
Nyitott szemmel	456
Fintor	456
Mindenkinek	456
Hol leszek én	457
Karácsony éj	458
Kívánság	458
Gondolkodj	459
Cogitare	460
Kedvesemnek	461
Érzelmekről	461
Hóesés	461
Utak	462
Teremtés margójára	463
Mondd meddig	463
Csend alkotta	464
A nyelv	465
Farsang... 2021	465
A versről	465
Betegség margójára	466
Trambulin	466
Ha feladod	467
Mai valóság	467
Tegnap már	468

Szilveszter éj	469
Sírokon	469
Mint bűvő patak	470
Gondolatok a versekről	471
Emlékek	471
Hideg az éj	471
Életről	472
Kérdés	472
Holnap	473
A sejt margójára	473
Rémálom	473
Mit mond az írás	474
Lázadnom kellene	475
Meddig még	475
Lili születésnapjára	476
Mért hiszed	477
Talán egyszer	477
Légvár épül	478
Szerelem	478
Tűnődés II	479
Megérted-e	479
Tápláléklánc	480
Mire jó mondd	480
Apám emlékére	481
Egy gondolat	482
Locsolóvers Húsvétra	482
Nyugdíjas monológ	483
A nátha	483
A „zokszó” is szó	484
Bor túra: egri Medina	485
Csak úgy magamnak	485
Emlék	486
Csend hangjai	487
Rémes álmovalóság	488
Szebben szól a dal	489
Valentin nap	490
Mondd meddig tart	490
Bíbor álom	491

Bizakodás	491
Emlékezz	491
Álmomban	492
Szobafenyő	492
Soha véget nem ér	493
Biztatás	494
Emlékké vált	494
Zeneszóra	494
Túl kell élni	494
Környezetvédelem	494
Februári nap	495
Mostanában	495
Jakob lajtorjáján – az én lajtorjám -	495
Bízva bízom	496
Egykor talán	496
Adj egy esélyt önmagadnak	497
Bíborvörösén II	499
Facietis in ea	500
Emlékezés anyák napján	500
Fércelt vágyak	501
Kavics	502
Másképp történt	503
Paprika Jancsi monológja	504
Városi éj	504
Zárójelentés margójára	505
Tükör	505
Tény	506
Ráncaim	506
Pőrén	507
Lépted dobban	508
Megállapítás	508
Könyvek	509
Mert mindig van	509
Tavaszmargójára	510
Tavaszmargójára	510
Új utak álmok	510
Tükörben	511
Ünnep jön	511

Vajon meddig	512
Téveszme	512
Reggeli anziksz	513
Most üres	513
Március	514
Tavaszi anziksz	514
Érzelmes éjjel	514
Erdő zenéje	515
Esély	516
Egykor II	517
Hited margójára	517
Itt lakom	517
Még kellene	518
Hajléktalan balladája	519
Ha elhiszed	520
Hatalomföltés	521
Folyóparton	521
Fekete cica	522
Álmokat szőttem	523
Csak azért is II	523
Belső én	524
Börtön-e a test	524
Álmot festeni	525
Csillagösvény	526
Ha azt várod	527
Fohász	527
Hová szállnak	527
Gondolathullámok	528
Kereslek	528
Húsvét... másképp	529
Ma	529
Még hallom	530
Tavaszi zsongás	531
Óhaj II	531
Miért	532
Természet ébred	533
Mai valóság	533
Májusi égbolt	534

Szerelem II	534
Mintha petárda	534
Anyám, apám emlékére	535
De addig	535
Este	536
Eszme	537
Fájdalmat rejtesz	537
Mikor azt hiszed	538
Mindez csak álom	539
Minden emlék	539
Záróra előtt	540
Vallomás	540
Remény	541
Kemény vagy	541
NAENIA de somnio meo	541
Hiszek benned	543
Idő... szerelmek	544
Jézus balladája	545
Apokrif ima II.	546
Házadba nem	547
Senki monológja	547
Vihar tombol	548
Vers... mindig	549
Verset írni vagy széket faragni	550
Bádogváros balladája	551
Algyői anziksz	552
Bolondos áprilisi dallam	554
Vágy feszül	554
Szövetség kellene	555
Ne sírj szerelmem	555
Húsvéti anziksz... 2021	556
Nem teszem meg	557
Falon túl	557
Cím nélkül II	558
Árnyékot vet	559
Műtét előtt	559
Ha nem leszek már	559
Nem iszom	560

Mit elképzelnem sem tudtam	560
Nevetni kellene	561
Sosem vágytam	562
Júliusi éj	563
Hol van már	564
Járom az utam	565
Adventet várunk	566
Lehet hogy	567
Látóhatár csak	568
Vágy	569
Szél rázza	569
Mondd tényleg	570
Tényleg hiszed	571
Simogatlak	572
Merengés	573
Nem hiszem	574
Nem vagyok hívő	574
Talán ha II	575
Repülni volna jó	576
Talán egyszer II	577
Sodor az élet	578
Ablakomból	578
Mint vad szélvihar	579
Mondd mit látsz	580
Padlóról felállni	580
Ott szeretnék lenni	581
Ha megtalálod	581
Kórházi szonett féle	582
Köszönöm a sorsnak	582
Két kicsi talppal	583
Még két nap	583
Mint csontszilánk	584
Szerelmet hozott	585
Rákom margójára	585
Őszi szonett	586
Séta	586
Vélemény II	586
Álmodozás	587

Átölel a csend	587
Adventet várunk II	588
Csend magánya	588
Ballada	589
Tempus et amor	590
Most dúl	591
Néhány sárga levél	591
Biztatás II	592
Naenia ovis	592
Színorgiát fest	593
Fájdalom	594
Ide születél	595
Tudom hogy nem szeret	595
Jó tanács	596
Nekem is ide	596
Tudom sokan	597
Tétován figyelem	597
Mit teszel	598
Mit várok	599
Tél van II	600
Ha hiszed ha nem	600
Jó lenne	601
Hiába próbálok	602
Konklúzió	602
Foszlik a szürkeség	603
Küzdelem II	603
Miért van	604
Minden mi egykor	604
Meditáció	605
Az álmok	606
Töredék I.	606
Megöregedtem II	606
Mit mond neked	607
Messze ott túl	607
Következtetés II	608
Köszönetnyilvánítás	609
Bemutatkozás	610
Tartalomjegyzék	615

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: B/5 ív terjedelemben 639 oldalon

Hegedűs Gábor 2022

ISBN 978-615-82106-1-4

ePUB ISBN 978-615-82295-6-2

